"Dâhice"
LEE CHILD

"Olağanüstü"
ANDY WEIR

Gerilim

KARANLIK MADDE

ULUSLARARASI BESTSELLER

BLAKE CROUCH

"Usta işi"
HARLAN COBEN

"Aklınızı alacak"
JUSTIN CRONIN

DK

Karanlık Madde

KARANLIK MADDE

Orijinal adı: Dark Matter
© 2016, Blake Crouch
Yazan: Blake Crouch
İngilizce aslından çeviren: Begüm Kovulmaz
Yayına hazırlayan: Sema Çubukçu

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları ONK Ajans Ltd. aracılığıyla alınmıştır.
1. baskı / Ocak 2018 / ISBN 978-605-09-4894-3
Sertifika no: 11940

Kapak uygulama: Erbil Kargı
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.
Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / C Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Karanlık Madde

Blake Crouch

Çeviren: Begüm Kovulmaz

Başka tercihler yapmış olsa
hayatının neye benzeyeceğini merak edenler için.

Çünkü olabilecekler ve olanlar
Hep var olan belli bir sonu gösterir.
Ayak sesleri yankılanır bellekte
Seçmediğimiz yoldan gelen
Açmadığımız kapıya doğru giden.

T. S. Eliot, "Burnt Norton"

1

Perşembe gecelerine bayılırım.

Sanki zaman dışı bir yanı var perşembe gecelerinin.

Ayrıca bizim bir aile geleneğimiz var – perşembeleri üçümüzün aile gecesidir.

Oğlum Charlie masanın başında oturuyor, eskiz defterine bir şeyler karalıyor. On beşine basmak üzere. Bu yaz aniden beş santim uzadı ve artık neredeyse benim boyumda.

Doğradığım soğandan başımı kaldırıp ona dönüyor, "Bakabilir miyim?" diyorum.

Defteri kaldırıyor, bana başka bir dünya manzarası gibi gelen sıradağlar çizimini gösteriyor.

"Bayıldım" diyorum. "Keyif için mi çiziyorsun?"

"Okul ödevi. Yarın teslim etmem lazım."

"O zaman işinin başına dön bakalım, Bay Son Dakika."

Hafif sarhoş ve keyifli bir halde mutfağımda dikilirken bu gece bunların hepsinin sonlanacağından habersizim. Bildiğim her şeyin, sevdiğim her şeyin sonunun geleceğinden.

Her şeyin değişeceğini, elinizden alınacağını kimse söylemiyor size. Yaklaşırken ikaz etmiyorlar, uçurumun kenarında durduğunuzu bilmiyorsunuz. Trajediyi bu kadar trajik yapan da bu belki. Yalnızca olanlarda değil, olanların *nasıl* olduğunda sorun; en beklemediğiniz anda suratınıza inen beklenmedik bir yumruk. Sakınmaya da hazırlanmaya da vaktiniz kalmıyor.

Tavan ışıkları kadehteki şarabıma yansıyor, soğan gözlerimi yakmaya başlıyor. Çalışma odasındaki eski pikapta Thelonious Monk çalıyor. Analog kayıtlarda asla doyamadığım bir şey var, özellikle de şarkılar arasındaki statik çıtırtısında. Çalışma odası, kendi kendime bir gün düzenlemeye zaman ayıracağımı söylediğim, şimdilik üst üste konmuş yığınla nadir plak dolu.

Karım Daniela mutfağın ortasındaki masada oturuyor, bir eliyle neredeyse boşalmış olan şarap kadehini çevirirken diğer eliyle telefonunu tutuyor. Ona baktığımı hissedince başını ekrandan kaldırmadan sırıtıyor.

"Farkındayım" diyor. "Aile gecesinin en önemli kuralını ihlal ediyorum."

"Neymiş o kadar önemli olan?" diye soruyorum.

Koyu renkli, Hispanik gözleri benimkileri buluyor. "Bir şey yok."

Yanına gidiyorum, telefonu nazikçe elinden alıp tezgâha koyuyorum.

"Makarnayı pişirmeye başlayabilirsin" diyorum.

"Ben *senin* yemek pişirmeni izlemeyi tercih ediyorum."

"Öyle mi?" Daha alçak sesle soruyorum: "Seni tahrik ediyor demek?"

"Hayır, hiçbir şey yapmadan içki içmek daha eğlenceli sadece."

Nefesi şarap gibi tatlı kokuyor, mimari açıdan olanaksız görünen türde bir gülümsemesi var. Gülümseyişi hâlâ mahvediyor beni.

Kadehimi başıma dikip bitiriyorum. "Bir şişe daha açmalıyız, ne dersin?"

"Açmamak aptallık olur."

Ben yeni bir şişenin tıpasını açarken, o da telefonunu yeniden eline alıp bana ekranını gösteriyor. "*Chicago Magazine*'de Marsha Altman sergisi hakkındaki yorumu okuyordum."

"Ona nazik davranmışlar mı?"

"Evet, adeta bir aşk mektubu yazmışlar."

"Aferin ona."

"Ben hep düşünmüştüm ki..." Cümleyi tamamlayamıyor ama ne diyeceğini biliyorum. Daniela, on beş yıl önce, biz henüz tanışmamışken Chicago'nun sanat sahnesine yeni giriş yapmıştı. Bucktown'da bir stüdyosu vardı, resimleri yarım düzine galeride sergileniyordu, New York'ta ilk kişisel sergisini açmaya hazırlanıyordu. Sonra hayat geldi başına. Ben. Charlie. Düzenini felce uğratan doğum sonrası depresyonu.

Raydan çıkmak.

Şimdi ortaokul öğrencilerine özel resim dersi veriyor.

"Onun için sevinmedim sanma. Çok yetenekli, aldığı övgülerin hepsini hak ediyor."

"Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, Ryan Holder geçenlerde Pavia Ödülü'nü aldı."

"O da nedir?"

"Fizik bilimleri alanında ömür boyu başarı ödülü. Ryan bu ödülü nörobilim alanındaki çalışmaları nedeniyle aldı."

"Önemli bir ödül mü?"

"Milyonlarca dolar. Övgüler. Ödeneklerin seller gibi akmasını sağlayacaktır."

"Daha iyi öğretim görevlisi pozisyonlarının kapısını da açar mı?"

"Elbette, asıl ödül o zaten. Bu akşam beni küçük bir gayriresmi kutlamaya davet etti ama onu geri çevirdim."

"Neden?"

"Çünkü bu bizim gecemiz."

"Gitmeliydin."

"Gitmemeyi tercih ederim gerçekten."

Daniela boş kadehini kaldırıyor. "Yani ikimizin de bu gece bol bol şarap içmek için yeterince nedenimiz var."

Onu öpüyorum, yeni açtığım şişeden bol bol şarap dolduruyorum kadehine.

"O ödülü sen kazanabilirdin" diyor Daniela.

"Bu şehrin sanat sahnesinin yıldızı sen olabilirdin."

"Ama onun yerine bunu yaptık." Kahverengi kumtaşından, yüksek tavanlı, geniş evimizi işaret ediyor. Evi Daniela'yla tanışmadan önce ailemden kalan mirasla almıştım. "Ve de bunu yaptık" diyor, aklıma Daniela'nın kendini resim yapmaya kaptırmış halini getiren, sevimli bir dalgınlıkla resim yapan Charlie'yi işaret ederek.

Bir yeniyetmenin ebeveyni olmak tuhaf bir şey. Küçük bir çocuğu büyütmek başka, yetişkinliğin eşiğindeki bir genci bilgeliğinizle kollamak başka. Ona verecek pek az şeyim varmış gibi geliyor. Dünyayı belli bir biçimde, net olarak ve güvenle gören, kızlarına ve oğullarına ne söyleyeceklerini her zaman bilen babalar olduğunu biliyorum. Ama yaşlandıkça giderek daha az anlıyorum ben dünyayı. Oğlumu çok seviyorum. Benim her şeyim o. Fakat nedense onu düş kırıklığına uğrattığımı hissetmekten alamıyorum kendimi. Onu muğlak bakış açımın değersiz kırıntılarıyla kurtların arasına atıyormuşum gibi geliyor.

Lavabonun yanındaki dolaba gidiyor, kapağını açıp bir kutu fettuccine arıyorum.

Daniela, Charlie'ye dönüp, "Baban Nobel alabilirdi" diyor.

Gülüyorum. "Abartıyorsun."

"Charlie, seni kandırmasına izin verme. Senin baban bir dâhi."

"Çok tatlısın" diyorum. "Birazcık da sarhoşsun."

"Doğru söylüyorum, sen de bunu biliyorsun. Aileni çok sevdiğin için bilim hayatında olması gerekenden biraz daha geride kaldın."

Tek yapabildiğim gülümsemek. Daniela içtiği zaman üç şey oluyor: Aksanı anadiline kayıyor, saldırgan bir kibarlık geliyor üstüne, bir de mübalağa etmeye başlıyor.

"Baban bir gece bana –bunu sakın unutma– gerçekten araştırma yapmak için ömrünü araştırdığın konuya vakfetmen gerektiğini söylemişti. Demişti ki..." Bir an aşırı duygulanarak şaşırtıyor beni. Gözleri buğulanıyor, ağlamak üzereyken hep yaptığı gibi başını sallamaya başlıyor. Son anda toparlanıyor ve kendini tutuyor. "Demişti ki, 'Daniela, ölüm döşeğimde soğuk, steril bir laboratuvar yerine seninle paylaştığım anıları hatırlamak isterim.'"

Charlie'ye bakıyorum, çizimine ara vermeden gözlerini deviriyor.

Ebeveynlere özgü dramatik hallerimiz onu utandırıyor herhalde.

Dolaba bakıyor, boğazımdaki düğümün geçmesini bekliyorum.

O his geçtiği zaman makarnayı alıp dolabı kapatıyorum.

Daniela şarabını içiyor.

Charlie çizim yapıyor.

O an geçip gidiyor.

"Ryan'ın partisi nerede?" diye soruyor Daniela.

"Village Tap."

"Orası senin barın, Jason."

"Ne olmuş?"

Yanıma geliyor, elimdeki makarna kutusunu alıyor.

"Git eski üniversite arkadaşınla bir içki iç. Onunla gurur duyduğunu söyle. Kuyruğunu dik tut. Tebriklerimi ilet."

"Onu tebrik ettiğini söylemeyeceğim."

"Neden?"

"Sana biraz yanık bence."

"Kes şunu."

"Ama doğru bu. Ta eskiden beri biraz tutkun sana. Oda arkadaşı olduğumuz günlerden beri. Son Noel partisini hatırlasana? Onunla birlikte ökseotunun altında durman için kandırmaya çalışıyordu seni."

Gülüyor, "Eve döndüğünde akşam yemeği hazır olur" diyor.

"Yani eve dönmek için..."

"Kırk beş dakikan var."

"Sen olmasan ne yapardım ben?"

Beni öpüyor.

"Bunu düşünmeyelim bile."

Mikrodalganın yanındaki seramik tabaktan anahtarlarımı ve cüzdanımı alıyorum, oturma odasına geçiyorum, bakışlarım yemek masasının üstündeki dikdörtgen abajura takılıyor. Daniela'nın onuncu yıldönümü hediyesi. Aldığım en güzel hediye.

Ön kapıya ulaştığımda, Daniela arkamdan sesleniyor: "Gelirken dondurma getir!"

"Çikolata parçacıklı ve naneli!" diyor Charlie.

Kolumu kaldırıp başparmağımı gösteriyorum.

Dönüp bakmıyorum.

Veda etmiyorum.

O an fark edilmeden geçip gidiyor.

Bildiğim her şeyin, sevdiğim her şeyin sonu.

Yirmi yıldır Logan Meydanı'nda oturuyorum, hiçbir mevsimde ekimin ilk haftası kadar güzel olmuyor burası. Aklıma hep o F. Scott Fitzgerald alıntısı geliyor: *Sonbaharda hava serinleyince hayat yeniden başlar.*

Akşam serin, gökyüzü bir avuç yıldızı görecek kadar berrak. Hayal kırıklığına uğramış Cubs taraftarlarıyla dolu barlar her zamankinden daha gürültülü.

Üzerinde "VILLAGE TAP" yazan ve yanıp sönen gösterişli bir tabelanın ışığında durup kendine saygısı olan her Chicago mahallesinde benzerlerini bulacağınız köşe barın aralık kapısından içeri bakıyorum. Bu bar benim mahalledeki çöplüğüm. Evime en yakın mekân – kahverengi kumtaşından yapılmış evimden yalnızca birkaç blok ötede.

Vitrindeki mavi neon tabelanın ışığının altından geçip kapıdan içeri giriyorum.

Ryan Holder'ın çevresindeki kalabalığa doğru yürürken mekânın barıneni ve sahibi Matt bana başıyla selam veriyor.

Ryan'a, "Az önce Daniela'ya senden söz ediyordum" diyorum.

Gülümsüyor, üniversite okutınanı olmak için fazla bakımlı görünüyor; siyah boğazlı kazağının içinde zinde ve bronz, sakalı özelle şekillendirilmiş.

"Kahretsin, seni görmek güzel. Geldiğin için çok duygulandım. Sevgilim?.." Yanındaki taburede oturan genç kadının çıplak omzuna dokunuyor. "Yerini bir dakikalığına bu eski dostuma bırakınanı rica edebilir miyim?"

Kadın uysal bir tavırla kalkıyor, Ryan'ın yanındaki tabureye oturuyorum.

Barıneni çağırıyor. "Barındaki en pahalı içkiden birer kadeh istiyoruz."

"Ryan, buna hiç gerek yok."

Kolumu tutuyor. "Bu gece en kaliteli içkileri içiyoruz."

Matt, "Yirmi beş yıllık Macallan'ım var" diyor.

"Duble olsun. Hesabıma ekle."

Barmen gidince Ryan koluma bir yumruk atıyor. Sert bir yumruk. Bir bilim insanı olduğunu ilk bakışta anlamak imkânsız. Üniversitede lacrosse oynamıştı, omuzları hâlâ geniş, doğuştan atletik biri gibi hareketleri rahat.

"Charlie ve güzeller güzeli Daniela nasıllar?"

"Çok iyiler."

"Daniela'yı da getirseydin. Onu geçen Noel'den beri görmedim."

"Tebriklerini iletınemi istedi."

"Harika bir karın var ama bu senin için yeni bir haber değil."

"Yakın gelecekte senin de bir yuva kurma ihtimalin nedir?"

"Düşük. Bekâr hayatı ve hatırı sayılır avantajları bana uyuyor. Sen hâlâ Lakemont Koleji'nde misin?"

"Evet."

"İyi bir okul. Lisans öğrencilerine fizik dersi veriyorsun, değil mi?"

"Evet, öyle."

"Yani tam olarak..."

"Kuantum mekaniği öğretiyorum. Çoğunlukla giriş seviyesinde. Fazla seksi bir şey değil."

Matt içkilerimizle geri dönüyor, Ryan kadehleri ondan alıp içkimi önüme koyuyor.

"Peki bu kutlama..." diyorum.

"Lisansüstü öğrencilerimin ayarladığı ayaküstü bir şey işte. En sevdikleri şey içki içmek ve soytarılık yapmaktır."

"Senin için önemli bir yıldı, Ryan. Bir zamanlar diferansiyel denklemler dersinden çakmak üzere olduğunu hâlâ hatırlıyorum."

"Kıçımı sen kurtarmıştın. Hem de birkaç kez."

Özgüvenli ve cilalı tavırlarının gerisinde, bir buçuk yıl boyunca iğrenç bir apartman dairesini paylaştığım sersem, gülmeyi seven yüksek lisans öğrencisini görür gibi oluyorum bir an için.

"Pavia Ödülü'nü aldığın çalışman..." diyorum.

"Prefrontal korteksin bilinç üretimi merkezi olduğunu tespit ettim" diyor.

"Tabii, doğru ya. Makaleni okumuştum."

"Ne düşündün?"

"Baş döndürücüydü."

İltifatımdan gerçekten memnun kalmış görünüyor.

"Dürüst olmam gerekirse, Jason, ki sahte tevazunun zamanı değil, çığır açan makaleleri senin yayınlayacağını düşünmüştüm hep."

"Gerçekten mi?"

Siyah gözlük çerçevesinin üstünden beni inceliyor.

"Elbette. Benden daha zekisin. Herkes biliyordu bunu."

Viskimden bir yudum alıyorum. Ne kadar nefis olduğunu söylememek için kendimi zor tutuyorum.

"Bir sorum olacak, son zamanlarda araştırma görevlisi gibi mi hissediyorsun kendini, yoksa bir öğretmen gibi mi?"

"Ben..."

"Çünkü ben kendimi her şeyden önce bazı temel soruların cevabını arayan bir adam olarak görüyorum. Çevremdeki insanlar..." diyor ve barı dolduran öğrencilerini işaret ediyor, "bana yakın oldukları için bilgileneceklerini düşünüyorlarsa... harika. Ama bilgi aktarmak aslında ilgimi çekmiyor. Önemli olan tek şey bilim. Araştırma."

Sesinde bir gerginlik veya bir tür öfke hissediyorum, sanki bir şeyler söylemeye hazırlanıyor.

Gülerek geçiştirmeye çalışıyorum. "Bana kızgın mısın, Ryan? Sanki seni yüzüstü bırakmışım gibi konuşuyorsun."

"Bak, MIT'de, Harvard'da, Johns Hopkins'te, dünyanın en iyi üniversitelerinde ders verdim. En zeki insanlarla tanıştım. Fakat sen bu yolda ilerlemeye karar verseydin dünyayı değiştirebilirdin, Jason. Devam etseydin. Ama bunun yerine geleceğin doktorlarına ve patent avukatlarına fizik öğretmeyi seçtin."

"Hepimiz senin gibi süperstar olamayız, Ryan."

"Vazgeçersen olamazsın tabii."

Viskimi bitiriyorum.

"Seni gördüğüme çok sevindim." Bar taburesinden iniyorum.

"Böyle yapma, Jason. Sana iltifat ediyordum."

"Seninle gurur duyuyorum dostum. Gerçekten."

"Jason."

"İçki için teşekkürler."

Dışarı çıkınca kaldırımda yürümeye başlıyorum. Ryan'la arama mesafe koydukça öfkem de giderek artıyor.

Kime öfkelendiğimden emin değilim üstelik.

Yüzüm yanıyor.

Sırtımdan ter akıyor.

Yaya geçidini görünce düşünmeden sokağa iniyorum ve anında acı bir fren sesi duyuyorum, lastiklerin tiz çığlığı kaldırımda yankılanıyor.

Dönüp şaşkın şaşkın üzerime gelen taksiye bakıyorum.

Camın arkasındaki taksi şoförünü öyle net görüyorum ki gözleri panikten fal taşı gibi açılan adam çarpışma anına hazırlanıyor.

Sonra ellerim aracın sarı ve sıcak kaportasına yaslanıyor, taksi şoförü penceresinden dışarı eğilip bana haykırıyor: "Seni salak, az kalsın ölecektin! Kafanı kıçından çıkar da öyle yürü!"

Taksinin arkasındaki arabalar kornalarına asılıyor.

Kaldırıma çıkıp yeniden akmaya başlayan trafiğe bakıyorum.

Üç ayrı arabanın şoförü bana ortaparmaklarını göstermek için nezaketle yavaşlıyor.

Whole Foods, Daniela'dan önce çıktığım hippi gibi kokuyor – taze sebze, kahve çekirdeği ve esansiyel yağ karışımı.

Taksinin karşısında duyduğum korku içimi dümdüz ediyor; bulanık zihnimle, uyuşuk ve uykusuz bir halde soğutucu dolaplara bakıyorum.

Dışarı çıktığımda hava daha soğuk sanki. Göl tarafından gelen soğuk rüzgâr giderek yaklaşan boktan kış mevsimini haber veriyor.

Dondurma dolu bez çantamla eve farklı bir yoldan gitmeye karar veriyorum. Evim yalnızca altı blok ötede ama cesaretimi yitirip içime kapandığını hissediyorum. Ryan'ın söylediklerinden ve taksiyle yaşadığım kötü maceradan sonra kendime gelmek için biraz daha zamana ihtiyacım var.

Gecenin o saatinde bomboş bir inşaat alanının yanından geçiyorum, birkaç blok sonra oğlumun küçükken gittiği ilkokula geliyorum. Kayar metal kapısı sokak lambasının ışığında parlıyor, bahçedeki salıncaklar rüzgârda hafifçe sallanıyor.

Bu sonbahar gecelerinde içimdeki ilkel bir şeye dokunan bir tür enerji var. Uzun zaman önceden kalma bir şey. Batı Iowa'daki çocukluğumdan. Lisedeki Amerikan futbolu maçlarını, oyuncuları aydınlatan parlak stadyum ışıklarını düşünüyorum. Olgunlaşan elmaların tatlı kokusunu, mısır tarlası partilerindeki bira fıçılarının ekşi kokusunu alıyorum. Karanlık taşra yollarında ilerleyen eski bir kamyonetin arkasında yüzüme çarpan rüzgârı hissediyorum, stop lambalarının kırmızı ışığında savrulan tozları görüyorum; bütün hayatım önümde uzanıyor.

Gençliğin güzel yanı bu işte.

Gençken her şeye nüfuz eden bir hafiflik var hayatta. Henüz ezici seçimlerin hiçbiri yapılmadığından ve hiçbir yola baş konmadığından önünüzde çatallanan yol salt, sınırsız imkândan mürekkep.

Hayatımı seviyorum ama o eski hafifliği asırlardır hissetmemiş gibiyim. O hisse en çok bunun gibi sonbahar gecelerinde yaklaştığımı hissediyorum.

Soğuk, kafamı açmaya başlıyor.

Evime dönmeyi iple çekiyorum. Gazlı şömineyi yakmayı düşünüyorum. Genelde Cadılar Bayramı'ndan önce şömineyi yakmayız ama bu gece öyle soğuk ki rüzgârda iki kilometre yürüdükten sonra yanımda Daniela ve Charlie'yle, elimde bir kadeh şarapla ateşin karşısında oturmaktan başka bir şey istemiyorum.

Sokağın üstünde bir demiryolu köprüsü var.

Rayları taşıyan paslı demir köprünün altından geçiyorum.

Bana göre L demiryolu Chicago'yu şehir siluetinden daha iyi özetliyor.

Eve dönüş yolunun en sevdiğim bölümü bu, çünkü en karanlık ve sessiz bölümü aynı zamanda.

Şu an için...

Gelen tren yok.

Sokakta araba farları yok.

Bar gürültüsü yok.

Yüksekten geçen ve O'Hare'ye yaklaşan bir jetin uzaktan gelen homurtusundan başka hiçbir ses yok.

Bir dakika...

Bir gelen var – kaldırımda yankılanan ayak sesleri duyuyorum.

Dönüp arkama bakıyorum.

Bir gölge hızla bana doğru yaklaşıyor, neler olduğunu anlamama fırsat kalmadan aramızdaki mesafe hızla kapanıyor.

Gördüğüm ilk şey bir yüz.

Hayalet gibi beyaz.

Sonradan çizilmiş gibi görünen kalkık, kemerli kaşlar.

Kırmızı, büzülmüş dudakları fazla ince, fazla kusursuz.

Dehşet verici gözleri kocaman ve kapkara – ne gözbebekleri seçiliyor ne irisleri.

Gördüğüm ikinci şey, burnumun on santim ötesindeki tabanca namlusu.

Geyşa maskesinin arkasından alçak, kulak tırmalayan bir ses geliyor: "Arkanı dön."

Tabancayı yüzüme yaklaştırıyor.

Arkamı dönüyorum.

Cüzdanımın sol ön cebimde olduğunu söylememe fırsat vermeden konuşuyor: "Paranı istemiyorum. Yürümeye başla."

Yürümeye başlıyorum.

"Daha hızlı."

Daha hızlı yürüyorum.

"Ne istiyorsun?" diye soruyorum.

"Kapa çeneni."

Bir tren kükreyerek başımızın üstünden geçiyor, demiryolu köprüsünün altındaki karanlıktan çıkıyoruz, kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyor. Ani bir merakla çevreme bakınıyorum. Sokağın karşısında etrafı çevrili bir site var, sitenin bu tarafına saat beşte kapanan dükkânlar sıralanmış.

Bir manikürcü.

Bir avukatlık bürosu.

Bir tamirci.

Bir lastikçi.

Mahalle bir hayalet kasabaya dönmüş, dışarıda kimse yok.

"Şu arazi aracını görüyor musun?" diye soruyor. İlerideki köşeye park etmiş siyah Lincoln Navigator'ı görüyorum. Kapısı bipleyerek açılıyor. "Şoför koltuğuna geç."

"Ne yapmayı düşünüyorsun bilmiyorum ama..."

"Veya kaldırımda kan kaybından öl."

Şoför kapısını açıyorum, direksiyona geçiyorum.

"Alışveriş torbam" diyorum.

"Onu da al." Peşimden arka koltuğa biniyor. "Çalıştır."

Kapıyı çekip kapatıyorum, bez Whole Foods çantasını yolcu koltuğunun önüne, yere koyuyorum.

"Ne bekliyorsun?" diye soruyor.

Motoru çalıştırıyorum.

"Navigasyon cihazını aç."

Açıyorum.

"Önceki rotaları aç."

GPS'li bir arabam olmadığından dokunmatik ekranda doğru yeri bulmam biraz zaman alıyor.

Ekranda üç farklı rota beliriyor.

Birisi ev adresim. Diğeri çalıştığım üniversite.

"Beni takip mi ediyordun?" diye soruyorum.

"Pulaski Caddesi'ni seç."

1400 Pulaski Caddesi, Chicago, Illinois 60616 adresini se-

çiyorum; neresi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. GPS'teki yükselen kadın sesi talimatları veriyor: *İlk fırsatta U dönüşü yapın, iki kilometre ilerleyin.*

Vitesi değiştirip karanlık sokakta U dönüşü yapıyorum.

Arkamdaki adam, "Emniyet kemerini tak" diyor.

Emniyet kemerimi takıyorum.

"Jason, talimatları harfiyen yerine getirmezsen seni koltuğun arkasından vuracağım. Ne söylediğimi anlıyor musun?"

"Evet."

Mahallemizden geçiyorum, sokağımı son kez görüp görmediğimi merak ediyorum.

Kırmızı ışıkta, köşedeki barın önünde duruyorum. Yolcu koltuğu tarafındaki siyah camın arkasından hâlâ aralık duran kapıyı görüyorum. Gözüme Matt çarpıyor, kalabalığın arasında, sırtını döndüğü bara dirseklerini yaslamış taburesinde oturan ve öğrencileriyle sohbet eden Ryan'ı da görüyorum. Herhalde eski oda arkadaşının ibretlik hikâyesini anlatarak eğlendiriyordur onları.

Ona seslenmek istiyorum. Başımın dertte olduğunu anlasın diye. Yardıma ihtiyacım olduğunu...

"Yeşil yandı, Jason."

Gaza basıp kavşağı geçiyorum.

GPS navigasyonu bizi doğudan Logan Meydanı'na ve Kennedy Otoyolu'na ulaştırıyor, kayıtsız kadın sesi konuşmaya devam ediyor: *Otuz metre sonra sağa dönün, bir buçuk kilometre ilerleyin.*

Güney yönünde trafik az olduğundan kilometre göstergesini yetmişe sabitleyip yola bu hızda devam ediyorum. Deri kaplı direksiyonu tutan ellerim terliyor, merak etmekten kendimi alamıyorum: Bu gece ölecek miyim?

Ölmezsem yeni farkına vardığım şu tespiti hayatım boyunca zihnimin bir köşesinde taşıyacağım geliyor aklıma:

Bu hayata nasıl geliyorsak öyle gidiyoruz – tamamen yalnız, terk edilmiş halde. Korkuyorum; ne Daniela ne Charlie ne de başka biri en çok ihtiyaç duyduğum bu anda bir şeyler yapabilir benim için. Ne yaşadığımı bile bilmiyorlar.

Eyaletler arası otoban şehir merkezinin batı kıyısından geçiyor. Willis Kulesi ve nispeten alçak gökdelenleri gece karanlığında durgun bir ışıltı saçıyor.

Panik ve korkuyla kıvranan zihnim bir yandan neler olduğunu anlamaya çalışıyor.

Adresim GPS cihazında kayıtlı. Demek ki bu karşılaşma bir rastlantı değil. Bu adam beni takip ediyordu. Beni tanıyor. Demek ki yaptığım bir şeyler neden oldu bunlara.

Ama ne yaptım ki?

Zengin değilim.

Hayatımın benden ve sevdiklerimden başka kimse için önemi yok.

Hiç tutuklanmadım, suç işlemedim.

Başka bir adamın karısıyla yatmadım.

Trafikte birilerine ortaparmağımı gösterdiğim oluyor elbette ama burası Chicago.

Son ve tek kavgamı altıncı sınıfta ettim, gömleğimin sırtına süt döktüğü için bir sınıf arkadaşımı yumrukladım.

Özetle, kimseye bir yanlış yapmadım. Başımın arkasına doğrultulmuş bir silahla bir Lincoln Navigator'ın direksiyonunda rehin alınmayı hak edecek bir şey yapmadım en azından.

Bir atom fizikçisiyim ve küçük bir üniversitede ders veriyorum.

Öğrencilerime, en kötü öğrencilerime bile saygılı davranıyorum. Dersimden kalanlar anlattığım konularla ilgilenmedikleri için kaldılar ve hiçbiri hayatını mahvetmekle suçlayamaz beni. Öğrencilerimin geçmesine yardım etmek için *elimden geleni yapıyorum.*

Şehrin silueti yan aynada giderek küçülüyor, tanıdık ve rahatlatıcı bir kıyı şeridi gibi giderek uzaklaşıyor.

Konuşmaya çalışıyorum: "Geçmişte sana bir şey mi yaptım? Veya senin için çalışan birine? Benden ne istediğini anlamakta gerçekten zorlanıyorum..."

"Ne kadar çok konuşursan senin için o kadar kötü olur."

İlk kez sesini bir yerden tanıdığımı hissediyorum. Ne zaman, nerede bilmiyorum ama bu adamla tanıştık. Bundan eminim.

Telefonum titriyor, bir mesaj geliyor.

Sonra bir tane daha.

Bir tane daha.

Telefonumu almayı unuttu.

Saate bakıyorum: 21.05.

Evden çıkalı bir saati geçti. Mesajlar nerede olduğumu merak eden Daniela'dan geliyordur muhtemelen. On beş dakika kadar geciktim, ki normal koşullarda asla gecikmem.

Dikiz aynasına bakıyorum ama hayalet gibi beyaz maskeden başka hiçbir şey göremiyorum, çok karanlık. Bir deneme yapma riskini alıyorum. Sol elimi direksiyondan kaldırıp kucağıma koyuyor, ona kadar sayıyorum.

Bir şey söylemiyor.

Elimi yeniden direksiyona götürüyorum.

GPS'ten gelen dijital ses bozuyor sessizliği: *Bir kilometre sonra sağa, Seksen Yedinci Cadde'ye dönün.*

Elimi yeniden yavaşça direksiyondan çekiyorum.

Bu kez kanvas pantolonumun cebine uzanıyorum. Telefonum cebimin derinlerinde, onu işaret ve yüzük parmağımın arasına sıkıştırmayı her nasılsa başarıyorum.

Telefonu santim santim çekerek cebimden çıkarıyorum, plastik kılıfı kumaşın kıvrımına takılıyor. Parmak uçlarımda aralıklı bir titreme hissediyorum – birisi beni arıyor.

Sonunda telefonu cebimden çıkarmayı başardığımda onu

ekranı yukarı bakacak şekilde kucağıma yerleştirip elimi yeniden direksiyona götürüyorum.

Navigasyon cihazından gelen ses bir sonraki dönemece kaç metre kaldığını söylerken telefonuma bakıyorum.

"Dani"den gelen bir cevapsız arama ve üç tane de mesaj var:

DANI 2 dakika önce

Akşam yemeği masada

DANI 2 dakika önce

Artık gel, AÇLIKTAN ÖLÜYORUZ!

DANI 1 dakika önce

Yolunu mu kaybettin? :)

Dikkatimi yeniden yola veriyorum, telefonumun ekran ışığının arka koltuktan görünüp görünmediğini merak ediyorum.

Dokunmatik ekranı kararıyor.

Telefona uzanıp AÇ/KAPA düğmesine bakıyorum, ekranı kaydırıyorum. Dört haneli şifremi girip yeşil "Mesajlar" ikonuna dokunuyorum. Daniela'nın mesajları en üstte. Mesaj ekranını açarken beni kaçıran adam arka koltukta kımıldıyor.

Direksiyonu yeniden iki elimle birden yakalıyorum.

Beş yüz metre sonra Seksen Yedinci Cadde'ye dönün.

Ekran koruyucu zamanaşımına uğruyor, otomatik tuş kilidi devreye giriyor, telefonumun ekranı kararıyor.

Kahretsin.

Elimi yeniden aşağı kaydırıp şifreyi yeniden giriyorum, hayatım boyunca yazdığım en önemli mesajı yazmaya başlıyorum. Dokunmatik ekrandaki parmağım beceriksiz, otomatik tamamlama da devrede olduğundan her sözcüğü en az birkaç denemede yazabiliyorum.

Tabancanın namlusu başımın arkasına yaslanıyor.

Hızlı şeride geçerek tepki veriyorum.

"Ne yapıyorsun Jason?"

Tek elimle direksiyonu düzeltip yeniden yavaş şeride geçiyorum, gönder tuşuna uzanıyorum.

İki ön koltuğun arasına atılıyor, eldivenli eliyle kucağıma uzanıp telefonu kapıyor.

On metre sonra Seksen Yedinci Cadde'ye dönün.

"Şifren nedir Jason?" Karşılık vermiyorum. "Bekle. Bunu biliyorum kesin. Doğum gününün ay ve yılı, ama tersten? Bakalım... üç-yedi-iki-bir. İşte bu kadar."

Dikiz aynasında telefonun ekran ışığının yüzünü aydınlattığını görüyorum.

Göndermeme engel olduğu mesajı okuyor: "'1400 Pulaski 911'i ara...' Seni kötü çocuk."

Otobandan çıkış yoluna sapıyorum.

GPS, *Seksen Yedinci Cadde'den sola dönün ve altı nokta iki kilometre doğuya ilerleyin,* diyor.

Güney Chicago'nun uzak durmamız gereken bir mahallesine geliyoruz.

Sıra sıra fabrika lojmanlarının önünden geçiyoruz.

Belediye apartmanları.

Paslanmış salıncaklarla dolu boş parklar, filesiz basketbol potaları.

Güvenlik kapılarının arkasında, gece için kapatılmış dükkânlar.

Her yerde çete işaretleri.

"Ona Dani mi diyorsun, Daniela mı?"

Boğazım sıkışıyor.

İçim öfke, korku ve çaresizlikle doluyor.

"Sana bir soru sordum Jason."

"Cehenneme git."

Öne eğiliyor, sıcak nefesini kulağımda hissediyorum. "Ba-

na böyle davranınanı tavsiye etmem. Hayatında hiç yanmadığı kadar yakarım canını. Öyle bir acı duyınanın mümkün olduğundan bile haberin yoktur. Ona nasıl hitap ediyorsun?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Daniela."

"Asla Dani demiyor musun? Telefonunda adı öyle kayıtlı olmasına rağmen?"

Gaza sonuna kadar basıp arabayı devirmeyi ve ikimizi birden öldürmeyi düşünüyorum.

"Nadiren" diyorum. "Hoşuna gitmiyor."

"Alışveriş torbasında ne var?"

"Ona nasıl hitap ettiğimi neden merak ediyorsun?"

"Torbada ne var?"

"Dondurma."

"Aile geceniz, değil mi?"

"Evet."

Dikiz aynasında telefonumda bir şeyler yazdığını görüyorum.

"Ne yazıyorsun?" diye soruyorum.

Karşılık vermiyor.

Yoksul kenar mahalleden çıkıyoruz, Chicago'da olduğumuzu bile hissettirmeyen bir ıssızlıktan geçiyoruz. Şehrin silueti ufukta uzak bir ışık yığınından ibaret artık. Çevremizdeki evler dökülüyor, ışıkları yanmıyor, yaşam belirtisi yok. Her şey çoktan terk edilmiş.

Bir nehri aşıyoruz, karşımızda Michigan Gölü var. Gölün siyah karaltısı şehrin ortasındaki bu ıssızlığa uygun düşüyor.

Sanki dünyanın sonundaymışız gibi.

Belki de benim dünyamın sonundayız gerçekten.

Sağa dönün ve hedefe varmak için Pulaski Caddesi'nde sekiz yüz metre ilerleyin.

Kendi kendine kıkırdıyor. "Hanımla başın dertte" diyor. Direksiyona var gücümle yapışıyorum. "Bu akşam birlikte viski içtiğin adam kimdi, Jason? Dışarıdan göremedim de."

Chicago ve Indiana arasındaki bu sınır bölgesi öyle karanlık ki.

Demiryolu manevra istasyonlarından ve fabrika yıkıntılarından geçiyoruz.

"Jason."

"Adı Ryan Holder. Benim eski..."

"Eski oda arkadaşındı."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"İkiniz yakın mısınız? Kişiler listende adını göremiyorum."

"Aslında pek değiliz. Sen bunları..."

"Hakkında bilinmesi gereken hemen her şeyi biliyorum, Jason. Senin hakkında uzmanlaştım diyebiliriz."

"Sen kimsin?"

Yüz elli metre sonra varış noktasına ulaşacaksınız.

"Kimsin sen?"

Cevap vermiyor ama dikkatimi o değil, giderek ıssızlaşan çevremiz çekmeye başlıyor artık.

Yol, arazi aracının farlarının altında kayıyor.

Arkamız boş.

Önümüz boş.

Sol yanımda bir göl, sağda terk edilmiş depolar var.

Varış noktasına ulaştınız.

Navigasyon cihazını yolun ortasında kapatıyorum.

"Giriş biraz ileride solda" diyor.

Farlar, üç buçuk metre yüksekliğinde tepesi paslı dikenli tellerle kaplı eski püskü bir duvarı aydınlatıyor. İşaret ettiği yerdeki kapı aralık, onu bir zamanlar kapalı tutan zincir kesilmiş, kıvrılıp yol kenarındaki çimenlerin üzerine bırakılmış.

"Tamponla kapıyı şöyle bir itsen yeter."

Yere sürtünerek açılan kapının gıcırtısı ses geçirmez arazi aracının içinde patlıyor. Farlar bir yol kalıntısını aydınla-

tıyor, asfalt çatlaklarla kaplı, sert Chicago kışları altında bel vermiş.

Uzunları yakıyorum.

Farlar bir otoparkı aydınlatıyor, her yerde kibrit çöpü gibi devrilmiş sokak lambaları göze çarpıyor.

İleride araziye yayılmış büyük bir bina var.

Binanın eskimiş cephesinin iki yanında silindir şeklinde dev tanklar var, otuz metre yüksekliğinde iki baca gökyüzüne uzanıyor.

"Burası neresi?" diye soruyorum.

"Aracı park konumuna al ve kontağı kapat."

Dediğini yapıyorum, vitesi boşa alıp motoru susturuyorum.

Çevremizi ölüm sessizliği sarıyor.

"Neredeyiz?" diye soruyorum yeniden.

"Cuma gecesi için planın var mı?"

"Pardon?"

Başımın yanına sert bir darbe iniyor, direksiyona yığılıyorum, başına ateş edilince insan böyle mi hissediyor merak ediyorum.

Ama yalnızca tabancasının kabzasıyla vurdu bana.

Elimi darbenin indiği yere götürüyorum.

Parmaklarıma yapışkan kan bulaşıyor.

"Yarın" diyor. "Yarın için planların neler?"

Yarın. Çok yabancı bir kavram benim için.

"Ben.. FİZİK 3316 sınıfıma test yapacağım."

"Başka?"

"O kadar."

"Bütün giysilerini çıkar."

Dikiz aynasına bakıyorum.

Soyunmamı neden istiyor ki?

"Bir şey denemek istediysen bunu hâlâ arabayı kullanırken yapmalıydın. Bu andan itibaren benimsin" diyor. "Şim-

di giysilerini çıkar, yeniden söylemem gerekirse kanını akıtarak söylerim. Canını yakarak."

Emniyet kemerimi açıyorum.

Gri renkli kapüşonlu sweatshirt'ümün fermuarını açıp kollarını sıyırırken tek bir umut kırıntısına tutunuyorum – hâlâ maskeyi takıyor, demek ki yüzünü görmemi istemiyor. Beni öldürmeyi planlasaydı yüzünü görmemi önemsemezdi.

Değil mi?

Gömleğimin düğmelerini çözüyorum.

"Ayakkabılarımı da çıkarayım mı?" diye soruyorum.

"*Her şeyi çıkar.*"

Spor ayakkabılarımı, çoraplarımı çıkarıyorum.

Pantolonumu ve iç çamaşırımı bacaklarımdan sıyırıyorum.

Giysilerim –eksiksiz hepsi– yolcu koltuğuna yığılmış halde.

Savunmasız hissediyorum.

Korunmasız.

Tuhafbir şekilde utanmış.

Ya bana tecavüz etmeye çalışırsa? İstediği bu mu yoksa?

Koltukların arasındaki konsola bir el feneri koyuyor.

"Arabadan çık, Jason."

Lincoln Navigator'ın bir tür cankurtaran simidi olduğunu fark ediyorum. İçeride oturduğum sürece canımı yakamaz.

Arabayı kirletmeyi göze alamaz.

"Jason."

Göğsüm inip kalkıyor, nefes nefese kalıyorum, görüş alanımı siyah noktalar kaplıyor.

"Ne düşündüğünü biliyorum" diyor, "arabanın içinde de yakabilirim canını, hiç merak etme."

Yeterince oksijen alamıyorum. Fenalaşmaya başlıyorum.

Ama soluk soluğa konuşmayı başarıyorum yine de: "Yalan söylüyorsun. Kanım arabaya bulaşsın istemezsin."

* * *

Kendime geldiğimde kollarımdan çekerek ön koltuktan indiriyor beni. Çakılların üzerine bırakıyor, dönen başımla orada öylece oturup kafamın açılmasını bekliyorum.

Göl kıyısı hep daha soğuktur, bu gece de öyle. Rüzgâr çıplak tenimi dağlıyor, tüylerim diken diken oluyor.

Burası öyle karanlık ki şehirde gördüğümden beş kat daha fazla yıldız görebiliyorum.

Başım zonkluyor, yüzümün yanındaki yeni bir yaradan taze kan akıyor. Ama vücudumda dolaşan adrenalin, acıyı duymamı engelliyor.

Yanıma, yere bir el feneri atıyor ve kendi fenerini arabayla demir kapıdan içeri girince gördüğüm dökülen binaya çeviriyor. "Önden buyurun."

El fenerini alıp zorlanarak ayağa kalkıyorum. Sendeleyerek binaya doğru yürürken çıplak ayaklarımla ıslak gazetelere basıyorum. Sağa sola atılmış bira kutularına, ışığın altında parıldayan cam parçalarına basmamaya çalışıyorum.

Binanın ana giriş kapısına yaklaşırken, bu terk edilmiş otoparkın başka bir gece nasıl görüneceğini hayal ediyorum. Henüz gelmemiş bir gecede. Kışın ilk günleri, yağan karın perdesi altındaki karanlıkta kırmızı ve mavi ışıklar yanıp sönüyor. Yıkıntılarda polisler ve kadavra köpekleri dolaşıyor; çıplak, katledilmiş ve çürümüş cesedimi içeride buldukları sırada bir devriye aracı Logan Meydanı'ndaki kumtaşından evimizin önüne park ediyor. Saat sabahın ikisi, Daniela geceliğiyle kapıya çıkıyor. Haftalardır kayıp olduğum için artık dönmeyeceğimi içten içe biliyor, bu zalim gerçeğe artık alıştığını düşünüyor ama omuzları kar tutmuş, ciddi ve sert bakışlı polis memurlarını ve saygılı tavırlarla kollarının altına kıstırdıkları siperli şapkalarını görünce... içinde, varlığından bile haberdar olmadığı bir şey kırılıveriyor. Dizleri çözülüyor, gücünü yitiriyor ve paspasın üstüne çöktüğü sırada arkasındaki gıcırdayan merdivenlerden inen gözleri kızarmış, saçla-

rı dağılmış Charlie soruyor: "Babam için mi gelmişler?"

Binaya yaklaşırken giriş kapısının üstündeki rengi atmış tuğlaların üstünde iki tane sözcük beliriyor. Yalnızca CAGO ELEKTRİK harflerini seçebiliyorum.

Tuğlaların arasındaki bir delikten içeri girmeye zorluyor beni.

El fenerlerimizin ışığı ön taraftaki büroyu aydınlatıyor.

Metal çerçevelerine kadar çürümüş mobilyalar.

Eski bir su soğutucu.

Eski bir kamp ateşinin kalıntıları.

Parçalanmış bir uyku tulumu.

Küflü halının üzerinde kullanılmış prezervatifler.

Uzun bir koridora giriyoruz.

El fenerlerinin ışığı olmasa burnumuzun dibini bile göremezdik.

Durup el fenerimle koridorun sonunu aydınlatıyorum ama karanlıktan başka bir şey yok ileride. Ayaklarımın altındaki yamuk duran muşambaların üzerinde daha az döküntü var ve duvarların dışında esen rüzgârın uzaktan gelen hafif uğultusundan başka ses duyulmuyor.

Her saniye biraz daha üşüyorum.

Tabancanın namlusunu böbreğime yaslayıp beni yürümeye zorluyor.

Beni öldürmeden önce hakkımda her şeyi öğrenmeye karar veren bir psikopatın dikkatini nasıl çekmiş olabilirim acaba? Yabancılarla sık sık konuşurum. Belki kampüsün yakınlarındaki kahvecide karşılaşmışızdır. Ya da trende. Veya hep gittiğim barda bira içerken.

Charlie ve Daniela için de bir planı var mı?

"Yalvarmamı mı istiyorsun?" diye soruyorum, çatlamaya başlayan sesimle. "Çünkü ne istersen yaparım."

Korkunç olan da bunun doğru olması. Kendimi rezil etmekten hiç çekinmem. Başka birinin canını yakarım, ne is-

terse yaparım – yeter ki beni mahalleme götürsün ve bu gece olması gerektiği gibi devam etsin; evime aileme dönebileyim, onlara söz verdiğim gibi dondurma götürebileyim.

"Ne karşılığında?" diyor. "Seni bırakmam karşılığında mı?"

"Evet."

Kahkahası koridorda yankılanıyor. "Kendini kurtarmak için neler yapabileceğini görmekten korkuyorum."

"Neden kurtaracakmışım kendimi peki?"

Cevap vermiyor.

Dizlerimin üstüne çöküyorum.

Elimden düşen fener koridorda yuvarlanıyor.

"Lütfen" diye yalvarıyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin." Kendi sesimi tanımakta güçlük çekiyorum. "Çekip gidebilirsin. Beni incitmeyi neden istediğini bilmiyorum ama biraz düşün ne olur. Ben..."

"Jason."

"...Ailemi seviyorum. Karımı seviyorum. Oğlumu..."

"Jason."

"...Seviyorum."

"Jason!"

"*Ne istersen* yaparım."

Kontrol edilmez bir biçimde titriyorum şimdi – hem soğuktan hem korkudan.

Mideme bir tekme atıyor ve ciğerlerimdeki hava boşalırken sırtüstü yuvarlanıyorum. Üzerime çöküp tabancasının namlusunu ağzıma sokuyor. Boğazımdaki eski yağ ve karbon kalıntısı midemi kaldırıyor.

Gece içtiğim şarabı ve viskiyi kusmaya başlamamdan iki saniye önce silahını geri çekiyor.

"Kalk ayağa!" diye haykırıyor.

Kolumu yakalıyor, beni çekerek ayağa kaldırıyor.

Silahını yüzüme doğrultup feneri yeniden elime tutuşturuyor.

Yüzündeki maskeye bakıyorum, el fenerim tabancasını aydınlatıyor.

Silahı ilk kez yakından görüyorum. Silahlar hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyorum; yalnızca horozu ve topu olan bir tabanca olduğundan, namlusunun ucundaki kocaman deliğin sonumu getirebileceğinden haberdarım. El fenerimin ışığı, yüzüme doğrultulmuş olan kurşunun ucunun bakır rengi parıltısını görmemi sağlıyor. Nedense bu adamın tek odalı apartman dairesinde tabancanın topuna mermileri birer birer yerleştirerek yapacağı şeye hazırlandığını görür gibi oluyorum.

Burada ölüp gideceğim, belki de şimdi.

Her an sonum gelecekmiş gibi hissediyorum.

"Yürü" diye homurdanıyor.

Yürümeye başlıyorum.

Bir yol ayrımına gelip başka bir koridora dönüyoruz; bu seferki daha geniş, yüksek tavanlı ve kemerli. Havada boğucu bir nem var. Uzaktan pıt... pıt... pıt... damlayan su sesi geliyor. Duvarlar beton, yerler ise muşamba yerine her adımımızda biraz daha yoğunlaşan ve ıslanan yosunla kaplı.

Tabancanın hâlâ ağzımda hissettiğim tadına asitli safra tadı karışıyor.

Yüzüm soğuktan hissizleşmeye başladı.

Kafamın içinde bir şeyler yapmamı, ne olursa olsun bir şeyler denememi haykıran ince bir ses var. Kuzu gibi itaat etme ona. Neden işini kolaylaştırıyorsun?

Cevabı basit.

Çünkü korkuyorum.

Öyle çok korkuyorum ki dik durmakta bile zorlanıyorum.

Düşüncelerim parça parça, dağınık.

Kurbanların neden karşı koymadığını anlıyorum şimdi. Bu adamı alt edebileceğimi hayal bile edemiyorum. Kaçmaya çalışmayı da.

En utanç verici gerçek de şu: Bir yanım içten içe her şeyin bir an önce olup bitmesini istiyor, çünkü ölüler korku da hissetmiyor acı da. Bu benim korkak biri olduğum anlamına mı geliyor? Ölmeden önce yüzleşmem gereken son gerçek bu mu?

Hayır.

Bir şeyler yapmam gerekiyor.

Tünelden çıkıyoruz, çıplak ayaklarımın altını donduran metal bir yüzeyde yürüyoruz. Bir platformu çevreleyen paslı demirden bir parmaklığa tutunuyorum. Burası daha soğuk, açık bir alanda olduğumuz belli.

Sarı ay, Michigan Gölü'nün üstünde yavaş yavaş yükseliyor.

Işığı geniş bir odanın yüksekteki pencerelerinden içeri süzülüyor, el fenerine muhtaç olmadan çevremi görebiliyorum.

Midem çalkalanıyor.

On beş metre yüksekliğinde açık bir merdivenin tepesinde duruyoruz.

İçerisi bir yağlıboya tabloyu andırıyor, ayın kadim ışığı aşağıdaki bir sıra jeneratörü ve yukarıdaki putrellerden kafesi aydınlatıyor.

Burası bir katedral kadar sessiz.

"Aşağı ineceğiz" diyor. "Adımlarına dikkat et."

Alttaki merdiven sahanlığına iner inmez el fenerini sımsıkı yakalayıp dönüyorum, yumruğumu başına doğru sallıyorum...

Ve boşluğa vuruyorum. Devinimin kuvvetiyle kendimi hamleye başladığım yerde buluyorum.

Ve dengemi yitirip düşüyorum.

Alttaki merdiven sahanlığına sertçe çarpıyorum, elimden kurtulan fener düşüp görünmez oluyor.

Bir saniye sonra patlamayı andıran bir sesle on beş metre aşağıdaki zemine çarptığını duyuyorum.

Beni kaçıran adam, yüzündeki ifadesiz maskeyle başını yana yatırmış, silahını doğrultmuş bana bakıyor.

Tabancanın horozunu başparmağıyla geriye çekip bana doğru bir adım atıyor.

Dizini böğrüme indirip beni yere yapıştırıyor, inliyorum.

Tabancayı başıma yaslıyor.

"İtiraf etmem gerekiyor, denediğin için seninle gurur duyuyorum" diyor. "Beş para etmez bir denemeydi ama olsun. Ne yapacağına sen daha karar vermeden anladım ama en azından çaba harcadığını gördük."

Boynumun yan tarafında keskin bir acı hissedince irkiliyorum.

"Mücadele etme" diyor.

"Ne verdin bana?"

Cevap vermesine fırsat kalmadan bir şey sanki bir TIR gibi kan-beyin bariyerimi aşıyor. Aynı anda hem dayanılmaz bir ağırlık hissediyorum hem de hafifliyorum, dünya etrafımda dönmeye başlıyor, her şey altüst oluyor.

Sonra, geldiği gibi hızla geçip gidiyor bu his.

Bir başka iğne bacağıma saplanıyor.

Haykırıyorum. İki şırıngayı da merdivenlerden aşağı atıyor. "Haydi gidelim."

"Bana ne yaptın?"

"Kalk!"

Tırabzana tutunup ayağa kalkıyorum. Düştüğüm için dizim kanıyor. Başım da hâlâ kanıyor. Üşüyorum, pisim, ıslağım, dişlerim öyle feci tıkırdıyor ki kırılacak sanıyorum.

Aşağı iniyoruz, çürümüş çelikten merdivenler ağırlığımızın altında titriyor. Merdivenlerin sonuna gelince bir dizi eski jeneratörün arasından yürüyoruz.

İçinde olduğumuz oda, aşağıdan daha da büyük görünüyor.

Odanın ortasında duruyor, el fenerini jeneratörlerden birine yaslanmış duran bir spor çantasına çeviriyor.

"Yeni giysilerin. Acele et."

"Yeni giysiler mi? Ben..."

"Anlamana gerek yok. Yalnızca giyin, yeter."

Korkuma rağmen bir an için umutlanıyorum. Beni öldürmeyecek mi? Öldürecek olsa neden giyinmemi istesin? Kurtulma şansım var mı?

"Kimsin sen?" diye soruyorum.

"Çabuk ol. Fazla zamanın kalmadı."

Spor çantanın başına diz çöküyorum.

"Önce temizlen."

En üstteki havluyla ayaklarımdaki çamuru, dizimdeki kanı ve yüzümü siliyorum. Çantadaki iç çamaşırı ve kot pantolon üzerime tam oluyor. Bana ne enjekte etti bilmiyorum ama etkisini parmak uçlarımda hissediyorum – ekose gömleğin düğmelerini iliklemekte zorlanıyorum. Ayaklarım bağcıksız deri ayakkabılara kolayca giriyor. Kot pantolon kadar rahat onlar da.

Artık üşümüyorum. Göğsümün ortasından kollarıma ve bacaklarıma ısı yayılıyor sanki.

"Ceketi de giy."

Çantanın dibindeki siyah deri ceketi alıp üzerime geçiriyorum.

"Harika" diyor. "Şimdi otur."

Yere oturup sırtımı demir jeneratöre yaslıyorum. Bir lokomotif motoru kadar büyük, dev gibi bir makine bu.

Karşıma geçip oturuyor, silahı hâlâ üzerimde.

Ay ışığı içeri doluyor, yüksekteki kırık camlardan yansıyarak aşağı gönderdiği ışık şeritleri odayı aydınlatıyor.

Karmakarışık kabloları.

Dişli çarklarını.

Manivelalar ve kasnakları.

Başka bir çağın teknolojisi.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyorum.

"Bekleyeceğiz."

"Neyi?"

Elini sallayarak geçiştiriyor sorumu.

Tuhaf bir sakinlik çöküyor üzerime. Beklenmedik bir huzur.

"Beni buraya öldürmek için mi getirdin?" diye soruyorum.

"Hayır."

Eski makineye yaslanırken öyle rahatım ki sanki içine gömülüyorum.

"Ama öldüreceğini sanmamı istedin."

"Başka yolu yoktu."

"Neyin başka yolu yoktu?"

"Seni buraya getirmenin."

"Peki neden buradayız?"

Yalnızca başını iki yana sallıyor ve sol elini geyşa maskesinin altına sokup yüzünü kaşıyor.

Tuhaf hissediyorum.

Sanki hem bir film izliyorum hem de filmin içindeyim.

Dayanılmaz bir rehavet çöküyor üzerime.

Başım düşüyor.

"Direnme, bırak kendini" diyor.

Ama bırakınıyorum. Mücadele ediyorum, bir yandan da tiz sesinin ne kadar rahatsız edici bir şekilde değiştiğini düşünüyorum. Artık farklı bir adam ve şu anda olduğu kişiyle az önce sergilediği şiddet beni dehşete düşürmeli. Bu kadar sakin olmamalıyım ama bedenim huzurla sızlıyor sanki.

Dingin, dalgın ve uzak hissediyorum.

Sanki itiraf eder gibi anlatıp duruyor: "Uzun bir yoldu. Burada oturmuş sana baktığıma inanamıyorum. Seninle konuştuğuma. Anlamadığını biliyorum ama sana sormak istediğim öyle çok şey var ki."

"Hangi konuda?"

"Sen olmanın nasıl bir his olduğu konusunda."

"Nasıl yani?"

Duraksıyor, sonra konuşuyor: "Dünyadaki yerin hakkında ne düşünüyorsun, Jason?"

Yavaşça, dikkatle cevap veriyorum: "Bu gece bana yaptıkların düşünüldüğünde ilginç bir soru bu."

"Hayatından memnun musun?"

Şu anın gölgesinde, hayatım acı verecek kadar güzel.

"Harika bir ailem var. Tatmin edici bir işim. Rahatız. Kimse hasta değil."

Dilim ağırlaşıyor sanki. Peltekleşiyorum.

"Fakat?"

"Hayatım harika. Ama olağanüstü değil. Bir zamanlar öyle olması ihtimali vardı."

"Hırsını öldürdün, değil mi?"

"Doğal nedenlerle öldü. İhmal ve bakımsızlıktan."

"Peki tam olarak ne olduğunu biliyor musun? Belli bir an var mı?.."

"Oğlum. Yirmi yedi yaşındaydım, Daniela ve ben birkaç aydır birlikteydik. Bana hamile olduğunu söyledi. Birlikte eğleniyorduk ama âşık değildik. Belki de öyleydik. Bilmiyorum. Ama birlikte bir aile kurma niyetinde olmadığımızı biliyorum."

"Kurdunuz yine de."

"Bilim insanıysan, yirmili yaşlarının sonu çok önemlidir. Otuz yaşından önce mühim bir makale yayınlamazsan seni ciddiye almazlar artık."

Belki bana verdiği uyuşturucu yüzündendi ama konuşmak iyi geliyordu. Yaşadığım en çılgın iki saatten sonra bir normallik vahasında gibiydik. Doğru olmadığını biliyorum ama konuştuğumuz sürece kötü hiçbir şey olamazmış gibi geliyordu bana. Sanki sözcükler koruyordu beni.

"Önemli bir şeyler planlıyor muydun peki?" diye soruyor.

Artık gözlerimi açık tutmakta bile zorlanıyorum.

"Evet."

"Neydi peki?"

Sesi uzaktan geliyor.

"İnsan gözüyle görülebilen bir nesnenin kuantum süperpozisyonu yaratmaya çalışıyordum."

"Araştırmanı neden yarım bıraktın?"

"Charlie doğduğunda hayatının ilk yılı boyunca önemli sağlık sorunları yaşadı. Temiz bir odada binlerce saat geçirmem gerekiyordu ama vaktim yoktu. Daniela'nın bana ihtiyacı vardı. Oğlumun da. Fonumu kaybettim. Hızım kesildi. Bir süreliğine genç ve yeni dâhiydim ama tökezlediğim zaman yerimi bir başkası aldı."

"Daniela'nın yanında olup onunla bir hayat kurduğun için pişman mısın?"

"Hayır."

"Hiç mi pişman olmadın?"

Daniela'yı düşünüyorum ve duygularım yeniden kabarıyor, anın dehşetini yeniden hissediyorum. Korkum geri dönüyor, o anda iliklerime kadar evimi özlüyorum. Hayatım boyunca hiçbir şeye şu anda ona duyduğum kadar ihtiyaç duymamıştım.

"Asla."

Kendimi yerde buluyorum, yüzüm soğuk betona yapışıyor ve ilaç etkisini göstermeye başlıyor.

Yanıma gelip diz çöküyor, beni sırtüstü çeviriyor, bu ıssız yerin yüksek pencerelerinden içeri dolan ay ışığına bakıyorum, karanlıkta ışıklar ve renkler dönmeye başlıyor, jeneratörlerin yanında boşluklar açılıp kapanıyor.

"Onu yeniden görecek miyim?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum."

Ona milyonuncu kez benden ne istediğini sormayı düşünüyorum ama sözcükler ağzımdan çıkmıyor.

Gözlerim kapanıyor, onları açmaya çalışıyorum ama bu mücadeleyi kazanmam mümkün değil.

Eldivenini çıkarıp çıplak eliyle yüzüme dokunuyor.

Tuhaf bir şekilde.

Nazikçe.

"Beni dinle" diyor. "Korkacaksın ama her şey senin olabilir. İstediğin her şeye sahip olabilirsin. Seni korkutmak zorunda kaldığım için üzgünüm ama bir şekilde buraya getirmem gerekiyordu. Çok üzgünüm, Jason. Bunu ikimiz için yapıyorum."

Sen kimsin, diye soruyorum ağzımı açıp kapatarak, ses çıkaramadan.

Karşılık vermek yerine cebine uzanıyor, yeni bir şırınga ve ay ışığında cıva gibi parlayan berrak bir sıvıyla dolu minik bir ampul çıkarıyor.

Şırınganın kapağını açıp ampulün içindekileri şırıngaya çekiyor.

Gözkapaklarım yavaş yavaş inerken sol kolunu açıp kendine iğne yapmasını seyrediyorum.

Sonra ampulü ve şırıngayı beton zemine, aramıza atıyor. Gözlerim tamamen kapanmadan önce gördüğüm son şey yüzüme doğru yuvarlanan minik ilaç şişesi.

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldıyorum.

"Söylesem de inanmazsın bana" diyor.

2

Ayak bileklerimi tutan elleri hissediyorum.

Başka bir çift el omuzlarıının altına kayarken, bir kadın "Küpten nasıl çıkmış?" diye soruyor.

"Hiçbir fikrim yok" diyor bir erkek sesi. "Bak, kendine geliyor."

Gözlerimi açıyorum ama bulanık hareketlerden ve ışıktan başka bir şey göremiyorum.

Adam, "Onu buradan çıkaralım hemen" diyor.

Konuşmaya çalışıyorum ama ağzımdan karmakarışık, anlamsız sözcükler dökülüyor.

"Dr. Dessen?" diyor kadın. "Beni duyabiliyor musunuz? Sizi kaldırıp sedyeye yerleştireceğiz şimdi."

Ayaklarıma doğru bakınca bir adamın yüzü beliriyor karşımda yavaş yavaş. Alüminyumlanmış, maskeli bir koruyucu kostümün vizörünün arkasından bana bakıyor.

Başımın arkasındaki kadına bakarak, "Bir, iki, üç" diyor.

Beni kaldırıp bir tekerlekli sedyeye yerleştiriyorlar, ayak ve el bileklerimi kayışlarla sedyeye bağlıyorlar.

"Bu önlemler yalnızca sizi korumak için, Dr. Dessen."

Sedyeyi iterlerken yaklaşık on metre yukarıdaki tavanı seyrediyorum.

Neredeyim ben? Bir hangarda mı?

Bir anı beliriyor zihnimde – boynumu delen bir iğneyi ha-

tırlıyorum. Bana bir şey enjekte edildi. Bu da bir halüsinasyon olmalı.

Bir telsiz sesi geliyor: "Tahliye ekibi, rapor verin. Tamam."

Kadın heyecanlı bir sesle karşılık veriyor: "Dessen'ı aldık. Yoldayız. Tamam."

Dönen tekerleklerin gıcırtısını duyuyorum.

"Anlaşıldı. İlk durum değerlendirmeniz nedir? Tamam."

Kadın eldivenli eliyle uzanıyor, cırt cırtlı bir bantla sol koluma takılmış bir tür monitör cihazını açıyor.

"Nabız: bir-on beş. Tansiyon: yüz kırk doksan iki. Vücut ısısı: otuz yedi buçuk. Oksijen satürasyonu: yüzde doksan. GGT: 60. Tahmini varış süresi otuz saniye. Tamam."

Bir cızırtı duyunca şaşırıyorum.

Yavaşça açılan mahzen kapısını andıran ağır bir kapıdan geçiyoruz.

Tanrı aşkına.

Sakin ol. Bunlar gerçek değil.

Sedyenin tekerlekleri daha fazla gıcırdıyor, hızlanıyoruz.

Plastik örtülerle kaplı bir koridordayız, başımızın üstündeki floresan lambaların parlak ışığında gözlerimi kısıyorum.

Kapılar uğursuz bir tangırtı çıkararak kale kapısı gibi kapanıyor arkamızdan.

Sedyeyi bir ameliyat odasına, üzerinde pozitif basınç giysisi olan, sıra sıra cerrahi aydınlatma lambalarının altında dikilen heybetli bir adama doğru götürüyorlar.

Vizörünün arkasından bana bakıp gülümsüyor ve sanki beni tanıyormuş gibi, "Yeniden hoş geldin Jason" diyor. "Tebrikler. Başardın."

Yeniden mi?

Yalnızca gözlerini görebiliyorum ama bana tanıdık gelmiyor.

"Ağrın var mı?" diye soruyor.

Başımı iki yana sallıyorum.

"Yüzündeki kesikler ve morluklar nasıl oldu, biliyor musun?"

Başımı iki yana sallıyorum.

"Kim olduğunu biliyor musun?"

Başımı evet anlamında sallıyorum.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

Başımı iki yana sallıyorum.

"Beni tanıdın mı?"

Başımı iki yana sallıyorum.

"Ben Leighton Vance, idari amir ve askeri hekim. Meslektaşın ve arkadaşın." Eline bir ameliyat makası alıyor. "Seni bu giysilerden kurtarınam gerek."

Kolumdaki monitör cihazını çıkarıyor, kot pantolonumu ve iç çamaşırımı kesip metal bir tepsiye atıyor. Gömleğiıni keserken tepemdeki parlak ışıklara bakıp paniklememeye çalışıyorum.

Ama çıplağım ve bir sedyeye bağlanmış haldeyim.

Hayır, diye hatırlatıyorum kendi kendime, çıplak ve bir sandalyeye bağlanmış olduğumu sanıyorum; *bir halüsinasyon bu.* Bunların hiçbiri gerçek değil.

Leighton ayakkabılarımla giysilerimin durduğu tepsiyi kaldırıp başımın arkasında duran, göremediğim birine veriyor. "Hepsine test yapın."

Odadan çıkan ayak seslerini duyuyorum.

Leighton kolumu pamukla silmeden bir saniye önce izopropil alkolün keskin kokusunu alıyorum.

Dirseğimin üstüne bir turnike bağlıyor.

"Birazcık kan alacağım sadece" diyor ve alet tepsisinden kocaman bir hipodermik iğne alıyor.

Eli çok hafif. İğnenin koluma battığını hissetmiyorum bile.

İşini bitirince sedyeyi ameliyathanenin uzak ucuna, cam bir kapıya doğru götürüyor. Kapının yanındaki duvarda dokunmatik bir ekran var.

"Keşke eğlencenin şimdi başladığını söyleyebilseydim sana" diyor. "Birazdan olacakları hatırlayamayacak kadar sersemlemiş olman en iyisi olurdu."

Neler olduğunu sormaya çalışıyorum ama sözcükler ağzımdan çıkmıyor. Leighton'ın parmakları dokunmatik ekranın üstünde dans ediyor. Cam kapı açılıyor, beni sedyenin ancak sığdığı küçük bir bölmeye sokuyor.

"Doksan saniye" diyor. "Bir şey olmayacak sana. Deneklerin hiçbiri ölmedi."

Basınçlı bir tıslama sesi geliyor, cam kapılar kapanıyor.

Tavana gömülü lambalar soğuk mavi ışıklarla parıldıyor.

Boynumu uzatıp çevremi görmeye çalışıyorum.

İki yanımdaki duvarlarda sıra sıra minik delikler var.

Yoğun, soğuk bir sis tavandan fışkırarak gövdemi baştan aşağı kaplıyor.

Bedenim geriliyor, soğuk sprey bedenimde topaklanıp buz kesiyor.

Titremeye başlıyorum, o sırada odanın duvarları vınlıyor.

Deliklerden giderek yükselen bir tıslama sesi geliyor ve beyaz buhar sızıyor.

Buhar yoğunlaşıyor, daha hızlı çıkıyor.

Sonra sıvıya dönüşüp fışkırıyor.

İki yandan fışkıran sıvılar sedyenin üzerinde çarpışıyor, odaya dolan yoğun buhar başımın üstündeki ışıkları bile görmemi engelliyor. Tenime değdiği yerde donan damlacıklar dağılarak acı patlamalarına dönüşüyor.

Fanlar tersine dönmeye başlıyor.

Odadaki gaz beş saniye içinde boşalıyor, geride tuhaf bir koku kalıyor. Bu koku aklıma yaz akşamüstleri fırtına öncesinde havayı kaplayan kokuları getiriyor – kuru şimşek ve ozon.

Gaz ile tenimde buz kesen sıvının tepkimesi asit banyosu gibi yakan, cızırdayan bir köpük bırakıyor geride.

Homurdanıyor, bağlarımdan kurtulmaya çalışarak çırpınıyor, bunun daha ne kadar süreceğini merak ediyorum. Acı eşiğim yüksektir ama şu an ya bunu durdursunlar ya da beni öldürsünler istiyorum.

Düşünceler ışık hızında dolaşıyor beynimde.

Zihnimi bu şekilde etkileyebilecek bir ilaç var mı? Böyle dehşet verici bir netlikle halüsinasyonlar yaratabilecek ve acı çektirebilecek?

Bu acı çok yoğun, çok gerçek.

Peki ya olanlar gerçekse?

CIA'in eline falan mı düştüm? İnsanlar üzerinde deneyyapan gizli bir klinikte miyim? Beni kaçıranlar gizli ajanlar mı?

Tavandan itfaiye hortumundan fışkırıyormuş gibi akan gürül gürül, ılık, rahatlatıcı su tenimi yakan köpükleri temizliyor.

Sular kapanınca deliklerden sıcak hava fışkırıyor, ısınmış çöl rüzgârı gibi dağlıyor tenimi.

Tenimdeki acı geçiyor.

Arkamdaki kapı açılıyor, sedyeyi çıkarıyorlar.

Leighton başıma dikilip bana bakıyor. "O kadar da kötü değildi ha?" Beni ameliyathaneden geçirip yandaki muayene odasına alıyor, bileklerimdeki bağları çözüp çıkarıyor.

Eldivenli eliyle beni doğrultup sedyeye oturmama yardım ediyor. Başım ağırlaşıyor, çevremde fır fır dönen odanın düzelmesi birkaç saniye alıyor.

Beni inceliyor.

"Daha iyi misin?"

Başımı sallıyorum. Odada bir yatak ve üzerinde özenle katlanmış kıyafetler duran bir komodin var. Duvarlar keçe kaplı. Odada sivri kenarlı hiçbir eşya yok. Sedyenin ucuna kayıyorum, Leighton kolumu dirseğimin üzerinden tutup ayağa kalkınama yardım ediyor.

Bacaklarım lastikten yapılmış gibi, dizlerim tutmuyor.

Beni yatağa götürüyor.

"Seni yalnız bırakayım da giyin. Laboratuvar sonuçların gelince dönerim. Fazla uzun sürmez. Seni bir süre yalnız bırakmamın sakıncası var mı?"

Sonunda sesim çıkıyor: "Neler olduğunu anlamıyorum. Nerede olduğumu bile..."

"Sersemlemiş olabilirsin ama geçecek. Seni yakından takip edeceğim. Bunu atlatmana yardım edeceğiz."

Sedyeyi kapıya götürüyor ama sonra eşikte duruyor, vizörünün arkasından bana bakıyor. "Seni yeniden görmek gerçekten güzel kardeşim. Apollo On Üç döndüğünde görev kontrol merkezindekiler de böyle hissetmiş olmalı. Seninle hepimiz gurur duyuyoruz."

Kapı arkasından kapanıyor.

Üç tane kilit dili, üç el silah sesi gibi yuvalarına oturuyor.

Yataktan kalkıp sendeleyerek komodinin yanına gidiyorum.

O kadar güçsüzüm ki kıyafetlerimi giymem uzun sürüyor – kanvas pantolon, keten bir gömlek, kemer yok.

Kapının hemen üstündeki güvenlik kamerası beni izliyor.

Yatağa dönüyorum; steril, sessiz odada tek başıma oturup en son neyi net bir şekilde hatırladığımı düşünüyorum. Bunu denemek bile sahilin birkaç metre açığında boğulmaya benziyor. Sahilde yatan anı parçalarını görebiliyorum, onlara neredeyse dokunabiliyorum ama ciğerlerim suyla doluyor. Başımı suyun üstünde tutamıyorum. Parçaları birleştirmek için ne kadar uğraşırsam, ne kadar enerji harcarsam o kadar çok çırpınıyorum ve giderek daha fazla paniğe kapılıyorum.

Bu beyaz, duvarları keçe kaplı odada otururken sahip olduğum tek şey...

Thelonious Monk.

Kırmızı şarap kokusu.

Bir mutfakta durup soğan doğramak.

Çizim yapan bir yeniyetme.

Bir dakika.

Bir yeniyetme değil.

Benim yeniyetmem.

Benim oğlum.

Bir mutfak da değil.

Benim mutfağım.

Benim evim.

Aile gecemizdi. Birlikte yemek yapıyorduk. Daniela'nın gülümsemesini görebiliyorum. Onun sesini duyuyorum, caz müziğinin de. Soğanın kokusu, Daniela'nın nefesindeki şarabın tatlı ekşi kokusu. Parlak gözleri. Ne kadar güvenli ve kusursuz bir yer mutfağımız, aile gecemizde.

Ama orada kalmadım. Nedense çıktım oradan. Neden?

Hatırlamak üzereyim, anının tam eşiğindeyim...

Kilit dilleri seri ateş ediliyormuş gibi hızla dönerek geri çekiliyor, muayene odasının kapısı açılıyor. Leighton'ın üzerinde pozitif basınç giysisi yerine klasik bir laboratuvar önlüğü var. Kapının önünde durmuş sırıtıyor, heyecandan yerinde zor duruyormuş gibi görünüyor. Şimdi yaklaşık benim yaşlarımda ve bir lise öğrencisi kadar yakışıklı olduğunu görüyorum. Tıraşlı yüzünü gölgelendiren sakalı hafifçe uzamış.

"Haberler iyi" diyor. "Temizsin."

"Neyden temizim?"

"Radyasyona maruz kalma, biyolojik tehlike, bulaşıcı hastalık. Tam kan tahlili sonuçların sabah elimize ulaşır ama karantinadan çıkabilirsin artık. Ah, sana bir de bunu getirdim."

Bana içinde anahtarlar ve bir para klipsi olan kilitli bir torba uzatıyor.

Plastiğe yapıştırılmış bir parça yapışkan bandın üzerine ispirtolu kalemle "Jason Dessen" yazılmış.

"Gidelim mi? Seni bekliyorlar."

Kişisel eşyalarımı cebime indirip Leighton'ın peşinden ameliyathaneye giriyorum.

Koridora çıkınca beş-altı tane işçinin duvarlardaki plastik örtüleri sökmeye çalıştığını görüyorum.

Beni görünce hepsi dönüp alkışlamaya başlıyor.

Bir kadın, "Harikasın Dessen!" diye haykırıyor.

Yaklaştığımız zaman cam kapılar kendiliğinden açılıyor.

Gücüme ve dengeme kavuştuğumu hissediyorum.

Beni bir merdivene götürüyor, merdivenden çıkarken metal basamaklar her adımımızda çınlıyor.

"İyi misin?" diye soruyor Leighton.

"Evet. Nereye gidiyoruz?"

"Bilgi alacaklar."

"Ama ben hiçbir şey..."

"Görüşme sırasında düşüncelerini kendine saklasan iyi edersin. Biliyorsun, protokol bunu gerektiriyor."

İki kat yukarıda, iki buçuk santim kalınlığında cam bir kapı açılıyor. Bir yanında yerden tavana cam pencereler olan bir başka koridora giriyoruz. Camlardan bir hangar görünüyor. Dört katlı binanın koridorları bir orta avluyu andıran bu hangarı çevreliyor.

Etrafı daha iyi görmek için pencerelere doğru gidiyorum ama Leighton beni soldaki ikinci kapıya doğru çekiştirip loş bir odaya sokuyor. Siyah pantolon ceket takım giymiş bir kadın gelişimi bekler gibi bir masanın arkasında dikiliyor.

"Merhaba Jason" diyor.

"Merhaba."

Bir an dikkatle gözlerime bakıyor, o sırada Leighton monitörü sol koluma bağlıyor.

"Sakıncası yok değil mi?" diye soruyor. "Durumunu bir süre daha takip etmek istiyorum. Yakında buna gerek kalmayacak."

Leighton elini nazikçe sırtıma koyuyor ve içeri girmem için yönlendiriyor beni.

Kapının arkamdan kapandığını duyuyorum.

Kadın kırklı yaşlarında. Kısa, siyah saçlı; kâkülleri aynı anda hem nazik hem de sorgulayıcı olmayı başaran gözlerinin hemen üstünde.

Odadaki ışık yumuşak ve sakinleştirici; aklıma, film başlamadan önce sinema salonlarına verilen loş ışık geliyor.

Odada iki tane düz arkalıklı ahşap sandalye var, küçük masada da bir dizüstü bilgisayar, su dolu bir sürahi, iki bardak, çelik bir karaf ve kokusu odayı dolduran kaliteli kahve dolu bir kupa.

Duvarlar ve tavan füme rengi mat camdan.

"Oturursan başlayabiliriz, Jason."

Beş saniye kadar tereddüt ediyorum, odadan çıkıp gitmeyi düşünüyorum ama içimden bir ses bunun kötü, hatta feci bir fikir olduğunu söylüyor.

Böylece sandalyelerden birine oturuyor, sürahiye uzanıyor ve kendime bir bardak su koyuyorum.

"Açsan yiyecek bir şeyler getirtebiliriz" diyor kadın.

"Hayır, teşekkürler."

Sonunda karşımdaki sandalyeye yerleşip gözlüğünü itiyor ve dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyor.

"Saat..." Kol saatine bakıyor. "Öğlen 12.00, Ekim'in 2'si. Ben Amanda Lucas, personel numaram dokuz-beş-altı-yedi ve bu akşam yanımda..." Beni işaret ediyor.

"Şey, Jason Dessen."

"Teşekkürler Jason. Arkaplan bilgisi olarak, kayıtlara geçmesi için anlatıyorum: 1 Ekim'de, saat 10.59 sularında teknisyen Chad Hodge rutin bina içi denetimini yaparken Dr. Dessen'ı hangarda bilinci kapalı yatarken buldu. Tahliye ekibi harekete geçirildi ve Dr. Dessen 23.24'te karantinaya alındı. Dekontaminasyondan sonra, ilk tahliller yapıldı ve

Dr. Leighton Vance'in olumlu yöndeki görüşünden sonra Dr. Dessen alt seviyenin ikinci katında bulunan görüşme odasına getirildi, burada bilgilendirme görüşmesi başladı."

Başını kaldırmış bana bakıyor, gülümsüyor.

"Jason, geri dönmene çok sevindik. Saat geç oldu ama ekibin çoğu haberi alınca şehirden buraya geldi. Tahmin edebileceğin üzere, şu anda hepsi aynanın arkasında."

Çevremizde alkış sesleri beliriyor, insanlar adımı haykırarak tezahürat yapıyor.

Işıklar açılıyor ve duvarların arkasını görüyorum. Camdan görüşme odasının çevresinde tribün şeklinde dizilmiş koltuklar var. On beş-yirmi kişi ayakta beni alkışlıyor, çoğu gülümsüyor, birkaçı büyük bir kahramanlık yaptıktan sonra dönmüşüm gibi gözlerini siliyor.

İkisinin silahlı olduğunu fark ediyorum, tabancalarının kabzaları ışıkların altında parlıyor.

Bu iki adam ne gülümsüyor ne alkışlıyor.

Amanda sandalyesini geri itip ayağa kalkıyor, diğerleriyle birlikte alkışlamaya başlıyor.

O da çok duygulanmışa benziyor.

Benim tek düşünebildiğimse başıma ne gelmiş olabileceği.

Alkışlar kesilince Amanda sandalyesine yerleşiyor.

"Coşkumuzu mazur gör ama şimdiye dek dönebilen tek kişisin" diyor.

Neden söz ettiği hakkında en ufak bir fikrim yok. Bir yandan bunu söylemek istiyorum, bir yandan söylememem gerektiğinden kuşkulanıyorum.

Işıklar yeniden kararıyor.

Bardağı bir cankurtaran halatıymış gibi sımsıkı tutuyorum.

"Gideli ne kadar olduğunu biliyor musun?" diye soruyor.

Nereye gideli?

"Hayır."

"On dört ay."

Aman Tanrım.

"Bu seni şaşırttı mı Jason?"

"Öyle de denebilir."

"Bizler de hop oturup hop kalktık, sabırsızlıkla bekledik, yerimizde zor durduk. Bu soruları sormak için bir yıldan uzun zamandır bekliyoruz: Neler gördün? Nereye gittin? Nasıl geri döndün? Bize her şeyi anlat ve lütfen en baştan başla."

Bir yudum su içiyorum, bir uçurumun kenarındaki gevşek bir taşa tutunur gibi son sağlam anıma tutunuyorum – aile gecesinde ailemin yanından ayrılışım.

Ve sonra...

Serin sonbahar gecesinde kaldırımda yürüyordum. Bütün barlardan Cubs maçının uğultusu geliyordu.

Nereye?

Nereye gidiyordum?

"Acele etme Jason. Acelemiz yok."

Ryan Holder.

Onu görmeye gidiyordum.

Village Tap'e yürüdüm, eski oda arkadaşım Ryan Holder'la bir içki içtim – daha doğrusu iki duble kaliteli scotch.

Olanlardan o mu sorumlu?

Yeniden merak ediyorum; bu olanlar gerçek mi?

Su bardağını kaldırıyorum. Son derece gerçek görünüyor, üzerindeki su damlacıkları ve parmak uçlarımdaki soğuk ıslaklığa kadar her ayrıntısı gerçekçi.

Amanda'nın gözlerinin içine bakıyorum.

Duvarları inceliyorum.

Eriyip yok olmuyorlar.

Şayet bu ilacın etkisiyle gördüğüm bir halüsinasyonsa, eşi benzeri olduğunu sanmıyorum. Görsel veya işitsel bozukluklar yok. Coşku ve mutluluk yok. Bulunduğum yerin bana gerçek gibi gelmemesi değil sorunum. Burada olmamam ge-

rekiyor, hepsi bu. Asıl sorun *benim* buradaki varlığım. Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum, yalnızca sorunun benim varlığım olduğunu iliklerimde hissediyorum.

Hayır, bu bir halüsinasyon değil. Tamamen farklı bir şey.

"Farklı bir yaklaşım deneyelim" diyor Amanda. "Hangarda uyanmadan önce hatırladığın son şey ne?"

"Bir bardaydım."

"Orada ne yapıyordun?"

"Eski bir arkadaşımla buluşmuştum."

"Peki bu bar neredeydi?"

"Logan Meydanı'nda."

"Yani hâlâ Chicago'daydın."

"Evet."

"Tamam, peki tasvir edebilir misin?"

Sesi kesiliyor, sessizliğe dönüşüyor.

L demiryolunu görüyorum.

Karanlık.

Sessiz.

Chicago için fazla sessiz.

Biri geliyor.

Canımı yakmak isteyen biri.

Kalbim küt küt atmaya başlıyor.

Ellerim titriyor.

Bardağı masaya bırakıyorum.

"Jason, Leighton yaşamsal faaliyetlerinin hızlandığını söylüyor."

Sesini yeniden duyuyorum ama aramızda bir okyanus var sanki.

Bir tür numara mı bu?

Benimle oyun mu oynuyorlar?

Hayır, ona bunu sorma. O sözcükleri söyleme. Olduğunu sandıkları adamı oyna. Bu insanlar sakin, soğukkanlı ve içlerinden *ikisi silahlı.* Ne söylemeni istiyorlarsa söyle. Çün-

kü olduğunu sandıkları kişi olmadığını anlarlarsa, ne yapacaksın?

O zaman belki buradan asla ayrılamazsın.

Başım zonklamaya başlıyor. Elimi uzatıp kafamın arkasına dokunuyorum, elime gelen şişlik canımı öyle çok yakıyor ki yüzümü buruşturuyorum.

"Jason?"

Yaralandım mı?

Birisi bana saldırdı mı? Ya buraya getirildiysem? Ya bu insanlar bana iyi davransalar da bana bunu yapan kişiyle işbirliği yapıyorlarsa?

Başımın yan tarafına dokunuyor, ikinci darbenin verdiği hasarı hissediyorum.

"Jason."

Bir geyşa maskesi görüyorum.

Çıplak ve çaresizim.

"Jason."

Birkaç saat önce evde akşam yemeği hazırlıyordum.

Sandıkları kişi değilim. Bunu anladıkları zaman ne olacak?

"Leighton, biraz gelebilir misin lütfen?"

Pek iyi şeyler olmayacağı kesin.

Artık bu odada olmak istemiyorum.

Bu insanlardan uzaklaşmam lazım.

Düşünmem lazım.

"Amanda." Yeniden ana odaklanmaya, soruları ve korkuyu aklımdan silmeye çalışıyorum ama yıkılan bir setin çökmesini engellemeye çalışmak gibi bu. Dayanamayacağım. İşe yaramayacak. "Utanç verici ama" diyorum, "çok yorgunum, dürüst olmak gerekirse dekontaminasyon pek eğlenceli değildi."

"Biraz mola vermek ister misin?"

"Sakıncası var mı? Zihnimi temizlemek için biraz zama-

na ihtiyacım var sadece." Dizüstü bilgisayarı işaret ediyorum. "Bu şey için birazcık zekice şeyler söylemek de istiyorum doğrusu."

"Elbette." Klavyede bir şeyler yazıyor. "Artık kayıtta değiliz."

Ayağa kalkıyorum.

"Seni özel bir odaya götürebilirim..." diyor.

"Gerek yok."

Kapıyı açıp koridora çıkıyorum.

Leighton Vance bekliyor.

"Jason, biraz uzanmanı istiyorum. Yaşamsal bulguların iyi gitmiyor."

Kolumdaki cihazı söküp doktora veriyorum.

"İlgin için müteşekkirim ama bir tuvalete ihtiyacım var şimdi."

"Ah, elbette. Seni götüreyim."

Omzuyla ağır cam kapıyı açıp beni o sırada bomboş olan merdivenlere götürüyor. Yakınlardaki bir menfezden sıcak hava pompalayan havalandırma sisteminin uğultusundan başka ses yok. Tırabzanı tutuyor, açık alana doğru eğiliyorum.

Yukarıda iki, aşağıda iki kat var.

Amanda görüşmenin başında ne demişti? Alt seviyenin ikinci katında olduğumuzu mu? Bu, yeraltında olduğumuz anlamına mı geliyor?

"Jason? Geliyor musun?"

Leighton'ın peşinden merdivenlerden çıkıyorum, titreyen bacaklarımla ve başımdaki ağrıyla mücadele ediyorum.

Merdivenlerin başında, güçlendirilmiş çelikten bir kapının üzerindeki levhada ZEMİN KAT yazıyor. Leighton bir kart anahtar çıkarıyor, şifresini giriyor ve geçmem için kapıyı açık tutuyor.

Tam karşımızdaki duvarda büyük harflerle VELOCITY LABORATUVARLARI yazıyor.

Solda: Bir dizi asansör.

Sağda: Bir güvenlik kontrol noktası, metal detektörüyle turnike başında duran ciddi yüzlü bir güvenlik görevlisi ve arkasında çıkış.

Burada güvenlik dışarıya yönelmiş gibi görünüyor, insanların dışarı çıkmasını engellemekten çok içeri girmesini engellemeye çalışıyor gibi bir halleri var.

Leighton beni asansörlerin yanından geçirip bir koridora sokuyor, koridorun sonundaki çift kanatlı kapıyı kart anahtarıyla açıyor.

Işıkları yakıyor ve iyi döşenmiş bir ofise giriyoruz. Duvarlarda ticari havayolu şirketlerinin, askeri süpersonik jetlerin ve jet motorlarının fotoğrafları var.

Masanın üstündeki çerçeveli bir fotoğraf dikkatimi çekiyor – yaşlıca bir adam, Leighton'a çok benzeyen bir oğlan çocuğunu kucaklıyor. Bir hangarda, parçaları birleştirilen dev bir turbofan motorunun önünde duruyorlar.

"Ofisimdeki tuvaleti kullanırsan daha rahat edersin diye düşündüm" diyen Leighton uzak köşedeki kapıyı işaret ediyor. "Ben burada beklerim" diyor ve masasının köşesine tüneyip cebinden bir telefon çıkarıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa seslen."

Banyo soğuk ve tertemiz.

Bir tuvalet, pisuar, duşakabin, arka duvarda küçük bir pencere var.

Klozete oturuyorum.

Göğsüm öyle sıkışıyor ki zorlukla nefes alıyorum.

On dört aydır dönmemi bekliyorlarmış. Bu binadan çıkıp gitmeme izin vermeleri mümkün görünmüyor. En azından bu gece değil. Konuştuklarını sandıkları adam olmadığımı düşününce belki de uzun süre çıkamayacağımı anlıyorum.

Tabii bunların hepsi özenle hazırlanmış bir test veya oyun değilse.

Kapının arkasından Leighton'ın sesi geliyor: "İçeride her şey yolunda mı?"

"Evet."

"O şeyin içinde ne gördün bilmiyorum ama senin yanında olduğumu bilmeni istiyorum kardeşim. Bir sıkıntın varsa bana anlat ki sana yardımcı olabileyim."

Ayağa kalkıyorum.

Devam ediyor: "Görüşme odasında seni izliyordum ve kendinden geçmiş gibi göründüğünü söylemek zorundayım."

Onunla birlikte lobiye dönecek olsam koşup kaçabilir, güvenliği aşabilir miydim? Metal detektörünün yanında duran iriyarı güvenlik görevlisini zihnimde canlandırıyorum. Herhalde aşamazdım.

"Fiziksel olarak iyisin ama ben psikolojik durumun için endişeleniyorum."

Pencereye ulaşmak için porselen pisuarın üstüne çıkınam gerekiyor. Sımsıkı kapalı cam iki yandan menteşelenmiş.

Yarım metreye yarım metre genişliğindeki pencereden geçebileceğimden de emin değilim.

Leighton'ın sesi tuvalette yankılanıyor, lavaboya doğru yürürken söylediklerini yeniden duyabilecek hale geliyorum.

"...Deneyebileceğin en kötü şey, kendi başına çözmeye çalışmak. Dürüst olalım. Her şeyi tek başına halledebilecek kadar güçlü olduğunu sanıyorsun."

Kapıya yaklaşıyorum.

Silindirli bir gömme kilit var kapıda.

Titreyen parmaklarla silindiri yavaşça çeviriyorum.

"Ama ne hissediyor olursan ol" diyor sesi şimdi, kapının arkasından, "benimle paylaşınanı istiyorum ve bu görüşmeyi yarına veya sonraki güne..."

Kilit yumuşak bir *çıt* sesiyle dönünce susuyor.

Bir an için hiçbir şey olmuyor.

Dikkatle bir adım geri çekiliyorum.

Kapı önce belli belirsiz hareket ediyor, sonra çerçevesinde sarsılmaya başlıyor.

Leighton, "Jason, Jason!" diyor. Sonra da "Ofisime hemen bir güvenlik ekibi gönderin. Dessen kendini tuvalete kilitledi" diye bağırıyor.

Leighton kapıya yükleniyor ama kilit sağlam.

Pencereye koşuyorum, pisuara tırmanıp camın iki yanındaki menteşeleri açıyorum.

Leighton birine sesleniyor, ne söylediğini anlamasam bile yaklaşan ayak seslerini duyuyorum.

Pencere açılıyor.

Gece havası doluyor içeri.

Pisuarın üzerinde dururken bile oraya tırmanabileceğimden emin değilim.

Zıplayıp açık çerçevenin kenarına çıkıyorum ama ancak bir kolumu çıkarabiliyorum dışarı.

Banyo kapısına gürültüyle bir şey çarparken ayaklarım duvarın pürüzsüz yüzeyine sürtünüyor. Kendimi ne çekebiliyorum ne itebiliyorum.

Yere düşüyorum, pisuara yeniden tırmanıyorum.

Leighton birilerine haykırıyor: "Hadisenize!"

Yeniden zıplıyorum, bu kez iki kolumla pencere pervazına tutunmayı başarıyorum. Sağlam tutunduğumu söyleyemem ama en azından bu sefer düşmüyorum.

Tuvaletin kapısı kırılırken pencereden geçmeye çalışıyorum.

Leighton bana sesleniyor. Bir saniye kadar karanlıkta kıvranıyorum.

Yüzüstü kaldırıma yapışıyorum.

Sersemlemiş halde ayağa kalkıyorum, şaşkınım, kulaklarım çınlıyor, yüzümün yan tarafından kan akıyor.

Dışarıda, iki bina arasındaki karanlık ara sokaktayım.

Yukarıdaki açık pencereden Leighton'ın başı çıkıyor.

"Jason, böyle yapma. İzin ver, sana yardım edeyim."

Dönüp koşmaya başlıyorum ama nereye gittiğim konusunda hiçbir fikrim yok, sokağın sonuna doğru koşuyorum yalnızca.

Ulaşıyorum da.

Birkaç basamak iniyorum.

Küçük bir parktayım.

Ortasında aydınlatılmış bir fıskıye yükselen üzücü görünümlü bir göletin çevresinde sıradan alçak binalar var.

Bu saatte parkın bomboş olduğuna şaşırmamak gerek.

Koşarak bankların, budanmış çalıların, bir çardağın, üzerinde bir ok olan ve YÜRÜYÜŞ YOLUNA GİDER yazan bir tabelanın yanından geçiyorum.

Omzumun üstünden şöyle bir geriye bakınca kaçtığım binanın beş katlı, kişiliksiz, hemen unutulacak türde ortalama bir mimarisi olduğunu görüyorum. Ön kapısından tekmelenmiş bir arı kovanı gibi insanlar boşalıyor.

Havuzu geçince kaldırımdan inip çakıl kaplı yürüyüş yoluna giriyorum.

Gözlerime terler doluyor, ciğerlerim alev almış gibi yanıyor ama kollarımı sallamaya ve koşmaya devam ediyorum.

Her adımda parkın ışıklarından uzaklaşıyorum.

Karşımda kollarını açmış beni bekleyen karanlıktan başka bir şey yok ve hayatım buna bağlıymış gibi karanlığa doğru var gücümle koşuyorum.

Yüzüme sert, canlandırıcı bir esinti çarpıyor, nereye gittiğini merak etmeye başlıyorum. Uzakta bir ışık görmem gerekmez miydi? Minik de olsa bir ışık? Ama karanlıktan başka bir şey görmüyorum.

Dalgaların sesini duyuyorum.

Bir sahile ulaşıyorum.

Gökte ay yok ama yıldızların ışığında Michigan Gölü'nün dalgalı yüzeyini görebiliyorum.

Karaya, parka doğru bakınca rüzgârla kesilen insan sesleri duyuyorum, karanlıkta sallanan el fenerleri görüyorum.

Kuzeye doğru dönüp koşmaya başlıyorum, ayakkabılarım dalgaların cilaladığı taşların üzerinde gıcırdıyor. Sahilin kilometrelerce ötesinde, suyun kıyısındaki gökdelenlerin ve şehir merkezinin belli belirsiz ışıklarını görebiliyorum.

Dönüp bakınca güneyde, benden uzaktaki ışıkları ve kuzeye yönelen el feneri ışıklarını görüyorum.

Bana yaklaşıyorlar.

Suyun kenarından uzaklaşıyor, bir bisiklet yoluna dalıyor, çalı duvarının arasından geçiyorum.

Sesler yaklaşıyor.

Acaba gizlenebileceğim kadar karanlık mı?

Karşıma bir metre yüksekliğinde bir deniz seddi çıkıyor, betonu gözümle şöyle bir ölçüyorum, üzerine tırmanırken dizlerimi çiziyorum ve emekleyerek çalıların arasında ilerliyorum. Dallar yüzüme çarpıyor, gömleğime takılıyor, gözlerimi tırmalıyor.

Çalıların arasından çıkınca, sahile paralel uzanan bir yolda buluyorum kendimi.

Park yönünden gelen motor seslerini duyuyorum.

Işıkları gözüme çarpınca geçici körlük yaşıyorum.

Yolu aşıyorum, çite tırmanıyorum. Birinin bahçesinde koşarken yan yatan bisikletlerin ve kaykayların üzerinden atlıyorum. Evin yanından geçerken içerideki köpek çılgın gibi havlıyor, ışıklar yanıyor. Arka bahçeye ulaşıp yeniden çitin üstünden geçiyorum, boş bir beysbol sahasını koşarak aşarken kaçmaya ne kadar devam edebileceğimi merak ediyorum.

Cevabı hemen geliyor.

Sahanın kıyısında yere çöküyorum, bedenimden terler boşalıyor, bütün kaslarım ağrıyor.

Köpeğin havlamasını hâlâ duyuyorum ama göle doğru dönüp bakınca ne el fenerlerini görüyorum ne ses duyuyorum.

Orada öylece ne kadar yattığımı bilmiyorum ama yeniden rahatça nefes alınam gerekirken saatler geçiyor gibi geliyor bana.

Sonunda doğrulup oturmayı başarıyorum.

Hava serin, gölden gelen esinti ağaçların arasında dolaşıyor, sahaya sonbahar yapraklarını sürüklüyor.

Zorlukla ayağa kalkıyorum, susadım ve yorgunum. Hayatının son birkaç saatini düşünmeye çalışıyorum ama buna yetecek zihinsel gücüm bile yok şu anda.

Beysbol sahasından yürüyerek çıkınca kendimi Güney Yakası'nın işçi mahallelerinden birinde buluyorum.

Sokaklar bomboş.

Sessiz, huzurlu evlerle dolu sokaklar.

Bir kilometre kadar yürüdükten sonra kalabalık bir semtin dörtyol ağzında duruyorum, tepemdeki trafik ışıklarının geceye özgü hızlı hızlı yanıp sönmesini seyrediyorum.

Anayol iki blok kadar ilerliyor ama çevrede sokağın karşısındaki sefil görünümlü bardan başka yaşam belirtisi yok. Barın vitrininde bira markaları yanıp sönüyor. Müdavimleri sendeleyerek dumanlı ve gürültülü bardan çıkarken, yirmi dakikadır ilk defa bana doğru yaklaşan araç ışıkları görüyorum.

Tepe lambası sönük bir taksi.

Dörtyol ağzına çıkıp trafik ışığının altına dikiliyorum, kollarımı sallıyorum. Taksi bana yaklaşınca yavaşlayıp yanımdan geçmeye çalışıyor ama önünü kesiyorum, bana çarpmamak için durmak zorunda kalıyor.

Şoför öfkeyle arabanın camını indiriyor.

"Ne yapıyorsun yahu?"

"Arabaya binmem lazım."

Somalili taksicinin yüz hatları jilet gibi keskin. Sakallı taksi şoförü kalın camlı, kocaman gözlüğünün arkasından beni süzüyor.

"Saat sabahın ikisi" diyor. "Mesaim bitti. Çalışmıyorum."

"Lütfen."

"Okuman var mı? Tabelamı gördün mü?" Arabanın tepesine pat pat vuruyor.

"Eve gitmem lazım."

Pencere camı kalkmaya başlıyor.

Elimi cebime sokup kişisel eşyalarımı koydukları torbayı alıyorum, hemen açıp ona klipsle tutturulmuş parayı gösteriyorum.

"Sana daha fazlasını verebilirim..."

"Yoldan çekil."

"Tutarın iki katını veririm."

Cam kapanmasına birkaç santim kala duruyor.

"Nakit."

"Nakit."

Banknotları sayıyorum. Kuzey Yakası mahallelerine gitmek 75 dolar olsa gerek, ona iki katını vermem lazım.

"Gideceksek bin!" diye haykırıyor bana.

Bardan çıkan müşterilerden bazıları kavşakta duran taksiyi görüyorlar ve herhalde bir yerlere gitmeleri gerektiğinden arabayı durdurmaını haykırarak bize doğru koşuyorlar.

Paramı sayıyorum –322 dolar– üç tane de kullanım tarihi geçmiş kredi kartım var.

Arabanın arka koltuğuna geçip Logan Meydanı'na gitmek istediğimi söylüyorum ona.

"Kırk kilometre demek bu!"

"Sana ücretin iki katını veriyorum."

Dikiz aynasından öfkeyle beni süzüyor.

"Para nerede?"

Desteden 100 dolar alıp ön koltuğa bırakıyorum. "Gerisi oraya ulaştığımız zaman."

100 doları hemen kapıyor ve gaza basıp sarhoşları kavşakta bırakıyor.

Klipsli para destesini inceliyorum. Nakit paranın ve kredi

kartlarının altında Illinois'te alınmış bir ehliyet var. Üzerindeki fotoğraf bana ait ama bu fotoğrafı daha önce hiç görmemiştim. Bir de hiç gitmediğim bir spor salonunun üyelik kartı ve bilmediğim bir firmanın sigorta kartı var.

Taksi şoförü dikiz aynasından bana bakıyor.

"Kötü bir gece miydi?" diyor.

"Demek belli oluyor, ha?"

"Seni sarhoş sandım ama değilsin. Giysilerin yırtılmış. Yüzün kanıyor."

Sabahın ikisinde bir evsizi andıran şu derbeder halimle kim olsa arabasına almak istemezdi beni, ben bile.

"Başın dertte" diyor.

"Evet."

"Ne oldu?"

"Emin değilim."

"Seni hastaneye götüreyim."

"Hayır. Evime gitmek istiyorum."

3

Boş otobanda kuzeye, şehre doğru ilerliyoruz, şehrin silueti giderek yaklaşıyor. Aştığımız her kilometrede aklımı biraz daha topluyorum sanki; bunun tek nedeni yakında eve ulaşacak olmam.

Daniela olanları anlamama yardım eder bir şekilde.

Taksi, kumtaşından binamızın karşı kaldırımında duruyor, paranın geri kalanını şoföre veriyorum.

Koşarak karşıya geçip merdivenlerden çıkıyorum, cebimden bana ait olduğunu hatırlamadığım anahtarları çıkarıyorum. Kilide uyan bir anahtar bulmaya çalışırken kapının benim evimin kapısı olmadığını fark ediyorum. Şey, aslında öyle. Sokak benim sokağım. Posta kutusunun üzerinde yazan benim binamın numarası. Ama kapı kolu farklı, kapının ahşabı fazla zarif ve menteşeleri de bir Ortaçağ hanına daha uygun kocaman, demir, gotik görünümlü şeyler.

Kilidin dilini açıyorum.

Kapı içe doğru açılıyor.

Bir şeyler yanlış geliyor bana.

Hem de çok, çok yanlış.

Eşikten içeri adımımı atıp oturma odasına giriyorum.

Burası benim evim gibi kokmuyor. Hafif toz kokulu, bilmediğim bir yere girmiş gibiyim. Sanki uzun süredir kimsenin adımını atmadığı bir yere. Işıklar kapalı, hem de hepsi.

Kapıyı kapatıp karanlıkta sendeleyerek ilerliyorum, sonunda duvarı yoklayarak bir elektrik düğmesi buluyorum. Geyik boynuzlarından bir avize minimalist bir cam masanın üstünde aydınlanıyor; masa da benim değil, çevresindeki sandalyeler de.

"Kimse yok mu?" diye sesleniyorum.

Ev çok sessiz.

Sessizlik midemi bulandırıyor.

Benim evimde, oturma odası masasının arkasındaki şöminenin rafında kocaman bir çerçeve içinde Daniela, Charlie ve benim Yellowstone Ulusal Parkı'ndaki Inspiration Point'te çekilen samimi fotoğrafımız durur.

Oysa *bu* evde aynı kanyonun siyah-beyaz bir fotoğrafı duruyor şömine rafında. Daha sanatsal bir fotoğraf ama çerçevenin içinde kimsecikler yok.

Mutfağa giriyorum ve gömme ışıklar kendiliğinden aydınlanıyor.

Mutfak çok şık.

Lüks.

Ve ruhsuz.

Benim evimde, Charlie'nin birinci sınıfta yaptığı (makarnadan) sanat eserleri mıknatıslarla buzdolabımızın üzerine tutturulmuştur. Onları ne zaman görsem gülümserim. Oysa *bu* mutfaktaki Gaggenau marka buzdolabının üzerinde tek bir leke bile yok.

"Daniela!"

Sesimin yankısı bile kendi evimdekinden farklı geliyor kulağıma.

"Charlie!"

Bu evde daha az eşya olduğundan sesler daha çok yankılanıyor.

Oturma odasında dolaşırken, eski pikabımın son model bir ses sisteminin yanında durduğunu görüyorum, caz plak-

ları koleksiyonum da alfabetik olarak özel yapım raflara dizilmiş.

Merdivenlerden ikinci kata çıkıyorum.

Koridor karanlık ve elektrik düğmesi olması gereken yerde değil ama önemi yok. Işıkların çoğu hareket sensörleri sayesinde yanıyor ve tavandaki gömülü lambalar kendiliğinden aydınlanıyor.

Bu ahşap döşemeler de benim evimdekiler değil. Daha şıklar, tahtalar daha geniş ve daha pürüzlü.

Koridordaki tuvalet ve misafir odası arasında duran ve ailecek Wisconsin Dells'te çektirdiğimiz üç fotoğrafın yerine bir Navy Pier eskizi asılmış. Kasap kâğıdı üzerine karakalem. Sanatçının sağ alt köşedeki imzası dikkatimi çekiyor bir an: Daniela Vargas.

Soldaki ilk odaya giriyorum.

Oğlumun odasına.

Ama oğlumun odası olmayan odaya. Onun sürreal resimlerinin yerinde yeller esiyor. Görünürde yatağı, manga posterleri, üzerine ödevi dağılmış masası, lava lambası, sırt çantası, yerlere saçılmış giysileri de yok.

Odanın ortasında üzerinde bir bilgisayar, kitaplar ve dağınık kâğıtlar duran pahalı bir çalışma masası var.

Şaşkınlıkla koridora çıkıyorum. Buzlu camlı kayar kapıyı yana çekip lüks, soğuk ve bu evdeki her şey gibi bana ait olmayan yatak odasına giriyorum.

Duvarlarda koridordakine benzer karakalem resimler var ama odada asıl dikkat çeken şey, akasya ağacından bir kaidenin üzerinde duran cam vitrin. Kaideden gelen ışık, lüks kadife kaplı bir sütuna yaslanan deri çerçevenin içindeki sertifikayı dramatik bir şekilde aydınlatıyor. Kadife kaplı sütuna sabitlenmiş ince zincirin ucundan sallanan altın madalyonda Julian Pavia'nın profili var.

Sertifikada şöyle yazıyor:

Pavia Ödülü'nü,
JASON ASHLEY DESSEN,
Mikroskobik bir nesneyi kuantum süperpozisyonuna yerleştirmek suretiyle evrenin kökenini, evrimini ve özelliklerini kavrayışımızı geliştirdiği için kazandı.

Yatağın ucuna oturuyorum.

Kendimi iyi hissetmiyorum.

Hiç mi hiç iyi değilim.

Evim benim sığınağım, kendimi güvende ve rahat hissettiğim, ailemle paylaştığım yer olmalı. Ama bu ev benim bile değil.

Midem bulanıyor. Banyoya koşuyor, klozet kapağını açıyor, midemdekileri tertemiz seramiğe boşaltıyorum.

Susuzluktan ölecek gibiyim.

Musluğu açıp ağzımı altına sokuyorum.

Yüzüme su çarpıyorum.

Yatak odasına dönüyorum.

Cep telefonum nerede hiç bilmiyorum ama yatağın yanındaki komodinde sabit hatlı bir telefon duruyor.

Daniela'nın cep telefonunu çevirmeye alışık olmadığım için numarasını hatırlamam birkaç saniye sürüyor.

Telefon dört kez çalıyor.

Derinden gelen mahmur bir erkek sesi açıyor telefonu.

"Alo?"

"Daniela nerede?"

"Yanlış numarayı aradınız sanırım."

Daniela'nın telefon numarasını söylediğim zaman, "Evet, numara doğru ama bu benim numaram" diyor.

"Bu nasıl olur?"

Telefonu kapatıyor.

Numarasını yeniden çeviriyorum, bu kez telefonu çalar çalmaz açıyor ve "Saat sabahın üçü. Beni bir daha arama sersem" diyor.

Üçüncü denememde sesli mesaj karşılıyor beni. Mesaj bırakmıyorum.

Yataktan kalkıp banyoya dönüyorum, lavabonun üstünde asılı aynada kendimi inceliyorum.

Yüzüm morluklar ve çizikler içinde, kanlı, çamurlu. Tıraş olmam lazım, gözlerim de kanlı ama ben hâlâ benim.

Bir bitkinlik dalgası balyoz gibi iniyor başıma.

Dizlerim titriyor ama lavabo tezgâhına tutunuyorum.

Sonra birinci kattan bir gürültü geliyor.

Yavaşça kapanan bir kapının sesi mi?

Doğruluyorum.

Yeniden dikkat kesiliyorum.

Yatak odasına dönünce sessizce kapının ağzına gidiyor, koridora bakıyorum.

Fısıldaşmalar duyuyorum.

Bir el telsizinin statiği.

Ahşap merdivenleri gıcırdatan ayak sesleri.

Yaklaşan, merdiven duvarlarında yankılanan, koridora taşan konuşma sesleri.

Şimdi onlardan önce hayaletler gibi merdivenlerden tırmanan gölgelerini de görüyorum.

İhtiyatla koridora doğru bir adım atarken bir erkek sesi – Leighton'ın ölçülü, sakin sesi– bana doğru geliyor: "Jason?"

Beş adımda yeniden banyodayım.

"Sana zarar vermek gibi bir niyetimiz yok."

Ayak sesleri şimdi koridorda.

Yavaş yavaş, dikkatle geliyorlar.

"Aklının karıştığını, sersemlediğini biliyorum. Keşke laboratuvarda bana bu konuda bir şeyler söyleseydin. Ne kadar kötü hissettiğini tahmin edemedim. Bunun için üzgünüm."

Kapıyı yavaşça arkamdan kapatıp kilitliyorum.

"Kendine ya da başkalarına zarar vermeden seni götürmek istiyoruz sadece."

Granit duvarlı duşu ve mermer çerçeveli aynasıyla banyo benimkinin iki katı.

Klozetin karşısında aradığım şeyi görüyorum: çamaşır atma bacasına açılan kapak ile duvara yerleştirilmiş büyük bir raf.

"Jason."

Banyo kapısının arkasında telsizin parazitini duyuyorum.

"Jason lütfen konuş benimle." Sesi birden geriliyor. "Bu gece olanlara ulaşmak için hayatımız boyunca çalıştık. Çık dışarı! Saçmalık bunlar!"

Charlie henüz dokuz-on yaşındayken, yağmurlu bir pazar günü akşamüstü mağara keşfetmecilik oynamıştık. Bir mağaranın girişiymiş gibi onu defalarca çamaşır bacasından aşağı sarkıtmıştım. Küçük bir sırt çantası takmıştı, el fenerini başına bağlayarak eğreti bir baş lambası bile yapmıştık.

Kapağı açıp çamaşır bacasına giriyorum.

Leighton, "Yatak odasına bak" diyor.

Koridorda uzaklaşan ayak sesleri.

Çamaşır bacası epey dar görünüyor. Hatta belki biraz fazla dar.

Banyo kapısının sarsılmaya başladığını duyuyorum, kapı topuzu sallanıyor, sonra bir kadın sesi geliyor: "Bu kapı kilitli."

Bacadan aşağı bakıyorum.

Kapkaranlık.

Banyo kapısı öyle sağlam ki ilk kırma denemelerinde yalnızca bir çatırtı çıkıyor, o kadar.

Bacaya sığacağımdan emin değilim ama kapıyı ikinci kez omuzladıkları zaman menteşelerinden sökülüp gürültüyle devrildiğini duyunca başka şansım olmadığını anlıyorum.

Banyoya dalıyorlar, aynada Leighton Vance'in ve laboratuvardaki güvenlik görevlilerinden birinin yansımasını görüyorum. Adamın elinde bir şok tabancası var.

Leighton'la bir an için aynada bakışıyoruz, sonra şok tabancalı adam dönüp silahını bana doğru kaldırıyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturup bacadan aşağı atlıyorum.

Banyodaki haykırışlar uzaklaşıyor, boş çamaşır sepetinin üzerine yapışıyorum, plastik parçalanıyor, çamaşır makinesiyle kurutucunun arasından yere yuvarlanıyorum.

Ayak sesleri merdivenden hızla inerek yaklaşıyor.

Düşünce sağ bacağıma bir sancı saplanıyor. Sendeleyerek ayağa kalkıyor, binanın arka tarafına açılan sürme kapılara doğru atılıyorum.

Pirinç kollu kapı kilitli.

Ayak sesleri yaklaşıyor, sesler yükseliyor, telsiz parazitleriyle birlikte haykırılan emirler duyuluyor.

Kilidi açıyorum, kapıları yana çekiyorum, kızılçam döşeli verandaya çıkıyorum. Verandada benimkinden daha lüks bir mangal ve hiç sahip olmadığım türde bir jakuzi var.

Basamaklardan arka bahçeye iniyorum, bir gül tarhının yanından geçiyorum.

Garaj kapısını yokluyorum, ama kilitli.

Evin içindeki hareketlenme yüzünden bütün ışıklar yanıyor. Birinci katta beni bulmak için birbirlerine seslenerek koşuşturan en az dört beş kişi olmalı.

Arka bahçe iki buçuk metre yüksekliğinde bir tahta perdeyle çevrili. Kapısındaki çengeli açarken birisi verandaya fırlıyor ve adımı haykırıyor.

Ulaştığım arka sokak boş, hangi yöne gideceğimi düşünmüyorum bile.

Yalnızca koşuyorum.

Sonraki sokağa geçince arkama şöyle bir bakıyorum ve peşimden koşan iki kişiyi görüyorum.

Uzakta bir arabanın motoru çalışıyor, kaldırımda aniden dönen lastiklerin kulak tırmalayan cayırtısı duyuluyor.

Sola dönüp sonraki sokağa ulaşana kadar nefessiz koşuyorum.

Arka bahçelerin hepsinin çevresinde yüksek tahta perde-

ler var ama beşinci evin bahçe çiti bel hizasında ferforjeden yapılmış. Bir arazi aracı geri geri sokağa girip hızlanarak bana doğru geliyor.

Alçak çite doğru atılıyorum.

Üzerinden atlayacak gücü bulamadığım için beceriksizce sivri uçlu metal parmaklıklara tırmanıyorum ve arka bahçeye yığılıyorum. Çimenlerin üzerinde emekleyerek ilerleyip garajın yanındaki minik barakaya doğru gidiyorum.

Kapısında kilit olmadığını görünce içine dalıyorum. Bahçede koşan birinin adımlarını duyuyorum.

Nefes seslerimi duymasınlar diye kapıyı kapatıyorum.

Soluk soluğayım.

Kapkaranlık kulübenin içi gazolin ve biçilmiş çimen kokuyor. Göğsüm hızla inip kalkıyor.

Çenemden terler damlıyor.

Yüzüme yapışan örümcek ağını siliyorum.

Karanlıkta ellerimle kontrplak duvarları yokluyorum, parmaklarımı aletlerin üzerinde dolaştırıyorum – budama makasları, bir testere, bir tırmık, bir baltanın ağzı.

Baltayı duvardan alıp ahşap sapını sımsıkı tutuyorum, parmağımı ağzında dolaştırıyorum. Ne durumda olduğunu göremiyorum ama yıllardır bilenmemiş gibi geliyor bana – keskin olması gereken ağzı girinti çıkıntılarla kaplı.

Yakıcı terleri hissedince gözlerimi kırpıştırarak dikkatle kapıyı aralıyorum.

Tek bir ses yok dışarıda.

Kapıyı birkaç santim daha açıyorum, sonunda arka bahçeyi yeniden görebiliyorum.

Bomboş.

Bu sessizlik ve sükûnet anında, Occam'ın usturası geliyor aklıma – her koşul eşit uzaklıktaysa en basit çözüm doğru olandır. Gizli deneyler yapan bir grup insan zihnimi kontrol etmek için ya da benzer sebeplerle uyuşturucu verip beni ka-

çırmış olabilir mi? Düşük ihtimal. Beynimi yıkamaları ya da evimin bana ait olmadığına beni ikna etmeleri, hatta birkaç saat içinde ailemden kurtulup evimi tanıyamayacağım hale getirmeleri gerekirdi.

Yoksa beynimdeki bir tümörün dünyamı altüst etmiş olması daha mı akla yatkın?

Aylardır, belki de yıllardır sessizce kafamın içinde büyümekte olan bir tümör sonunda bilişsel süreçlerimi allak bullak etmiş, her türlü algımı etkilemiş olabilir mi?

Bu fikir bana çok inandırıcı geliyor birden.

Dünyamı böylesine hızla yerle bir eden şey başka ne olabilir ki?

Birkaç saat içinde kimliğimle ve gerçeklikle olan bütün bağımı koparıp bildiğimi sandığım her şeyi sorgulamama yol açan şey nedir?

Bekliyorum.

Bekliyorum.

Ve bekliyorum.

Sonunda çimenlere çıkıyorum yeniden.

Etrafta hiç ses yok.

Koşuşturan adımlar duymuyorum.

Gölgeler görmüyorum.

Araba motorlarının sesini duymuyorum.

Gece yeniden sakin ve gerçek geliyor bana.

Nereye gitmem gerektiğini biliyorum artık.

Chicago Mercy Hastanesi evimden on blok ötede. Saat sabah 4.05'te topallayarak acil servisin parlak ışıklı koridoruna giriyorum.

Hastanelerden nefret ederim.

Annem bir hastanede öldü.

Charlie hayatının ilk birkaç haftasını yoğun bakımda geçirdi.

Bekleme salonu neredeyse bomboş. Benim haricimde içeride kolundaki kanlı bandaja bastıran bir gece işçisi, bir de kaygılı görünen üç kişilik bir aile var. Babanın kucağında kırmızı suratlı bir bebek ağlıyor.

Danışma masasındaki kadın başını kâğıtlardan kaldırıyor, bu saatte bu kadar canlı görünmesi şaşırtıcı.

Pleksinin arkasından, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor.

Ona ne diyeceğimi bilmiyorum, hatta durumumu açıklayabileceğimden emin değilim.

Hemen karşılık vermediğim için, "Bir kaza mı geçirdiniz?" diyor.

"Hayır."

"Yüzünüzde kesikler var."

"Pek iyi değilim" diyorum.

"Neyi kastediyorsunuz?"

"Biriyle konuşmam lazım."

"Evsiz misiniz?"

"Hayır."

"Aileniz nerede?"

"Bilmiyorum."

Beni baştan aşağı süzüyor – hızla, profesyonel bir tavırla durumumu değerlendiriyor.

"Adınız nedir bayım?"

"Jason."

"Bir saniye."

Yerinden kalkıp gidiyor, köşeyi dönüp görünmez oluyor.

Otuz saniye sonra bir otomat sesi geliyor ve bölmesinin yanındaki kapı açılıyor.

Hemşire gülümsüyor. "İçeri gelin."

Beni bir muayene odasına götürüyor.

"Sizinle birazdan ilgilenecekler."

Kapıyı arkasından kapatırken muayene masasına otu-

rup parlak ışıklar altında kamaşan gözlerimi kapatıyorum. Hayatım boyunca hiç bu kadar yorgun hissetmedim kendimi.

Çenem göğsüme düşüyor.

Doğruluyorum.

Oturduğum yerde uyuyakalmak üzereyim.

Kapı açılıyor.

Tombul, genç bir doktor elinde not panosuyla içeri giriyor. Peşinden öncekinden farklı bir hemşire geliyor – mavi hastane giysileri içindeki sarışın hemşirenin yorgunluğu her halinden belli oluyor.

"Adınız Jason mı?" diye soruyor doktor, elini uzatmadan veya geç saatlerde çalışmanın beraberinde getirdiği kayıtsızlığı sahte tavırlarla aşmaya çalışmadan.

Başımı evet anlamında sallıyorum.

"Soyadınız?"

Ona soyadımı vermekte tereddüt ediyorum ama bir yandan da bunun nedeninin beyin tümörümden veya başımın içindeki ne idüğü belirsiz sorundan kaynaklanıyor olabileceğini düşünüyorum.

"Dessen."

Kayıt formu olduğunu sandığım kâğıda yazması için harfleri kodluyorum.

"Ben acil servis hekimi Dr. Randolph. Bu gece buraya gelmenizin nedenini öğrenebilir miyim?"

"Zihnimde, kafamın içinde bir sorun var. Bir tümör veya benzer bir şey."

"Neden böyle söylüyorsunuz?"

"Hayatım olması gerektiği gibi değil."

"Anlıyorum. Biraz daha açabilir misiniz?"

"Ben... peki ama çıldırdığımı düşüneceksiniz. Bunun farkında olduğumu bilmenizi istiyorum."

Notlarından başını kaldırıp bana bakıyor.

"Evim benim evim değil."

"Anlayamadım."

"Dediğim gibi. Evim benim evim değil. Ailem evde değil. Her şey çok daha... lüks. Ev yenilenmiş ve..."

"Peki adresiniz aynı mı?"

"Evet."

"Yani evin içi farklı ama dışı aynı diyorsunuz, öyle mi?" Bunu bir çocukla konuşur gibi söylüyor.

"Evet."

"Yüzünüzdeki kesikler nasıl oldu Jason? Giysileriniz neden çamurlandı?"

"Birileri beni kovalıyordu."

Bunu ona söylememem gerekirdi ama sözcükleri filtrelemek için fazla yorgunum. Herhalde çıldırmış biri gibi konuşuyorum.

"Sizi kovaladılar demek?"

"Evet."

"Kimdi bu insanlar?"

"Bilmiyorum."

"Sizi *neden* kovaladıklarını biliyor musunuz?"

"Çünkü... bu konu biraz karmaşık."

Beni değerlendiren, ölçüp biçen bakışı danışmadaki hemşireninkinden çok daha örtülü ve incelikli olduğundan bana öyle baktığını hemen fark etmiyorum.

"Bu akşam alkol veya uyuşturucu kullandınız mı?" diye soruyor.

"Biraz şarap içtim, sonra da viski ama saatler geçti üzerinden."

"Özür dileyerek tekrar soruyorum ama neden zihninizde bir sorun olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Çünkü hayatımın son sekiz saati çok anlamsız geliyor bana. Gerçekmiş gibi, ama bu mümkün değil."

"Yakın zamanda başınıza bir darbe aldınız mı?"

"Hayır. Şey. Yani sanırım biri başımın arkasına vurdu. Çünkü dokununca çok acıyor."

"Kim vurdu size?"

"Emin değilim. Doğrusunu isterseniz, şu anda hiçbir şeyden emin değilim."

"Peki. Uyuşturucu kullanıyor musunuz? Şimdi veya geçmişte kullandınız mı?"

"Yılda birkaç kez ot içerim. Ama son zamanlarda yapmadım bunu."

Doktor hemşireye dönüyor. "Barbara'ya söyleyelim biraz kan alsın."

Notlarını masaya bırakıp laboratuvar ceketinin ön cebinden bir cep feneri alıyor.

"Sizi muayene edebilir miyim?"

"Tabii."

Yüzünü benimkine iyice yaklaştıran Randolph'un nefesindeki bayat kahve kokusunu alıyorum, çenesini tıraş olurken hafifçe kestiğini fark ediyorum. Fenerin ışığını doğrudan sağ gözümün içine tutuyor. Bir an görüş alanımda parlak bir noktadan başka bir şey kalmıyor, dünyanın geri kalanı yanıp yok oluyor.

"Kendinize zarar vermeyi düşündüğünüz oldu mu, Jason?"

"İntihara meyilli biri değilim ben."

Işık sol gözümün içinde parlıyor şimdi.

"Daha önce bir psikiyatri kliniğine yattınız mı?"

"Hayır."

Yumuşak, serin eliyle bileğimi nazikçe tutuyor, nabzımı ölçüyor.

"Hayatınızı nasıl kazanıyorsunuz?" diye soruyor.

"Lakemont Koleji'nde okutmanım."

"Evli misiniz?"

"Evet." Elim içgüdüsel olarak nikâh yüzüğüme gidiyor.

Yüzüğümü bulamıyorum.

Aman Tanrım.

Hemşire gömleğimin sol kolunu sıvamaya başlıyor.

"Karınızın adı nedir?" diye soruyor doktor.

"Daniela."

"Aranız iyi midir?"

"Evet."

"Nerede olduğunuzu merak etmiyor mudur sizce? Onu aramamız gerekir bence."

"Bunu denedim."

"Ne zaman?"

"Bir saat önce, kendi evimden. Telefonu başka biri açtı. Yanlış numaraydı."

"Belki de numarayı yanlış çevirdiniz."

"Karımın telefon numarasını biliyorum."

Hemşire soruyor: "İğnelerle ilgili bir sorununuz yok, değil mi Bay Dessen?"

"Yok."

Kolumun iç tarafını pamukla temizlerken, "Dr. Randolph, bakın" diyor. Leighton'ın birkaç saat önce kan aldığı yerdeki iğne izine hafifçe dokunuyor.

"Bu ne zaman oldu?" diye soruyor doktor.

"Bilmiyorum." Kaçtığım laboratuvardan söz etmemek daha iyi olur herhalde.

"Kolunuza batan iğneyi hatırlamıyor musunuz?"

"Hayır."

Randolph başını sallayınca hemşire beni uyarıyor: "Hafif bir yanma hissedeceksiniz."

"Cep telefonunuz yanınızda mı?" diye soruyor doktor.

"Nerede olduğunu bilmiyorum."

Notlarını alıyor. "Bana eşinizin adını yeniden söyleyin. Telefon numarasını da. Sizin adınıza ona ulaşınaya çalışalım."

Kanım plastik tüpe dolarken Daniela'nın adını heceliyo-

rum, onun cep telefonunu ve ev telefonumuzu veriyorum.

"Başımı tarayacak mısınız?" diye soruyorum. "Neler olduğuna bakmak için?"

"Kesinlikle."

Bana sekizinci katta özel bir oda veriyorlar.

Banyoda yüzümü yıkıyor, ayakkabılarımı çıkarıp yatağa giriyorum.

Uykum var ama beynimdeki bilim adamı durmak bilmiyor.

Düşünmeden duramıyorum.

Hipotezler üretiyor, onları parçalarına ayırıyorum.

Olanları mantıklı bir şekilde açıklamaya çabalıyorum.

Şu an neyin gerçek olduğunu neyin olmadığını anlayacak durumda değilim. Evli olduğumdan bile emin olamıyorum.

Hayır. Bir dakika.

Sol elimi kaldırıp yüzükparmağımı inceliyorum.

Yüzüğüm yok ama parmağımda hiç çıkarmadığım dönemden kalan izi hâlâ var. Oradaydı. Parmağımda izini bıraktı. Demek ki biri aldı onu.

Yüzükten kalan girintiye dokunuyorum, temsil ettiği şeyin dehşetini ve huzurunu hissediyorum – *benim* gerçekliğimin son kalıntısı.

Merak ediyorum...

Evliliğimin bu son fiziksel izi de kaybolduğunda ne olacak?

Bir dayanak noktam bile kalmadığında?

Chicago'da gökyüzü yavaş yavaş şafağa doğru ilerlerken –umutsuz, bulutlu bir mor– uykuya dalıyorum.

4

Ön kapının kapandığını duyduğu sırada Daniela'nın elleri sıcak, sabunlu suyun içinde. Son bir dakikadır süngerle saldırmakta olduğu tavayı ovalamayı bırakıyor, başını eviyeden kaldırıp omzunun üstünden yaklaşan ayak seslerine doğru bakıyor.

Mutfak ve oturma odası arasındaki kemerli kapıda Jason beliriyor, –annesinin deyimiyle– sersem sersem gülümsüyor.

Dikkatini yeniden bulaşıklara çeviren Daniela, "Dolapta senin için bir tabak yemek var" diyor.

Eviyenin üzerindeki pencerenin buğulu camında kocasının alışveriş torbasını mutfak masasına bırakıp ona doğru yaklaşmasını izliyor.

Kocası kollarını onun beline doluyor.

Yarı şaka yarı ciddi bir ifadeyle, "Birkaç kutu dondurma sayesinde bu işten yakanı kurtaracağını sanıyorsan yanılıyorsun" diyor.

Ona arkadan sarılan kocası, içtiği viskiden ısınan nefesiyle kulağına fısıldıyor: "Hayat çok kısa. Sinirlenme. Zaman kaybından başka bir şey değil bu."

"Kırk beş dakika nasıl oldu da üç saate dönüştü birdenbire?"

Kocasının dudaklarını ensesinde hissedince sırtında bir ürperti dolaşıyor.

"Bu işten kolayca kurtulamazsın" diyor.

Şimdi kocası boynunu öpüyor. Uzun süredir böyle dokunmamıştı ona.

Ellerini suya sokuyor.

Daniela'nın ellerini tutuyor.

"Bir şeyler yemelisin" diyor Daniela. "Tabağındaki yemeği ısıtayım."

Buzdolabına gidip ondan kurtulmaya çalışıyor ama Jason önünü kesiyor.

Karşısında durup gözlerinin içine bakıyor. Belki ikisi de içtiği için aralarındaki havada sanki her molekül elektrik yüklüymüş gibi bir yoğunluk var.

"Tanrım, seni çok özledim" diyor Jason.

"Ne kadar içtin sen?"

Jason birden onu mutfak dolaplarına yaslayıp öpmeye başlıyor, ellerini kalçasında dolaştırırken tezgâh sırtına batıyor. Jason onun gömleğini pantolonunun içinden çıkarıyor, ateş gibi yanan çıplak tenini okşuyor.

Daniela mutfak masasına doğru itiyor onu.

"Tanrı aşkına, Jason."

Mutfağın loş ışığında Jason'ı inceleyip eve neden böyle bir enerjiyle döndüğünü anlamaya çalışıyor.

"Dışarıda bir şey gelmiş başına" diyor.

"Hiçbir şey olmadı, yalnızca zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

"Yani Ryan'ın partisinde kendini yeniden yirmi beş yaşında hissetmeni sağlayan genç bir kızla sohbet etmedin, öyle mi? Şimdi de ereksiyonunla buraya gelmiş, birtakım numaralarla..."

Jason gülüyor. Gülüşü çok güzel.

"Ne var?" diyor Daniela.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Ona doğru bir adım atıyor. "Bardan çıkarken aklım başka yerdeydi. Düşünmü-

yordum. Fark etmeden yola indim, bir taksi az kalsın kaldırıma yapıştırıyordu beni. Ödüm koptu. Nasıl açıklasam bilmiyorum ama o andan beri –markette, eve doğru yürürken, mutfağımızda dururken– kendimi çok canlı hissediyorum. Hayatımı yepyeni bir netlikle yeniden görüyorum sanki. Minnettar olmam gereken şeyleri. Seni. Charlie'yi."

Daniela ona duyduğu öfkenin erimeye başladığını hissediyor.

"İşimize öyle çok kaptırıyoruz ki, kendi hayatımıza öyle gömülüyoruz ki sevdiklerimizi oldukları gibi göremez hale geliyoruz. Ama bu gece, şu anda seni sanki yeni tanıştık, sesinin tonu ve kokun sanki bu ülkeye yeni gelmiş gibi. Sanırım saçmalamaya başladım."

Daniela yanına gidip yüzünü ellerinin arasına alıyor ve onu öpüyor.

Sonra elinden tutup merdivenlerden yukarı çıkarıyor.

Karanlık koridorda ilerlerken kocasının en son ne zaman kalbinin böyle hızlı atmasını sağlayan bir şey yaptığını hatırlayamıyor.

Charlie'nin odasının önünde bir an durup kulağını kapıya yaklaştırıyor, içeriden gelen sesleri dinliyor, kulaklıkların boğuklaştırdığı müzik sesini duyuyor.

"Her şey yolunda" diye fısıldıyor.

Koridorun gıcırdayan döşemeleri üzerinde ellerinden geldiğince sessiz ilerliyorlar.

Yatak odasına girince Daniela kapıyı kilitliyor ve komodinin en üst çekmecesini açıp yakacak bir mum arıyor ama Jason'ın buna zamanı yok.

Onu yatağın üstüne çekip şilteye yatırıyor, üzerine çıkıyor, onu öpüyor, eli giysilerinin içinde kımıldanarak bedeninde dolaşıyor.

Daniela yanaklarında, dudaklarında bir ıslaklık hissediyor.

Gözyaşları.

Kocasının.

Yüzünü ellerinin arasına alıp soruyor: "Neden ağlıyorsun?"

"Seni kaybettiğini sandım."

"Ben seninim, Jason" diyor Daniela. "Buradayım bebeğim. Seninim."

Kocası karanlık yatak odasında onu soyarken Daniela hiç kimseyi böyle umutsuzca arzulamadığını düşünüyor. Öfkesi buhar olup uçuyor. Şaraptan kalan mahmurluğu üzerinden atıyor. Kocası onu ilk kez seviştikleri güne götürüyor. Daniela'nın Bucktown'daki çatı katı dairesindeydiler; Daniela serin ekim havası içeri dolsun diye kocaman camları biraz aralamıştı. Temiz havayla birlikte barlardan evlerine dönen insanların geç saate özgü gürültüleri, uzaklardaki sirenlerin sesleri ve dinlenen şehrin uğultusu da dolmuştu içeri – bu uğultu hiç kesilmeyen, her şeyin altında süren rahatlatıcı ve temel bir sesti.

Daniela gelirken yatak odasında çığlık atmamaya çalışmış ama kendini tutamamıştı, Jason da öyle.

Bu gece böyleydi.

Çünkü bir şey farklıydı, daha iyiydi.

Son birkaç senedir *mutsuz* değildiler, tam aksine. Ama midede kelebekler uçuşturan ve dünyayı muhteşem bir şekilde altüst eden baş döndürücü aşkı hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

5

"Bay Dessen?"

Uyanıp yerimden fırlıyorum.

"Merhaba. Sizi şaşırttığım için üzgünüm."

Bir doktor bana bakıyor – kısa boylu, yeşil gözlü, kızıl saçlı bir kadın, beyaz önlüğüyle, elinde bir kupa kahve ve bir tabletle tepemde dikiliyor.

Doğrulup oturuyorum.

Yatağımın yanındaki pencereden dışarı bakınca havanın aydınlandığını görüyorum ve birkaç saniye boyunca nerede olduğumu anlayamıyorum.

Camdan dışarı bakınca; alçak bulutlar şehrin üstünü örtüyor, şehir siluetini saklıyor. Bu noktadan bakınca gölü ve aradaki mesafeyi dolduran Chicago mahallelerini görebiliyorum ama hepsi kasvetli Orta Batı grisinin altında silikleşmiş halde.

"Bay Dessen, nerede olduğunuzu biliyor musunuz?"

"Mercy Hastanesi'ndeyim."

"Doğru. Dün gece acil servise geldiniz, zihniniz bulanıktı. Meslektaşlarımdan biri, Dr. Randolph kayıt işlemlerinizi gerçekleştirdi ve bu sabah giderken çizelgenizi bana devretti. Ben Julianne Springer."

Bileğime bağlanmış serum hortumunu bakışlarımla takip edince metal askıdaki serum torbasını görüyorum.

"Bana ne veriyorsunuz?" diye soruyorum.

"Eski moda H_2O. Dehidre olmuşsunuz. Şimdi nasıl hissediyorsunuz?"

Kendimi şöyle bir yokluyorum.

Midem bulanıyor.

Başım zonkluyor.

Ağzım kupkuru.

Pencereyi işaret ediyorum. "Şunun gibi" diyorum. "Tuhaf bir şekilde akşamdan kalmayım sanki."

Fiziksel rahatsızlığımın yanında içimde ezici bir boşluk hissi de var, sanki ruhum çekilmiş gibi.

Sanki içim boşaltılmış gibi.

"MR sonuçlarınız elimde" diyor tabletini açarak. "Tarama sonuçları normal. Başınızda hafif bir bere var ama ciddi bir şey değil. Toksin testi sonuçlarınız çok daha aydınlatıcı. Kanınızda Dr. Randolph'a belirttiğiniz gibi alkol izine rastladık ama bir şey daha bulduk."

"Nedir o?"

"Ketamin."

"Ne olduğunu bilmiyorum."

"Bir tür anestetik ilaç. Yan etkilerinden biri, kısa süreli bellek kaybı. Oryantasyon bozukluğunuzun nedenini açıklayabilir. Toksin testi sonuçlarınızda daha önce hiç karşılaşmadığım bir sonuç daha var. Psikoaktif bir karışım. Gerçekten tuhaf bir kokteyl." Kahvesinden bir yudum alıyor. "Sormam gerekiyor – bu ilaçları siz almadınız değil mi?"

"Elbette hayır."

"Dün gece Dr. Randolph'a karınızın adını ve birkaç tane telefon numarası vermişsiniz."

"Karımın cep telefonunu ve ev telefonumuzu verdim."

"Bütün sabah onu bulmaya çalıştım ama verdiğiniz cep telefonu Ralph adında birine ait ve ev telefonunuza sesli mesaj karşılık veriyor."

"Cep numarasını bana okur musunuz lütfen?"

Doktor Springer, Daniela'nın cep telefonunu okuyor.

"Evet, doğru" diyorum.

"Emin misiniz?"

"Yüzde yüz." Tablete baktığı sırada, "Sistemimde bulduğunuz ilaçlar uzun süreli değişken bilinç durumlarına yol açabilir mi?" diye soruyorum.

"Sanrılar gibi mi? Halüsinasyonlar yani?"

"Evet."

"Dürüst olmak gerekirse, size verilen psikokimyasal maddenin ne olduğunu bilmiyorum, yani sinir sisteminizi nasıl etkilediğinden emin değilim."

"Yani beni hâlâ etkiliyor olabilir mi?"

"Maddenin yarı-ömrü nedir bilmiyorum, bedeninizden atılmasının ne kadar süreceğini de. Ama şu anda bir maddenin etkisi altındaymış gibi görünmüyorsunuz bana."

Önceki gecenin anılarını hatırlıyorum yeniden.

Çıplak halde silah zoruyla terk edilmiş bir binaya götürüldüğümü görüyorum.

Boynuma saplanan şırıngayı anımsıyorum.

Bacağıma da.

Geyşa maskeli bir adamla aramda geçen tuhaf konuşmalar geliyor aklıma.

Eski jeneratörler ve ay ışığı dolu bir oda.

Dün geceyle ilgili hatırladıklarım gerçek bir anının duygusal ağırlığını taşıyor ama bir yandan da bir hayali veya kâbusu andırıyor.

O eski binada bana ne yapıldı?

Doktor Springer yatağımın yanına bir sandalye çekip oturuyor. Yakından bakınca yüzüne solgun kumlar gibi dağılan çilleri görüyorum.

"Dr. Randolph'a söyledikleriniz hakkında konuşalım. Yazdığına göre..." İç geçiriyor. "Affedersiniz, el yazısını çözmek

çok zor. 'Hasta şöyle diyor: Benim evimdi ama benim evim değildi.' Ayrıca yüzünüzdeki kesikler ve morlukların sizi kovalayan insanlar nedeniyle olduğunu söylemişsiniz ama sizi neden kovaladıkları sorulduğunda cevap verememişsiniz." Başını tabletten kaldırıp bakıyor. "Bir üniversitede öğretim görevlisiymişsiniz?"

"Doğru."

"Nerede?"

"Lakemont Koleji'nde."

"Sorun şu, Jason. Siz uyurken, eşinizin izini bulamayınca..."

"Ne demek onun izini bulamadık?"

"Adı Daniela Dessen, değil mi?"

"Evet."

"Otuz dokuz yaşında?"

"Evet."

"Chicago'da o yaşta ve o isimde birini bulamadık."

Susup kalıyorum. Başımı çevirip pencereden dışarı bakıyorum. Hava öyle kapalı ki saatin kaç olduğu bile anlaşılmıyor. Sabah, öğlen, akşamüstü – hangisi olduğunu anlamak imkânsız. Minik yağmur damlaları camın diğer yüzüne yapışmış.

Şu noktada korkmam gerekenin ne olduğunu bile kestiremiyorum; gerçeğin bu olmasından mı, aklımı yitirmekten mi korkmam gerektiğinden emin değilim. Her şeye bir beyin tümörünün neden olduğunu sandığımda daha iyi hissediyordum. En azından bir açıklama anlamına geliyordu.

"Jason, geçmişinizi biraz araştırdık. Adınızı. Mesleğinizi. Bulabildiğimiz her şeyi. Bana dikkatle cevap vermenizi istiyorum. Lakemont Koleji'nde fizik profesörü olduğunuza gerçekten inanıyor musunuz?"

"Buna *inanmıyorum*. Öyleyim."

"Lakemont'un internet sitesini, hatta Chicago'daki bü-

tün üniversite ve kolejlerin bilim departmanlarını araştırdık. Hiçbirinde adınız geçmiyor."

"Bu imkânsız. Kaç yıldır orada ders veriyorum..."

"Bitirmeme izin verin, çünkü hakkınızda bazı bilgilere ulaştık." Tabletine bir şeyler yazıyor. "Jason Ashley Dessen, 1973'te Iowa, Denison'da, Randall ve Ellie Dessen'ın çocuğu olarak dünyaya geldi. Sekiz yaşındayken annenizi kaybettiğiniz yazıyor burada. Nasıl oldu bu? Sormamın sakıncası yoksa tabii."

"Teşhis edilmemiş bir kalp hastalığı vardı, ağır bir grip geçirdi ve hastalık zatürreeye çevirdi."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Okumaya devam ediyor. "1995'te Chicago Üniversitesi'nde yüksek lisans yaptı. 2002 yılında aynı üniversiteden doktorasını aldı. Buraya kadar bir sorun var mı?"

Başımı iki yana sallıyorum.

"2004'te Pavia Ödülü'nü aldı ve aynı yıl *Science* dergisine 'yılın araştırması' manşetiyle kapak oldu. Harvard, Princeton ve UC Berkeley'de ders verdi." Başını kaldırıp şaşkınlıkla açılan gözlerimin içine bakıyor, Jason A. Dessen'ın Wikipedia sayfasını okuduğunu göreyim diye tableti bana doğru çeviriyor.

Bağlı olduğum kalp monitörü kalp atışlarının hızlandığını gösteriyor.

Springer, "2005'te Velocity Laboratuvarları'nın bilim şefi pozisyonunu kabul ettiğinizden beri yeni makale yayımlamamış, ders vermemişsiniz" diyor. "Sekiz ay önce kardeşiniz kayıp olduğunuzu bildirmiş, bir yıldır kimse sizi görmemiş."

Öyle şaşkınım ki zorlukla nefes alıyorum.

Kan basıncım kalp monitöründe bir tür alarmı harekete geçiriyor, kulak tırmalayıcı bir bipleme sesi duyuluyor.

Kapıda iriyarı bir hemşire beliriyor.

"Bizi iyiyiz" diyor Doktor Springer. "Şu alarmı susturabilir misin lütfen?"

Hemşire monitörün başına gidip alarmı susturuyor.

Odadan çıktığı zaman doktor uzanıp elime dokunuyor.

"Size yardım etmek istiyorum, Jason. Dehşete kapıldığınızı anlayabiliyorum. Başınıza neler geldiğini bilmiyorum ve içimden bir ses, sizin de bilmediğinizi söylüyor."

Göl tarafından gelen rüzgâr öyle şiddetli ki yağmur sanki yere yatay yağıyor. Cama çarpan damlaları izliyorum. Dışarıdaki şehir manzarasını uzaktaki araba farlarının kırmızısından başka bir şeyin seçilmediği gri renkli empresyonist bir tabloya dönüştürüyorlar.

Springer, "Polisi aradım" diyor. "İfadenizi almak için bir polis memuru gönderiyorlar, dün gece neler olduğunu bulmaya çalışacaklar. Yapacağımız ilk şey bu. Daniela'yla bağlantı kurmaya çalışmaktan vazgeçtim ama kardeşiniz Michael'ı Iowa City'de buldum. İzninizle onu aramak ve burada olduğunuzu bildirmek istiyorum, durumu öğrenmesi gerek."

Ona ne söylesem bilmiyorum. Kardeşimle iki yıldır konuşmadım.

"Onu aramanızı istediğimden emin değilim" diyorum.

"Peki ama yasalara göre hastalarından birinin ehliyetsizlik veya acil bir durum yüzünden bildirimde bulunamayacağına kanaat getirirsem hakkındaki bilgileri hastanın iyiliği için bir yakınıyla ya da akrabasıyla paylaşma yetkisine sahibim. Şu anki zihinsel durumunuzun karar verme ehliyetinizi etkilediği görüşündeyim, sizi ve geçmişinizi yakından bilen birine danışmak doğru olacaktır kanaatimce. Bu yüzden Michael'ı arayacağım."

Bundan sonra söyleyeceklerini ifade etmekte zorlanıyormuş gibi bakışlarını yere çeviriyor.

"Üçüncü ve son olarak" diyor, "durumunuz hakkında daha net karar verebilmek için bir psikiyatrın yönlendirmesine ihtiyacımız var. Sizi Chicago-Read'e sevk ettireceğim. Kuzey Yakası'na daha yakın bir psikiyatri kliniğidir."

"Bakın, neler olduğunu tam olarak anlamadığımı kabul ediyorum ama deli değilim. Bir psikiyatrla memnuniyetle konuşurum. Hatta bunu çok isterim. Ama beni bir akıl hastanesine kapatmanızı istemiyorum, bunu kabul etmemi istemeyin."

"Sizden bir şey istemiyorum. Affınıza sığınarak söylüyorum Jason ama bu konuda bir seçim yapma şansınız yok."

"Pardon?"

"Buna M1 zaptı deniyor ve yasalara göre kendiniz ve başkaları için tehdit oluşturuyorsanız yetmiş iki saat boyunca gözlem altında tutulmanızı sağlayabilirim. Bakın, böylesi sizin için de daha iyi. Durumunuz müsait değil..."

"Bu hastaneye bilerek ve isteyerek geldim, çünkü neyim olduğunu anlamak istiyordum."

"Doğru bir seçimdi, yapacağımız şey de bu zaten; gerçeklikten neden bu şekilde koptuğunuzu anlamak ve iyileşmeniz için en uygun tedaviyi belirlemek."

Monitörde tansiyonumun yükselişini izliyorum.

Alarmı yeniden tetiklemek istemiyorum.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

Nefes veriyorum.

Bir nefes daha alıyorum.

Kalp atışlarım sakinleşiyor.

"Yani kemerimi ve bütün keskin eşyalarımı alıp beni duvarları yastık kaplı bir odaya kapatacaksınız ve aptallaşana kadar ilaç vereceksiniz, öyle mi?" diyorum.

"Hayır, değil. Bu hastaneye iyileşmek için geldiniz, değil mi? İlk adımı bu işte. Bana güvenmeniz gerekiyor."

Ayağa kalkan Springer sandalyesini sürükleyerek odanın karşı duvarına, televizyonun altına götürüyor. "Dinlenmeye devam edin, Jason. Polis yakında gelir, bu akşam da sizi Chicago-Read'e sevk ederiz."

Springer'ın arkasından bakıyorum, çözülüp gitme tehdidi üzerimde baskı yapıyor.

Kim olduğum hakkındaki bütün bilgiler –mesleğim, Daniela, oğlum– kafamın içindeki gri maddenin yanlış ateşlenmesinden kaynaklanıyorsa ne olacak? Olduğumu sandığım kişi olmak için mücadeleye devam mı edeceğim? Yoksa onu ve sevdiği her şeyi reddedip bu dünyanın olmamı istediği kişiye mi dönüşeceğim?

Peki ya aklımı kaçırıyorsam, o zaman ne olacak?

Ya bildiğim her şey yanlışsa?

Hayır. Yeter.

Aklımı kaçırdığım yok.

Kanımda dün geceden kalma ilaçlar ve bedenimde çürükler var. Anahtarım bana ait olmayan bir evin kapısını açtı. Beynimde tümör yok. Yüzükparmağımda nikâh yüzüğünden kalan bir iz var. Şu anda bir hastane odasındayım ve bunların hepsi gerçekten de oluyor.

Kendime deli olduğumu düşünme izni vermeyeceğim.

Yalnızca bu sorunu çözme izni vereceğim.

Asansör kapıları hastane lobisine açıldığında, ucuz takım elbiseli ve ıslak pardösülü iki adamın arasından geçiyorum. Polise benziyorlar ve asansöre bindikleri zaman göz göze geldiğimizde beni görmeye gelip gelmediklerini merak ediyorum.

Bekleme alanından geçiyorum, otomatik kapılara doğru ilerliyorum. Güvenliği olan bir koğuşta kalmadığım için kaçmak sandığımdan çok daha kolay oluyor. Üstümü giyiyorum, koridorun boşalmasını bekliyorum ve kimsenin dikkatini çekmeden hemşire odasının önünden geçip gidiyorum.

Çıkış kapısına yaklaşırken alarmların çalmasını, birilerinin bana seslenmesini, güvenlik görevlilerinin lobide peşimden koşmasını bekliyorum.

Çok geçmeden dışarıda, yağmurun altındayım ve akşamın ilk saatleri olduğunu hissediyorum. Yoğun trafik, mesai sonrası saatlerde olduğumuzu düşündürüyor.

Merdivenlerden aceleyle iniyorum, kaldırıma çıkıyorum ve sıradaki bloğa gelene dek yavaşlamadan yürüyorum.

Omzumun üstünden geriye bakıyorum.

Görebildiğim kadarıyla takip edilmiyorum.

Şemsiyelerden bir denizden başka bir şey yok sokaklarda.

Islanıyorum.

Nereye gittiğimi hiç bilmiyorum.

Bir bankanın önündeki tentenin altına sığınıyorum. Kireçtaşı sütuna yaslanıp bekliyor, kaldırımı döven yağmur damlalarının altında koşuşturan insanları izliyorum.

Pantolonumun cebinden bir tomar para çıkarıyorum. Dün gece taksiye verdiğim para az miktardaki servetimi iyiden iyiye eritti. Toplam 182 dolarım kaldı ve kredi kartlarım hiçbir işe yaramıyor.

Eve gitmem söz konusu değil ama evimin birkaç blok ötesinde ucuz bir motel var; öyle sefil bir yer ki bu gece orada bütçeme uygun bir oda bulabileceğimi düşünüyorum.

Yeniden yağmurun altına çıkıyorum.

Hava her an biraz daha kararıyor.

Soğuyor.

Ceketim veya paltom olmadığından iki blok yürür yürümez sırılsıklam oluyorum.

Days Inn moteli, Village Tap'in karşısında kalıyor bildiğim kadarıyla. Ama orada değil. Tentesinin rengi farklı, binanın cephesi de hatırladığımdan daha lüks görünüyor. Lüks bir otele dönüşmüş. Hatta kapısının önünde şemsiyenin altında bekleyen bir kapı görevlisi bile var. Siyah trençkotlu bir kadın için taksi durdurmaya çalışıyor.

Doğru sokakta olduğumdan emin miyim?

Dönüp köşedeki semt barına bakıyorum.

Ön camında yanıp sönen neon harflerle VILLAGE TAP yazması gerekirken bunun yerine giriş kapısının üstüne üze-

rinde bronz harfler olan, rüzgârda gıcırdayan ağır ve ahşap bir tabela asılmış.

Şimdi daha hızlı yürüyorum, yağmur damlaları gözüme doluyor.

Gürültülü barların önünden geçiyorum.

Restoranlar akşam yemeği için gelecek müşterilerini bekliyor; garsonlar spesiyalleri ezberliyor, beyaz masa örtüleri serilmiş masalara şarap kadehlerini ve çatal kaşıkları yerleştiriyorlar.

İlk defa gördüğüm bir kahveciden öğütülmüş taze kahve kokusu geliyor.

Daniela'yla benim en sevdiğim İtalyan restoranı tam hatırladığım gibi görünüyor ve bana neredeyse yirmi dört saattir yemek yemediğimi anımsatıyor.

Ama yürümeye devam ediyorum.

Çoraplarım bile sırılsıklam olana kadar.

Tir tir titremeye başlayana kadar.

Hava tamamen kararana ve kendimi pencerelerinde parmaklıklar olan üç katlı bir otelin önünde bulana kadar. Giriş kapısının önündeki kocaman tabelada otelin adı yazıyor:

ROYALE OTELİ

İçeri giriyorum, siyah-beyaz çatlak karolara üzerimden sular damlıyor. Beklediğim gibi bir yer değil. Eski veya pis bir yere benzemiyor. Yalnızca unutulmuş. En güzel günleri geride kalmış bir yer. Büyükbabamla büyükannemin Iowa'daki çiftlik evinin oturma odasını hatırlatıyor bana. O evin eski mobilyaları sanki binlerce yıldır oradaydı, dünyanın geri kalanı ilerlerken zamanın içinde donup kalmıştı. Havada küf kokusu var, gizli bir hoparlörden orkestra müziği geliyor. 1940'lardan kalma bir müzik.

Resepsiyondaki yaşlı, smokinli görevli sırılsıklam halime

hiç aldırmıyor. Verdiğim ıslak 95 doları alıp üçüncü kattaki bir odanın anahtarını veriyor bana.

Daracık asansör gürültüyle ve merdivenleri tırmanan yaşlı bir adamın hantallığıyla üçüncü kata tırmanırken bronz kapısındaki çarpılmış yansımamı seyrediyorum.

İki kişinin yan yana ancak yürüyebileceği dar ve loş koridorun ortasında odaının kapısını görüyorum ve anahtarla açılan eski moda kilitle bir süre uğraşıyorum.

Odada pek bir şey yok.

Çürük metal karyolalı tek kişilik bir yatak, tortop olmuş bir şilte.

Dolap kadar bir banyo.

Bir komodin.

Tüplü bir televizyon.

Ve camının diğer tarafında bir şey parlayan pencerenin önünde bir sandalye.

Yatağın ayak ucuna geçip perdeyi açıyorum, dışarı bakıyorum, neon ışıklı otel tabelasıyla göz göze geliyorum. Yeşil neon ışığın üzerinden seken yağmur damlalarını bile görebiliyorum.

Aşağıdaki kaldırımda sokak lambasına yaslanmış duran bir adam görüyorum. Sigarasının dumanı kıvrılarak yükseliyor, ucu şapkasının altındaki karanlıkta parlayıp sönüyor.

Orada beni mi bekliyor?

Belki de paranoyaklaşıyorum ama kapıya gidip sürgüyü ve zinciri yeniden kontrol ediyorum.

Sonra ayakkabılarımı çıkarıyorum, soyunuyorum ve banyodaki tek havluyla kurulanıyorum.

Odadaki en güzel şey, pencerenin altında duran dökme demir radyatör. Vanasını çevirip onu iyice açıyorum, ellerimi üzerine tutup ısıtıyorum.

Islak giysilerimi sandalyenin arkasına asıp radyatöre yaklaştırıyorum.

Komodinin çekmecesinde Gideon İncili'ni ve Chicago Metro telefon rehberini buluyorum.

Gıcırdayan yatağın üstüne uzanıp D harfini açıyorum ve soyadımı aramaya başlıyorum.

Adımı çabucak buluyorum.

Jason A. Dessen.

Doğru adres.

Doğru numara.

Komodinin üzerindeki telefonu alıp ev telefonumu arıyorum.

Dört kez çaldıktan sonra kendi sesimi duyuyorum: "Merhaba, Jason'a ulaştınız ama aslında ulaşamadınız, çünkü burada değilim ve telefonu açamıyorum. Bu bir telesekreter kaydı. Ne yapacağınızı biliyorsunuz."

"Konuş" sinyalini duymadan telefonu kapatıyorum.

Bu bizim telesekreter mesajımız değil.

Yeniden deliliğin pençesinde hissediyorum kendimi. Bir fetüs gibi kıvrılıp yatmaını ve milyonlarca parçaya bölünmemi istiyor.

Ama onu durduruyorum ve yeni düsturumu tekrarlıyorum.

Kendime deli olduğumu düşünme izni vermeyeceğim.

Yalnızca bu sorunu çözme izni vereceğim.

Deneysel fizik –hatta bütün pozitif bilimler– problem çözmeyi hedefler. Ama bütün problemleri aynı anda çözemezsiniz. Her zaman daha büyük, kapsayıcı bir soru vardır – büyük hedef. Yalnızca sorunun büyüklüğünü saplantı haline getirirseniz odaklanma becerinizi yitirirsiniz.

Küçük adımlarla başlamak gerekir. Cevaplayabileceğiniz problemleri çözmeye odaklanmalısınız. Üzerinde durabileceğiniz kuru bir zemin inşa etmelisiniz. Emek harcadıktan sonra, şansınız da yaver giderse kapsayıcı soru bilinebilir bir hal alır. Yavaş yavaş geri çekilip bir fotomontajdaki büyük resmi görmeye benzer.

Kokuyla, paranoya ve dehşetle arama mesafe koymam ve bu probleme bir laboratuvardaymışım gibi yaklaşınam lazım – küçük soruları teker teker cevaplayarak.

Üzerinde duracak kuru bir zemin yaratarak.

Şu anda aklımı kurcalayan kapsayıcı soru şu: *Bana ne oldu?* Bunu cevaplamanın kesin bir yolu yok. Henüz yok. Belli şüphelerim var elbette ama şüpheler önyargıları doğuruyor ve önyargı üzerinden gerçeğe ulaşılmıyor.

Daniela ve Charlie dün gece neden evde değildiler? Neden evim yalnız yaşıyormuşum gibi döşenmişti?

Hayır, bu fazla büyük, fazla karmaşık bir soru. Elimdeki veriler de kısıtlı.

Daniela ile Charlie neredeler?

Daha iyi bir soru ama biraz daha ileri taşımak lazım. Daniela oğlumun nerede olduğunu bilir.

Demek ki buradan başlayacağım: Daniela nerede?

Dün gece benim olmayan evin duvarında gördüğüm çizimler – bunlar Daniela Vargas'a aitti. Onları kızlık soyadıyla imzalamıştı. Neden?

Yüzükparmağımı pencereden içeri sızan neon ışığın altına tutuyorum.

Yüzükparmağımdan kalan iz artık yok.

Peki var mıydı önceden?

Perdeden minik bir şerit yırtıp bildiğim dünya ve hayatla aramda bir bağ olsun diye yüzükparmağıma bağlıyorum.

Sonra telefon rehberinin başına dönüp V harfini açıyorum, Daniela Vargas adını buluyorum. Sayfayı yırttıktan sonra numarasını çeviriyorum.

Telesekreterdeki sesi o kadar tanıdık ki duygulanıyorum ama mesajı dinleyince kaygılanmaya başlıyorum.

"Daniela'ya ulaştınız. Burada değilim, resim yapıyorum. Mesaj bırakın. Ciao."

* * *

Giysilerim bir saat içinde ısınıyor, neredeyse kuruyor. Yıkanıp giyiniyorum, merdivenlerden lobiye iniyorum.

Sokakta rüzgâr hâlâ şiddetli esiyor ama yağmur kesilmiş.

Sokak lambasının altında sigara içen adam da gitmiş.

Açlıktan biraz başım dönüyor.

Paramın tamamını harcamamı gerektirmeyecek bir restoran bulana kadar en az beş altı tane restoran dolaşıyorum. Sonunda kocaman pizza dilimleri satan parlak ışıklı, köhne bir restoranda karar kılıyorum. İçeride oturacak yer olmadığından kaldırımda durup pizza dilimlerini yutuyorum ve bu pizzanın sandığım kadar lezzetli olup olmadığını merak ediyorum. Karnım o kadar aç ki ayırt edecek durumda değilim.

Daniela'nın adresi Bucktown'da. 75 dolarım ve biraz bozukluğum var. Bir taksi durdurabilirim ama canım yürümek istiyor.

Kalabalık kaldırımlar ve trafik cuma gecesini çağrıştırıyor, havada o tür bir enerji var.

Karımı bulmak için doğuya yürüyorum.

Daniela'nın evinin cephesi son zamanlardaki soğuk hava yüzünden kırmızıya dönmüş sarmaşıklarla kaplı, sarı tuğlalı bir bina. Binanın zilleri eski moda pirinç bir levhaya yerleştirilmiş, ilk sütunun alttan ikinci zil etiketinde kızlık soyadını buluyorum.

Zile üç kez basıyorum ama cevap gelmiyor.

Kapıdaki yüksek camlardan içeri bakınca bir gece elbisesi giymiş, üzerine bir pardösü geçirmiş bir kadının topuklu ayakkabılarını tıkırdatarak kapıya yaklaştığını görüyorum. Kapı savrularak açılırken geri çekilip arkamı dönüyorum.

Cep telefonuyla konuşuyor ve geçerken hafif bir alkol kokusu alınca geceye başlamak için hevesli olduğunu hissediyorum. Hızla merdivenlerden aşağı inerken beni fark etmiyor bile.

Kapanmadan önce kapıyı yakalıyorum, merdivenle dördüncü kata çıkıyorum.

Daniela'nın dairesinin kapısı koridorun sonunda.

Kapıyı tıklatıp bekliyorum.

Cevap gelmiyor.

Lobiye dönüyorum, burada onun dönüşünü beklesem mi diye düşünüyorum. Ya şehir dışındaysa? Evine dönüp takipçi bir sapık gibi kapısının önünde beklediğimi görürse hakkımda ne düşünür?

Apartman kapısına yaklaşırken, bakışlarım üzerinde galeri açılışlarından okuma toplantılarına ve şiir dinletilerine farklı ilanların asılı olduğu bir panoya takılıyor.

Panonun ortasına tutturulmuş olan en büyük ilan çekiyor ilgimi. Aslında bu bir poster ve Daniela Vargas'ın Oomph adlı bir galerideki resim sergisinin açılışının reklamını yapıyor.

Duruyorum, açılış tarihine bakıyorum.

2 Ekim Cuma.

Bu gece.

Sokağa çıktığımda yağmur yeniden başlıyor.

Bir taksi durduruyorum.

Galeri on blok kadar ötede ve cuma gecesine uygun bir şekilde onlarca başka taksinin arasında Damen Bulvarı'nda ilerlerken sinirlerimin iyice gerildiğini hissediyorum.

Taksiden inip serpiştiren yağmurun altında kaldırımda yürüyen hipster ağırlıklı kalabalığın arasına karışıyorum.

Oomph sonradan sanat galerisine dönüştürülmüş bir paketleme tesisi ve kapıda blokun yarısına kadar uzanan bir kuyruk var. Kırk beş dakika boyunca soğuktan titreyerek bekledikten sonra nihayet yağmurdan kurtuluyorum ve 15 dolar giriş ücretini verip on kişilik bir grupla birlikte bir bekleme odasına alınıyorum. Daniela'nın grafitiyi andıran harflerle yazılmış adı ve soyadı bütün duvarı kaplıyor.

Birlikte olduğumuz on beş yıl boyunca Daniela'yla birlikte sayısız sergiye ve açılışa gittim ama hiç böyle bir şey deneyimlemedim.

Duvardaki gizli kapıdan ince uzun, sakallı bir adam çıkıyor.

Işıklar kararıyor.

"Ben Steve Konkoly" diyor adam, "görmek üzere olduğunuz serginin yapımcısıyım." Kapının yanındaki kutudan bir plastik torba alıyor. "Telefonlar torbanın içine lütfen. Çıkışta size geri verilecek."

Torba dolaştırılıyor, telefonlar içine atılıyor.

"Birazdan başlayacak on dakikalık gösteri hakkında bir şeyler söylemek istiyorum. Sanatçı, zihinsel süreçlerinizi bir kenara bırakıp enstalasyonunu duygusal olarak deneyimlemenizi istiyor. 'Karışıklık'a hoş geldiniz."

Konkoly telefonları doldurduğumuz torbayı alıp kapıyı açıyor.

İçeriye en son ben giriyorum.

Grubumuz bir an için karanlıkta kalakalıyor, kapanan kapının yankısıyla birlikte depoyu andıran geniş bir salonda olduğumuzu görüyoruz.

Yukarıda yanıp sönen minik ışıklar dikkatimi çekiyor.

Yıldızlar.

Şaşılacak kadar gerçekçi görünüyorlar, her biri sanki için için yanıyor.

Bazıları daha yakın, bazıları uzakta, arada bir boşlukta kayan bir yıldız görünüyor.

İleride duran şeyi görüyorum.

Gruptan biri, "Aman Tanrım" diye mırıldanıyor.

Pleksi bir labirent, görsel bir efekt sayesinde yıldızlar evreninin altında sonsuzluğa uzanır gibi görünüyor.

Paneller arasında ışık dalgacıkları dolaşıyor.

Grubumuz yavaşça ilerlemeye başlıyor.

Labirentin beş farklı girişi var ve ben hepsinin bağlantı

noktasında duruyor, diğerlerinin birbirinden farklı paneller arasında ilerlemeye başlamasını izliyorum.

Başından beri duyduğumuz alçak bir ses çekiyor dikkatimi; müzikten çok beyaz gürültüyü veya televizyon parazitini andırıyor ve derinden gelen bu ses aralıksız devam ediyor.

Kendime bir yol seçiyorum, labirente girerken şeffaf paneller de kayboluyor.

Pleksi, ayaklarımın altında bile kör edici parlak bir ışıkla kaplanıyor.

Bir dakika kadar sonra, panellerden bazılarında döngüsel imgeler beliriyor.

Doğum – çığlıklar atan bir bebek, sevinçten ağlayan bir anne.

Bir ipin ucunda tekmeler savurarak sallanan bir hükümlü.

Bir kar fırtınası.

Okyanus.

Akıp giden bir çöl manzarası.

Yoluma devam ediyorum.

Çıkmaz sokaklar.

Kör virajlar.

Bir araba kazasının parçalanmış kalıntıları.

Tutkuyla sevişen bir çift.

Hastane koridorunda sedyeyle götürülen bir hasta, ona bakarak yürüyen hemşireler ve doktorlar.

Haç.

Buda.

Pentegram.

Barış simgesi.

Bir nükleer patlama.

Işıklar kararıyor.

Yıldızlar dönüyor.

Yeniden pleksinin arkasını görebiliyorum ama şimdi şeffaf yüzeylerin üstünde bir tür dijital filtre var – parazit, kıvranan böcekler ve yağan kar.

Labirentte dolaşan diğer ziyaretçiler engin bir ıssızlıkta yürüyen gölgeleri andırıyor şimdi.

Son yirmi dört saattir hissettiğim korkuya ve akıl karışıklığına rağmen, belki de yaşadıklarım *yüzünden* şu anda şahit olduklarım içime işliyor ve beni çok etkiliyor.

Labirentte başkalarının da dolaştığını görüyorum ama aynı odada, hatta aynı mekânda bile değiliz sanki.

Aramızda dünyalar var ve onlar kendi vektörlerinde kaybolmuş haldeler.

Bir an için çok yoğun bir kayıp hissi dolduruyor içimi.

Acı veya üzüntü değil, daha ilkel bir his.

Bir farkına varış anı ve onu takip eden dehşet – çevremizi kuşatan sınırsız kayıtsızlığın dehşeti.

Daniela'nın enstalasyonunun vermek istediği duygu bu mu bilmiyorum ama benim hissettiklerim bunlar.

Hepimiz kendi varlığımızın ıssızlığında dolaşıyor, değersizliğe değer atfediyoruz; oysa sevdiğimiz ve nefret ettiğimiz, inandığımız, uğruna mücadele ettiğimiz ve öldürdüğümüz her şey pleksiye yansıtılan imgeler kadar anlamsız.

Labirentin çıkışında son bir tekrarlanan görüntü var: *Bir adam ve bir kadın küçük bir çocuğun elinden tutup berrak, mavi gökyüzünün altında çimenlerle kaplı bir tepeden yukarı koşuyorlar*. Panelde yavaşça şu sözcükler beliriyor:

> Hiçbir şey yok.
>
> Her şey bir hayal.
>
> Tanrı-insan-dünya-güneş, ay, yıldızların ıssızlığı –bir rüya, hepsi bir rüya; hiçbiri mevcut değil. Boş alandan başka hiçbir şey yok– ve sen...
>
> Sen de sen değildin – bedenin yok, kanın yok, kemiğin yok, yalnızca bir düşüncesin.
>
> Mark Twain

Bir başka bekleme odasında buluyorum kendimi. Grubun geri kalanı plastik torbanın etrafına toplanıp telefonlarını alıyor.

Yürümeye devam edip büyük, iyi aydınlatılmış bir galeriye giriyoruz. Parlak ahşap döşemeli salonun duvarlarına sanat eserleri asılmış, bir keman üçlüsü çalıyor... Baş döndürücü siyah elbise içindeki bir kadın, bir platformun üzerinde içerideki kalabalıkla konuşuyor.

Kadının Daniela olduğunu anlamam en az beş saniye sürüyor. Adeta ışık saçıyor, bir elinde kırmızı şarap kadehi var, diğer elini havada sallayarak konuşuyor.

"Olağanüstü bir gece, gelip yeni projemi desteklediğiniz için hepinize minnettarım. Benim için anlamı çok büyük."

Daniela şarap kadehini kaldırıyor.

"Şerefe!"

Kalabalık da kadeh kaldırıyor, herkes içkisini yudumlarken ona doğru yürüyorum.

Yakından öyle çarpıcı, öyle hayat dolu ki ona seslenmemek için kendimi zor tutuyorum. Enerjisi on beş yıl önce tanıştığımız zamanki gibi; yıllar, normallik, mutluluk, depresyon ve verilen ödünler onu yatağımı paylaşan kadına dönüştürmeden önceki hali bu onun. Şimdi de olağanüstü bir anne ve eş ama sürekli geçmişte olabileceklerin, başka ihtimallerin fısıltılarıyla mücadele etmek zorunda kalıyor.

Benim Daniela'm bakışlarında bazen beni korkutan bir ağırlık ve mesafe taşıyor.

Bu Daniela sanki ayakları yere basmadan yürüyor.

Şimdi ondan birkaç metre ötede duruyorum, kalbim küt küt atıyor, beni görecek mi merak ediyorum ve sonra...

Göz teması.

Gözleri ve ağzı açılıyor; dehşete mi düştü, sevindi mi yoksa beni gördüğüne şaşırdı mı, anlayamıyorum.

Kalabalığın arasından geçiyor, kollarını boynuma doluyor ve

beni kucaklayıp "Aman Tanrım, geldiğine inanamıyorum" diyor. "Her şey yolunda mı? Bir süre ülkeden ayrıldığını veya kaybolduğunu duymuştum veya ona benzer bir şeyler işte" diyor.

Buna nasıl karşılık vereceğimi bilmediğim için yalnızca "İşte buradayım" diyebiliyorum.

Daniela yıllardır parfüm kullanmıyor ama bu gece parfümünün kokusunu alıyorum ve bensiz Daniela gibi, kokularımız birbirine karışıp *biz* gibi kokmaya başlamadan önceki gibi kokuyor.

Onu bırakmak istemiyorum, dokunuşuna ihtiyacım var ama geri çekiliyor.

"Charlie nerede?" diye soruyorum.

"Kim?"

"Charlie."

"Kimden söz ediyorsun?"

Kalbim sıkışıyor.

"Jason?"

Oğlumuzun kim olduğunu bilmiyor.

Bir oğlumuz var mı gerçekten?

Charlie gerçek mi?

Elbette öyle. Doğumunda oradaydım. Kıvranıp çığlıklar atarak dünyaya gelişinden on saniye sonra kollarıma aldım onu.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Evet. Az önce labirentten çıktım."

"Nasıl buldun?"

"Neredeyse ağlayacaktım."

"Hepsi senin sayende oldu" diyor.

"Nasıl yani?"

"Bir buçuk yıl kadar önce konuştuklarımız var ya? Beni görmeye geldiğin zaman konuştuklarımız hani? Bana ilham verdin, Jason. Labirenti inşa ederken her gün seni düşündüm. Söylediklerini düşündüm. İthafı görmedin mi?"

"Hayır, neredeydi?"

"Labirentin girişinde. Senin için. Bu işi sana ithaf ettim, sana ulaşınaya da çalıştım. Bu gece özel davetlim olmanı istedim ama sana bir türlü ulaşamadım." Gülümsüyor. "Ama artık buradasın. Önemli olan da bu."

Kalbim öyle hızlı atıyor ki oda çevremde dönmeye başlıyor. Sonra Ryan Holder gelip Daniela'nın yanında duruyor ve kolunu onun omzuna atıyor. Üzerinde tüvit kumaştan bir ceket var, saçları kırlaşmaya başlamış bile, eskisinden daha solgun ve son gördüğüm günkü, Pavia Ödülü'nü kutlamak için Village Tap'te buluştuğumuz geceki kadar fit değil.

"Bak şu işe" diyor Ryan, elimi sıkarken. "Bay Pavia. Ta kendisi."

Daniela, "Benim insanların arasına karışınam lazım çocuklar" diyor. "Ama buradan sonra gizlice dairemde buluşacağız. Gelir misin?"

"Çok isterim."

Kalabalığın arasına karışan Daniela'yı izliyorum. Ryan, "Bir içki ister misin?" diyor.

Tanrım, istemem mi?

Galeri her şeyi düşünmüş – smokinli garsonlar kanepe ve şampanya tepsilerini taşıyor, salonun diğer ucunda, Daniela'nın otoportrelerinden birinin altında nakit geçen bir bar var.

Barmen viskilerimizi –on iki yıllık Macallan'lar– plastik bardaklara doldururken, Ryan, "Durumun iyi, biliyorum ama bu içkiler benden" diyor.

Öyle tuhaf ki – dün gece semt barında buluştuğum adamın havalı ve kibirli tavırlarından eser yok.

Scotch'larımızı alıp Daniela'nın çevresinde dört dönen kalabalıktan uzak bir köşeye gidiyoruz.

Köşede durup labirentten çıkan insanlara bakarken "Neler yaptın görmeyeli?" diye soruyorum Ryan'a. "Uzun zamandır görüşmemişiz gibi geliyor bana."

"Chicago Üniversitesi'ne geçtim."

"Tebrikler. Ders mi veriyorsun?"

"Hücresel ve moleküler nörobilim. Prefrontal korteks hakkında ilginç bir araştırmayla da uğraşıyorum."

"Oldukça ilginç görünüyor."

Ryan bana doğru eğiliyor. "Açıkçası, söylentiler dolaşıyor" diyor. "Bütün cemiyette konuşuluyor. İnsanlar diyor ki" –sesini alçaltıyor– "kendini kaybetmiş, aklını yitirmişsin diyorlar. Bir yerlerde tımarhaneye kapatılmışsın. Ölmüşsün."

"Ama işte buradayım. Aklım başımda ve hâlâ nefes alıyorum."

"Senin için inşa ettiğim bileşik işe yaradı yani?"

Yüzüne bakakalıyorum, neden söz ettiği hakkında hiçbir fikrim yok ve hemen cevap vermediğim zaman, "Tamam, anladım" diyor. "Gizlilik sözleşmeleri yüzünden konuşamıyorsun."

İçkimden bir yudum alıyorum. Hâlâ açım ve alkol hemen başıma vuruyor. Bir sonraki garsonu kollayıp gümüş tepsiden üç tane mini kiş kapıyorum.

Ryan'ın canını sıkan nedir bilmiyorum ama konuyu unutamıyor.

"Bak, huysuzluk etmek istemem" diyor, "ama senin için ve Velocity için el altından bir sürü iş yaptım. Çok uzun zamandır tanışıyoruz, artık kariyerinin farklı bir noktasındasın farkındayım, ama bilemiyorum... Sanki benden istediğini aldın ve sonra..."

"Sonra ne?"

"Unut gitsin."

"Hayır, söyle lütfen."

"Eski oda arkadaşına biraz daha saygı gösterebilirdin, tek söylemek istediğim bu."

"Hangi bileşikten söz ediyorsun?"

Gizleyemediği bir küçümsemeyle bakıyor bana şimdi. "Siktir oradan."

Giderek kalabalıklaşan odanın kıyısında dikiliyoruz.

"İkiniz birlikte misiniz?" diye soruyorum. "Daniela ve sen?"

"Öyle denebilir" diyor.

"O da ne demek oluyor?"

"Görüşüyoruz ama fazla uzun zaman olmadı."

"Ondan hep hoşlanmıştın, değil mi?"

Gülümsemekle yetiniyor.

Kalabalığı bakışlarımla tarayıp Daniela'yı buluyorum. Özgüvenli ve kendini o ana kaptırmış; etrafı, not defterlerini açmış, söylediklerini hızla yazan gazetecilerle çevrili.

"Peki nasıl gidiyor?" diye soruyorum ama cevabı duymak istediğimden emin değilim. "Sen ve benim... ve Daniela?"

"Harika. Hayallerimdeki kadın o."

Gizemli bir şekilde gülümsüyor ve üç saniye için onu oracıkta öldürmek istiyorum.

Sabah saat birde Daniela'nın apartman dairesinde kanepede oturuyorum ve son misafirlerini kapıdan geçirmesini seyrediyorum. Son birkaç saat oldukça zordu benim için – Daniela'nın sanatçı arkadaşlarıyla havadan sudan konuşmaya çalışırken bir yandan onunla baş başa kalacağım anı bekledim. Fakat o anı daha çok bekleyeceğim sanırım, çünkü Ryan Holder, yani karımla yatan adam hâlâ burada ve karşımdaki deri koltuğa çöktüğü zaman geceyi burada geçirmeyi planladığını hissediyorum.

Ağır ve cam viski bardağından single malt viski yudumluyorum. Sarhoş değilim ama kendimi iyi hissediyorum ve kafam oldukça iyi – alkol, ruhum ile içine düştüğüm tavşan deliği arasında iyi bir tampon oluşturuyor.

Hayatım olduğunu iddia ettikleri bu lunapark.

Daniela gitmemi istiyor mu merak ediyorum. Acaba artık gitmesi gerektiğinin farkında olmayan son misafir ben miyim?

Kapıyı kapatıyor, zincirliyor.

Topuklu ayakkabılarını çıkartıp sendeleyerek kanepeye gidiyor ve yastıkların üzerine yığılıp "Ne geceydi ama" diyor.

Kanepenin yanındaki masanın çekmecesini açıp bir çakmak ve renkli camdan bir pipo çıkarıyor.

Daniela ot içıneyi Charlie'ye hamile kalınca bırakmış ve bir daha başlamamıştı. Pipodan bir nefes alıp bana uzatmasını seyrediyorum. Bu gece daha da tuhaflaşamayacağına göre, neden olmasın?

Çok geçmeden kafamız ütülenmiş halde duvarları kalabalık bir sanat eserleri koleksiyonu barındıran geniş çatı katı dairesinin hafifçe vınlayan sessizliğinde oturuyoruz.

Daniela oturma odasının güneye bakan kocaman pencerelerin perdelerini açıyor, camın arkasındaki ışıkları parıldayan şehir merkezi manzarasını seyrediyoruz.

Ryan pipoyu Daniela'ya veriyor, Daniela pipoyu yeniden doldururken eski oda arkadaşım sandalyesinde arkasına yaslanıp tavanı seyrediyor. Sürekli ön dişlerini yalaması beni güldürüyor, çünkü okul günlerimizde de ot içtiğinde aynı şeyi yapardı.

Pencereden dışarı, ışıklara bakıyorum ve "Beni ne kadar yakından tanıyorsunuz?" diye soruyorum.

Dikkatlerini çekmeyi başarıyorum sanırım.

Daniela pipoyu masanın üstüne koyup kanepede bana doğru dönüyor, dizlerini göğsüne çekiyor.

Ryan'ın gözleri açılıyor hemen.

Sandalyesinde doğruluyor.

"Ne demeye çalışıyorsun?" diyor Daniela.

"Bana güveniyor musun?"

Uzanıp elime dokunuyor. Elektrik çarpmış gibi oluyorum. "Elbette güveniyorum tatlım."

Ryan da "Aramız iyi olmadığında bile iyi bir insan olduğunu unutmaz, sana güvenirdim" diyor.

Daniela kaygılı görünüyor şimdi. "Her şey yolunda mı?"

Bunu yapmasam daha iyi olur. Gerçekten yapınamam gereken bir şey bu.

Ama yapacağım.

"Bir hikâye anlatayım" diyorum. "Bir bilim insanı var, bir fizik profesörü. Burada, Chicago'da yaşıyor. Hayal ettiği kadar başarılı olamadı ama mutlu, çoğunlukla halinden memnun ve" –Daniela'ya bakıp Ryan'ın galeride onu nasıl tarif ettiğini hatırlıyorum– "hayallerinin kadınıyla evli. Bir oğulları var. Güzel bir hayatları var.

Bir gece bu adam bir bara gidip eski bir arkadaşıyla buluşuyor. Yakın zamanda prestijli bir ödül kazanan biri bu arkadaş. Geri dönerken bir şey oluyor. Eve ulaşamıyor bir türlü. Kaçırılıyor. Olaylar biraz bulanık ama sonunda tamamen kendine geldiğinde Güney Chicago'da bir laboratuvarda olduğunu görüyor, her şey değişmiş. Evi farklı. Artık bir öğretim görevlisi değil. Aynı kadınla evli bile değil."

Daniela, "Her şeyi düşündüğünü mü sanıyor yoksa hayatı gerçekten değişmiş mi?" diye soruyor.

"Onun bakış açısından hiçbir şey eskisi gibi değil."

"Beyin tümörü olmalı" diyor Ryan.

Eski dostuma bakıyorum. "MR sonuçları öyle olmadığını söylüyor."

"O zaman belki de insanlar onunla uğraşıyor. Hayatının her alanını etkileyen uzun ve ayrıntılı bir eşek şakası yapıyorlar ona. Böyle bir film görmüştüm."

"Evinin içi sekiz saatten kısa sürede tamamen yenilenmiş. Tek fark duvarlara asılan yeni resimler de değil. Yeni eşyalar. Yeni mobilyalar. Elektrik düğmelerinin yerleri bile farklı. Hiçbir şaka bu kadar ayrıntılı olamaz. Öyle bir şaka yapmanın ne anlamı olur ki? Sıradan biri bu adam. Neden onunla uğraşmak istesin ki birileri?"

"O zaman delirmiş olmalı" diyor Ryan.

"Ben deli değilim."

Bir sessizlik oluyor.

Daniela elimi tutuyor. "Bize anlatmaya çalıştığın nedir, Jason?"

Ona bakıyorum. "Bu akşam karşılaştığımızda, enstalasyon sergine aramızda geçen bir konuşmanın ilham verdiğini söyledin."

"Öyle oldu."

"Neler konuştuğumuzu anlatabilir misin bana?"

"Hatırlamıyor musun?"

"Tek kelimesini bile hatırlamıyorum."

"Nasıl olur?"

"Lütfen, Daniela."

Bir süre sessizlik oluyor, ciddi olup olmadığımı anlamak için gözlerimin içine bakıyor.

Sonunda, "Bahar ayıydı" diyor. "Sanırım. Onca yıl önce yollarımızı ayırdığımızdan beri görüşmemiş, doğru dürüst konuşmamıştık. Ama haberlerini alıyordum, ne kadar başarılı olduğunu biliyordum. Seninle hep gurur duyuyordum.

Derken bir akşam stüdyoma geldin. Önceden haber bile vermemiştin. Son zamanlarda sık sık beni düşündüğünü söyledin. Başta eskisi gibi bir araya gelmeye çalıştığını sandım ama konu bambaşkaydı aslında. Bunların hiçbirini anımsamıyor musun gerçekten?"

"Sanki orada değildim."

"Araştırman hakkında konuşmaya başladık. Tamamlanmak üzere olan bir projeydi ve sen dedin ki –bunu çok net hatırlıyorum– herhalde bir daha görüşemeyeceğimizi söyledin. O zaman sohbet etmek için öylesine uğramadığından emin oldum. Bana veda etmeye gelmiştin. Sonra bana varlığımızın doğrudan yaptığımız seçimlerle ilgili olduğunu söyledin; bazı seçimlerini yanlış yapmıştın ama en kötüsü benimle ilgili olanlardı. Her şey için üzgün olduğunu söyledin. Çok

duygusaldı her şey. Sonra çektin gittin ve sonra senden haber alamadım, bu geceye kadar seni görmedim. Şimdi benim sana bir sorum var."

"Tamam." Alkol, ot ve bana anlattıkları aklımı allak bullak ediyor ama dinlemeye çalışıyorum yine de.

"Bu gece beni davette görür görmez 'Charlie'nin nerede olduğunu bilip bilmediğimi sordun. O kimdi?"

Daniela'nın en sevdiğim özelliklerinden biri dürüstlüğü. Kalbiyle ağzı arasında dolaysız bir bağ var. Söylediklerini filtrelemez, gözden geçirmeye çalışmaz. Ne hissederse onu söyler, kurnazlık veya üçkâğıtçılık yapmaya çalışmaz. Amacına dolaylı yollardan ilerlemez.

Dolayısıyla Daniela'nın gözlerinin içine bakıp ne kadar samimi olduğunu gördüğümde çok duygulanıyorum.

"Önemi yok" diyorum.

"Besbelli var. Bir buçuk yıldır görüşmüyoruz ve beni görür görmez ilk sorduğun şey bu oluyor."

İçkiıni bitiriyorum, bardaktaki son buz küpünü dişlerimin arasında dolaştırıyorum.

"Charlie bizim oğlumuz."

Yüzü bembeyaz oluyor.

"Bir dakika" diyor Ryan, aksi bir ses tonuyla. "Kafamız güzel ve öylesine konuşuyoruz sanıyordum. Ne diyorsunuz siz?" Önce Daniela'ya, sonra bana bakıyor. "Şaka mı bu?"

"Hayır, değil."

Daniela, "Bizim bir oğlumuz yok ve bunu sen de biliyorsun" diyor. "On beş yıldır birlikte olmadık. Bunu biliyorsun, Jason. *Biliyorsun.*"

Onu ikna etmeye uğraşabilirim. Bu kadın hakkında öyle çok şey biliyorum ki – evliliğimizin son beş yılından önce bir kez bile açmadığı çocukluk sırları mesela. Ama bu tür "ifşaların" ters tepeceğinden endişeleniyorum. Bunları kanıt değil, el çabukluğu marifet gösterileri sanacak. Ucuz hileler olarak

görecek. Onu doğru söylediğime ikna etmenin en iyi yolu dürüstçe, içtenlikle konuşmak.

"Neler bildiğimi anlatayım Daniela" diyorum. "Sen ve ben Logan Meydanı'ndaki kahverengi kumtaşı bir binada yaşıyoruz. Charlie adında on dört yaşında bir oğlumuz var. Ben Lakemont'ta öğretim görevlisiyim. Sen de evi ve çocuğuyla ilgilenmek için sanat kariyerinden vazgeçen olağanüstü bir anne ve eşsin. Sana gelince, Ryan. Sen de ünlü bir nörobilimcisin. Pavia Ödülü'nü *sen* kazandın. Bütün dünya üniversitelerini dolaşıp ders verdin. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama beynimde bir tümör yok, kimse benimle dalga geçmiyor ve aklımı kaçırmadım."

Ryan gülüyor ama rahatsız olduğu belli yine de. "Farz edelim ki söylediklerinin hepsi doğru" diyor. "En azından senin bunlara inandığını varsayalım. Bu hikâyedeki tek bilinmez değişken, yıllardır üzerinde çalıştığın gizli proje. Bize bu konuda neler anlatabilirsin?"

"Hiçbir şey."

Ryan sendeleyerek ayağa kalkıyor.

"Gidiyor musun?" diye soruyor Daniela.

"Geç oldu. Bu kadarı bana yetti."

"Ryan, sana anlatmak *istemediğimden* değil" diyorum. "Anlatamıyorum yalnızca. Hiçbir şey hatırlamıyorum. Ben bir fizik profesörüyüm. Bir laboratuvarda uyandım ve herkes oraya ait olduğumu söylüyordu ama yanılıyorlardı."

Ryan şapkasını alıp kapıya doğru gidiyor.

Eşikten çıkmak üzereyken dönüp yüzüme bakıyor ve "İyi değilsin" diyor. "Seni hastaneye götürmeme izin ver."

"Zaten gittim hastaneye. Bir daha dönmeye niyetim yok."

Daniela'ya bakıyor. "Gitmesini istiyor musun?"

Daniela bana dönüp –tahminimce– bir deliyle baş başa kalıp kalmamayı düşünüyor. Bana güvenmemeye karar verirse ne olacak?

Sonunda başını iki yana sallıyor ve "Sorun değil" diyor.

"Ryan" diyorum. "Benim için hazırladığın bileşik neydi?"

Bana öfkeyle bakıyor, bir an cevap verecek sanıyorum. Yüzündeki gerilim artıyor, sanki deli miyim yoksa kafası güzel bir pislik miyim, karar vermeye çalışıyor.

Sonra kararını veriyor.

İfadesi sertleşiyor.

Buz gibi bir sesle, "İyi geceler Daniela" diyor.

Dönüp çıkıyor.

Kapıyı çarparak arkasından kapatıyor.

Daniela üzerinde yoga taytı ve atletiyle misafir yatak odasına geliyor, elinde bir fincan sıcak çay var.

Nihayet duş aldım.

Kendimi daha iyi hissettiğimi söyleyemem ama en azından temizim, hastane ve dezenfektan kokusundan kurtulduğuma memnunum.

Şiltenin kenarına oturup fincanı bana uzatıyor.

"Papatya çayı."

Sıcak seramik fincanı ellerimin arasına alıp "Bunları yapmak zorunda değildin" diyorum. "Gidebileceğim bir yer var."

"Burada benimle kalıyorsun. Konuyu kapatıyoruz" diyor.

Üzerimden geçip yatakta yanıma oturuyor, karyola başlığına yaslanıyor.

Çaydan bir yudum alıyorum.

Sıcak, rahatlatıcı, biraz tatlı.

Daniela bana bakıyor.

"Hastaneye gittiğin zaman sorunun ne olduğunu düşündüler?"

"Bilmiyorlardı. Beni içeri tıkmak istediler."

"Bir akıl hastanesine mi?"

"Evet."

"Sen buna yanaşmadın mı?"

"Hayır, çektim gittim oradan."

"Yani zorla kapatacaklardı seni."

"Evet, öyle."

"Bunun yapılacak en iyi şey olması mümkün değil midir, Jason? Yani, birisi sana bana söylediklerini söylese ne düşünürdün?"

"Aklını kaçırdığını. Ama yanılıyor olurdum."

"O zaman söyle bana" diyor, "sence ne oluyor sana?"

"Tam olarak bilmiyorum aslında."

"Ama sen bir bilim insanısın. Bir teorin vardır."

"Yeterince data yok elimde."

"Peki içinden geçen açıklama nedir?"

Papatya çayından bir yudum alıyorum, boğazımdan aşağı inen sıcak sıvının tadını çıkarıyorum.

"Hayal edebileceğimizden çok daha büyük ve tuhaf bir gerçekliğin parçasıyız ama bu gerçeği bilmeden yaşıyoruz."

Bildiğim, tanıdığım Daniela olmasa da elimi tutuyor. Bu yanlış dünyada, bu yabancı yatakta otururken bile bu kadını ne kadar sevdiğimi gizleyemem kendimden.

Ona, parlak ve duygulu gözlerine bakıyorum. Ona dokunmamak için bütün irademi kullanınam gerekiyor.

"Korkuyor musun?" diye soruyor.

Beni silah zoruyla kaçıran adamı düşünüyorum. O laboratuvarı. Kahverengi kumtaşından evime kadar beni takip edip ele geçirmeye çalışan ekibi. Otel penceremin altında sigara içen adamı. Kimliğim ve bu yeni gerçeklik birbiriyle tamamen uyumsuz ama dışarıda beni bulmak isteyen son derece gerçek insanlar da var.

Daha önce canımı yakan ve yine yakmaktan çekinmeyecek insanlar.

Birden aklım başıma geliyor – beni buraya kadar takip etmiş olabilirler mi? Daniela'yı tehlikeye atmış olabilir miyim?

Hayır.

Benim karım değilse, yalnızca on beş yıl önceki kız arkadaşımsa neden birileri onun peşinde olsun?

"Jason, korkuyor musun?" diye soruyor yeniden.

"Hem de çok."

Uzanıp nazikçe yüzüme dokunuyor, "Morluklar var yüzünde" diyor.

"Nasıl oldu bilmiyorum."

"Bana onu anlat."

"Kimi?"

"Charlie'yi."

"San çok tuhaf geliyordur bunlar."

"Öyle değil diyemem."

"Sana on dört yaşında olduğunu söylemiştim. Neredeyse on beşine basacak. Doğum günü 21 Ekim, Chicago Mercy'de prematüre doğdu. Bir kilo bile yoktu. İlk bir yıl yardıma ihtiyacı oldu ama mücadele etti. Şimdi çok sağlıklı ve boyu en az benim kadar uzun."

Gözlerine yaşlar doluyor.

"Senin gibi simsiyah saçları var, mizalı yeteneği olağanüstü. Hep B alan bir öğrenci. Annesi gibi beyninin sağ yanını kullanıyor. Japon çizgi romanlarını ve kaykay yapmayı sever. Çılgın manzara resimleri çizer. Resim yeteneğini senden aldığını söylememe gerek yok sanırım."

"Kes şunu."

"Ne oldu?"

Gözlerini kapatıyor, yaşlar yanaklarından süzülüyor.

"Bir oğlumuz yok bizim."

"Onu hiç hatırlamadığına yemin edebilir misin?" diye soruyorum. "Bir oyun oynamadığına? Bana şimdi söylersen ben..."

"Jason, seninle on beş yıl önce ayrıldık biz. Doğrusunu istersen ilişkimizi bitiren sendin."

"Doğru değil bu."

"Bir gün önce sana hamile olduğumu söylemiştim. Bir sü-

re düşünmek istedin. Evime geldin ve verdiğin en zor karar olduğunu ama araştırmanla ilgilenmen gerektiğini, bundan başka bir şeye vaktin olmadığını söyledin. Sonunda o büyük ödülü almanı sağlayan araştırma. Hayatının sonraki yılını bir temiz odada geçirmek zorunda olduğunu, benim daha iyisini hak ettiğimi söyledin. Çocuğumuzun da."

"Öyle olmadı ama" diyorum. "Sana kolay olmayacağını ama birlikte her şeyin üstesinden geleceğimizi söyledim. Evlendik. Charlie'yi doğurdun. Ben de ödeneğimi kaybettim. Sen resmi bıraktın. Ben de öğretim görevlisi oldum. Tam zamanlı annelik yaptın."

"Ama buradayız işte. Evli değiliz. Çocuğumuz yok. Beni ünlü yapacak enstalasyon sergisinden az önce geldik ve o büyük bilim ödülünü kazandın. Kafanın içinde neler döndüğünü bilmiyorum. Belki birbiriyle yarışan anılarla boğuşuyorsun ama ben neyin gerçek olduğunu biliyorum."

Çayın üstünden yükselen buhara bakıyorum.

"Aklımı yitirdiğimi mi düşünüyorsun?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum ama iyi değilsin bence."

Her zaman hatırladığım şefkatli ifadeyle bakıyor yüzüme.

Parmağımın çevresindeki yüzük izine bir tılsımmış gibi hafifçe dokunuyorum.

"Bak, belki sana anlattıklarıma inanıyorsun, belki inanmıyorsun ama en azından *benim* inandığımı bilmen gerekiyor" diyorum. "Sana asla yalan söylemem."

O laboratuvarda kendime geldiğimden beri yaşadığım en sürreal an bu – karım olan ama aynı zamanda olmayan kadının evinde, misafir odasında yatağın üzerinde oturmuş sahip olmadığımız oğuldan, bizim olmayan hayattan söz ediyoruz.

Gecenin bir yarısı yalnız başıma yatakta uyanıyorum, kalbim küt küt atıyor, karanlık çevremde dönüyor, ağzım hastaymışım gibi kupkuru.

Bir an için nerede olduğumu hatırlayamıyor ve dehşete düşüyorum.

Bu halde olmamın nedeni alkol ya da ot değil.

Çok daha derin bir akıl karışıklığı hali.

Örtüleri üzerime çekiyorum ama tir tir titriyorum ve bedenimdeki sancı her an biraz daha artıyor, bacaklarım zonkluyor, kalbim küt küt atıyor.

Gözlerimi yeniden açtığımda odada gün ışığı var, Daniela endişeli bir yüz ifadesiyle başımda dikiliyor.

"Ateşin var, Jason. Seni acil servise götürmeliyim."

"İyiyim ben."

"İyi görünmüyorsun ama." Soğuk ve ıslak bir bezi alnıma koyuyor. "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

"İyi ama bunu yapmak zorunda değilsin. Bir taksiye atlar, otelime dönerim."

"Kalkacak halde değilsin."

Akşamüstü ateşim düşüyor.

Daniela bana tavuk suyu çorba pişiriyor, yatakta doğrulup oturuyor, çorbayı içiyorum. O sırada o da bakışlarında yakından tanıdığım mesafeli bir ifadeyle beni süzüyor.

Düşüncelere dalıp gitmiş, bir şeyi aklında çevirip çeviriyor, onu seyrettiğimi fark etmiyor bile. Ona dik dik bakmak gibi bir niyetim yok ama bakışlarımı üzerinden alamıyorum. Tanıdığım Daniela'ya hâlâ çok benziyor, sadece...

Saçları kısa.

Bedeni daha fit.

Makyaj yapmış ve giysileri –kot pantolonu ve dar tişörtü– otuz dokuzdan en az on yaş geç görünmesini sağlıyor.

"Mutlu muyum?" diye soruyor.

"Nasıl yani?"

"Paylaştığımızı söylediğin diğer hayatta... mutlu muyum?"

"O konuda konuşmak istemediğini sanıyordum."

"Dün gece hiç uyuyamadım. Başka bir şey düşünemedim."

"Bence mutlusun."

"Sanatımdan uzak olmama rağmen mi?"

"Resim yapmayı özlediğinden hiç kuşkum yok. Eski arkadaşlarının başarılı olduğunu görüyorsun ve onlar için sevindiğini biliyorum ama canın da yanıyor. Benim için de öyle. İkimizi birbirimize bağlayan bir şey bu acı."

"Yani ikimiz de kaybedenleriz."

"Kaybeden falan değiliz."

"Peki mutlu muyuz? Birlikte, yani?"

Çorba kâsesini bir kenara bırakıyorum.

"Evet. Her evlilikteki gibi zor günlerimiz oldu ama bir oğlumuz, bir evimiz ve ailemiz var. Sen benim en iyi arkadaşımsın."

Gözlerimin içine bakıp alaycı bir ifadeyle gülerek soruyor: "Seks hayatımız nasıl?"

Yalnızca gülüyorum bu sorusuna.

"Aman Tanrım, yüzün mü kızardı senin?" diyor.

"Evet, öyle oldu sanırım."

"Soruma cevap vermedin ama."

"Vermedim, değil mi?"

"Neyin var, yoksa yatak hayatımız iyi değil mi?"

Şimdi benimle flört ediyor.

"Yo, harika. Yalnızca beni utandırıyorsun."

Ayağa kalkıp yatağın yanına geliyor.

Şiltenin kenarına oturup kocaman, simsiyah gözleriyle bana bakıyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Deli ya da yalancı değilsen, insanlık tarihinin en tuhaf konuşmalarından birini yaptık demektir" diyor.

* * *

Yatakta oturup Chicago gökyüzünün kararmasını seyrediyorum.

Dün gece yağmur yağmasına neden olan fırtına geçti ve geriye berrak bir gökyüzü kaldı. Ağaçların arasında dolaşan ışık büyüleyici bir altın renginde. Havanın kararması büyük bir kayıp bence.

Robert Frost'un şiirinde dediği gibi altın rengi olan her şey kaybolup gidiyor mu, bilemiyorum.

Mutfaktan tabak çanak sesleri geliyor, dolaplar açılıp kapanıyor, pişen etin kokusu koridordan misafir yatak odasına kadar ulaşıyor ve bana kuşku uyandıracak kadar tanıdık geliyor.

Yataktan çıkıyorum, gün boyunca ilk kez ayakta durabileceğimi hissediyorum ve mutfağa yollanıyorum.

Mutfakta Bach çalıyor, bir kırmızı şarap şişesi açılmış ve Daniela mutfak tezgâhının başında durmuş, üzerinde önlüğü ve yüzünde yüzücü gözlüğüyle bir soğan doğruyor.

"Harika kokuyor" diyorum.

"Biraz karıştırmak ister misin?"

Tencerenin başına geçip kapağını kaldırıyorum.

Yüzüme doğru yükselen buhar beni evime götürüyor sanki.

"Nasılsın?" diye soruyor.

"Başka bir adam gibiyim sanki."

"Yani... daha mı iyisin?"

"Çok daha iyiyim."

Geleneksel bir İspanyol yemeği yapıyor – etli ve baklalı fasulye yahnisi. *Chorizo, pancetta,* domuz sosisi. Daniela bu yemeği yılda bir iki kez, genellikle doğum günümde pişirir. Bazen de hafta sonu kar yağdığında ve bütün gün şarap içip yemek pişirmek istediğimizde.

Yahniyi karıştırıp kapağını kapatıyorum.

Daniela, "Fasulye yahnisi" diyecek oluyor ama sözünü kesiyorum.

"Annenin tarifi. Daha doğrusu, büyükannenin annesinin."

Daniela soğanı kesmeyi bırakıyor.

Dönüp bana bakıyor.

"Bana da iş ver" diyorum.

"Hakkımda başka neler biliyorsun?"

"Bak, bana göre on beş yıldır birlikteyiz. Yani hakkında hemen her şeyi biliyorum."

"Bana göre yalnızca iki buçuk ay için birlikteydik ve bu da uzun yıllar önceydi. Ama bu tarifin aile yadigârı olduğunu bir şekilde biliyorsun yine de."

Mutfak bir an için sessizleşiyor.

Sanki aramızdaki hava elektrik yüklü ve algılayamadığımız bir frekansta hafifçe cızırdıyor.

Sonunda Daniela konuşuyor: "Yardım etmek istiyorsan yahni için ekstra malzeme hazırlayabilirsin. Hangi malzemeleri hazırlaman gerektiğini söylerdim, ama sen zaten biliyorsundur bunları."

"Rendelenmiş çedar, kişniş ve ekşi krema mı?"

Hafifçe gülümsüyor, tek kaşını kaldırıyor. "Dediğim gibi, zaten biliyorsun."

Kocaman pencerenin önünde yemek yiyoruz. Masadaki mumun ışığı cama yansıyor, camın diğer tarafındaki şehir ışıkları bize özel takımyıldızlar gibi parlıyor.

Yemek nefis, Daniela ateşin ışığında çok güzel görünüyor ve o laboratuvardan zorlukla çıktığımdan beri ilk kez rahatlamış hissediyorum.

Akşam yemeğinin sonunda –tabaklarımız ve ikinci şarap şişesi boşalınca– cam masanın üzerinden uzanıp elime dokunuyor.

"Sana ne oluyor bilmiyorum Jason, ama bana ulaştığın için memnunum."

Onu öpmek istiyorum.

Kaybolduğumda beni evine aldı.

Dünya tamamen anlamsızlaştığında.

Ama onu öpmüyorum. Yalnızca elini sıkıyorum ve "Benim için neler yaptığını bilemezsin" diyorum.

Masayı temizliyoruz, bulaşık makinesini dolduruyoruz ve lavaboda kalan bulaşıkları yıkıyoruz.

Ben yıkıyorum. O kurulayıp kaldırıyor. Evli ve yaşlı bir çift gibi.

Amaçsızca, "Ryan Holder demek" diyorum.

Et suyu tenceresini kurulamayı bırakıp bana bakıyor.

"Bir şey mi söyleyeceksin?"

"Hayır, yalnızca..."

"Ne? Senin oda arkadaşın, dostundu. Birlikte olmamızı onaylamıyor musun?"

"Senden hep hoşlanırdı."

"Kıskanıyor musun?"

"Elbette."

"Ah, biraz büyü. İyi biri o."

Kurulamaya devam ediyor.

"İlişkiniz ciddi mi?" diye soruyorum.

"Birkaç kez birlikte çıktık. Birbirimizin evinde diş fırçası bırakma aşamasına gelmedik henüz."

"Bence o bunu isterdi. Sana epey kapılmış görünüyor."

Daniela alaycı bir ifadeyle gülüyor. "Nasıl kapılmasın ki? Olağanüstüyüm."

Misafir odasındaki yatağa uzanmış yatıyorum. Şehrin gürültüsünü dinleyip rahatlamak için pencereyi araladım.

Yüksek pencereden dışarı bakıp uyuyan şehri seyrediyorum.

Dün gece basit bir soruya cevap vermeye çalıştım: *Daniela nerede?*

Onu buldum sonunda – başarılı bir sanatçı ve tek başına yaşıyor.

Hiç evlenmedik, oğlumuz olmadı.

Tüm zamanların en korkunç eşek şakasına kurban gitmediysem, Daniela'nın varlığı son kırk sekiz saattir yaşadıklarımı doğruluyor...

Bu benim dünyam değil.

Bu dört sözcük zihnimden geçerken bile ne anlama geldiklerinden, onları nasıl değerlendirmem gerektiğinden emin değilim.

Ve yeniden söylüyorum.

Deniyorum.

Nasıl hissettiğini tartmak için.

Bu benim dünyam değil.

Kapım yavaşça tıklatılınca düşüncelerim bir anda dağılıyor.

"Girin."

Daniela içeri giriyor, yatağa tırmanıp yanıma uzanıyor.

Doğrulup oturuyor, soruyorum: "Her şey yolunda mı?"

"Uyuyamıyorum."

"Neyin var?"

Beni öpüyor ama on beş yıllık karımı öpüyor gibi hissetmiyorum, on beş yıl önce karımı ilk kez öpüyor gibiyim daha çok.

Saf enerji ve bir tür çarpışma.

Onun üzerine çıkıyorum, ellerimi bacaklarında dolaştırıp saten geceliğini çıplak kalçalarına çıkarıyorum ve sonra duruyorum.

Nefes nefese, "Neden durdun?" diye soruyor.

Bunu yapamam, benim karım değilsin, diyecek oluyorum ama bu doğru sayılmaz.

Karşımdaki Daniela; bu çılgın dünyada bana yardım eden tek insan ve evet, belki kendimi haklı çıkarmaya çalışıyorum ama öyle allak bullak, altüst olmuş, dehşete düşmüş, umutsuz haldeyim ki onunla birlikte olmayı yalnızca istemekle

kalmıyorum; buna ihtiyacım var. Onun da öyle bence.

Gözlerinin içine bakıyorum, buğulu gözleri pencereden içeri dolan ışıklar altında parıldıyor.

İçlerine düşebileceğiniz, düşmeye devam edebileceğiniz gözler.

Oğlumun annesi değil, benim karım değil, birlikte bir hayat kurmadık ama onu yine de seviyorum. Yalnızca zihnimdeki, geçmişimdeki Daniela'yı da değil; şu anda benimle birlikte yatakta olan kadını seviyorum, çünkü nerede olursak olalım o hâlâ aynı – aynı gözler, aynı ses, aynı koku, aynı tat...

Sevişmemiz evli bir çiftinkini andırmıyor.

Birbirimizin bedenlerini acemice yokluyor, okşuyor, bir arabanın arkasında alelacele sevişiyormuş gibi kucaklaşıyor, hiç umurumuzda değilmiş gibi korunmadan sevişiyor, protonlarımızı çarpıştıran türde bir seks yapıyoruz.

Seviştikten sonra ter içinde ve titreyerek kucak kucağa yatıyor, şehir ışıklarını seyrediyoruz.

Daniela'nın göğüs kafesinin içinde küt küt atan kalbini hissedebiliyorum, yavaş yavaş sakinleşmesini dinliyorum.

Giderek yavaşlıyor kalp atışları.

Yavaşlıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye fısıldıyor. "Kafanda çarklar hızla dönüyor, biliyorum."

"Seni bulamasam ne yapardım bilmiyorum."

"Ama buldun işte. Ne olursa olsun yanındayım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Parmaklarını ellerimde dolaştırıyor.

Yüzükparmağıma bağlanmış ip parçasını hissedince parmakları duraksıyor.

"Bu da ne?" diye soruyor.

"Kanıt" diyorum.

"Kanıt mı?"

"Deli olmadığımın kanıtı."

Ortalık yeniden sessizleşiyor.

Saat kaç bilmiyorum ama sabahın ikisini geçtiğinden eminim.

Barlar kapanmıştır artık.

Sokaklar sessiz ve kar fırtınalı gecelerdeki gibi sakin.

Aralık pencereden içeri sızan hava, mevsimin en soğuk havası olmalı.

Terle kaplı bedenlerimizi ürpertiyor.

"Evime dönmem gerek" diyorum.

"Evin Logan Meydanı'nda mı?"

"Evet."

"Neden dönmen gerekiyor oraya?"

"Bir ev ofisim var anladığım kadarıyla. Bilgisayara ulaşıp tam olarak neler üzerinde çalıştığını görmek istiyorum. Belki kâğıtlar, notlar, bana olanları açıklayabilecek bir şeyler bulurum."

"Sabah ilk iş seni arabayla oraya götürürüm."

"Bunu yapmasan daha iyi olur."

"Neden?"

"Güvenli olmayabilir."

"Neden ki?.."

Oturma odasından gelen ani bir gürültü kapıyı sarsıyor, sanki biri kapıyı yumrukluyor. Polisler baskına geldiklerinde kapıları böyle çalıyordur eminim.

"Bu saatte gelen kim?" diye soruyorum.

Daniela yataktan kalkıyor, çıplak halde odadan çıkıyor.

İç çamaşırımı bulmam biraz zaman alıyor; kıyafetlerimi bulup giydiğimde Daniela'nın üzerinde havlu kumaştan bir sabahlıkla yatak odasından çıktığını görüyorum.

Oturma odasına geçiyoruz.

Kapı yumruklanıyor, Daniela açmak için ilerliyor.

"Sakın açma" diye fısıldıyorum.

"Tabii ki açmayacağım."

Gözetleme deliğinden bakmak için eğildiği sırada telefon çalıyor.

İkimiz de irkiliyoruz.

Daniela oturma odasının diğer ucundaki sehpanın üzerinde duran kablosuz telefona doğru yürüyor.

Gözetleme deliğinden dışarı bakınca sırtı kapıya dönük şekilde koridorda dikilen adamı görüyorum.

Cep telefonu kulağında.

Daniela telefonu açıp "Alo?" diyor.

Adam siyah giysiler giymiş – Dr. Martens, kot pantolon, deri ceket.

Daniela telefona "Kimsiniz?" diyor.

Ona doğru ilerliyor, kapıyı işaret edip "*O mu?*" diyorum.

Başını sallıyor.

"Ne istiyormuş?"

Beni işaret ediyor.

Şimdi adamın sesi hem koridordan hem de kablosuz telefondan geliyor.

Daniela, "Neden söz ettiğinizi bilmiyorum" diyor telefona. "Evde sadece ben varım, yalnız yaşıyorum ve tuhaf bir adamı sabahın ikisinde..."

Kapı patlar gibi bir ses çıkararak ardına kadar açılıyor, zincir kopuyor ve odanın diğer ucuna uçuyor, adam namlusuna uzun siyah bir tüp takılmış tabancasını havaya kaldırıp içeri dalıyor. Tabancayı bir bana, bir Daniela'ya çeviriyor; kapıyı tekmeleyerek kapattığı sırada içeri bayat ve taze sigara dumanı kokusu doluyor.

"Beni istiyorsun" diyorum. "Onun bu konuyla bir ilgisi yok."

Adam benden birkaç santim daha kısa ama daha iri. Başı tıraşlanmış, gözleri gri renkli ve bakışları soğuk olmaktan çok mesafeli – bana bakarken sanki bir insana değil, bir tür bilgiye bakıyor. Birlere ve sıfırlara. Bir makine gibi.

Ağzım kuruyor.

Olanlar ile benim onları algılama hızım arasında tuhaf bir mesafe var. Bir bağlantısızlık. Bir gecikme. Bir şey yapmam, bir şey söylemem gerekiyor ama adamın aniden beliren varlığı yüzünden sanki felç geçiriyorum.

"Seninle gelirim" diyorum. "Sadece..."

Tabancayı benden biraz uzağa ve yukarı yöneltiyor.

Daniela, "Bekle, hayır..." diyor.

Adam susturuculu tabancasını ateşleyince çıkan boğuk sesle birlikte Daniela'nın sesi de kesiliyor.

Kırmızı bir sis bir an için beni kör ediyor, gözlerimi açtığımda Daniela cansız halde kanepede oturuyor. Kocaman siyah gözlerinin arasında bir delik var.

Ona doğru atılıyorum, bir çığlık atıyorum ama bedenimdeki her molekül sarsılıyor, kaslarım şiddetli bir acıyla kilitleniyor ve sehpanın üzerine yuvarlanıyorum. Kırık camlar arasında titreyerek inliyor, kendime bunların gerçek olmadığını tekrarlıyorum.

Sigara içen adam işe yaramaz kollarımı arkamda birleştiriyor ve bileklerime plastik bir kelepçe geçiriyor.

Sonra bir yırtılma sesi duyuyorum.

Ağzıma bir parça koli bandı yapıştırıyor ve arkama, deri koltuğa oturuyor.

Bandın arkasından haykırıyorum, bunların gerçek olmaması için yalvarıyorum ama olanlar gerçek ve onları değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Adamın arkamdan gelen sesini duyuyorum – sakin ve tahmin ettiğimden daha tiz.

"Hey, ben geldim... Hayır, sen buraya gelsen daha iyi... Kesinlikle. Çöp kutularının oradan gir. Bahçenin ve binanın arka kapıları açık... İki kişi yeter. Burada durumumuz iyi ama fazla oyalanmayalım... Evet... Evet... Tamam, öyle iyi olur."

Şok tabancası olduğunu tahmin ettiğim şeyin dayanılmaz acısı sonunda geçiyor ama kımıldayamayacak kadar güçsüzüm.

Oturduğum yerden yalnızca Daniela'nın bacaklarının alt kısmını görüyorum. Sağ bileğinden aşağı süzülen, ayağının üstüne sızan ve yerde birikıneye başlayan kan damlalarını görüyorum.

Adamın telefonu çalıyor.

Cevap veriyor. "Merhaba sevgilim... Biliyorum, seni uyandırmak istemedim işte... Evet, bir iş çıktı... Bilmiyorum, belki sabaha kadar sürer. İşim bitince seni Golden Apple'da kahvaltıya götüreyim mi, ne dersin?" Gülüyor. "Tamam. Ben de seni seviyorum. Tatlı rüyalar."

Gözlerime yaşlar doluyor.

Ağzımı kapatan bandın arkasından haykırıyorum, boğazım yanana kadar bağırıyorum, belki beni vuracağını veya bayıltacağını, böylece şu an çektiğim şiddetli acıyı durduracağını umuyorum.

Ama onu hiç rahatsız etmiyor halim.

Sessizce oturuyor, öfkeyle ve üzüntüyle haykırmaını seyrediyor. Belki de bana bakmıyor bile.

6

Daniela skor tahtasının altındaki açık tribünde, sarmaşık kaplı iç saha duvarının önünde oturuyor. Cumartesi akşamüstü ve sezonun son maçı. Yanında Jason ve Charlie var; Cubs'ın, tıklım tıklım dolu beysbol stadyumunda acıklı bir şekilde yenilmesini seyrediyorlar.

Ilık sonbahar gününde havada hiç bulut yok.

Rüzgâr da yok.

Sanki zaman bile yok.

Havadaki güzel kokular...

Kavrulmuş fıstık.

Patlamış mısır.

Bira dolu plastik bardaklar.

Daniela kalabalığın uğultusunu tuhaf bir şekilde rahatlatıcı buluyor. Bir oyuncu topu sahanın dışına gönderdiğinde oyuncunun beysbol sopasını sallaması ve sopanın topa çarpması arasındaki gecikmeyi –ışık hızı ses hızına karşı– fark edebilecek kadar geride oturuyorlar.

Charlie çocukken beysbol maçlarına gelirlerdi ama Wrigley Sahası'na son gelişlerinin üzerinden çok uzun zaman geçti. Jason dün maça gelmelerini önerdiğinde Charlie'nin bu fikre sıcak bakacağını sanmıyordu, ama oğullarının ruhunda nostaljik bir özel uyanmış olmalıydı, çünkü maça gelmek istedi; şimdi de keyifli ve halinden memnun görünüyor. Hepsi mut-

lular, güneşin altında neredeyse kusursuz bir memnuniyet üçlüsü oluşturuyorlar, Chicago tarzı sosisli sandviçler yiyor, parlak çimenlerin üstünde koşan oyuncuları seyrediyorlar.

Hayatındaki en önemli iki erkeğin arasında oturan Daniela artık ısınmış olan birasının verdiği hafifliği hissediyor ama bu akşamüstünün biraz daha farklı olduğunu anlıyor yine de. Farklı olan Charlie mi, Jason mı, kendisi mi bilmiyor. Charlie kendini maça kaptırmış olmalı ki telefonunu beş saniyede bir kontrol etmiyor. Jason da yıllardır olmadığı kadar mutlu görünüyor. Daniela'nın aklına *hafiflemiş* sözcüğü geliyor. Jason'ın gülümsemesi daha büyük, daha parlak, daha özgür görünüyor.

Daniela'ya dokunmadan duramıyor ayrıca.

Belki de farklı olan kendisidir.

Belki de farklı hissetmesinin nedeni bu bira, kristal gibi berrak sonbahar ışığı ve kalabalığın kitlesel enerjisidir.

Yani yaşadığı şehrin kalbinde bir sonbahar günü bir beysbol maçında olmaktan kaynaklanıyordur her şey.

Charlie'nin maçtan sona planları olduğu için onu Logan Meydanı'nda bir arkadaşının evine bırakıyorlar, eve uğrayıp üstlerini değiştiriyorlar ve sonra ikisi akşam dışarı çıkıyorlar – şehir merkezine gidiyorlar ama belli bir programları ya da gidecek yerleri yok.

Cumartesi gecesi öylesine takılıyorlar işte.

Yoğun akşam trafiğinde Lakeshore Caddesi'nden geçerlerken Daniela on yıllık Suburban'ın yan camından dışarı bakıp "Önce ne yapmak istediğimi biliyorum sanırım" diyor.

Otuz dakika sonra ışıklarla süslü bir dönme dolabın tepesindeler.

Navy Pier'in üstünde yavaşça yükselirlerken Daniela şehrin zarif siluetini seyrediyor ve Jason ona sımsıkı sarılıyor.

Dönme dolabın tepesinde –karnavalın kırk beş metre üs-

tünde– Daniela, Jason'ın çenesini tutup yüzünü ona doğru çevirdiğini hissediyor.

Yukarıda baş başalar.

O kadar yüksekte bile havada kurabiyelerin ve pamukşekerin tatlı kokusu duyuluyor.

Dönme dolapta neşeyle çığlıklar atan çocukların gülüşü.

Aşağıdaki minyatür golf sahasında neşeli kahkahalar atan bir kadının sesi.

Jason'ın varlığı hepsini bastırıyor yine de.

Jason onu öptüğü zaman rüzgârlığının altında küt küt atan kalbini hissedebiliyor Daniela.

Şehirde bütçelerini aşan lüks bir restoranda akşam yemeği yiyorlar ve sanki yıllardır konuşmamış gibi sohbet ediyorlar.

İnsanlar ya da eski anılar hakkında değil, fikirler hakkında konuşuyorlar.

Bir şişe Tempranillo içiyorlar.

Bir tane daha ısmarlıyorlar.

Belki de geceyi şehirde geçiririz diye düşünüyorlar.

Daniela uzun zamandır kocasının bu kadar tutkulu, kendinden bu kadar emin olduğunu görmemişti.

Jason ateşli, karısına yeniden âşık bir adam gibi davranıyor.

İkinci şarap şişesini yarıladıklarında Daniela'nın pencereden dışarı baktığını görünce "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Tehlikeli bir soru bu."

"Farkındayım."

"Seni düşünüyorum."

"Ne olmuş bana?"

"Sanki benimle yatmaya çalışıyorsun" diyor ve gülüyor. "Demek istediğim, çabalamana gerek olmadığı halde çabalıyorsun sanki. Yaşlı ve evli bir çiftiz biz ve bana öyle geliyor ki sen..."

"Sana kur mu yapıyorum?"

"Kesinlikle. Yanlış anlama. Şikâyet etmiyorum. Hem de hiç. Olağanüstü bir şey. Sanırım nereden çıktığını anlamıyorum yalnızca. İyi misin? Bir sorun mu var? Bana söylemediğin bir şey mi var?"

"İyiyim ben."

"Bunların hepsi iki gece önce bir taksinin altında kalmaktan kurtulmanla mı ilgili?"

"Hayatım gözlerimin önünden film şeridi gibi geçti mi bilmiyorum ama eve döndüğümde her şey farklı geldi bana. Daha gerçek geldi. Şimdi bile, sanki seni ilk defa görüyorum ve karnımda kaygılı bir sancı var. Her saniye seni düşünüyorum. Bu anı yaratan seçimlerimizi düşünüyorum. Birlikte burada, bu güzel masada oturuyoruz. Sonra bu anın gerçekleşmesine engel olabilecek bütün olasılıkları düşünüyorum ve kendimi, bilemiyorum..."

"Ne?"

"Çok incinebilir hissediyorum." Bir an için düşüncelere dalıyor. Sonunda, "Aklımıza gelen her düşüncenin, yapabileceğimiz her seçimin yeni bir dünyaya doğru dallanıp budaklandığını düşününce dehşete kapılmamak elde değil. Bugünkü beysbol maçından sonra Navy Pier'e gittik ve sonra akşam yemeği için buraya geldik, değil mi? Ama bu olanların versiyonlarından biriydi yalnızca. Farklı bir gerçeklikte, limana gitmek yerine konsere gittik. Birinde de evde kaldık. Bir başkasında Lakeshore Caddesi'nde korkunç bir araba kazası geçirdik ve hiçbir yere ulaşamadık."

"Ama o diğer gerçeklikler aslında yoklar ki."

"Aslına bakarsan onlar da şu anda deneyimlediğimiz gerçeklik kadar gerçek."

"Bu nasıl mümkün olur?"

"Orası muamma işte. Ama ipuçları var. Astrofizikçilerin çoğu yıldızları ve galaksileri bir arada tutan gücün –evreni-

mizin *işlemesini* sağlayan şeyin– ölçemediğimiz, doğrudan gözlemleyemediğimiz teorik bir maddeden geldiğine inanıyor. Karanlık madde dedikleri bir şey bu. Bilinen evrenin çoğu karanlık maddeden oluşuyor."

"Peki nedir bu tam olarak?"

"Kimse tam olarak bilmiyor. Fizikçiler kökenini ve ne olduğunu açıklamak için yeni teoriler geliştirmeye çalışıyorlar. Sıradan maddeler gibi kütleçekimi yasalarına tabi olduğunu biliyoruz ama tamamen yepyeni bir şeyden yapılmış olmalı."

"Yeni bir maddeden."

"Evet. Bazı sicim teorisi uzmanları, çoklu evrenin varlığının ipucu olabileceğini söylüyor."

Daniela bir an düşünceli görünüyor ve sonra soruyor: "Peki bütün bu diğer gerçeklikler... onlar nedir?"

"Bir havuzda yüzen bir balık olduğunu hayal et. İleri ve geri gidebilirsin, yanlara gidebilirsin ama sudan dışarı çıkamazsın. Göl kıyısında durup seni seyreden biri olsa orada olduklarını bile anlamazsın. Sana göre bütün evren o küçük su birikintisinden ibarettir. Şimdi birinin uzanıp seni havuzdan çıkardığını hayal et. Dünyanın tamamı olduğunu sandığın şeyin küçük bir havuz olduğunu görürsün. Başka havuzlar görürsün. Ağaçlar. Yukarıda gökyüzü. Hayalini kurduğundan çok daha büyük ve daha gizemli bir gerçekliğin parçası olduğunu anlarsın."

Daniela sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve şarabından bir yudum alıyor. "Yani şu anda çevremizde binlerce başka havuz var ama onları göremiyoruz, öyle mi?"

"Evet, öyle."

Jason eskiden hep böyle konuşurdu. Çılgınca teorileriyle onu gecenin geç saatlerine kadar uyutmaz, bazen teoriler geliştirmeyi dener, çoğunlukla yalnızca onu etkilemeye çalışırdı.

Eskiden de işe yarardı.

Şimdi de işe yarıyor.

Daniela bir an başını çevirip oturdukları masanın yanındaki pencereden dışarı bakıyor, çevredeki binaların nehrin cam gibi durgun, kahverengi yüzeyine yansıyan ışıklarını seyrediyor.

Sonunda şarap kadehinin üzerinden ona bakıyor, bakışları karşılaşıyor, masadaki mumun ışığı aralarında titriyor.

Daniela, "Oradaki havuzlardan birinde araştırmasına devam eden bir Jason da var mı sence?" diye soruyor. "Hayatın araya girmesine izin vermeden yirmili yaşlarında yaptığın planlara sadık kalan bir Jason?"

Jason gülümsüyor. "Aklımdan geçti doğrusu."

"Belki de benim ünlü bir sanatçı olduğum bir dünya da vardır? Bunların hepsinden vazgeçip sanatla uğraştığım?"

Jason öne eğiliyor, Daniela'nın iki elini birden tutabilmek için tabakları masanın kenarına itiyor.

"Orada ikimizin de benzer ve farklı hayatlar yaşadığı milyonlarca havuz olsa bile, şu andakinden, buradakinden daha iyisi yok. Dünyada başka hiçbir şeyden bu kadar emin değilim."

7

Tavandaki çıplak ampul küçük hücreyi titrek bir ışıkla aydınlatıyor. Çelik çerçeveli yatağa el ve ayak bileklerimden bağlıyım. Beni yatağa bağlayan zincirler beton duvardaki cıvataların da içinden geçiyor.

Kapının kilidi üç kez dönüyor ama şaşıramayacak kadar uyuşmuş haldeyim.

Kapı savrularak ardına kadar açılıyor.

Leighton üzerinde bir smokinle içeri geliyor.

Yüzünde ince çerçeveli bir gözlük.

Bana yaklaştığı zaman burnuma önce tıraş kolonyası, sonra nefesindeki alkol kokusu çalınıyor. Şampanya? Nereden geldiğini merak ediyorum. Bir partiden mi? Bir yardım toplama faaliyetinden mi? Ceketinin saten yakasına iğnelenmiş olan pembe kurdele hâlâ duruyor.

Leighton kâğıt gibi ince şiltenin kenarına ilişiyor.

Ciddi görünüyor.

Ve inanılmaz üzgün.

"Söylemek istediğin şeyler olduğundan eminim Jason, ama umarım önce benim konuşmama izin verirsin. Olanların çoğu benim suçum. Geri döndün ama o kadar... kötü durumda olmana hazır değildik. Seni düş kırıklığına uğrattık ve korumakta başarısız olduk, üzgünüm. Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Ben yalnızca... olup biten her şeyden nefret edi-

yorum. Dönüşün bir kutlama vesilesi olmalıydı."

Ağır ilaçlarla uyuşturulduğumu hissetmeme rağmen üzüntüden titriyorum.

Öfkeden de.

"Daniela'nın dairesine gelen adam – onu peşimden *sen* mi gönderdin?" diye soruyorum.

"Bana başka bir seçenek bırakmadın. Ona buradan söz etmiş olma ihtimalin bile..."

"Onu öldürmesini mi söyledin?"

"Jason..."

"Sen mi verdin o emri?"

Cevap vermiyor ama bu bile bir cevap zaten.

Leighton'ın gözlerinin içine bakıyorum; tek düşünebildiğim, kafasını gövdesinden ayırmak.

"Seni kahrolası..."

Kendimi kaybediyorum.

Hıçkırarak ağlıyorum.

Daniela'nın çıplak ayağından yere damlayan kanını bir türlü aklımdan çıkaramıyorum.

"Çok üzgünüm kardeşim." Leighton uzanıyor, elini koluma koyuyor, geri çekilmeye çalışırken az kalsın kendi omzumu çıkarıyorum.

"Dokunma bana!"

"Neredeyse yirmi dört saattir bu hücredesin. Seni bağlamak ve uyuşturmak hiç hoşuma gitmiyor ama kendin ve başkaları için tehdit oluşturduğun sürece bu durum değişmeyecek. Bir şeyler yiyip içmen gerekiyor. Bunu yapmayı kabul ediyor musun?"

Duvardaki bir çatlağa odaklanıyorum.

Leighton'ın kafasını kullanarak duvarda bir çatlak daha açmayı hayal ediyorum.

Onun başını geriye yalnızca kırmızı bir hamur kalana kadar yeniden, yeniden duvara vurmak istiyorum.

"Jason, ya seni beslemelerine izin verirsin ya da midene bir tüp sokup öyle beslerler seni."

Ona onu öldüreceğimi söylemek istiyorum. Onu ve bu laboratuvardaki herkesi. Sözcüklerin dilimin ucuna geldiğini hissediyorum ama aklımı başıma toplamayı başarıyorum – bu adamın insafına kalmış haldeyim.

"O apartman dairesinde korkunç şeyler gördüğünü biliyorum ve bunun için üzgünüm. Keşke bunlar hiç olmasaydı ama bazen bir mesele kontrolden çıkıyor ve... Bak, lütfen bunları görmek zorunda kaldığın için çok ama çok üzgün olduğumu bil."

Leighton kalkıyor, kapıya doğru gidiyor, kolunu tutup açıyor.

Eşikte durup bana bakıyor, yüzünün yarısı gölgede, yarısı aydınlıkta.

"Belki şu anda bunu anlamıyorsun ama sen olmasan burası da olmazdı" diyor. "Senin çalışmaların ve zekân olmasa hiçbirimiz burada olmazdık. Kimsenin bunu unutmasına izin vermeyeceğim, özellikle de senin."

Sakinleşiyorum.

Sakinleşmiş *numarası yapıyorum.*

Çünkü bu kahrolası hücrede zincirli kalmak hiçbir işe yaramıyor.

Yattığım yerden kapının üstündeki güvenlik kamerasına bakıyorum ve Leighton'ı görmek istediğimi söylüyorum.

Beş dakika sonra bağlarımı açıyor ve "Seni bu saçmalıklardan kurtardığım için en az senin kadar seviniyorum" diyor.

Kalkınama yardım etmek için elini uzatıyor.

Deri kayışların örselediği bileklerimi ovuşturuyorum.

Ağzım kupkuru.

Susuzluktan delirecek gibiyim.

"Daha iyi misin?" diye soruyor.

Burada uyandığımda ilk düşündüklerimin doğru olduğunu fark ediyorum. Olduğumu sandıkları adam olmalıyım. Bunu başarmanın tek yolu belleğimi yitirmiş, kimliğimi kaybetmiş gibi yapmak. Boşlukları onların doldurmasına izin vermek. Çünkü olduğumu sandıkları adam değilsem işlerine yaramam.

O zaman bu laboratuvardan sağ çıkamam.

Ona "Korktum" diyorum. "Bu yüzden kaçtım."

"Seni kesinlikle anlıyorum."

"Sana yaşattıklarım için üzgünüm ama anlaman gerekiyor – kaybolmuş durumdayım. İçimde son on yılın olması gereken yerde kocaman bir boşluk var."

"O anıları hatırlaman için elimizden gelen her şeyi yapacağız. İyileşmeni sağlamak için. MR çekeceğiz. Travma sonrası stres bozukluğu yaşayıp yaşamadığını kontrol edeceğiz. Psikiyatrımız Amanda Lucas birazdan seninle konuşmaya gelecek. Sana söz veriyorum – bu durum düzelinceye kadar her taşın altına bakacağız. Sana yeniden tamamen kavuşana kadar."

"Teşekkürler."

"Sen de benim için aynısını yapardın eminim. Bak, son on dört ay boyunca başından neler geçti bilmiyorum ama on bir yıldır tanıdığım, benimle birlikte burayı inşa eden meslektaşım ve arkadaşım şu anda senin kafanın içinde bir yerlerde kilitli ve onu bulmak için yapmayacağım hiçbir şey yok."

Korkunç bir düşünce ama ya haklıysa?

Ben kim olduğumu bildiğime inanıyorum.

Ama içten içe merak ediyorum... Ya gerçek hayatım hakkında hatırladıklarım –bir koca, baba, öğretim görevlisi olmam– gerçek değilse?

Bu laboratuvarda çalışırken beynimde bir tür hasar oluştuysa ve bunları hayal ediyorsam?

Ya bu dünyadaki herkesin olduğuma inandığı kişiysem?

Hayır.

Kim olduğumu biliyorum ben.

Leighton yatağının kenarında oturuyordu.

Şimdi ayağa kalkıyor ve yatağın ayak ucunda dikiliyor.

"Sormam gerek" diyor. "O kadının apartman dairesinde ne yapıyordun?"

Yalan söylemeliyim.

"Emin değilim."

"Onu nereden tanıyordun?"

Gözyaşlarını ve öfkemi saklamak için mücadele ediyordum.

"Bir zamanlar sevgiliydik onunla."

"En başa dönelim. Üç gece önce tuvalet penceresinden kaçtıktan sonra Logan Meydanı'ndaki evine nasıl ulaştın?"

"Bir taksiyle."

"Taksi şoförüne nereden geldiğini anlattın mı?"

"Hayır, elbette anlatmadım."

"Peki, evinde bizi atlattıktan sonra nereye gittin?"

Yalan söyle.

"Bütün gece dışarıda dolaştım. Aklım karışmıştı, korkuyordum. Ertesi gün Daniela'nın sergisinin afişini gördüm. Onu öyle buldum."

"Daniela'dan başka kimseyle konuştun mu?"

Ryan.

"Hayır."

"Emin misin?"

"Evet. Onun apartman dairesine döndüm, ikimiz baş başaydık, sonra sizin adamınız..."

"Şunu anlaman gerek: Her şeyimizi bu laboratuvara adadık. Senin çalışmana. Hepimiz bu işteyiz. Çalışmanı korumak için hepimiz hayatlarımızı veririz. Seni korumak için de."

Ateşlenen silah.

Gözlerinin arasındaki siyah delik.

"Seni bu halde görmek beni çok üzüyor, Jason."

Bunu gerçekten üzüntü ve pişmanlıkla söylüyor.

Hissettiklerini bakışlarında okuyorum.

"Arkadaş mıydık?" diye soruyorum.

Başını sallayarak onaylıyor, duygularına hâkim olmaya çalışıyormuş gibi çenesi geriliyor.

"Bu laboratuvarı korumak için birini öldürmeyi nasıl kabul edebildiğinizi anlamaya çalışıyorum" diyorum.

"Benim tanıdığım Jason Dessen, Daniela Vargas'a olanları ikinci kez düşünmezdi bile. Olanlara sevinirdi demiyorum. Hiçbirimiz sevinmiyoruz. Midemi bulandırıyor. Ama tanıdığım Jason, nedenini anlardı."

Başımı iki yana sallıyorum.

"Birlikte inşa ettiğimiz şeyi unutmuşsun" diyor.

"O zaman göster bana."

Beni yıkıyor, bana yeni giysiler giydiriyor, yemek yediriyorlar.

Öğle yemeğinden sonra Leighton ve ben servis asansörüyle eksi dördüncü kata iniyoruz.

Bu koridordan son geçişimde duvarlar plastikle kaplıydı ve nerede olduğumu bilmiyordum.

Henüz tehdit edilmemiştim.

Buradan ayrılamayacağım söylenmemişti.

Fakat Leighton'la hemen hiç yalnız kalmadığımızı fark ettim. Polise benzeyen iki adam hep yakınımızda bir yerdeler. Bu güvenlik görevlilerini buradaki ilk gecemden hatırlıyorum.

"Bina dört katlı aslında" diyor Leighton. "Spor salonu, kayıt odası, toplantı salonu ve yatakhaneler birinci katta. Laboratuvarlar, temiz odalar, konferans odaları ikinci kat. Üçüncü kat üretim katı. Dördüncü katta da revir ve görev kontrol merkezi var."

Ulusal sırları saklamaya yarayacak kadar sağlam görünen iki kanatlı, tonozlu bir kapıya geliyoruz.

Leighton duvara monte edilmiş dokunmatik bir ekranın yanında duruyor.

Cebinden bir kart anahtar çıkarıp tarayıcının altına tutuyor.

Dijital bir kadın sesi: *Adınız lütfen,* diyor.

Leighton ekrana doğru eğiliyor: "Leighton Vance."

Şifre.

"Bir-bir-sekiz-yedi."

Ses teşhisi başarılı. Hoş geldiniz Doktor Vance.

Kapı açılırken çıkan sinyal sesi beni şaşırtıyor, ses arkamızdaki koridorda yankılanıyor.

Kapılar yavaşça aralanıyor.

Bir hangara giriyoruz.

Yüksekteki çatı kirişlerindeki spotlar yanıyor, içinde durduğumuz üç buçuk metreye üç buçuk metrelik metal küp aydınlanıyor.

Nabzım hızlanıyor.

Gördüklerime inanamıyorum.

Leighton şaşırdığımı hissetmiş olacak ki "Çok güzel, değil mi?" diyor.

Olağanüstü güzel.

Başlangıçta hangarın içindeki vınlamanın kaynağının spotlar olduğunu sanıyorum ama olamaz. Vınlama öyle derinden geliyor ki dev bir motorun ultra alçak frekanslı titreşimi gibi ense kökümde hissediyorum onu.

Büyülenmiş gibi küpe doğru gidiyorum.

Bu ölçekte bir kutu görebileceğimi hayal bile edemezdim.

Yakından bakınca pürüzsüz değil ama girintili çıkıntılı yüzeyi ışığı öyle bir yansıtıyor ki adeta saydam görünüyor.

Leighton ışıkların altında ışıldayan tertemiz beton zemini işaret ediyor. "Seni bulduğumuzda bilincin kapalıydı ve tam şurada yatıyordun."

Yavaşça kutunun çevresinde yürüyoruz.

Uzanıp parmaklarımla yüzeyine dokunuyorum.

Soğukluğunu hissediyorum.

Leighton, "On bir yıl önce, sen Pavia Ödülü'nü kazandıktan sonra sana geldik ve beş milyar dolar bütçemiz olduğunu söyledik" diyor. "Bir uzay mekiği inşa edebilirdik ama paranın hepsini sana verdik. Sınırsız kaynakla neler başarabileceğini görmek için."

"İşim bu mu?" diye soruyorum. "Notlarım burada mı?"

"Elbette."

Kutunun diğer kenarına ulaşıyoruz.

Beni diğer köşesine götürüyor.

Kutunun bu yanına bir kapı açılmış.

"İçeride ne var?" diye soruyorum.

"Kendin bak."

Kapı çerçevesinin altı, hangarın yüzeyinden yaklaşık otuz santim yüksekte.

Kolu indiriyorum, kapıyı itip açıyorum, içeri adım atacak gibi oluyorum.

Leighton elini omzuma koyuyor.

"Daha fazla ilerleme" diyor. "Kendi iyiliğin için."

"Tehlikeli mi?"

"İçeri giren üçüncü insan sendin. Senden sonra iki kişi daha girdi. Ama şimdiye dek yalnızca sen dönebildin."

"Onlara ne oldu?"

"Bilmiyoruz. İçeride kayıt cihazı kullanamıyoruz. Tek umudumuz, geri dönenlerden birinin olanları anlatması. Senin döndüğün gibi dönen birinin."

Küpün içi boş, sade, karanlık.

Duvarları, zemini ve tavanı dışıyla aynı malzemeden yapılmış.

Leighton, "Ses geçirmez, radyasyon geçirmez, hava geçirmez ve tahmin edebileceğin üzere güçlü bir manyetik alan yaratıyor" diyor.

Kapıyı kapatınca, kapının diğer tarafında gürültüyle inen kilidin sesini duyuyorum.

Bu küpe bakmak, boşa çıkan bir hayalimin yeniden dirildiğini görmek gibi bir şey.

Yirmili yaşlarımın sonunda bunun gibi bir küp üzerinde çalışıyordum. Benimkisi, makroskopik bir nesneyi süperpozisyon haline geçirmek amacıyla tasarlanmış üç santimlik bir küptü.

Biz fizikçilerin bazen şaka yollu kedi hali dediğimiz şeyden söz ediyorum.

Ünlü düşünce deneyi Schrödinger'in kedisi gibi.

Bir kedi, bir şişe zehir ve radyoaktif bir kaynağın kapalı bir kutuya konduğunu hayal edin. Kutunun içindeki sensor bir bölünen bir atom gibi tür radyoaktif bozunma tespit ederse şişe kırılır ve kediyi öldüren zehir kutuya yayılır. Atomun bölünmesi ve radyoaktif bozulmanın gerçekleşmesi ile gerçekleşmemesi olasılıkları eşittir.

Klasik dünyadaki, bizim dünyamızdaki bir sonucu kuantum seviyesindeki bir olayla ilişkilendirmenin zekice bir yoludur bu paradoks.

Kuantum mekaniğinin Kopenhag yorumunda daha çılgınca bir şey önerilir; kutu açılmadan önce, gözlem yapılmadan önce, atom süperpozisyon halindedir – bölünüp bölünmediği belirsizdir. Yani kedi hem hayattadır hem ölüdür.

Yalnızca kutu açıldığında ve gözlem gerçekleştirildiğinde dalga fonksiyonu iki halden birine geçiş yapar.

Bir başka deyişle, mümkün olan sonuçlardan yalnızca birini görürüz.

Örneğin ölü bir kedi.

Ve bu bizim gerçekliğimize dönüşür.

Ama bundan sonra her şey tuhaflaşıyor.

En az bildiğimiz kadar gerçek olan, kutuyu açtığımızda mırlayan kediyi bulduğumuz bir başka dünya daha var mıdır?

Kuantum mekaniğinin çoklu evrenler yorumu, öyle olduğunu söylüyor.

Kutuyu açtığımızda bir dallanma oluşur.

Ölü kediyi bulduğumuz bir evren.

Canlı kediyi bulduğumuz bir evren.

Kediyi öldüren ya da onun yaşamasına izin veren, onu *gözlemlememizdir*.

Bundan sonrası aklı durduracak kadar tuhaf.

Çünkü bu tür gözlemler *sürekli* gerçekleşiyor.

Yani bir şey gözlemlendiğinde dünya gerçekten bölünüyorsa, hayal edemeyeceğimiz kadar çok sayıda ve olabilecek her şeyin olduğu sonsuz bir evrenler silsilesi –bir çoklu evren– var demektir.

Minik küpümü yaparken amacım gözleme ve dış etkilere kapalı bir ortam yaratmaktı. Böylece –40 mikrometre uzunluğundaki, yaklaşık bir trilyon atomdan oluşan– makroskopik nesnem o belirsiz kedi halinde özgürce var olabilecek ve ortamıyla etkileşime girildiği için kuantum bileşikleri arasındaki uyum kaybolmayacaktı.

Bu problemi çözemeden ödeneğimi kaybettim ama benim başka bir versiyonum çözmeyi başarınıştı anlaşılan. Sonra bütün konsepti akla hayale sığmaz bir ölçekte yeniden inşa etmişti. Çünkü Leighton'ın söyledikleri doğruysa, bu kutu fizik hakkında bildiğim her şeyin imkânsız gördüğü şeyi yapıyordu.

Daha iyi bir rakibin karşısında yarışı kaybetmiş gibi utanıyorum. Bu kutuyu inşa eden adamın efsanevi bir öngörüsü vardı.

Benim daha zeki, benden daha iyi halim.

Leighton'a bakıyorum.

"Çalışıyor mu?"

"Burada yanımda duruyor olman çalıştığını gösteriyor" diyor.

"Anlamıyorum. Bir partikülü laboratuvarda bir kuantum

haline koymak istersen yoksunluk odası inşa edersin. Bütün ışığı keser, havayı alır, ısıyı mutlak sıfırın bir fraksiyon üstüne denk gelecek şekilde düşürürsün. Bir insanı öldürecek koşullardır bunlar. Odayı ne kadar büyütürsen o kadar hassaslaşır. Yeraltında olmamıza rağmen bu küpün içinde kuantum halini bozabilecek her türlü partikül var – nötrinolar, kozmik ışınlar. Başa çıkılmaz bir durum bu."

"Sana ne diyeceğimi bilmiyorum... sen başa çıkmayı başardın."

"Nasıl?"

Leighton gülümsüyor. "Bak, bana açıkladığında anlamlı geldi ama sana aynı şekilde açıklayamıyorum. Kendi notlarını okumalısın. Sana söyleyebileceğim tek şey, küpün gündelik nesnelerin kuantum süperpozisyonunda var olabileceği bir ortam yarattığı ve bu ortamı sürdürdüğü."

"Bizim için de geçerli mi?"

"Bizim için de geçerli."

Tamam.

Bildiğim her şey bana bunun imkânsız olduğunu söylese de, makro ölçekli ve verimli bir kuantum ortamı yaratmanın bir yolunu bulmuşum – belki de manyetik alanı içerideki nesneleri atomik ölçekli kuantum sisteminde çiftleştirecek hale getirerek.

Peki ya kutunun içindekiler?

Kutunun içindeki canlılar da gözlemcidir.

Bir gerçeklikte, eşfazlılığın kaybolması halinde yaşıyoruz, çünkü sürekli çevremizi gözlemliyoruz ve kendi dalga fonksiyonumuzu çökertiyoruz.

İşin içinde başka şeyler de olmalı.

"Haydi gel" diyor Leighton. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Beni hangarın yan tarafındaki bir dizi pencerenin önüne, küpün kapısına bakan duvara götürüyor.

Kart anahtarını başka bir güvenlikli kapıda kullanarak beni bir tür haberleşme merkezini veya görev kontrol merkezini andıran başka bir odaya götürüyor.

Şu anda çalışma istasyonlarından yalnızca biri dolu ve kadının biri ayaklarını masaya atmış oturuyor. Kulağında kulaklıklar olduğundan içeri girdiğimizden haberi yok.

"Bu merkezde yirmi dört saat, haftada yedi gün birileri vardır. Dönecekleri bekleyerek nöbet tutarız burada."

Leighton bir bilgisayar terminalinin arkasına geçiyor, bir dizi şifre giriyor, bazı dosyaları karıştırıyor ve sonunda aradığı şeyi buluyor.

Bir video dosyasını açıyor.

Yüksek çözünürlüklü videoda küpün kapısını gören bir kameranın görüntüleri var. Kamera, kontrol merkezinin pencerelerinin üstüne yerleştirilmiş olmalı.

Ekranın alt tarafında on dört ay öncesini gösteren bir tarih görüyorum. Saat saniyenin yüzde birini gösteriyor.

Bir adam çerçeveye girip küpe yaklaşıyor.

Aerodinamik uzay giysisinin üzerine bir sırt çantası takmış, kaskını sol kolunun altında taşıyor.

Kapıya ulaşınca döner kolu indirip kapıyı itiyor. İçeri girmeden önce omzunun üstünden dosdoğru kameraya bakıyor.

Bu adam benim.

Elimi sallıyorum, kutuya giriyorum ve kendimi içeri kapatıyorum.

Leighton görüntüyü hızla ileri alıyor.

Elli dakika hızla geçerken küp hareketsiz duruyor.

Çerçeveye başka biri girince görüntüyü yeniden yavaşlatıyor.

Uzun, siyah saçlı bir kadın kutuya doğru yürüyor ve kapısını açıyor.

Görüntü başa takılı bir GoPro kamerasından gelmeye başlıyor.

Kutunun içini gösteriyor, çıplak duvarlarda ve zeminde parlayan bir ışık metalin pürüzlü yüzeyinde dolaşıyor.

"Ve puf" diyor Leighton. "Yok olup gidiyorsun. Ta ki..." Bir başka dosyayı alıyor eline. "Üç buçuk gün önceye dek."

Sendeleyerek küpün ağzında belirişimi, sanki dışarı itilmiş gibi aniden yere devrilişimi seyrediyorum.

Biraz daha zaman geçiyor ve koruma giysili ekip gelip beni sedyeye yerleştiriyor.

Şu anda hayatım olan kâbusun başladığı anı kameradan izlemek o kadar gerçeküstü bir duygu ki.

Bu yeni, farklı, tepetaklak dünyadaki ilk saniyelerim.

Birinci kattaki odalardan birini benim için hazırlamışlar. Hücreden çok daha iyi olduğu kesin.

Lüks bir yatak.

Doldurulabilen bir küvet.

Vazo içinde, odayı kokusuyla dolduran taze bir çiçek demeti.

Leighton, "Umarım burada daha rahat edersin" diyor. "Açıkça söyleyeceğim: Lütfen kendini öldürmeye çalışma, çünkü bu ihtimale hazırlıklıyız. Kapının önünde seni durdurmaya hazır bekleyen görevliler olacak ve öyle bir şeye kalkışırsan alt katta, o iğrenç hücrede, bağlı halde yaşamak zorunda kalacaksın. Eğer kendini kötü hissedersen telefonu aç ve karşındakine gelip beni bulmasını söyle. Sessizce acı çekme."

Masanın üzerinde duran dizüstü bilgisayara dokunuyor. "Son on beş yıllık çalışmaların bu bilgisayarda. Velocity Laboratuvarı öncesi araştırmaların bile var içinde. Şifresi yok. İstediğin gibi kurcala. Belki aklına bir şeyler gelir." Kapıdan çıkarken dönüp bakıyor ve "Bu arada, kapı kilitli olacak" diyor. "Ama yalnız senin güvenliğin için."

* * *

Dizüstü bilgisayarı alıp yatağa oturuyorum, on binlerce dosyanın içindeki bilgileri gözden geçirip anlamaya çalışıyorum.

Dosyalar yıllara göre düzenlenmiş ve Pavia'yı kazanmamdan önceki döneme, yüksek lisans günlerime, hayatının en önemli projesinin başladığı yıllara kadar uzanıyor.

İlk dosyalardaki çalışmalar bana tanıdık geliyor: yayımlanan ilk makalemin taslakları, onunla ilişkili makalelerin özetleri, Chicago Laboratuvarı'ndaki çalışmalarıma ve ilk minik küpün inşasına kadar uzanan araştırmalarım.

Temiz odada elde edilen veriler özenle düzenlenmiş.

Çift görmeye başlayana dek bilgisayardaki dosyaları okuyorum, ondan sonra bile kendimi zorlayıp çalışmalarımın *benim* hayatımda bittiği yerden sonrasına uzanışını takip ediyorum.

Kendim hakkında her şeyi unutup sonradan kendi biyografimi okumaya benziyor.

Her gün çalışmışım.

Notlarım daha iyi, daha ayrıntılı, daha açık bir hal almış.

Ama yine de makroskopik diskimin süperpozisyonunu yaratmanın yolunu bulmakta zorlanmışım. Bu konudaki sıkıntım ve umutsuzluğum notlarından da anlaşılıyor.

Gözlerim kapanmaya başlıyor.

Komodinin üzerindeki lambayı söndürüp battaniyeyi üzerime çekiyorum.

İçerisi zifiri karanlık.

Odadaki tek ışık, yatağının karşı duvarındaki yeşil bir nokta.

Gece görüşüyle kayıt yapan bir kameranın ışığı.

Birisi her hareketimi, her anını izliyor.

Gözlerimi kapatıp bunu unutmaya çalışıyorum.

Ama gözlerimi ne zaman kapatsam aynı görüntü musallat oluyor zihnime: bileğinden çıplak ayağına süzülen kan damlası.

Gözlerinin arasındaki siyah delik.

Kendimi kaybetmek işten değil.

Darmadağın olmak.

Karanlıkta yüzükparmağımdaki ipe dokunuyorum ve kendime diğer hayatının gerçek olduğunu, bir yerlerde hâlâ sürdüğünü hatırlatıyorum.

Gelgit dalgaları ayaklarımın altındaki kumu denize taşırken bir sahilde durmak gibi, bildiğim, tanıdığım dünyanın ve onu destekleyen gerçekliğin kaybolup gittiğini hissedebiliyorum.

Merak ediyorum; ona karşı yeterince mücadele etmezsem bu gerçeklik yavaşça eskisinin yerine geçip beni sürükleyerek götürecek mi?

Aniden uyanıyorum.

Birisi kapıyı tıklatıyor.

Işığı yakıp sendeleyerek yataktan çıkıyorum, başım dönüyor, ne zamandır uyuduğumu hiç bilmiyorum.

Kapı daha yüksek sesle tıklatılıyor.

"Geliyorum!" diyorum.

Kapıyı açmaya çalışıyorum ama dışarıdan kilitlenmiş.

Kilidin döndüğünü duyuyorum.

Kapı açılıyor.

İki elinde iki kahve fincanı, kolunun altında bir defterle koridorda duran bu siyah elbiseli kadını daha önce nerede ve ne zaman gördüğümü anlamam biraz zaman alıyor. Sonra hatırlıyorum – burada gördüm onu. Küpün önünde kendime geldiğim gece, o tuhaf bilgilendirme toplantısını yönetmiş, daha doğrusu yönetmeye çalışmıştı.

"Merhaba Jason. Ben Amanda Lucas."

"Evet, doğru."

"Affedersin, baskın yapar gibi kapında belirmek istemezdim."

"Sorun değil."

"Konuşmak için bana biraz zaman ayırabilir misin?"

"Elbette."

Onu içeri alıyor, kapıyı kapatıyorum.

Masanın önündeki sandalyeye oturmasını işaret ediyorum.

Kâğıt bir bardağı havaya kaldırıyor. "Sana kahve getirdim, ilgini çeker mi bilmiyorum."

"Evet, teşekkürler" diyorum elindeki bardağı alıp.

Yatağın ucuna ilişiyorum.

Kahve ellerimi ısıtıyor.

"Çikolata-fındık aromalı bir saçmalık da vardı ama sen sade kahve seviyorsun değil mi?"

Kahveden bir yudum alıyorum. "Evet, bu çok iyi."

Kahvesinden bir yudum alıp, "Senin için tuhaf olmalı bu durum" diyor.

"Öyle de denebilir."

"Leighton gelip seninle konuşmak isteyebileceğimi söyledi mi?"

"Evet, söyledi."

"Güzel. Ben laboratuvarın psikiyatrıyım. Dokuz yıldır burada çalışıyorum. Sertifikam vs. var. Velocity Laboratuvarı'na gelmeden önce özel muayenehanemde çalışıyordum. Sana bazı sorular sormamın sakıncası var mı?"

"Sorabilirsin."

"Leighton'a..." Not defterini açıyor. "Alıntı yapıyorum: 'Son on yılın olması gereken yerde kocaman bir boşluk var' demişsin. Doğru mu bu?"

"Öyle."

Kalemiyle kâğıda bir şeyler karalıyor.

"Jason, son zamanlarda korkmanı, çaresizlik ya da dehşet hissetmeni gerektiren ölümcül bir deneyim yaşadın veya böyle bir şeye şahit oldun mu?"

"Daniela Vargas gözlerimin önünde başından vuruldu."

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Sizler benim... birlikte olduğum kadını öldürdünüz. Burada geri getirilmemden hemen önce." Amanda gerçekten çok şaşırmış görünüyor. "Bir dakika? Bundan haberin yok muydu?"

Yutkunuyor, kendini topluyor.

"Bu korkunç bir şey, Jason." Bana inanmıyormuş gibi söylüyor bunu yine de.

"Sence uyduruyor muyum?"

"Küpe ya da son on dört aydır yaşadıklarına dair bir şey hatırlıyor musun bunu merak ediyorum."

"Dediğim gibi, belleğim bu konuda bomboş."

Yeniden not alıyor, sonra "İlginç, belki bunu hatırlamıyorsun ama... o kısa bilgilendirme toplantısı sırasında hatırladığın son şeyin Logan Meydanı'nda bir bar olduğunu söyledin" diyor.

"Bunu söylediğimi anımsamıyorum. O sırada kendimde değildim."

"Doğru.. Demek ki küpe dair hiçbir anın yok. Peki. Şimdi sana birkaç tane evet-hayır sorusu soracağım. Uyumakta zorluk çekiyor musun?"

"Hayır."

"Daha kolay sinirleniyor, çabuk öfkeleniyor musun?"

"Aslında hayır."

"Konsantrasyon sorunun var mı?"

"Sanmıyorum."

"İhtiyatlı olmak zorunda hissediyor musun?"

"Evet."

"Peki. Abartılı bir irkilme tepkisi verdiğini fark ettin mi?"

"Ben... emin değilim."

"Bazen, aşırı stresli bir durum psikojenik amnezi denen bir tepkiyi tetikleyebilir. Yapısal beyin hasarı görülmedi-

ği halde bellek fonksiyonu anormalleşir. Bugün MR sonuçları beyninde fiziksel bir hasar olmadığını doğrulayacak bence. Yani son on dört aya dair anıların hâlâ kafanın içinde ama zihninin derinlerine gömülmüş. Onları geri kazanınana yardımcı olmak benim işim."

Kahvemden bir yudum alıyorum. "Nasıl yapacaksın bunu?"

"Deneyebileceğimiz çeşitli tedavi yöntemleri var. Psikoterapi, bilişsel terapi, yaratıcı terapi. Hatta klinik hipnoz. Bu zor dönemde sana yardımcı olmak hayatta en çok istediğim şey."

Amanda birden rahatsız edici bir dikkatle gözlerimin içine bakıyor, varlığımızın gizemli sırları kornealarıma yazılmış gibi bakışlarımı araştırıyor.

"Beni gerçekten hatırlamıyor musun?" diye soruyor.

"Hayır."

Sandalyeden kalkıp eşyalarını alıyor.

"Leighton seni MR'a götürmek için gelir yakında. Tek istediğim, sana elimden geldiğince yardımcı olmak, Jason. Beni hatırlamaman da önemli değil. Arkadaşın olduğumu bil yeter. Burada herkes senin iyiliğini istiyor. Senin sayende buradayız. Bunu bildiğine inanıyoruz, bu yüzden beni lütfen duy; sana, zihnine ve inşa ettiğin şeye hayranız."

Kapı'nın ağzında durup bana bakıyor.

"O kadının adı neydi? Öldürüldüğünü gördüğünü sandığın kadın."

"Gördüğümü *sanmadım*. Gördüm. Adı Daniela Vargas."

Günün geri kalanını masa başında kahvaltı edip bilgisayarda hiçbirini hatırlamadığım bilimsel başarılarımı incelemekle geçiriyorum.

Şu an içinde bulunduğum koşullara rağmen notlarımı okumak, minyatür küpe doğru ilerleyişlerini görmek çok rahatlatıcı.

Diskimin süperpozisyonunu yaratmayı nasıl mı başardım?

Süperiletken kübitleri eşzamanlı halleri titreşimler olarak kaydedebilen bir dizi rezonatörle birleştirerek. Kulağa çok sıkıcı gelse de çığır açan bir yöntem.

Pavia Ödülü'nü kazanmamı sağladı.

Beni buraya getirdi.

On yıl önce, Velocity Laboratuvarları'ndaki ilk işgünümde ekibim için ilginç bir hedef tanımı metni kaleme almış, kuantum mekaniği ve çoklu evrenler konusundaki bilgilerini güncellemeye çalışmışım.

Yazının özellikle boyutluluk hakkındaki bölümü dikkatimi çekiyor.

Şöyle yazmışım...

Çevremizi üç boyutlu algılarız ama aslında 3B bir dünyada yaşamayız. 3B statiktir. Bir enstantanedir. Varlığımızın doğasını tarif edebilmek için dördüncü boyutu eklememiz gerekir.

4B bir tetraküpteki 4. boyut uzamsal değildir. Zamansaldır.

Zamanın okuyla birlikte hareket eden uzamı temsil eden bir dizi 3B küptür.

Bunun en iyi örneği, geceleyin gökyüzüne bakıp parlaklığının gözlerimize ulaşması elli ışık yılı süren yıldızları görmektir. Veya beş yüz ışık yılı. Ya da beş milyar. O sırada yalnızca uzaya değil, beş milyon yıl geriye bakıyoruzdur.

Bu 4B uzay zamanındaki rotamız bizim doğumumuzla başlayan ve ölümümüzle sonlanan hayat çizgimiz (gerçekliğimizdir). Dört koordinat (x, y, z ve zaman) tetraküpte belli bir noktayı işaret eder.

Her şeyin burada kaldığını zannederiz ama bu ancak bütün sonuçlar kaçınılmazsa, özgür irade bir illüzyonsa, hayat çizgimiz tek başınaysa doğrudur.

Peki hayat çizgimiz bazıları bildiğimiz hayattan biraz daha farklı, bazıları tamamen farklı sayısız hayat çizgisinden oluşuyorsa?

Kuantum mekaniğinin çoklu evrenler yorumu, bütün olası gerçekliklerin var olduğunu varsayar. Olması mümkün olan her şey olmaktadır. Geçmişimizde olabilecek her şey olmuştur; yalnızca başka bir evrende gerçekleşmiştir.

Ya bu doğruysa?

Ya beşinci boyuttaki bir olasılıklar uzamında yaşıyorsak?

Ya çoklu evrendeysek ama beyinlerimiz algıladıklarımızı tek bir evrene indirgeyen bir güvenlik duvarı geliştirecek şekilde evrimleştiyse? Tek bir hayat çizgisini fark etmemize izin veriyorsa? Anbean seçtiğimiz bir hayata. Düşündükçe mantıklı geliyor. Bütün olası gerçeklikleri aynı anda gözlemlemek boy ölçüşebileceğimiz bir şey değil.

Peki bu 5B olasılıklar uzamına nasıl ulaşabiliriz?

Ve ulaşabildiğimizde bizi nereye götürür?

Leighton akşamüstü saatlerinde sonunda yanıma geliyor.

Bu kez merdivenleri kullanıyoruz ama revire kadar inmek yerine ikinci katta merdivenlerden ayrılıyoruz.

"Planda ufak bir değişiklik var" diyor.

"MR çekilmeyecek mi?"

"Henüz değil."

Beni daha önce gördüğüm bir yere götürüyor – beni küpün önünde buldukları gece Amanda Lucas'ın bilgilendirme toplantısı yaptığı konferans odasına.

Odanın ışıkları karartılmış.

"Neler oluyor?" diye soruyorum.

"Otur biraz, Jason."

"Ama anlamıyorum..."

"Otur lütfen."

Sandalyeyi çekip oturuyorum.

Leighton da karşıma yerleşiyor.

"Eski dosyalarını incelediğini duydum" diyor.

Başımı evet anlamında sallıyorum.

"Bir şeyler hatırladın mı peki?"

"Hatırladım diyemem."

"Ne kötü. Geçmişte yazdıklarını görmenin bazı şeyleri hatırlamanı sağlayacağını sandım."

Oturduğu yerde dikleşiyor.

Sandalyesi gıcırdıyor.

İçerisi o kadar sessiz ki tepemdeki elektrik ampullerinin vınlamasını duyuyorum.

Masanın diğer tarafından beni seyrediyor.

Bir tuhaflık var.

Bir şeyler yolunda değil.

Yanlış.

Leighton, "Babam Velocity'yi kırk beş yıl önce kurdu" diyor. "Onun zamanında her şey farklıydı. Jet motorları ve turbo fanlar inşa ettik, en yeni bilimsel araştırmalara katkıda bulunmaktan çok hükümetle ve büyük firmalarla bağlantılarımızı korumak önemliydi. Şimdi yirmi üç kişiyiz ama hâlâ değişmeyen bir şey var. Bu şirket her zaman bir aileydi ve bizi bir arada tutan şey birbirimize tamamen güvenmemiz."

Başını sağa çevirip hafifçe sallıyor.

Işıklar yanıyor.

Karartılmış camın arkasındaki oturma sıralarını görebiliyorum şimdi. İlk geceki gibi on beş-yirmi kişi oturuyor içeride.

Ama o geceki gibi ayağa kalkıp alkışlayan yok.

Gülümseyen bir yüz bile yok.

Gözlerini dikmiş bana bakıyorlar.

Ciddiler.

Gergin.

Hafiften paniğe kapılmaya başlıyorum.

"Neden buradalar?" diye soruyorum.

"Sana söyledim. Biz bir aileyiz. Pisliğimizi birlikte temizleriz."

"Anlamıyorum..."

"Yalan söylüyorsun, Jason. Olduğunu söylediğin kişi değilsin. Bizden biri değilsin."

"Sana açıkladım..."

"Biliyorum, küp hakkında hiçbir şey hatırlamıyorsun. Son on yıl karanlık bir delik sanki."

"Kesinlikle."

"Bu iddianı sürdürmek istediğinden emin misin?"

Leighton masadaki dizüstü bilgisayarı açıp bir şeyler yazıyor.

Ayağa kalkıyor, dokunmatik ekrana da bir şeyler yazıyor.

"Nedir bu?" diye soruyorum. "Neler oluyor?"

"Döndüğün gece başladığımız şeyi bitireceğiz. Sana sorular soracağım ve bu kez sorduklarıma cevap vereceksin."

Sandalyeden kalkıyorum, kapıya doğru gidip açmaya çalışıyorum.

Kilitli.

"Otur!"

Leighton'ın sesi patlayan bir silah sesi gibi çıkıyor.

"Gitmek istiyorum."

"Ben de gerçekleri anlatmaya başlamanı istiyorum."

"Sana gerçekleri söyledim zaten."

"Hayır, Daniela Vargas'a söyledin gerçekleri."

Camın diğer tarafında bir kapı açılıyor ve bir güvenlik görevlisi tarafından sımsıkı yakalanmış bir adam sendeleyerek içeri giriyor.

Güvenlik görevlisi adamın yüzünü cama yapıştırıyor.

İsa aşkına.

Ryan'ın burnu şişmiş, bir gözü tamamen kapanmış yüzünü hemen tanıyorum.

Şiş ve morarmış yüzünden cama kan bulaşıyor.

"Ryan Holder'a da gerçekleri söyledin" diyor Leighton.

Ryan'ın yanına koşup adını söylüyorum.

Karşılık vermeye çalışıyor ama camın arkasından sesini duyamıyorum.

Öfkeyle Leighton'a bakıyorum.

"Otur, yoksa seni sandalyeye oturtup bağlayacak birini çağırırım" diyor.

Önceden hissettiğim öfke yeniden içime doluyor. Bu adam Daniela'nın ölümüne neden oldu. Şimdi de bu. Onu elimden almalarından önce ne kadar zarar verebileceğimi hesaplıyorum.

Ama oturuyorum.

"Onu nereden buldunuz?" diyorum.

"Biz bulmadık, Ryan bana geldi. Daniela'nın dairesinde anlattığın şeylerden rahatsız olmuştu. Şimdi ona anlattıklarını duymak istiyorum yeniden."

Güvenlik görevlisinin Ryan'ı en ön sıradaki koltuklardan birine oturtmasını seyrederken bir anda aklıma geliyor – küpün çalışmasını sağlayan eksik parçayı, Daniela'nın evinde sözünü ettiği "bileşeni" Ryan yaptı. Şayet beyinlerimiz kendi kuantum hallerimizi algılamamızı bir şekilde engelliyorsa, o zaman belki bu mekanizmayı devreden çıkarabilecek bir ilaç vardır; çalışanlara gönderdiğim hedef tanımı metnindeki "güvenlik duvarı" bir şekilde indirilebiliyordur belki.

Benim dünyamdaki Ryan, prefrontal korteksi ve onun bilinç yaratmaktaki rolünü araştırıyordu. Bu Ryan'ın beynimizin gerçekliği algılama biçimini değiştiren bir ilaç yaratmış olması uzak bir ihtimal değildi. Böyle bir ilaç çevremizi normal duruma getirmek için değiştirmemizi engelleyebilir, beynimizin dalga fonksiyonunu bozabilirdi.

Yeniden şu ana dönüyorum.

"Neden canını yaktınız?" diye soruyorum.

"Ryan'a Lakemont Koleji'nde öğretim görevlisi olduğunu, bir oğlun olduğunu, Daniela Vargas'ın da eşin olduğunu söylemişsin. Bir gece eve dönerken kaçırıldığını, sonra kendini burada bulduğunu anlatmışsın. Bunun senin dünyan

olmadığını söylemişsin ona. Bunları söylediğini kabul ediyor musun?"

Onu elimden almalarından önce ne kadar zarar verebileceğimi hesaplıyorum yeniden. Burnunu kırabilir miyim? Dişlerini dökebilir miyim? Onu öldürebilir miyim?

Sesim homurtu gibi çıkıyor. "Sevdiğim kadını benimle *konuştuğu* için öldürdünüz. Arkadaşımı dövdünüz. Beni zorla burada tutuyorsunuz. Bir de sorularına cevap vermemi mi istiyorsun? Canın cehenneme." Camın diğer tarafındakilere bakıyorum. "Hepinizin canı cehenneme."

Leighton, "Belki de sen bildiğim ve sevdiğim Jason değilsin" diyor. "Belki de o adamın hırsının ve zekâsının onda birine sahip bir gölgesin ama şu soruyu anlayabileceğinden kuşkum yok: Ya küp çalışıyorsa? O zaman gelmiş geçmiş en önemli bilimsel gelişmeye imza atmışız demektir. Nelere yol açabileceğini tahmin bile edemeyiz. Bunu korumak için aşırı önlemlere başvurmamız neden sorun olsun?"

"Gitmek istiyorum."

"Gitmek istiyorsun. Halı. Söylediklerimi de düşünerek, o küpün içinden başarıyla çıkan tek kişi olduğunu düşün. Uğruna milyarlarca dolar harcadığımız, elde etmek için hayatlarımızı adadığımız önemli bilgilere sahipsin. Bunu seni korkutmak için söylemiyorum, sadece mantığına hitap etmeye çalışıyorum – senden gerekli bilgiyi almak için yapmayacağımız bir şey olabilir mi?"

Soruyu sorup sessizce bekliyor.

O zalim sessizlikte camın arkasında oturanlara bakıyorum.

Ryan'a bakıyorum.

Amanda'ya bakıyorum. Benimle göz teması kurmuyor. Gözlerinde yaşlar parlıyor ama çenesi gergin ve kaskatı. Sanki duygularını gizlemek için bütün gücüyle mücadele ediyor.

"Beni dikkatle dinlemeni istiyorum" diyor Leighton. "Hiçbir şey burada, şimdi, bu odada olduğundan daha kolay ol-

mayacak senin için. Şu anı elinden geldiğince değerlendirmeye çalışmanı istiyorum. Şimdi bana bak."

Ona bakıyorum.

"Küpü sen mi inşa ettin?"

Bir şey söylemiyorum.

"Küpü *sen mi* inşa ettin?"

Yine susuyorum.

"Nereden geldin?"

Kafamın içinde düşünceler dört dönüyor, olası bütün senaryoları değerlendiriyorum – onlara bildiğim her şeyi anlatabilirim, hiçbir şey anlatmayabilirim, bir şeyler anlatabilirim. Şayet bir şey anlatacaksam *ne* anlatacağım?

"Burası senin dünyan mı, Jason?"

Durumum hâlâ değişmedi. Güvende olmam için işlerine yaramak zorundayım. Benden bir şeyler istedikleri sürece avantaj bende. Onlara bildiğim her şeyi anlattığım anda bütün gücümü kaybederim.

Bakışlarımı masadan kaldırıp Leighton'ın gözlerinin içine bakıyorum.

"Şu an seninle konuşmayacağım" diyorum.

İç geçiriyor.

Boynunu çıtlatıyor.

Sonra kendi kendine, "Burada işimiz bitti o zaman" diyor.

Arkamdaki kapı açılıyor.

Dönüyorum ama içeri giren kişiyi görmeme fırsat kalmadan sandalyemden alınıp yere fırlatılıyorum.

Birisi sırtıma oturuyor, dizleri omurgama batıyor.

Bir iğne boynuma girerken başımı sımsıkı tutuyorlar.

Hissettiğim anda mutsuzluk veren sert, ince bir şiltenin üzerinde uyanıyorum.

Boynuma enjekte ettikleri ilacın etkisini hâlâ hissediyorum – sanki kafatasımın ortasına bir delik açılmış gibi.

Kulağıma fısıldayan bir ses duyuyorum.

Doğrulup oturmaya çalışıyorum ama en ufak hareketimde başımdaki zonklama şiddetleniyor.

"Jason?"

Bu sesi tanıyorum.

"Ryan?"

"Merhaba."

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Seni biraz önce buraya taşıdılar."

Gözlerimi güçlükle açıyorum.

Yeniden o hücrede, çelik karyolalı yatağın üstündeyim, Ryan da yanımda dizleri üstüne çökmüş duruyor.

Yakından daha da kötü görünüyor durumu.

"Jason, çok üzgünüm."

"Olanların hiçbiri senin suçun değil."

"Hayır, Leighton doğru söylüyordu. Daniela'nın dairesinden ayrıldıktan sonra onu aradım. Seni gördüğümü söyledim. Yerini söyledim." Ryan hâlâ çalışan gözünü kapatıyor, yüzü acıyla buruşuyor ve "Onu incitebileceklerini tahmin edemedim" diyor.

"Bu laboratuvara nasıl geldin?"

"Onlara istedikleri bilgileri vermiyordun sanırım, bu yüzden gecenin bir yarısı çıkıp geldiler. Öldüğünde onun yanında mıydın?"

"Gözlerimin önünde öldürdüler onu. Adamın biri zorla evine girip kafasına bir mermi sıktı."

"Aman Tanrım."

Karyolaya tırmanıp yanıma oturuyor, sırtımızı beton duvara yaslıyoruz.

"Daniela'ya ve bana anlattıklarını onlara söylersem beni de araştırmaya dahil ederler sandım. Bir şekilde ödüllendireceklerini düşündüm. Onun yerine beni dövdüler. Onlara her şeyi anlatmadığımı iddia ettiler."

"Üzgünüm."

"Bana bir şey anlatmadın. Bu yerin varlığından bile haberim yoktu. Leighton için ve senin için çalıştım ama..."

"Senden bir şey gizlemedim, Ryan. O ben değildim."

Sanki söylediğimi sindirmeye çalışır gibi dikkatle bana bakıyor.

"Daniela'nın evinde anlattıkların doğru muydu yani?"

Ona doğru eğilerek fısıldıyorum: "Her sözcüğü doğruydu. Sesini yükseltme. Bizi dinliyorlardır."

"Buraya nasıl geldin?" diye fısıldıyor Ryan. "Bu dünyaya?"

"Bu hücrenin hemen yanında bir hangar var ve o hangarda da benim başka bir versiyonumun inşa ettiği metal bir küp."

"Peki bu küp tam olarak ne işe yarıyor?"

"Anlayabildiğim kadarıyla çoklu bir evrenin giriş kapısı."

Aklımı yitirmişim gibi bakıyor bana. "Bu nasıl olur?"

"Sadece dinlemeni istiyorum. Buradan kaçtığım gece bir hastaneye gittim. Bana bir toksin testi yaptılar ve gizemli bir psikoaktif bileşen buldular kanımda. Daniela'nın resepsiyonunda seni gördüğüm zaman, 'bileşenin' işe yarayıp yaramadığını sordun bana. Benim için tam olarak ne üzerinde çalışıyordun?"

"Benden prefrontal korteksin üç alanında beyin kimyası fonksiyonlarını geçici olarak değiştirecek bir ilaç yapmamı istedin. Dört yılımı aldı bu. En azından iyi ödeme yaptın."

"Nasıl değiştirecek?"

"Bir süreliğine uykuya dalmalarını sağlayacak. Uygulamanın ne olduğunu hiç bilmiyordum."

"Schrödinger'in kedisi paradoksunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Elbette."

"Gözlemin gerçekliği nasıl belirlediğini de?"

"Evet."

"Benim diğer versiyonum, bir insanı süperpozisyonlamaya

çalışıyordu. Bilincimizin ve gözlem gücünün buna asla izin vermeyeceği düşünüldüğünde teorik açıdan olanaksız. Ama beyinde gözlem etkisinden sorumlu bir mekanizma varsa..."

"O mekanizmayı geçici olarak kapatmak istiyordun."

"Evet."

"Yani benim ilacım gözlemlemeyi engelliyordu?"

"Bence öyle."

"Ama başkalarının bizi gözlemlemesine engel olmuyordu. Onların gözlem etkisinin gerçekliğimizi belirlemesine engel olmuyordu."

"İşte küp bu noktada giriyor işin içine."

"Aman Tanrım. Yani bir insanı yaşayan ve ölü bir kediye dönüştürmenin yolunu mu buldun? Bu... dehşet verici bir şey."

Hücre kapısının kilidi açılıyor, kapı aralanıyor.

İkimiz de başımızı kaldırıp bakıyoruz, eşikte iki yanında güvenlik görevlileriyle Leighton'ın dikildiğini görüyoruz.

Dar tişörtlerini pantolonlarının içine sokmuş, fiziksel açıdan hayatlarının zirvesinde olmayan güvenlik görevlileri şiddeti iş edinmiş adamlara benziyorlar.

Leighton, "Ryan, lütfen bizimle gelir misin?" diyor.

Ryan duraksıyor.

"Onu çıkarın oradan."

"Geliyorum, geliyorum."

Ryan ayağa kalkıp topallayarak kapıya gidiyor.

Güvenlik görevlileri kollarına girip onu götürüyorlar ama Leighton onlarla birlikte gitmiyor.

Bana bakıyor.

"Ben böyle biri değilim, Jason" diyor. "Bundan nefret ediyorum. Beni böyle bir canavar olmaya zorlamandan nefret ediyorum. Olacaklar benim tercihim değil. Senin seçimin."

Yataktan fırlayıp üzerine atılıyorum ama kapıyı suratıma kapatıyor.

* * *

Hücremin ışıklarını kapatıyorlar.

Görebildiğim tek şey, kapının üstünden beni gözetleyen kameranın yeşil ışığı.

Karanlıkta köşeye büzülüyor, olanaksız görünen beş gün önce gece mahallemde yürürken peşimden gelen ayak seslerini duyduğumdan beri nasıl bu ana sürüklendiğimi düşünüyorum.

Geyşa maskesini ve silahı gördüğümden beri gökyüzümde yalnızca korku ve akış karışıklığı yıldızları var.

Şu anın hiçbir mantığı yok.

Problem çözmem mümkün değil.

Bilimsel yöntemler işe yaramıyor.

Bitkinim, üzgünüm, umutsuzum, dehşet içindeyim ve her şeyin bitmesini istiyorum.

Hayatımın aşkı gözlerimin önünde öldürüldü.

Ben burada otururken en eski arkadaşlarımdan birine işkence yapılıyor.

Bu insanlar işimi bitirmeden önce bana da acı çektirecekler kuşkusuz.

Çok korkuyorum.

Charlie'yi özlüyorum.

Daniela'yı özlüyorum.

Renove etmek için hiçbir zaman yeterli para bulamadığım, kumtaşından eski evimi özlüyorum.

Paslı Suburban'ımı özlüyorum.

Kampüsteki ofisimi özlüyorum.

Öğrencilerimi.

Bana ait olan hayatı özlüyorum.

Orada, karanlıkta, canlanan bir ampulün ısınan ipçikleri gibi buluyor gerçek beni.

Beni kaçıran adamın bir şekilde tanıdık gelen, hayatım hakkında sorular soran sesini duyuyorum.

İşim hakkında.

Karım hakkında.

Ona "Dani" diyor muydum?

Ryan Holder'ın kim olduğunu biliyordu.

Tanrı aşkına.

Beni terk edilmiş bir elektrik üretim tesisine götürdü.

İlaç verdi.

Hayatım hakkında sorular sordu.

Telefonumu, giysilerimi aldı.

Aman Tanrım.

Şimdi her şeyi anlıyorum.

Kalbim birden öfkeyle çarpmaya başlıyor.

Bunların hepsini benim yerime geçebilmek için yaptı.

Benim hayatıma sahip olabilmek için.

Sevdiğim kadına.

Oğluma.

İşime.

Evime.

Çünkü o adam bendim.

Diğer Jason, küpü inşa eden adam – *bunları bana o yaptı.*

Gözetim kamerasının yeşil ışığı kararırken, bunu o küpü gördüğüm andan itibaren bir şekilde bildiğimi fark ediyorum.

Sadece bu bilgiyle doğrudan yüzleşmeye cesaret edemiyordum.

Bunu neden yapacaktım ki?

Size ait olmayan bir dünyada kaybolmak bir şey.

Kendi dünyanızda yerinize bir başkasının geçtiğini bilmek başka bir şey.

Daha iyi bir versiyonunuzun hayatınızı ele geçirdiğini bilmek.

Benden daha zeki olduğuna hiç kuşku yok.

Charlie'ye daha iyi babalık edebilecek mi peki?

Daniela'ya daha iyi bir koca olacak mı?

Daha iyi bir sevgili?

Bunu bana o yaptı.

Hayır.

Bundan çok daha karmaşık bir durum söz konusu.

Bunu bana *ben* yaptım.

Kapıdaki kilidin çekildiğini duyunca içgüdüsel olarak duvarın dibine büzülüyorum.

İşte geldiler.

Benim için geldiler.

Kapı yavaşça aralanıyor, eşikte tek başına biri duruyor, arkasından gelen ışıkta yalnızca siluetini görüyorum.

İçeri girip kapıyı arkasından kapatıyor.

Bir şey göremiyorum.

Ama kokusunu alıyorum – parfümünü, duş jelinin kokusunu.

"Amanda?"

"Alçak sesle konuş" diyor.

"Ryan nerede?"

"Gitti."

"Gitti de ne demek oluyor?"

Her an hıçkırarak ağlayacakmış gibi geliyor sesi. "Onu öldürdüler. Çok üzgünüm, Jason. Onu sadece korkutacaklar sandım ama..."

"Öldü mü?"

"Senin için de gelecekler birazdan."

"Peki sen neden..."

"Çünkü bunların olacağını bilmiyordum. Daniela'ya yaptıkları şeyler. Holder'a. Sana yapmak üzere oldukları şeyler. Aşılmaması gereken sınırları aştılar. Bilim adına da değil. Hiçbir şey uğruna."

"Beni bu laboratuvardan çıkarabilir misin?"

"Hayır. Haberlerde ve gazetelerde senden söz edildiği için bir işe yaramaz bu."

"Neden söz ediyorsun? Neden haberlerdeymişim?"

"Daniela'yı öldürdüğünü sanıyorlar. Polis seni arıyor."

"Suçu bana mı attılar?"

"Çok üzgünüm. Bak, seni bu laboratuvardan çıkaramam ama hangara sokabilirim."

"Küpün nasıl çalıştığını biliyor musun?" diye soruyorum.

Gözlerini göremesem de bakışını üzerimde hissediyorum.

"Hiçbir fikrim yok. Ama tek çıkış yolu bu."

"Anladığım kadarıyla o şeyin içine girmek, bir uçaktan atlayıp paraşütünün açılıp açılmayacağını bilmemek gibi bir şey."

"Uçak zaten düşüyorsa fark eder mi ki?"

"Peki ya kamera?"

"Bu odadaki mi? Kapattım onu."

Amanda kapıya doğru hareketleniyor.

Kapı aralanınca beliren dikey ışık çizgisi genişliyor.

Hücrenin kapısı tamamen açılınca Amanda'nın sırtında bir çanta olduğunu görüyorum. Koridora çıkınca kırmızı eteğini düzeltiyor ve dönüp bana bakıyor.

"Geliyor musun?"

Yatağa tutunup ayağa kalkıyorum.

Karanlıkta saatler geçirmiş olmalıyım, çünkü koridordaki parlak ışık gözlerimi yakıyor. Kendimi aniden parlak ışığın altında bulunca şaşırıyorum.

Şimdilik bizden başka kimse yok etrafta.

Amanda koridorun sonundaki çift kanatlı sağlam kapıya doğru ilerliyor.

Dönüp bana bakıyor, "Haydi gidelim" diye fısıldıyor.

Sessizce onu takip ediyor, tepede parlayan floresan lambaların altında hızla yürüyorum.

Ayak seslerimiz haricinde çıt çıkmıyor koridorda.

Dokunmatik ekrana ulaştığımda Amanda kart anahtarını tarayıcının altına tutuyor.

"İçeride görev kontrol merkezinde nöbet tutan biri olma-

yacak mı?" diye soruyorum. "Orada sürekli birinin beklediğini sanıyordum."

"Bu gece nöbet tutma sırası bende. O işi hallettim."

"Bana yardım ettiğini anlarlar."

"Onlar bunu anladığında ben çoktan çıkıp gitmiş olurum."

Dijital kadın sesi, *Adınız lütfen* diyor.

"Amanda Lucas."

Şifre.

"İki-iki-üç-yedi."

Giriş yapma talebiniz reddedildi.

"Kahretsin."

"Neler oluyor?" diye soruyorum.

"Birisi koridor kameralarında bizi görmüş ve hesabını dondurmuş olmalı. Leighton her şeyi birkaç saniye içinde öğrenmiştir."

"Bir daha dene."

Kartını yeniden tarayıcıya uzatıyor.

Adınız, lütfen.

"Amanda Lucas."

Şifreniz.

Bu kez yavaşça, sözcükleri vurgulayarak konuşuyor: "İki-iki-üç-yedi."

Giriş talebiniz reddedildi.

"Kahretsin."

Koridorun diğer ucundaki kapı açılıyor.

Leighton'ın adamları kapıda belirince Amanda'nın yüzü korkudan bembeyaz oluyor, benim ağzımın içinde de keskin, metalik bir tat beliriyor.

"Çalışanlar kendi şifrelerini mi oluşturuyor, yoksa şifreler size veriliyor mu?" diye soruyorum.

"Onları biz oluşturuyoruz."

"Kartını bana ver."

"Neden?"

"Çünkü kimse benim hesabını dondurmayı akıl etmemiştir."

Kartı bana uzattığı sırada Leighton da aynı kapıda beliriyor.

Bana sesleniyor.

Bize doğru ilerlemeye başlayan Leighton ve adamlarına bir an için bakıyorum.

Kartı tarayıcıya uzatıyorum.

Adınız, lütfen.

"Jason Dessen."

Şifreniz.

Doğum günümün yılı ve ayı, tersten.

"Üç-yedi-iki-bir."

Ses tanımlaması başarılı. Hoş geldiniz, Dr. Dessen.

Kapının açılma alarmı sinirlerimi tel tel ediyor.

Kapılar yavaşça açılırken bize doğru koşan adamları çaresizlik içinde seyrediyorum – yüzleri kırmızı, kolları inip kalkıyor.

Dört veya beş saniye sonra yanımızda olacaklar.

Kapı kanatları yeterince aralanır aralanmaz Amanda içeri giriyor.

Peşinden hangara giriyorum, pürüzsüz betonun üzerinden küpe doğru koşuyorum.

Görev kontrol merkezi boş, tavan spotları odayı aydınlatıyor ve bu senaryodan kurtulmamızın mümkün olmadığını düşünüyorum.

Küpe yaklaştığımız zaman Amanda, "İçeri girmemiz gerekiyor!" diye haykırıyor.

Açılan kapıdan içeri dalan adamlara bakıyorum. İlkinin elinde bir silah veya elektroşok tabancası var, yüzüne Ryan'ın kanı olduğunu tahmin ettiğim kırmızı bir şey bulaşmış.

Beni görünce silahını kaldırıp nişan alıyor ama küpün diğer tarafına kaçıyorum.

Amanda kapıyı iterek aralayınca hangarda bir alarm çalmaya başlıyor ama o aldırmadan içeri giriyor.

Ben de peşinden küpün içine koşuyorum, eşikten içeri, küpün içine dalıyorum.

Beni kenara itip kapıyı kapatmak için çekiştirmeye başlıyor.

Bağırışlar ve yaklaşan ayak sesleri duyuyorum.

Amanda'nın zorlandığını görünce onunla birlikte kapıya yükleniyorum.

Kapı en az bir ton ağırlığında sanki.

Sonunda yavaşça kapanmaya başlıyor.

Kapıyı tutuyorlar ama eylemsizlik lehimize işliyor.

Kapı gürültüyle kapanıyor, kocaman kilit yuvasına oturuyor.

İçerisi sessiz.

Ve kapkaranlık – karanlık öyle saf ve katıksız ki olduğumuz yerde dönüyormuşuz gibi hissediyoruz.

Sendeleyerek en yakındaki duvara doğru gidiyorum, elimi metale koyuyorum, bu şeyin içinde olduğumu kabullenmeye çalışırken somut bir nesneye dokunmaya ihtiyacım var.

"Kapıyı açabilirler mi?" diyorum.

"Emin değilim. On dakika kilitli kalması gerekiyor. Bir tür emniyet tedbiri diyebilirsin."

"Neye karşı tedbir?"

"Bilmiyorum. Seni kovalayan insanlara karşı tedbir, mesela? Tehlikeli durumlardan kurtulma tedbiri? Sen tasarladın onu. İşe yarıyor anladığım kadarıyla."

Karanlıkta bir hışırtı duyuyorum.

Pille çalışan Coleman marka bir fener canlanarak küpün içini mavimsi bir ışıkla aydınlatıyor.

Burada olmak tuhaf, ürkütücü ama bu kalın, neredeyse yok edilemez duvarların arasında olmak aynı zamanda ferahlatıcı da.

Işıkta fark ettiğim ilk şey, kapının dibinde duran, ikinci ekleminden kopmuş dört parmak oluyor.

Amanda sırt çantasını açıp diz çöküyor, çantayı karıştırmaya başlıyor. Az önce olanlardan sonra oldukça sakin görünüyor, durumla baş etmeye çalışıyor.

Küçük deri bir çanta çıkarıyor.

Çantanın içi şırıngalar ve iğnelerle dolu. Berrak bir sıvıyla dolu minik tüplerin içindeki Ryan'ın hazırladığı bileşen olmalı.

"Benimle birlikte bu işi yapıyor musun yani?" diyorum.

"Ne yapayım dersin? Dışarı çıkıp Leighton'a ona ve uğruna çalıştığımız her şeye nasıl ihanet ettiğimi mi anlatayım?"

"Küpün nasıl çalıştığı hakkında en ufak bir fikrim yok."

"Benim de yok, demek ki epey eğleneceğiz birlikte" diyor ve saatine bakıyor. "Kapı kapandığında kronometreyi başlattım. Sekiz dakika, elli altı saniye sonra içeri girecekler. Zaman sorunumuz olmasa bu ampullerden birini içebilir veya kas iğnesi yapabilirdik ama şimdi bir damar bulmamız gerek. Kendine iğne yaptın mı hiç?"

"Hayır."

"Kolunu sıva."

Dirseğime lastik bir bant bağlıyor, kolumu fenerin ışığına uzatmamı istiyor.

"Dirseğinin ön tarafındaki şu damarı görüyor musun? Bu senin antekubital damarın. İğneyi o damara yapmalısın."

"Sen yapsan daha iyi olmaz mı?"

"Sorun yaşamazsın merak etme."

Bana alkollü bir mendil uzatıyor.

Paketi yırtıp açıyor, derimi temizliyorum.

Sonra bana 3 mililitrelik bir şırınga, iki iğne ve bir ampul veriyor.

"Bu filtreli bir iğne" diyor şırıngalardan birine dokunarak. "Onu cam parçalarını da çekmeden sıvıyı şırıngaya çekmek için kullan, sonra diğer iğneye geçip sıvıyı kendine enjekte et. Anladın mı?"

"Sanırım anladım." Filtreli iğneyi şırıngaya takıyor, kapa-

ğını açıyor, cam tüpün boynunu kırıyorum. "Hepsini çekeyim mi şırıngaya?" diye soruyorum.

Koluna lastik bir bant sarıp iğne yapacağı yeri temizliyor.

"Evet."

Ampulün içindekileri dikkatle şırıngaya çekiyor, iğneyi değiştiriyorum.

Amanda, "Şırıngaya hafifçe vurup iğneden biraz sıvı fışkırtmaya özen göster" diyor. "Damarına hava kabarcığı göndermek istemezsin."

Bana yeniden saatini gösteriyor: 7.39...

7.38.

7.37.

Şırıngaya pıt pıt vurup Ryan'ın kimyasal bileşeninin bir damlasını iğneden dışarı sıkıyorum.

"Yani şimdi ben..." diyorum.

"İğneyi kırk beş derecelik açıyla damarına sok, ucundaki delik yukarıya gelecek şekilde tut. Biraz zor bir şey istediğimi biliyorum. Çok iyi gidiyorsun."

Sistemim adrenalin dolu olduğundan iğnenin etimi deldiğini hissetmiyorum bile.

"Şimdi ne olacak?"

"İğnenin damarın içinde olduğundan emin olmalısın."

"Bunu nasıl bileceğim?"

"Pistonu hafifçe geri çek."

Dediğini yapıyorum.

"Kan görüyor musun?"

"Evet."

"Aferin sana. Damardasın. Şimdi turnikeyi çöz ve yavaşça enjekte et sıvıyı."

Pistonu ittiğim sırada, "Peki etkisini ne zaman gösterecek?" diye soruyorum.

"Hemen etki gösterecek sanırım..."

Cümlesinin sonunu duymuyorum bile.

İlaç bedenimde dağılıyor.

Duvara yaslanıyorum, zaman kaybediyorum. Amanda yeniden karşıma dikilip anlamaya çalıştığım ama anlayamadığım sözcükler söylüyor.

Başımı eğip bakıyor, şırıngayı kolumdan çıkarmasını ve alkollü bir pamuk parçasını minik deliğe bastırmasını izliyorum.

Sonunda ne söylediğini anlıyorum: "Üzerine bastır."

Şimdi Amanda'nın kolunu fener ışığına uzatmasını izliyorum, iğneyi damarına sokuyor ve turnikeyi gevşetiyor, bakışlarım yüzüne odaklanıyor.

Az sonra Amanda da eroin kullanan bir keş gibi yere yığılıp kalıyor ve zaman hâlâ geçiyor ama artık önemi yok.

Gördüklerime inanamıyorum.

8

Doğrulup oturuyorum.

Zihnim açık, tetikteyim.

Amanda artık yerde yatmıyor. Yaklaşık bir metre ötede sırtı bana dönük ayakta duruyor.

"İyi misin?" diye sesleniyorum ama cevap vermiyor.

Sendeleyerek ayağa kalkıyorum.

Amanda feneri tutuyor ve yanına gittiğimde ışığın tam karşımızda olması gereken küp duvarına çarpınadığını görüyorum.

Onun yanından geçiyorum.

Elinde fenerle beni takip ediyor.

Işık bir başka kapıyı aydınlatıyor, hangardan içeri girdiğimiz kapının aynısı sanki.

Yürümeye devam ediyorum.

Üç buçuk metre sonra bir başka kapıya daha geliyoruz.

Sonra bir başkasına.

Ve bir başkasına.

Fener altmış vatlık bir ampul kadar ışık veriyor ve iki metre kadar ileride rahatsız edici ışık parçalarına dönüşüyor. Bir yanda metal duvarların soğuk yüzeyinde ışıldıyor, diğer yanda birbirinden eşit uzaklıktaki kapıları aydınlatıyor.

Fenerin ışığının ötesinde mutlak karanlık uzanıyor.

Duruyorum, şaşkınım, konuşamıyorum.

Hayatım boyunca okuduğum binlerce makaleyi ve kitabı düşünüyorum. Çözdüğüm testleri. Verdiğim dersleri. Ezberlediğim teorileri. Karatahtalara yazdığım denklemleri. O temiz odada bu yerin basit bir kopyasını yaratmak için harcadığım ayları düşünüyorum.

Fizik ve kozmoloji öğrencileri için araştırmanın somut sonuçlarına en çok yaklaştıkları an, teleskoptan görülen kadim gezegenlerdir. Ya da gerçekleştiğini bildiğimiz ama asla göremediğimiz parçacık çarpışmalarını takip eden veri okumaları.

Denklemler ile temsil ettikleri gerçekler arasında her zaman bir sınır, bir bariyer vardır.

Ama artık yok. En azından benim için.

Düşünmeden edemiyorum, gerçekten buradayım. Bu yerdeyim ve bu yer gerçek.

En azından bu an için korkmuyorum.

Hayretler içerisindeyim.

"Deneyimleyebileceğimiz en güzel şey gizemdir" diyorum.

Amanda bana bakıyor.

"Einstein'ın sözleri, benim değil."

"Bu yer gerçek mi ki?" diye soruyor.

"'Gerçek' derken yeni kastediyorsun?"

"Fiziksel bir mekânda mı duruyoruz?"

"Bence beyinleriınizin anlayabilecek kadar evrilmediği bir şeyi görsel olarak açıklama çabasının tezahürü."

"Yani?"

"Süperpozisyon."

"Yani şu anda bir kuantum durumu mu deneyimliyoruz?"

Dönüp koridora bakıyorum. Sonra da karşımdaki karanlığa. Loş ışıkta bile mekânın yinelemeli bir nitelik taşıdığı anlaşılıyor hemen; birbirine çevrilmiş iki aynayı andırıyor.

"Evet. Bir koridora benziyor ama bence zaman ve uzamda aynı noktayı paylaşan bütün olası gerçekliklerde kendini tekrarlayan bir kutu bu."

"Bir çapraz kesit gibi mi?"

"Evet. Kuantum mekaniğinin bazı temsillerinde sistemin –gözlem nedeniyle çökmeden önce– bütün bilgisini içeren şeye dalga fonksiyonu denir. Bence bu koridor da zihinlerimizin dalga fonksiyonunun, bütün olası sonuçların, süperpozisyonlanmış kuantum halinin içeriğini görselleştirme yöntemi."

"Peki koridor nereye gidiyor?" diye soruyor. "Yürümeye devam edersek kendimizi nerede buluruz?"

Bu sözcükleri söylediğim anda hayret ve hayranlık duygusu geçiyor, içime dehşet çöküyor: "Sonu yok."

Ne olacağını görmek için yürümeye devam ediyoruz; bir şeyler değişecek mi, *biz* değişecek miyiz merak ediyoruz.

Ama tek gördüğümüz kapılar, kapılar ve kapılar.

Bir süre yürüdükten sonra, "Koridorda yürümeye başladığımızdan beri onları sayıyorum ve şu anca dört yüz kırkıncı kapının önünden geçiyoruz" diyorum. "Kapılar üç buçuk metre arayla dizilmiş, demek ki şimdiden bir buçuk kilometreden uzun yol yürüdük."

Amanda duruyor, sırt çantasının omzundan kaymasına izin veriyor.

Sırtını duvara dayayıp oturuyor, ben de yanına oturuyorum, feneri aramıza koyuyoruz.

"Leighton ilacı kendine enjekte edip peşimizden buraya gelmeye kalkarsa ne olacak?" diye soruyorum.

"Bunu asla yapmaz."

"Neden?"

"Çünkü o küpten çok korkuyor. Hepimiz öyle. İçine girenlerin hiçbiri –sen hariç– geri dönmedi. Leighton bu yüzden senden bilgi alabilmek için her şeyi yapmayı göze almıştı."

"Test gönüllülerinize ne oldu?"

"Kutuya ilk giren Matthew Snell adlı bir adamdı. Neyle uğraştığımızdan hiç haberimiz yoktu, dolayısıyla Snell'e açık

ve net talimatlar verdik. Küpe gir. Kapıyı kapat. Otur. Kendine ilacı enjekte et. Ne olursa olsun, ne görürse görsün aynı yerde oturması, ilacın etkisinin geçmesini beklemesi ve çıkıp hangara dönmesi gerekiyordu. Bunların hepsini görmüş olsa bile küpten çıkmazdı. Yerinden kımıldamazdı."

"Peki ne oldu?"

"Bir saat geçti. Gecikmişti. Kapıyı açmak istedik ama içeride deneyimlediği şeylere müdahale etmekten korktuk. Yirmi dört saat sonra sonunda açtık kapıyı."

"Ve kutu boştu."

"Evet." Mavi fenerin ışığında bitkin görünüyor. "Küpe girip ilacı almak tek yönlü bir kapıdan geçmeye benziyor. Geri dönmek mümkün değil ve kimse peşimizden içeri girmeye cesaret edemez. Burada yalnızız. Ne yapmak istersin?"

"İyi bir bilim insanı gibi deney yapmak. Bir kapıyı denemek, neler olduğunu görmek."

"Bu kapıların arkasında ne olduğu hakkında en ufak bir fikrin yok, değil mi?"

"Yok."

Amanda'yı elinden tutup yerden kaldırıyorum. Sırt çantasını omzuma atarken hafifçe susamaya başladığımı hissediyorum ve yanında su getirip getirmediğini merak ediyorum.

Koridorda ilerliyoruz ama seçim yapmakta isteksizim doğrusu. Kapılar sonsuz olasılıklara açılıyorsa, istatistik açıdan yapacağım seçim hem her şeydir hem de hiçbir şey. Her seçim doğrudur. Her seçim yanlıştır.

Sonunda durup, "Şuna ne dersin?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor. "Olur."

Soğuk, metal kapı kolunu tutup soruyorum: "Başka ampuller de var, değil mi? Çünkü yoksa..."

"Bir dakika önce durduğumuzda çantayı kontrol ettim."

Kapı kolunu indiriyorum, diğer taraftaki kilidin döndüğünü işitiyorum, kapıyı çekiyorum.

Kapı içeri doğru açılarak çerçevesinden ayrılıyor.

"Dışarıda ne görüyorsun?" diye fısıldıyor.

"Henüz bir şey görmüyorum. İçerisi çok karanlık. Feneri bana ver." Feneri ondan alırken yeniden bir küpün içinde durduğumuzu fark ediyorum. "Bak" diyorum, "koridor yok oldu."

"Bu seni şaşırttı mı?"

"Aslında çok mantıklı. Kapının dışındaki ortam küpün içiyle etkileşime giriyor. Kuantum durumunun dengesini bozuyor."

Dönüp kapıyı açıyorum, feneri önüme doğru uzatıyorum. Tek görebildiğim, karşımda uzanan zemin.

Çatlak bir kaldırım.

Yağ lekeleri.

Adımımı atınca cam ayağımın altında gıcırdıyor.

Amanda'nın çıkmasına yardım ediyorum, ilk birkaç adımı attığımızda ışık dağılıyor ve beton bir sütunu aydınlatıyor.

Bir kamyonet.

Üstü açık bir araba.

Bir aile arabası.

Bir otopark burası.

Hafif meyilli bir yolda ilerliyoruz, iki yanımızda arabalar var, sağdaki ve soldaki park alanlarını ayıran beyaz çizgileri takip ederek yürüyoruz.

Küp şimdi arkamızda kalıyor ve zifiri karanlıkta gözden kayboluyor.

Üzerinde ok işareti olan bir tabelanın yanından geçiyoruz:

SOKAK ÇIKIŞI

Köşeyi dönünce başka bir yokuşu tırmanmaya başlıyoruz.

Sağ tarafta tavandan kopan beton parçaları araçların camlarını, kaportalarını, tavanlarını ezmiş. Ne kadar ilerlersek yıkıntılar o kadar kötüleşiyor, sonunda kocaman beton

parçalarının ve paslı inşaat demirlerinin üzerinden tırmanmak zorunda kalıyoruz.

Bir sonraki seviyede aşması olanaksız bir enkaz duvarı yolumuzu kesiyor.

“Belki geri dönmeliyiz” diyorum.

“Bak...” Feneri alıyor, bir merdiven girişini işaret ediyor.

Amanda, aralık kapıyı itip sonuna kadar açıyor.

İçerisi kapkaranlık.

Merdivenden çıkıp en yukarıdaki kapıya ulaşıyoruz.

Kapıyı açmak için ikimiz de var gücümüzle asılıyoruz.

Karşımızdaki lobide sert bir esinti dolaşıyor.

Eskiden kocaman iki katlı pencerelere ait olan boş çerçevelerin içinden hafif bir ortam ışığı doluyor içeri.

Başta yerlerin karla kaplı olduğunu sanıyorum ama hava soğuk değil.

Diz çöküyorum, yerden bir avuç beyaz madde alıyorum. Mermer zemin bu kuru ve bir karış yüksekliğindeki maddeyle kaplı. Parmaklarımın arasından kayıyor.

Uzun bir resepsiyon masasının önünden geçiyoruz, otelin adı kıvrık ve süslü harflerle masanın önüne yazılmış.

Giriş kapısının iki yanında duran dev saksıların içindeki ağaçlar tamamen kurumuş. Kıvrılmış dalları ve kavrulmuş yaprakları esintiyle sallanıyor.

Amanda feneri kapatıyor.

Camları olmayan dönen kapıdan çıkıyoruz.

Hava çok soğuk değil ama dışarıda şiddetli bir fırtına var gibi görünüyor.

Sokağa çıkıyorum, karanlık binalara, hafif kırmızıya çalan gökyüzüne bakıyorum. Bulutlar alçaldığında ve binaların ışığı gökyüzündeki nemi yansıttığında bütün şehirlerde gökyüzü böyle görünür.

Ama bu şehirde hiç ışık yok.

Görebildiğim kadarıyla tek bir ışık bile yanmıyor.

Kar gibi savrularak üzerimize düşseler de havada dönen beyaz maddenin tanelerini hissetmiyorum bile.

"Kül bu" diyor Amanda.

Bir kül fırtınası.

Sokakta kül dizlerimize ulaşıyor; hava, sönmüş ve külleri henüz temizlenmemiş bir şömine gibi kokuyor.

Ölü, yanık bir koku.

Kül gökdelenlerin en üst katlarını görmemizi engelleyecek kadar yoğun yağıyor ve binalar arasında esen rüzgârın sesinden ve uzun zaman önce terk edilmiş arabalarla otobüslerin arasında savrulan külün hışırtısından başka ses yok.

Gördüklerime inanamıyorum.

Bana ait olmayan bir dünyada durduğuma inanamıyorum.

Sokağın ortasına kadar yürüyoruz, sırtımızı rüzgâra veriyoruz.

Gökdelenlerin simsiyah görünmesinin tuhaf olduğunu düşünüyorum, bu düşünceyi aklımdan atamıyorum. İskeletlere benziyorlar, yağan külün altında kötülük habercisi siluetlerden başka bir şey değiller. İnsan elinden çıkma şeylerden çok aşılması imkânsız dağlara benziyorlar. Bazıları eğilmiş, bazıları devrilmiş ve yükseklerde esen sert rüzgârın çelik çerçevelerini gererek gıcırdattığını duyabiliyorum.

Gözlerimin arkası geriliyor gibi oluyor birden.

Bir saniye için gelip gidiyor bu his, sanki bir şey yanıp sönüyor.

Amanda, "Sen de hissettin mi?" diye soruyor.

"Gözlerinin arkasındaki baskıyı mı?"

"Evet."

"Ettim. İlacın etkisi geçiyor herhalde."

Birkaç blok yürüdükten sonra binaların sonu geliyor. Bir deniz seddi boyunca uzanan parmaklıklara ulaşıyoruz. Radyoaktif gökyüzünün altında göl kilometrelerce uzanıyor ve artık Michigan Gölü'nü değil, engin ve gri renkli bir çölü an-

dırıyor. Kül suyun yüzeyinde birikiyor ve siyah köpüklü dalgalar deniz seddini döverken sularla birlikte dağılıyor.

Geri dönerken rüzgâra karşı yürüyoruz.

Kül gözümüze ve ağzımıza doluyor.

Ayak izlerimiz yok olmuş bile.

Otele bir blok kala uzaktan aralıksız bir gök gürültüsünü anımsatan sesler gelmeye başlıyor.

Zemin ayaklarımızın altında titriyor.

Bir başka bina daha devriliyor.

Küp onu bıraktığımız yerde, otoparkın en alt katının uzak bir köşesinde bizi bekliyor.

İkimiz de külle kaplıyız ve bir an kapıda durup üstümüzü başımızı, saçlarımızı silkeliyoruz.

İçeri girip kapıyı kapatınca kilit kendiliğinden dönüyor.

Yeniden basit küpün içindeyiz.

Dört duvar.

Bir kapı.

Bir fener.

Bir sırt çantası.

İki şaşkın insan.

Amanda dizlerini göğsüne çekip yere oturuyor.

"Orada ne olmuştu sence?" diye soruyor.

"Bir süpervolkan. Asteroit. Nükleer savaş. Bilemeyiz ki."

"Gelecekte miyiz?"

"Hayır. Bu küp yalnızca aynı zaman ve uzam noktasındaki alternatif gerçekliklere ulaşmamızı sağlıyor. Ama bizim dünyamızda var olmayan teknolojik ilerlemelere imza attılarsa bazı dünyalar geleceğe benzeyebilir bence."

"Ya hepsi bu dünya gibi yok olduysa?"

"İlacı yeniden alalım" diyorum. "Her an yıkılabilecek bir gökdelenin altında güvende değiliz bence."

Amanda ayakkabılarını çıkarıp içlerindeki külü silkeliyor.

"Laboratuvarda benim için yaptıkların... hayatımı kurtardın" diyorum.

Bana bakıyor, altdudağı titremeye başlıyor. "Küpün içine giren test gönüllülerini rüyamda görürdüm eskiden. Kâbuslarımda. Bu yaptıklarımıza inanamıyorum."

Sırt çantasının fermuarını açıp içindekileri çıkarmaya başlıyorum.

Ampullerin ve enjeksiyon kitlerinin durduğu deri çantayı buluyorum.

Plastik kapaklı üç not defteri.

Bir kalem kutusu.

Plastik kapaklı bir çakı.

İlkyardım çantası.

Termal battaniye.

Yağmurluk.

Tuvalet malzemesi.

İki banknot destesi.

Geiger cihazı.

Pusula.

İki tane bir litrelik su şişesi, ikisi de dolu.

Altı paket hazır yemek.

"Bunları sen mi hazırladın?" diye soruyorum.

"Hayır, depodan aldım çantayı. Standart bir çanta, küpe girenlerin hepsine veriliyor. Koruma giysisi de giymemiz gerekirdi ama onları almaya zamanım olmadı."

"İyi fikirmiş. Az önceki gibi bir dünyada radyasyon seviyesi çok yüksek olabilir, atmosfer koşulları değişmiş de olabilir. Basınç azaldıysa –örneğin çok düşükse– kanımız ve bedenimizdeki bütün sıvılar fokurdayacaktır."

Su şişeleri beni çağırıyor sanki. Saatlerdir, öğle yemeğinden beri bir şey içmedim. Boğazım susuzluktan yanıyor.

Deri çantayı açıyorum. Ampuller için özel tasarlanmış gö-

rünüyor, her cam ampul kendi sünger yuvasında duruyor.

Onları saymaya başlıyorum.

"Elli tane" diyor Amanda. "Yani şimdi kırk sekiz tane. İki çanta alırdım ama..."

"Benimle gelmeyi planlamıyordun."

"Durumumuz ne kadar kötü?" diye soruyor. "Dürüst ol."

"Bilmiyorum. Ama bu bizim uzay gemimiz. Onu kullanmayı öğrensek iyi ederiz."

Eşyaları yeniden çantaya doldurmaya başladığım sırada, Amanda enjeksiyon kitlerine uzanıyor.

Bu kez ampulleri kırıp içindeki sıvıyı içiyoruz. Dilimin üzerinden kayıp boğazımdan inen sıvı tatlı ama hafifçe boğazımı yakıyor.

Geriye kırk altı ampul kalıyor.

Amanda'nın saatindeki kronometreyi başlatıyorum, "Bu ilacı beyinlerimizi yakmadan kaç kere alabiliriz?" diye soruyorum.

"Bir süre önce bazı testler yapmıştık."

"Sokaktan aldığınız evsizin biriyle mi?"

Gülümseyecek gibi oluyor. "Kimse ölmedi. Sürekli kullanımın nörolojik fonksiyonları etkilediğini ve tolerans oluşturduğunu öğrendik. Ama yarılanma ömrünün kısa olması iyi haber. Ampulleri peş peşe kullanmadığımız sürece sorun yaşamayız." Ayakkabılarını yeniden ayağına geçiriyor. "Kendinden etkilendin mi?" diye soruyor.

"Nasıl yani?"

"Bu şeyi sen yaptın."

"Evet ama nasıl yaptığımı hâlâ bilmiyorum. Teorik olarak anlıyorum ama insanlar için kararlı bir kuantum durumu yaratmak..."

"Olanaksız bir şey mi?"

Elbette. Ne kadar düşük bir olasılık olduğunu düşününce tüylerim diken diken oluyor.

"Milyarda bir şans" diyorum. "Ama sonuçta çoklu bir ev-

renle uğraşıyoruz. Sonsuzlukla. Belki bunları icat edemediğim milyonlarca dünya vardır ama doğru sonuca ulaştığım tek bir dünya bile yetiyor işte."

Otuz dakika sonra ilacın ilk etkisini hissetmeye başlıyorum – parlak, ışıltılı bir coşku hali.

Hoş bir kopukluk hissi.

Velocity Laboratuvarı'ndaki kadar yoğun bir his değil ama.

Amanda'ya bakıyorum.

"Sanırım hissediyorum" diyorum.

"Ben de" diye karşılık veriyor.

Kendimizi yeniden koridorda buluyoruz.

"Saatin hâlâ çalışıyor mu?" diye soruyorum.

Amanda kazağının kolunu geriye çekiyor ve trityum yeşili fosforlu kadrana bakıyor.

31.15.

31.16.

31.17.

"İlacı almamızın üzerinden otuz bir dakika geçmiş" diyorum. "Beyin kimyamızı ne kadar süreyle değiştirdiğini biliyor musun?"

"Yaklaşık bir saat değiştirdiğini duymuştum."

"Emin olmak için süreyi ölçelim."

Arkasında az önce otopark olan kapıya gidip açıyorum.

Şimdi bir ormana bakıyorum.

Ama burada yeşilden hiç iz yok.

Hayat belirtisi yok.

Yalnızca göz alabildiğine uzanan kavrulmuş ağaç gövdeleri.

Ağaçlar hayaletli sanki; incecik dalları, kararmış gökyüzünün önünde sallanan siyah örümcek ağlarını andırıyor.

Kapıyı kapatıyorum.

Kendiliğinden kilitleniyor.

Küpün yeniden benden uzaklaştığını, sonsuzluğa doğru uzandığını hissedince başım dönüyor.

Kapının kilidini açıyor, sonra kapıyı kendime doğru çekiyorum.

Koridor yeniden çöküyor.

Ölü orman hâlâ orada.

"Tamam, şimdi kapılarla bu dünyalar arasındaki bağlantıların yalnızca ilacın etkisi süresince devam ettiğini biliyoruz artık" diyor. "Gönüllüleriniz işte bu yüzden laboratuvara dönemedi bir daha."

"Yani ilaç etkisini gösterdiğinde koridor resetleniyor mu?"

"Bence öyle."

"Peki eve nasıl döneceğiz?"

Amanda yürümeye başlıyor.

Giderek daha hızlı yürüyor.

Sonunda koşmaya başlıyor.

Derken iyice hızlanıyor.

Hiç değişmeyen bir karanlığın içine doğru koşuyor.

Asla sona ermeyen.

Çoklu evrenin perde arkası.

Öyle çok gayret harcıyorum ki terlemeye başlıyorum ve susuzluğum dayanılmaz bir şekilde artıyor ama bir şey söylemiyorum, belki de buna ihtiyacı vardır diye düşünüyorum. Biraz enerji harcaması gerekiyordur. Ne kadar giderse gitsin bu koridorun sonlanmayacağını görmeye ihtiyacı vardır.

İkimiz de sonsuzluğun korkunçluğuyla başa çıkmaya çalışıyoruz sanırım.

Sonunda bitkin düşüyoruz.

Nihayet yavaşlıyor.

Önümüzdeki karanlıkta yankılanan ayak seslerinden başka hiçbir şey yok etrafımızda.

Açlıktan ve susuzluktan başım dönüyor, sırt çantasındaki iki litre sudan başka bir şey düşünemez haldeyim. Suyu çok

istiyorum ama saklamamız gerektiğini de biliyorum.

Şimdi sistemli bir şekilde koridorda ilerliyoruz.

Feneri havaya kaldırıp bütün kapıları görebileceğimiz şekilde havada tutuyorum.

Tam olarak ne aradığını bilmiyorum aslında.

Belki de tekdüzelikte bir aksaklık.

Sonunda kendimizi nerede bulacağımızı birazcık da olsa kontrol edebilmemizi sağlayacak bir işaret.

Bu esnada, karanlıkta kafamın içinde düşünceler dört dönüyor.

Su bitince ne olacak?

Yiyeceğimiz bitince?

Bu feneri –tek ışık kaynağımızı– aydınlatan piller bitince?

Eve dönüş yolunu nasıl bulacağım? Velocity Laboratuvarı'nın hangarındaki küpe girişimizin üzerinden kaç saat geçtiğini merak ediyorum.

Zaman algımı tamamen yitirdim.

Gücüm azalıyor.

Öyle bitkin hissediyorum ki uyumak su içmekten daha çekici geliyor.

Dönüp omzumun üstünden Amanda'ya bakıyorum, mavi ışıkta yüz hatları soğuk ama güzel.

Çok korkmuş görünüyor.

"Acıktın mı?" diye soruyor.

"Acıkmaya başladım."

"Ben gerçekten çok susadım ama suyumuzu saklamalıyız, değil mi?"

"Bence de daha akıllıca olur bu."

"Zihnim her an biraz daha allak bullak oluyor" diyor. "Kuzey Dakota'da büyüdüm. Orada şiddetli kar fırtınaları olurdu. Görüş mesafesi sıfıra düşerdi. Düzlükte arabayla ilerlerken kar birden öyle şiddetli yağmaya başlardı ki yer yön duygusunu kaybederdi insan. Rüzgâr öyle sert eserdi ki ön cam-

dan dışarı bakarken bile başı dönerdi insanın. Arabayı yolun kenarına çekip beklemek zorunda kalırdık. Soğuk aracın içinde otururken dünya sanki yok olmuş gibi gelirdi. Şu anda da aynen öyle hissediyorum."

"Ben de korkuyorum. Ama bu problem üzerinde çalışıyorum bir yandan."

"Nasıl?"

"Öncelikle, bu ilacın bize koridorda ne kadar zaman vereceğini bulmalıyız. Dakikası dakikasına."

"Sence ne kadar vaktimiz var?"

"İlacın etkisi yaklaşık bir saat sürüyor diyorsan, senin saatine göre doksan dakika kadar. İlacın etki etmesi otuz dakika sürüyor, altmış dakika da etkisi altında kalıyoruz."

"Ben senden daha zayıfım. Ya beni daha uzun süre etkilerse?"

"Fark etmez. İlaç ikimizden biri üzerindeki etkisini yitirdiği anda o kişi kuantum durumunu bozup koridoru çökertecektir. Emin olmak için kapıları seksen beşinci dakikada açmaya başlayalım."

"Peki ne umarak yapacağız bunu?"

"Bizi canlı canlı yemeyecek bir dünya bulmayı umarak."

Durup bana bakıyor. "Aslında bu küpü inşa eden kişi olmadığını biliyorum ama nasıl işlediğini biraz olsun anlıyor olmalısın yine de."

"Bak, bu şey benim hayal gücümün fersah fersah ötesinde..."

"Yani hiçbir fikrin yok mu?"

"Bana sormaya çalıştığın nedir, Amanda?"

"Kayıp mı olduk?"

"Bilgi topluyoruz. Bir problem üzerinde çalışıyoruz."

"Problem de korkmuş olmamız. Değil mi?"

"Keşif yapıyoruz."

"İsa aşkına."

"Ne?"

"Hayatımın geri kalanını bu sonu gelmez tünelde dolaşarak geçirmek istemiyorum."

"Buna izin vermem."

"Nasıl?"

"Henüz bilmiyorum."

"Ama üzerinde çalışıyorsun, öyle mi?"

"Evet. Üzerinde çalışıyorum."

"Ve kayıp değiliz."

Aslında feci şekilde kaybolmuş durumdayız. Evrenler arasındaki hiçlikte sürüklenir haldeyiz.

"Kayıp değiliz."

"Güzel." Gülümsüyor. "O zaman korkudan çıldırmayı erteleyeceğim."

Bir süre sessizce ilerliyoruz.

Metal duvarlar pürüzsüz ve özelliksiz, kapıları birbirinden ayırmak olanaksız.

Amanda, "Sence ne tür dünyalara ulaşabiliriz?" diye soruyor.

"Ben de bunu anlamaya çalışıyordum. Çoklu evrenin tek bir olayla başladığını farz edelim – Büyük Patlama'yla. Başlangıç noktası, hayal edebileceğin en büyük ve ayrıntılı ağacın gövdesinin temeli bu olay olsun. Zaman ilerleyip madde bütün olası permütasyonlarıyla yıldızlara ve gezegenlere dönüşmeye başlayınca bu ağacın dalları çıktı, bu dallar yeni dallar verdi, bu böyle devam etti ve on dört milyar yıl sonra bir yerlerde benim doğumum yeni bir dal yarattı. O andan sonra yaptığım veya yapmadığım her seçim ve başkalarının beni etkileyen eylemleri yeni dallar yarattı, böylece sonsuz sayıda Jason Dessen paralel dünyalarda yaşamaya başladı. Bu dünyalardan bazıları benim evim dediğim paralel dünyaya benziyordu, bazıları da şaşılacak kadar farklıydı.

Olabilecek her şey olacaktır. *Her şey.* Bu koridorda bir yerde, kaçınama yardım etmeye çalıştığın sırada küpün içine vaktinde giremeyen versiyonlarımızın olduğu bir dünya da var. O dünyada ya ölüyüz ya da işkence görüyoruz."

"Moral verdiğin için teşekkürler."

"Daha kötüsü de olabilir. Çoklu evrenin bütün yayılma alanına ulaşamıyoruz bence. Yani, dünya üzerinde ilk prokaryotlar –ilk canlılar– oluşurken güneşin söndüğü bir evren varsa, onun kapılarına ulaşmamız mümkün olmaz bence."

"Yani yalnızca..."

"Tahminimce, yalnızca bizimkiyle bir şekilde komşu olan dünyalara erişebiliyoruz. Yakın geçmişte bizimkinden ayrılmış olan, bizimkiyle kapı komşusu olan dünyalar. Bir noktada içinde var olduğumuz veya hâlâ içinde var olduğumuz dünyalar. Geriye doğru ne kadar dallandıklarını bilmiyorum ama koşullu bir seçim söz konusu olduğunu sanıyorum. Ama bunların hepsi hipotez tabii."

"Yine de sınırsız sayıda dünyadan söz ediyoruz, değil mi?"

"Evet, öyle."

Bileğini kaldırıp saatinin ışık düğmesine dokunuyorum.

Kadranında parlak yeşil ışık beliriyor...

84.50.

84.51.

"İlacın etkisi beş dakika içinde geçmeli" diyorum. "Zamanı geldi artık."

Sıradaki kapıya yöneliyorum, feneri Amanda'ya verip kapının kolunu tutuyorum.

Kolu indirip kapıyı biraz aralıyorum.

Beton bir zemin görüyorum.

Biraz daha aralıyorum kapıyı.

Karşımda bana tanıdık gelen bir pencere var.

Biraz daha aralıyorum.

Amanda, "Hangardayız" diyor.

"Ne yapmak istersin?"

Beni iterek yanımdan geçiyor, küpten çıkıyor.

Peşinden yürüyorum, tepedeki spot ışıkları bizi aydınlatıyor.

Görev kontrol merkezi boş.

Hangar sessiz.

Küpün köşesinden hangarın kapısına doğru bakıyoruz.

"Burası güvenli değil" diyorum. Sesim bir katedraldeymişiz gibi hangarın duvarları arasında yankılanıyor.

"Küp güvenli mi yani?"

Hangarın kapısı gürültüyle aralanıyor.

Aralıktan heyecanlı insan sesleri doluyor içeri.

"Haydi gidelim" diyorum. "Hemen."

Kapının kanatları arasından bir kadın içeri girmeye çalışıyor.

Amanda, "Aman Tanrım" diyor.

Kapı yalnızca birkaç metre ötemizde ve küpe dönmemiz gerektiğini biliyorum ama olanları seyretmekten alamıyorum kendimi.

Kadın kapıların arasından içeri girmeyi başarıyor. Hemen geri uzanıp arkasından gelen adam yardım etmeye çalışıyor.

Kadın Amanda.

Adamın yüzü öyle şiş ve morarmış ki üzerinde benimkinin aynısı giysiler olmasa kim olduğunu anlamazdım bile.

Bize doğru koşmaya başladıkları zaman istemsizce küpün kapısına gidiyorum.

Birkaç metre uzaklaştıkları sırada Leighton'ın adamları peşlerinden hangara dalıyor.

Bir silah sesi duyulunca oldukları yerde kalıyorlar.

Amanda onlara doğru koşmak istiyor ama onu geri çekiyorum.

"Onlara yardım etmeliyiz" diye fısıldıyor.

"Edemeyiz."

Küpün köşesinden bakıp kopyalarımızın yavaşça Leighton'ın adamlarına doğru dönmesini seyrediyoruz.

Buradan hemen gitmemiz gerek.

Bunu biliyorum.

İçimden bir ses gitmemizi söyleyerek haykırıyor.

Ama oradan ayrılamıyorum.

Başta zamanda geri döndüğümüzü sanıyorum ama bu olanaksız. Küpte zaman yolculuğu diye bir şey yok. Bu dünyada Amanda ve ben kaçınayı birkaç saat sonra başarabilmiş olmalıyız.

Ya da kaçamamayı.

Leighton'ın adamları silahlarını çekip Jason ve Amanda'ya doğru yürümeye başlıyorlar.

Leighton da adamlarının arkasından içeri giriyor ve diğer versiyonumun konuştuğunu duyuyorum: "Onun suçu değil. Onu tehdit ettim. Bana yardım etmeye mecbur kaldı."

Leighton, Amanda'ya bakıyor.

"Doğru mu bu?" diyor. "Seni zorladı mı? Çünkü seni on yıldan uzun zamandır tanıyorum ve kimsenin bir şeylere zorlayabileceğini sanmıyorum."

Amanda korkmuş görünüyor ama küstah bir hali de var.

Konuşurken sesi titriyor: "Hiçbir şey yapmadan insanlara zarar vermene göz yumamam. Seninle işim bitti."

"Madem öyle, o zaman..."

Leighton elini sağında duran adamın kaslı omzuna koyuyor.

Silah, kulakları sağır eden bir gürültüyle patlıyor.

Amanda düğmesine basılıp kapatılmış gibi yere düşüyor, yanımda duran Amanda bir çığlık atıp elleriyle ağzını kapatıyor.

Diğer Jason Leighton'a doğru koşarken ikinci güvenlik görevlisi şok tabancasını ateşliyor ve Jason haykırıp titreyerek yere yuvarlanıyor.

Amanda'nın çığlığını duydular yine de.

Leighton şaşkınlıkla bize bakıyor.

"Hey!" diye haykırıyor.

Bize doğru koşuyorlar.

Amanda'yı kolundan yakalayıp küpün kapısından içeri çekiyorum, kapıyı kapatıyorum.

Kapı kapanıyor, kilit dönüyor, ama ilacın etkisi geçmek üzere.

Amanda tir tir titriyor. Ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek istiyorum ama söyleyemem. Az önce kendi ölümüne şahit oldu.

"Oradaki sen değilsin" diyorum ona. "Burada, benim yanımda duruyorsun. Hayattasın ve iyisin. O sen değilsin."

Yarı karanlıkta bile ağladığını görüyorum.

Gözyaşları rimeli akmış gibi siyah çizgiler bırakarak iniyor yanaklarından aşağı.

"Benim bir parçam o" diyor. "En azından öyleydi."

Nazikçe uzanıp kolundan tutuyor ve kaldırıyorum, saatine bakıyorum. Doksan dakikanın dolmasına kırk beş saniye kaldı.

"Gitmemiz gerek" diyorum.

Koridorda yürümeye başlıyorum.

"Amanda, haydi gel!"

Bana yetiştiği zaman kapılardan birini açıyorum.

İçerisi kapkaranlık.

Ses yok, koku yok. Yalnızca boşluk.

Kapıyı çarparak kapatıyorum.

Paniğe kapılmamaya çalışıyorum ama daha fazla kapı açmam, dinlenecek ve kendimize gelecek bir yer bulmam lazım.

Sıradaki kapıyı açıyorum.

Üç metre ötede, eski bir tel örgünün önündeki yabani otların arasında duran bir kurt kehribar rengi gözleriyle bana bakıyor. Başını eğip hırlamaya başlıyor.

Bana doğru yürümeye başladığı sırada kapıyı kapatıyorum.

Amanda uzanıp elimi tutuyor.

Yürümeye devam ediyoruz.

Başka kapıları açmayı denemem lazım ama çok korkuyorum. Güvenli bir yer bulacağımıza dair hiç inancım kalmadı.

Gözlerimi kırpıştırıyorum, yeniden küpün içinde olduğumuzu fark ediyorum.

İkimizden biri ilacın etkisinden kurtulmuş olmalı.

Bu kez kapıyı Amanda açıyor.

Küpe karlar doluyor.

Keskin bir soğuk çarpıyor yüzüme.

Düşen karların perdesi arkasında üç tane ev olduğunu görüyorum.

"Ne dersin?" diyorum Amanda'ya.

"Bu kahrolası küpte bir saniye bile daha durmak istemem" diyor.

Karların arasına dalıyor ve dizlerine kadar yumuşak beyaz örtüye gömülüyor.

Hemen titremeye başlıyor.

İlacın etkisinin geçtiğini hissediyorum, ama gözlerimin arkasındaki baskı bu kez iğne batması gibi şiddetli.

Yoğun ama hemen geçiyor.

Amanda'nın peşinden küpten çıkıyorum, evlere doğru yürümeye başlıyoruz.

Başta adımlarımız kara hafifçe gömülürken yürüdükçe daha derine gömüldüğümüzü hissediyoruz, her adımda sıkışmış karların daha derin katmanlarına basıyoruz.

Amanda'ya yetişiyorum.

Karların arasındaki bir patikadan sanki giderek uzaklaşıyor gibi görünen evlere doğru yürüyoruz.

Kot pantolonum ve kapüşonlu sweatshirt'üm beni soğuktan bir nebze korurken Amanda kırmızı eteği, siyah kazağı ve spor ayakkabıları içinde çok üşüyor olmalı.

Hayatının büyük bölümü Orta Batı'da geçti ama böyle bir soğuk hatırlamıyorum. Kulaklarım ve elmacıkkemiklerim donmak üzereymiş gibi geliyor, ellerimin kontrolünü yitirmek üzereyim.

Şiddetli rüzgâra karşı elimizden geldiğince hızlı yürüyoruz ama kar giderek artıyor ve ilerlemekte zorluk çekiyoruz.

Amanda'nın yanakları mosmor.

Tir tir titriyor.

Saçları karlarla kaplandı.

"Geri dönmeliyiz" diyorum takırdayan dişlerimin arasından.

Rüzgâr öyle şiddetli esiyor ki birbirimizi zorlukla duyuyoruz.

Amanda şaşkınlıkla bana bakıyor, sonra başını sallayarak onaylıyor.

Dönüp arkama bakıyorum ama küpü göremiyorum.

Korkum iyice artıyor.

Rüzgâr şimdi yandan esmeye başlıyor ve uzaktaki evler tamamen görünmez oluyor.

Nereye bakarsak bakalım aynı karanlık boşluğu görüyoruz.

Amanda'nın başı sallanıyor, ben de ellerimi yumruk yapıp yeniden açarak parmak uçlarını biraz ısıtınaya çalışıyorum ama mücadeleyi kaybetmeye mahkûm olduğumu biliyorum. Yüzükparmağımdaki iplik bile buzla kaplandı.

Düşünmekte güçlük çekmeye başlıyorum.

Soğuktan tir tir titriyorum.

Bu sefer işimiz zor.

Hava sadece soğuk değil. Sıfırın altında soğuk.

Ölümcül soğuk.

Küpten ne kadar uzaklaştığımızı bilmiyorum bile.

Artık ne önemi var ondan da emin değilim, çünkü neredeyse körleştik.

Bu soğukta birkaç dakika içinde öleceğiz.

Hareket etmemiz lazım.

Amanda dalıp gitmiş, şoka girip girmediğini merak ediyorum.

Çıplak bacakları kara değiyor.

"Canım yanıyor" diyor.

Eğilip onu kucağıma alıyorum, titreyen bedenini göğsüme bastırıp sendeleyerek fırtınanın ortasında ilerlemeye çalışıyorum.

Rüzgâr, kar ve ölümcül soğuk sarmalında hapsolduk, her yer birbirinin aynı görünüyor. Bacaklarıma bakmazsam boşlukta başım dönüyor.

Öleceğimizi anlıyorum.

Ama yürümeye devam ediyorum.

Bir ayağını diğerinin önüne atıyorum, yüzüm artık soğuktan yanıyor, kollarım Amanda'nın ağırlığından zonkluyor ve kar ayakkabılarıma dolduğu için ayaklarım sızlıyor.

Dakikalar geçtikçe kar da şiddetleniyor, soğuk ısırmaya devam ediyor.

Amanda kendi kendine konuşmaya başlıyor, bilincini yitirmek üzere.

Daha fazla yürüyemem.

Onu taşıyamam.

Yakında –çok yakında– durmam gerekecek. Karın ortasına oturup hemen hiç tanımadığım bu kadına sarılacağım ve bizim bile olmayan bu korkunç dünyada birlikte donarak öleceğiz.

Ailemi düşünüyorum.

Onları bir daha asla göremeyeceğini düşünüyorum ve bunun ne anlama geldiğini algılamaya çalışırken korkuma teslim olmak üzereyim...

Derken karşımızdaki evi görüyorum.

Daha doğrusu, bir evin ikinci katını, çünkü giriş katı tamamen karların altında kalmış.

"Amanda."

Gözleri kapalı.

"Amanda!"

Gözlerini aralıyor. Zorlukla.

"Benimle kal."

Onu karların üzerine, evin duvarına yaslıyorum, ortadaki pencereye doğru gidip camı tekmeliyorum.

Keskin cam parçalarını tekmeleyip ortadan kaldırdıktan sonra Amanda'yı kollarından tutup içeriye, bir çocuğun yatak odasına çekiyorum. Anladığım kadarıyla bir kız çocuğun odası burası.

Oyuncak hayvanlar.

Ahşap bir bebek evi.

Prenses resimleri.

Komodinin üzerinde Barbie resimleri olan bir el feneri.

Amanda'yı odanın ortasına, pencereden içeri dolan karın ulaşamayacağı yere taşıyorum. Sonra Barbie'li el fenerini alıp koridora çıkıyorum.

"Kimse yok mu?" diye sesleniyorum.

Ev sesimi yutuyor, karşılık gelmiyor.

İkinci kattaki bütün yatak odaları boş. Çoğunda eşyalar boşaltılmış.

El fenerini açıp merdivenlerden aşağı yöneliyorum.

Piller azalmış. Fenerin ışığı zayıf.

Merdivenlerden inip bir zamanlar yemek odası olduğunu tahmin ettiğim odaya giriyorum. Camların karın baskısına dayanmasını sağlamak için pencerelere tahtalar çivilenmiş. Yakmak için parçalanmış olan yemek masasından kalan tahtaların yanında bir balta duruyor.

Daha küçük bir odaya açılan kapıya gidiyorum.

El fenerinin zayıf ışığı bir kanepeyi aydınlatıyor.

Deri kaplaması tamamen soyulmuş birkaç tane sandalye.

Kül dolu bir şöminenin üzerine, duvara asılmış bir televizyon.

Bir kutu mum.

Bir yığın kitap.

Şöminenin önüne serilmiş uyku tulumları, battaniyeler, yastıklar ve içlerinde, üstlerinde insanlar.

Bir adam.

Bir kadın.

İki yeniyetme oğlan.

Küçük bir kız.

Gözleri kapalı.

Kımıldamıyorlar.

Yüzleri morarmış ve zayıf.

Ailenin daha iyi günlerinde Lincoln Park Serası'nda çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafı kadının göğsünde duruyor. Kararmış parmaklarıyla sımsıkı tutuyor çerçeveyi hâlâ.

Şöminenin çevresinde kibrit kutuları, gazeteler, bir kesme tahtasından kazınmış talaşlar var.

Ailenin yattığı odadaki diğer kapıdan geçince mutfağa giriyorum. Buzdolabı açık ve boş, dolaplar da öyle. Tezgâhın üstünde içleri boşalmış metal konserve kutuları duruyor.

Mısır konservesi.

Fasulye.

Türlü.

Domates, salça konserveleri.

Çorbalar.

Şeftaliler.

Genellikle dolapların arka tarafında duran, unutulup son kullanma tarihi geçen şeyler.

Baharat kavanozlarının içi bomboş – hardal, mayonez, reçel bile kalmamış.

Dolup taşan çöp kutusunun arkasında kurumuş kan lekesi ve bir iskelet görüyorum. Bir kediye ait olduğunu tahmin ettiğim kemikler tamamen sıyrılıp temizlenmiş.

Bu insanlar donarak ölmemiş.

Açlıktan ölmüşler.

* * *

Odanın duvarlarında ateşin ışıkları dans ediyor. Üzerine battaniyeler örtülmüş bir uyku tulumunun içinde yatıyorum.

Amanda da yanımda, iki tane uyku tulumunun içinde ısınmaya çalışıyor.

Islak giysilerimiz şöminenin tuğlaları üstünde kuruyor, ateşe öyle yakın yatıyoruz ki alevlerin yüzümü hafifçe yaladığını hissediyorum.

Dışarıda fırtına sürüyor, şiddetli rüzgâr evi temelinden sarsıyor.

Amanda'nın gözleri açık.

Bir süre önce uyandı. İki şişe suyu şimdiden içtik, içlerine kar doldurup şöminenin yanına koyduk.

"Burada yaşayan insanlara ne oldu sence?" diye soruyor.

Gerçek: Onları görmesin diye bedenlerini çalışma odasına sürükledim.

Ona "Bilmiyorum" diyorum. "Belki sıcak bir yere gitmişlerdir."

Gülümsüyor. "Yalancı. Uzay gemimizi kullanmayı pek beceremedik."

"Zor bir şeyi hızla öğrenmek zorundayız, hepsi bu" diyor.

Uzun, derin bir nefes alıyor, iç geçiriyor.

"Kırk bir yaşındayım" diyor. "Harika bir hayatım olmadı belki ama benimdi. Bir kariyerim vardı. Bir apartman dairem. Bir köpeğim. Arkadaşlarım. Sevdiğim TV programları. John denen bir adamla üç kez çıkmıştım. Şarap seviyordum." Bana bakıyor. "Bunların hiçbirini bir daha göremeyeceğim, değil mi?"

Nasıl karşılık vereceğini bilmiyorum.

"En azından gidecek bir yerin var senin" diyor. "Dönmek istediğin bir dünya var. Ben kendi dünyama dönemiyorum, ne olacak şimdi?"

Bana bakıyor.

Gergin.

Gözlerini bile kırpmıyor.

Verecek bir cevabım yok.

Yeniden kendime geldiğimde, ateşten geriye ışıldayan közden başka bir şey kalmamış ve kar pencerelere kadar yükselmiş. Güneş ışıkları karın arasından içeri girmeye çalışıyor.

Evin içinde olmamıza rağmen hava inanılmaz soğuk.

Elimi uyku tulumunun içinden çıkarıp şöminenin önüne serdiğim giysileri yokluyorum, kuruduklarını anlayınca rahatlıyorum. Elimi yeniden tulumun içine sokup Amanda'ya doğru dönüyorum. Uyku tulumunu başının üstüne çekmiş ve sıcak nefesinin uyku tulumundan çıktığı yerler buz tutmuş.

Giyiniyorum, ateşi yeniden yakıp üşüyen parmaklarımı hemen alevlere uzatıyorum.

Amanda'yı uyandırmadan yemek odasına geçiyorum, pencereleri kaplayan kardan içeri sızan ışıkta yolumu ancak görebiliyorum.

Karanlık merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

Koridordan geçiyorum.

Kızın odasına girince pencereden içeri dolan karın odayı kapladığını görüyorum. Pencereden dışarı sarkıp gözlerimi yakan parlak ışıkta çevreyi süzüyorum. Kardan yansıyan ışık öyle parlak ki gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum.

Karlar şimdi bel boyunda.

Gökyüzü masmavi.

Kuş sesi bile yok.

Hiçbir hayat belirtisi yok.

Rüzgâr fısıltısı bile yok, ayak izlerimiz çoktan görünmez olmuş. Kar bütün izleri kaplamış.

Isı sıfırın altında olmalı, çünkü güneşin altında olmama rağmen ısınmadım.

İleride Chicago'nun silueti görünüyor, kar ve buz kaplı kuleler güneşin altında parlıyor.

Beyaz bir şehir.

Buzdan bir dünya.

Sokağın karşı tarafındaki açıklığa bakıyorum. Dün gece az kalsın donarak öldüğümüz yere.

Küpten hiç iz yok.

İçeri giriyorum, şömineli odaya dönünce Amanda'nın uyandığını görüyorum. Uyku tulumlarına ve battaniyelere sarınmış, şöminenin karşısında oturuyor.

Mutfağa gidip çatal kaşıkları buluyorum.

Sonra sırt çantasını açıp hazır yemekleri alıyorum.

Soğuk ama lezzetliler.

Yemekleri adeta yutuyoruz.

Amanda, "Küpü gördün mü?" diye soruyor.

"Hayır, karın altında kalmış."

"Harika." Önce bana, sonra yeniden alevlere bakıyor. "Sana öfkelenmeli miyim yoksa minnettar mı olmalıyım bilemiyorum" diyor.

"Neden söz ediyorsun?"

"Sen yukarıdayken tuvaleti kullanınam gerekti. O sırada çalışma odasına girdim."

"Yani onları gördün."

"Açlıktan ölmüşler, değil mi? Yakacaklarından önce yiyecekleri bitmiş olmalı."

"Öyle görünüyor."

Alevlere bakarken kafaının içinde bir düşünce dönmeye başlıyor.

Bir fikir.

Biraz önce dışarıdayken, tarlaya bakıp az kalsın orada öldüğümüzü düşünürken geldi aklıma.

"Koridor hakkında ne demiştin, hatırlıyor musun?" diyorum. "Koridorda olmanın görüş mesafesinin sıfıra düştüğü bir fırtınada kaybolmaya benzediğini söylemiştin."

Yemeği bırakıyor, bana bakıyor.

"Koridordaki kapılar sınırsız sayıda paralel dünyaya açılıyor, değil mi? Peki ya bu bağlantıları *biz* belirliyorsak?"

"Nasıl?"

"Rüyalarımızı inşa eder gibi bir şekilde belli dünyaları seçiyorsak?"

"Onca olası gerçeklik arasından bu bok çukurunu bilerek mi seçtiğimi söylüyorsun?"

"Bilerek değil. Belki de kapıyı açtığında hissettiklerinin bir yansımasıdır bu dünya."

Yemeğinden son lokmayı alıyor, boş hazır yemek paketini ateşe atıyor.

"Gördüğümüz ilk dünyayı düşün" diyorum. "Yıkıntı halindeki Chicago, çevremizde çöken binalar. O otoparka girerken ruh halimiz nasıldı?"

"Korku. Dehşet. Umutsuzluk. Aman Tanrım. Jason."

"Ne?"

"Hangara açılan kapıdan içeri girip yakalanışımızı görmeden önce yakalanma ihtimalimiz olan dünyalardan söz etmiştin."

"Gerçekten mi?"

"Çoklu evrenlerden, olabilecek her şeyin olacağından söz ediyordun. Bir yerlerde kutuya ulaşamayan versiyonlarımız da olduğunu söyledin. Birkaç dakika sonra kapıyı açtın ve aynı senaryoyu seyrettik."

Olanları anlayınca sırtım ürperiyor.

"Bunca zamandır kontrollerin nerede olduğunu merak ediyorduk..."

"Oysa kontroller bizdik."

"Evet. Gerçekten böyleyse, nereye istersek gidebiliriz. Evimize bile."

Ertesi sabah erkenden sessiz sokağa çıkıyoruz. Belimize kadar kara gömüldüğümüz için titriyoruz, oysa zavallı ailenin

giysi dolaplarını yağmalayıp kışlık giysilerini kat kat üzerimize geçirdik.

Tarlada ayak izlerimiz yok artık. Küpü de göremiyoruz. Pürüzsüz, dümdüz ve beyaz karlardan başka bir şey yok.

Tarla çok büyük, küp çok küçük.

Onu şans eseri bulmamız çok zor.

Ağaçların arkasında güneşi görüyoruz ama hava inanılmaz soğuk.

"Ne yapacağız Jason? Tahmin mi edeceğiz? Kazmaya mı başlayacağız?"

Dönüp yarısı karlara gömülmüş eve bakıyorum. Dehşet içinde bir an orada ne kadar süre kalabileceğimizi düşünüyorum. Yakacaklar bitene kadar ne kadar vaktimiz var? Yemeğimiz bitene kadar? Her şeyden vazgeçip diğerleri gibi ölene kadar?

Göğsüme baskı yapan karanlığı hissediyorum – korku dolduruyor içimi.

Ciğerlerime derin bir nefes çekiyorum, hava öyle soğuk ki öksürüyorum.

Paniğe kapılıyorum.

Küpü bulmamıza imkân yok.

Burası çok soğuk.

Yeterince zamanımız yok ve bir sonraki fırtına geldiğinde küp öyle derine gömülecek ki onu asla bulamayacağız.

Tek şansımız...

Çantayı sırtımdan indiriyorum, karın arasına bırakıyorum, titreyen parmaklarımla fermuarını açıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor Amanda.

"Dua ediyorum."

Aradığını hemen bulamıyorum.

Pusulayı kapıp Amanda'yı ve çantayı orada bırakıp karların arasına dalıyorum.

Beklemem için seslenerek peşimden geliyor.

On beş metre kadar sonra durup onu bekliyorum.

"Şuna bak" diyorum pusulanın kadranına dokunarak. "Güney Chicago'dayız, değil mi?" Uzaktaki ufku işaret ediyorum. "Manyetik kuzey şu yönde. Ama bu pusula diğer yönü işaret ediyor. İğne doğuyu, göl tarafını gösteriyor, gördün mü?"

Yüzü aydınlanıyor. "Elbette. Küpün manyetik alanı iğneyi itiyor."

Karların arasında ilerliyoruz.

Tarlanın ortasında, iğne doğudan batıya dönmeye başlıyor.

"Tam tepesinde duruyoruz."

Kazmaya başlıyorum, soğuk kar çıplak ellerimi zonklatıyor ama durmuyorum.

Bir buçuk metre kadar kazdıktan sonra küpün kenarına ulaşıyorum. Kazmaya devam ediyorum, daha hızlı kazıyorum, soğuktan uyuşmaya başlayan ellerimi korumak için yenlerimin içine sokuyorum.

Yarı donmuş parmaklarımla kapıya ulaştığımda attığım sevinç çığlığı, donmuş dünyada yankılanıyor.

On dakika sonra yeniden küpün içindeyiz, kırk altı ve kırk beş numaralı ampulleri içiyoruz.

Amanda saatinin kronometresini çalıştırıyor, pilleri korumak için feneri kapatıyor, karanlıkta yan yana oturuyoruz ve ilacın etki etmesini bekliyoruz. "Bu boktan küçük cankurtaran simidimizi göreceğim için sevineceğimi hiç sanmazdım."

"Değil mi?"

Başını omzuma yaslıyor.

"Teşekkürler, Jason."

"Ne için?"

"Donarak ölmeme izin vermediğin için."

"Durumumuz eşitlendi mi yani?"

Gülüyor. "Hiç de değil. Bütün bunların senin suçun olduğunu unutmayalım sonuçta."

Kapkaranlık bir küpün içinde oturmak tuhaf bir uyaran yoksunluğu egzersizi yapmak gibi. Hissettiğim tek şey, oturduğum soğuk metal yüzey ve Amanda'nın omzuma yaslanan başının baskısı.

"Ondan farklısın" diyor.

"Kimden?"

"Benim Jason'ımdan."

"Nasıl yani?"

"Daha yumuşaksın. Onun kişiliğinde çok sert bir yan vardı. Tanıdığım en hırslı insandı."

"Onun terapisti miydin?"

"Bazen."

"Mutlu muydu?"

Sorumu karanlıkta düşündüğünü hissediyorum.

"Doktor-hasta mahremiyeti kurallarını aşan bir şeyler mi soruyorum?"

"Teknik olarak ikiniz aynı kişilersiniz. Durumda bir tuhaflık olduğu kesin ama öyle sonuçta. Ama hayır. Mutlu olduğunu söyleyemem. Zihinsel açıdan uyarıcı ama sonuçta tek boyutlu bir hayatı vardı. Tek yaptığı çalışmaktı. Son beş sene içinde laboratuvarın dışında bir hayatı yoktu. Orada yaşıyordu denebilir."

"Bunu bana Jason yaptı, biliyorsun. Şu anda buradayım, çünkü birkaç gece önce birisi eve dönerken beni silah zoruyla kaçırdı. Beni terk edilmiş bir elektrik santralına götürdü, ilaç verdi, hayatıma ilgili bir dizi soru sordu. Mutlu olup olmadığımı öğrenmek istedi. Hayatımda bir şeyleri değiştirir miydim diye sordu. Artık olanları hatırlıyorum. Sonra laboratuvarınızda uyandım. Sizin dünyanızda. Bence bunu bana Jason yaptı."

"Yani küpe girdi, bir şekilde senin dünyanı, hayatını buldu ve seninle yer değiştirdi, öyle mi?"

"Sence bunu yapabilir mi?"

"Bilmiyorum. Çılgınca bir şey."

"Başka kim yapmış olabilir bana bunu?"

Amanda bir an sessiz kalıyor.

Sonunda, "Jason yapmadığı seçimleri saplantı haline getirmişti" diyor. "Sürekli bu konudan söz ederdi."

Yeniden öfkelendiğimi hissediyorum.

"İçimde olanlara hâlâ inanmak istemeyen bir şey var" diyorum. "Yalnızca hayatımı isteseydi beni öldürebilirdi. Ama bana iğne yaptı, yalnızca ampul değil, kendimden geçmem için ketamin de verdi. Böylece bilincimi yitirdim, küpü ve onun yaptıklarını unuttum. Sonra beni bu dünyaya getirdi. Neden yaptı bunları?"

"Aslında çok mantıklı yaptıkları."

"Öyle mi sence?"

"Bir canavar değildi. Bunları sana yaparken bir şekilde rasyonelleştirmesi gerekiyordu. Düzgün insanlar kötü davranışlarını böyle haklı çıkarırlar. Senin dünyanda ünlü bir fizikçi değil misin?"

"Hayır, ikinci sınıf bir kolejde ders veriyorum."

"Zengin misin?"

"Profesyonel ve ekonomik açıdan sizin Jason'la yarışamam."

"Tamam işte. Sana hayatının şansını verdiğini düşünüyor olmalı. Yapmadığı seçimi denemek istiyor. Sen neden istemeyesin? Doğru bir şey olduğunu söylemiyorum. İyi bir insan yaptığı kötü şeyi böyle gerekçelendirir diyorum. Temel insan davranışları bunlar."

Öfkemin giderek arttığını hissetmiş olmalı, çünkü "Jason, şu anda kendini bu şekilde kaybetme lüksün yok" diyor. "Bir dakika sonra yeniden o koridora gireceğiz. Kontrol bizde. Bunlar senin sözlerin. Unuttun mu?"

"Tamam."

"Tahminin doğruysa, bu dünyaları duygularımız oluşturuyorsa öfken ve kıskançlığın bizi nasıl bir yere götürecek der-

sin? Yeni kapıyı bu tür bir enerjiyle açamazsın. Bir şekilde kurtulmalısın bu duygulardan."

İlacın etkisini hissetmeye başlıyorum.

Kaslarım gevşiyor.

Öfke bir an için bir huzur nehrine dönüşüyor. Bu huzurun sürmesi, beni alıp götürmesi için her şeyi yaparım.

Amanda feneri yakınca kapının iki yanında uzanan duvar yok oluyor.

Kalan ampullerin durduğu deri çantaya bakıyor, bunu bana yapan pislik, küpü nasıl kullanacağını bulduysa, aynısını ben de yapabilirim diye düşünüyorum.

Amanda mavi ışıkta bana bakıyor.

"Kırk dört ampulümüz kaldı" diyorum. Doğru sonuca ulaşmayı yirmi iki kez deneyebiliriz. Diğer Jason küpe girerken yanında kaç tane götürmüştü?"

"Yüz tane."

Kahretsin.

Paniğe kapılmaya başlıyorum ama yine de gülümsüyorum.

"O halde ondan çok daha zeki olmam bizim için şans."

Amanda gülüyor, ayağa kalkıp bana elini uzatıyor.

"Bir saatimiz var" diyor. "Hazır mısın?"

"Kesinlikle."

9

Daha erken kalkıyor.

Daha az içiyor.

Daha hızlı araba kullanıyor.

Daha fazla okuyor.

Egzersiz yapmaya başladı.

Çatalını daha farklı tutuyor.

Daha kolay gülüyor.

Daha az mesaj atıyor.

Daha uzun duş alıyor ve sabunu gövdesinde dolaştırmak yerine artık bir lif kullanıyor.

Dört günde bir değil iki günde bir, duşta değil lavabonun üstündeki aynaya bakarak tıraş oluyor.

Giyindikten sonra ayakkabılarını hemen ayağına geçiriyor, eskisi gibi kapıdan çıkmayı beklemiyor.

Diş ipini düzenli kullanıyor, üç gün önce onun kaşlarını cımbızla düzelttiğini bile gördü.

En sevdiği pijama üstü olan eski U2 tişörtünü –on yıl önce United Center'daki konserden almışlardı– iki haftadır giymedi.

Bulaşıkları farklı kuruluyor – onları bulaşıklığa yığmak yerine ıslak tabak ve bardakları tezgâhın üzerine koyduğu havluların üstüne diziyor.

Kahvaltıda iki değil bir fincan kahve içiyor ve kahveyi es-

kisinden daha açık yapıyor. Hatta makineye o kadar az kahve koyuyor ki sabahları ondan önce kalkıp kahveyi kendisi yapmaya çalışıyor.

Son zamanlarda yemek masasında gündelik olaylardan konuşmak yerine fikirlerden, kitaplardan, Jason'ın okuduğu makalelerden ve Charlie'nin derslerinden konuşuyorlar.

Charlie'ye de daha farklı davranıyor.

Daha hoşgörülü, eskisi kadar babacan değil.

Sanki bir yeniyetmeye nasıl babalık yapılacağını unutmuş gibi.

iPad'inde netflix izlemek için sabah ikiye kadar oturmayı da bıraktı.

Ona artık asla "Dani" demiyor.

Sürekli sevişmek istiyor ve her seferi ilk sefermiş gibi geliyor.

Gözlerinin içine yeni sevgili olmuşlar gibi, keşfedecek sayısız gizem varmış gibi boğucu bir yoğunlukla bakıyor.

Aynanın karşısında, Jason'ın yanında dururken bunlar ve benzer gözlemler Daniela'nın zihninde birikiyor.

Sabahın erken saatleri, ikisi de güne hazırlanıyor.

Daniela dişlerini fırçalıyor, Jason da kendi dişlerini. Daniela'nın ona baktığını görünce diş macunu köpüğü dolu ağzıyla sırıtıyor, ona göz kırpıyor.

Daniela merak ediyor...

Acaba kanser oldu da bana söylemiyor mu, diye düşünüyor.

Antidepresan alıyor da bana söylemiyor mu?

İşten kovuldu da bana söylemiyor mu?

Midesini altüst eden sıcak bir his doluyor içine; öğrencilerinden biriyle ilişkisi var da bu yüzden mi yeni biri gibi hissediyor ve davranıyor?

Hayır. Bunların hiçbiri değil.

Aslında ters giden bir şey yok.

Kâğıt üzerinde eskisinden daha iyi olduğu bile söylenebi-

lir. Daniela'ya eskisinden daha fazla özen gösteriyor. İlişkilerinin başından beri bu kadar çok gülmediler, konuşmadılar.

Ama o bir şekilde... farklı işte.

Hiçbir şey ifade etmeyen ve her şeyi değiştiren binlerce küçük fark var eski Jason ile yenisinin arasında.

Jason eğilip lavaboya tükürüyor.

Musluğu kapatıyor, Daniela'nın arkasına geçiyor, ellerini onun kalçasına yerleştirip arkadan kucaklıyor.

Daniela onun aynadaki yansımasına bakıyor.

Ne tür sırlar gizliyorsun benden? diye düşünüyor.

Bu sözcükleri söylemek istiyor.

Tam da bu sözcükleri.

Ama erteleyip duruyor, çünkü ya vereceği cevabı duymak istemezse?

"Bütün gün seni seyredebilirim" diyor Jason.

"Dişlerimi fırçalamaını mı?" diyor, diş fırçası hâlâ ağzında olan Daniela.

"Hı hı." Ensesini öpünce Daniela'nın sırtında bir ürperti dolaşıyor, bir an için hepsini unutuyor – korkuyu, soruları, kuşkusunu.

"Ryan Holder bu akşam altıda bir konferans veriyor" diyor Jason. "Benimle birlikte gelmek ister misin?"

Daniela eğilip tükürüyor, ağzını duruluyor.

"İsterdim ama beş buçukta dersim var."

"Eve dönünce seni akşam yemeğine çıkarabilir miyim peki?"

"Çok hoş olur."

Dönüp onu öpüyor Daniela.

Artık öpüşü bile farklı.

Her seferinde yeni biriyle öpüşmek gibi.

Jason geri çekilirken Daniela, "Hey" diyor.

"Evet?"

Sormalı ona.

Fark ettiği her şeyi söylemeli.

Kafasının içindeki soru işaretlerini ortaya atıp içini temizlemeli.

Bir yanı bunu çok istiyor.

Bir yanı bilmek istemiyor.

Onun yakasıyla oynayıp saçlarını düzeltiyor, son kez dudaklarına bir öpücük kondururken, şimdi sırası değil, diye düşünüyor.

10

Kalan ampul sayısı: 44

Amanda başını defterden kaldırıp soruyor: "Yazınanın en iyi yöntem olduğundan emin misin?"

"Bir şeyi yazdığında bütün dikkatini ona verirsin. Bir şey düşünüp başka bir şey yazmak neredeyse olanaksızdır. Yazmak, niyet ve arzularını birbirine hizalamanı sağlar."

"Ne kadarını yazmalıyım?" diye soruyor.

"Belki başlangıç için basit bir şeyler yazmalısın. Kısa bir paragraf örneğin?"

Üzerinde çalıştığı cümleyi bitiriyor, defteri kapatıp ayağa kalkıyor.

"Yazdıklarına odaklandın mı?" diye soruyorum.

"Öyle sanırım."

Sırt çantamızı yükleniyorum. Amanda kapıya gidiyor, kolunu çeviriyor, kapıyı açıyor. Koridora sabah güneşi doluyor, öyle parlak ki bir an dışarıyı göremiyorum.

Gözlerim ışığa alışınca etrafı görmeye başlıyorum.

Küpün kapısında, parka bakan bir tepenin üstünde duruyoruz.

Doğuda yemyeşil yamaçlar Michigan Gölü'ne doğru uzanıyor. Uzakta daha önce hiç görmediğim bir şehir silueti var – ince binalar, birbirine karışan cam ve çelik yapılar adeta bir serabı andırıyor.

Gökyüzü hareket halinde nesnelerle dolu. Chicago olduğunu tahmin ettiğim şehrin üzerinde uçuyor, durmaya niyetleri yokmuş gibi ufka paralel ilerliyorlar.

Amanda bana bakıp gülümsüyor, deftere pat pat vuruyor.

İlk sayfayı açıyorum.

Şunları yazmış:

Güzel bir yere, yaşamanın keyifli olduğu bir yere gitmek istiyorum. Yaşamak isteyeceğim bir dünyaya. Gelecekte değil ama öyleymiş gibi...

"Fena değil" diyorum.

"Burası gerçek mi?" diye soruyor.

"Evet. Bizi buraya sen getirdin üstelik."

"Haydi dolaşalım. Zaten ilaca biraz ara vermemiz gerekiyor."

Amanda çimenlerde yürüyerek küpten uzaklaşıyor. Bir oyun alanının yanından geçiyoruz, sonra parkın içinden geçen bir patikaya ulaşıyoruz.

Sabah soğuk ve kusursuz. Nefesimin buharı havada kıvrılarak yükseliyor.

Güneşin henüz ulaşamadığı yerlerde çimenler kırağı kaplı, park ağaçlarla çevrili.

Gölün yüzeyi cam gibi.

Beş yüz metre ötede Y şeklinde bir dizi zarif yapı, elli metrelik aralıklarla parkın ortasından geçiyor.

Ne olduklarını ancak yaklaştığımız zaman anlıyorum.

Kuzeye giden platforma çıkan asansöre biniyoruz, çimenlerin on metre üstünde, tentenin altında bekliyoruz. Chicago Transit Ulaşımı damgasını taşıyan interaktif dijital haritaya göre Güney Chicago ile Şehir Merkezi'ni bağlayan Kırmızı Ekspres Hat'tayız.

Başımızın üstündeki hoparlörden bir kadın sesi yükseliyor.

Dikkat ediniz. Tren yaklaşıyor. Çizgiyi geçmeyiniz. Tren gelmek üzere: beş... dört... üç...

Hattın iki yönüne de bakıyorum ama yaklaşan bir şey göremiyorum.

İki...

Ağaçların arasından hızla bir şey yaklaşıyor.

Bir.

İnce uzun, üç vagonlu bir tren istasyonda duruyor, kapılar açılırken dijital bir kadın sesi, *binmek için lütfen yeşil ışığı bekleyin,* diyor.

Trenden inen birkaç kişi spor giysiler içindeler. Açık kapıların üstündeki kırmızı ışıklar birkaç saniye sonra yeşile dönüyor.

Şehir merkezi istasyonuna gitmek için trene binebilirsiniz.

Amanda'yla birbirimize bakıyoruz, omuz silkiyoruz ve ilk vagona biniyoruz. Koltukların neredeyse hepsi dolu.

Bildiğim tren hattı değil bu. Bedava. Ayakta kimse yok. Herkes bir uzay gemisindeymiş gibi koltuklara bağlanmış oturuyor.

Boş koltukların üzerinde BOŞ sözcüğü yanıyor.

Amanda ve ben koridorda ilerlerken dijital ses, *lütfen bir koltuğa oturun,* diyor. *Herkes güvenli bir şekilde yerine yerleşmeden tren hareket edemez.*

Vagonun ön tarafındaki iki boş koltuğa oturuyoruz. Arkama yaslanıyorum ve koltuktan çıkan kayışlar nazikçe omuzlarıma ve belime sarılıyor.

Başınızı arkaya yaslayın lütfen. Tren hareket etmek üzere. Üç... iki... bir...

Sarsınadan ama hızla hareket ediyor tren. Birkaç saniye için yumuşak koltuğa iyice gömülüyorum, sonra raylar üstünde inanılmaz bir hızla ve hiç sarsılmadan ilerlemeye başlıyoruz. Camın diğer tarafındaki şehir manzarası bulanıklaşarak akarken neler gördüğümü algılamakta bile zorlanıyorum.

Uzaktaki fantastik ufuk hattı yavaş yavaş yaklaşıyor. Binaları anlayamıyorum. Parlak sabah ışığında birisi bir aynayı kırmış ve kırık parçalar bir araya yığılmış gibi görünüyorlar bana. İnsan elinden çıkmış olamayacak kadar dağınık ve düzensiz bir güzellik karşımdaki. Bir sıradağ dizisi gibi kusurlu ve asimetrik, ama mükemmeller. Ya da bir nehir gibi.

Raylar birden alçalıyor.

Midem hop ediyor.

Tren çığlık atarak bir tünelden geçiyor – karanlığın arasında belirip kaybolan ışıklar hızı yoğunlaştırıp aklımı karıştırıyor.

Karanlıktan fırlıyoruz, tren aniden durduğunda önce sandalyeme yapışıyorum, sonra askıları zorlayarak öne doğru fırlıyorum.

Anons yapılıyor: *Merkez İstasyon.*

Yüzümün on beş santim uzağında beliren hologramda, *Durağınız bu mu?* yazıyor, altında da, *Y* ve *N* harfleri var.

Amanda, "Haydi buradan çıkalım" diyor.

Parmağımla *Y* harfine dokunuyorum. Amanda da aynısını yapıyor.

Koltuk askıları gevşiyor, koltuğun içinde kayboluyor. Ayağa kalkıp diğer yolcularla birlikte platforma çıkıyoruz. New York'un Grand Central'ını bile gölgede bırakacak kadar büyük bir istasyondayız. Kalabalık terminalin eğimli cam tavanından içeri dolan güneş ışığı geniş salonu aydınlatıyor, mermer duvarlarda zikzaklar çizerek ortalığı ışığa boğuyor.

İstasyon insan kaynıyor.

Bir saksafonun uzun, boğuk notaları havada dolaşıyor.

Salonun diğer tarafına yürüyüp bir şelaleyi andıran basamakları tırmanıyoruz.

Çevremizdeki herkes kendi kendine konuşuyor – telefonla konuştuklarına eminim ama mobil cihazlarını göremiyorum.

Merdivenlerin tepesindeki turnikelerden geçiyoruz.

Sokak yayalarla dolu – araba, trafik ışığı yok. Hayatım boyunca gördüğüm en yüksek binanın dibinde duruyoruz. Yanı başında olmamıza rağmen gerçekmiş gibi görünmüyor bina. Katları arasında ayrım yapamadığım bina tek parça buz ya da kristalden inşa edilmiş gibi görünüyor.

Merakla caddenin karşısına geçiyoruz, kulenin lobisine giriyoruz ve işaretleri takip ederek seyir terasına çıkıyoruz.

Asansör olağanüstü hızlı.

Basınç sürekli değiştiğinden kulaklarımı rahatlatmak için sık sık yutkunuyorum.

İki dakika sonra asansör duruyor.

Görevli, en üst kattan manzaranın tadını çıkarmak için on dakikamız olduğunu söylüyor.

Kapılar açılınca soğuk bir rüzgâr karşılıyor bizi. Asansörden çıkıp üzerinde, *Şu anda sokak seviyesinden 2518 metre yukarıdasınız,* yazan hologramın önünden geçiyoruz.

Asansör boşluğu küçük seyir terasının ortasında sonlanıyor. Gökdelenin tepesi durduğumuz yerden on beş metre kadar yukarıda kalıyor, en üst noktası alevi andıran yuvarlak bir kıvrımla sonlanıyor.

Kenara doğru yürüdüğümüz sırada başka bir hologram beliriyor karşımızda: *Cam Kule, Orta Batı'nın en yüksek binası, Amerika'nın üçüncü en yüksek binasıdır.*

Burası çok soğuk; gölden gelen kesintisiz esinti yüzünden üşüyoruz. Ciğerlerime dolan hava daha hafif sanki ama bu his oksijen azlığından mı yoksa başımın dönmesinden mi kaynaklanıyor, emin değilim.

İntihar etmeye niyetlenenlere karşı konulan parmaklıklara ulaşıyoruz.

Başım dönüyor. Midem allak bullak.

Manzara nefesimi kesiyor – her yönde yayılan ışıltılı şehir, gökyüzüne yükselen diğer gökdelenler ve geniş göl; buradan Güney Michigan'ı bile görebiliyorum.

Batıda ve güneyde, kenar mahallelerin ötesinde yeşil çayırlar sabah güneşiyle parlıyor.

Kule hafiften sallanıyor sanki.

Berrak havalarda dört eyaleti – Illinois, Indiana, Michigan ve Wisconsin görebilirsiniz.

Sanat ve hayal gücünün eseri olan bu gökdelenin tepesinde dururken kendimi küçük hissediyorum ama bu güzel bir his.

Böyle bir şeyin inşa edilebildiği bir dünyanın havasını ciğerlerime çekmek olağanüstü bir his.

Amanda yanımda duruyor, binanın feminen kıvrımlarına hayranlıkla bakıyoruz. Durduğumuz yer sakin ve neredeyse tamamen sessiz.

Duyduğumuz tek ses, rüzgârın yalnız fısıltısı.

Aşağıdaki sokakların gürültüsü bize ulaşmıyor bile.

"Bunların hepsini sen mi hayal ettin?" diye soruyorum.

"Bilinçli bir şekilde hayal etmedim ama hepsi akla uygun geliyor. Yarısını hatırladığım bir rüya gibi."

Kuzeydeki mahallelere, Logan Meydanı'nın olması gereken yere bakıyorum.

Benim tanıdığım mahalleye hiç benzemiyor.

Birkaç metre ötede yaşlı bir adam yaşlı karısının yanında duruyor, buruşuk elleri teleskopla etrafa bakan karısının omuzlarında. Teleskop, hayatımda gördüğüm en olağanüstü dönme dolaba çevrilmiş. Üç yüz metre yüksekliğindeki dönme dolap gölün kıyısında, Navy Pier'in olması gereken yerde yükseliyor.

Daniela'yı düşünüyorum.

Diğer Jason'ın –2 numaralı Jason– şu anda ne yaptığını merak ediyorum.

Karıma ne yapıyor olabileceğini.

Öfke, korku ve yuva özlemi bir hastalık gibi çöküyor içime.

Bu dünya, ne kadar görkemli olsa da benim evim değil.

Hatta bildiğim dünyaya hiç mi hiç benzemiyor.

Kalan ampul sayısı: 42

Arafı anımsatan bu yerdeki karanlık koridorda ayak seslerimiz sonsuzlukta yankılanıyor.

Elimde fenerle yürüyorum, Amanda yürümeyi bıraktığında deftere ne yazacağını düşünüyorum.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Dinle."

Ortalık o kadar sessiz ki kalbimin giderek hızlanan atışlarını duyabiliyorum.

Sonra, imkânsız bir şey oluyor.

Bir ses. Koridorun aşağısından, uzaktan geliyor.

Amanda bana bakıyor.

"Neler oluyor?" diye fısıldıyor.

Gözlerimi karanlığa dikip bakıyorum.

Uzanıp giden kapılarla dolu duvarlarda yansıyan fener ışığından başka görecek bir şey yok.

Ses her an biraz daha kuvvetleniyor.

Birinin ayak sesleri.

"Birisi geliyor" diyorum.

"Bu nasıl olabilir?"

Işığın ulaştığı son noktada bir kıpırdanma oluyor.

Bize doğu gelen bir figür görüyoruz.

Bir adım geri çekiliyorum, gelen kişi yaklaştıkça içimden koşmak geliyor ama nereye gideceğim ki?

Yüzleşmek zorundayım.

Bir adam bu.

Çıplak derisi çamur, pislik ya da...

Kanla kaplı.

Kesinlikle kan.

Kokusu burnuma doluyor.

Sanki kanlarda yuvarlanmış.

Saçları matlaşmış, yüzü lekelerle kaplı ve öyle pis ki gözlerinin beyazı ışıl ışıl parlıyor.

Elleri titriyor, parmakları umutsuzca bir şeyleri pençelemiş gibi kıvrılmış.

Aramızda üç metre kaldığında görüyorum ancak. Bu adam benim.

Yolundan çekiliyor, sırtımı en yakındaki duvara yapıştırıyor, geçmesi için ona yol açıyorum.

Sendeleyerek geçerken bakışları benimkilere takılıyor.

Beni gördüğünden bile emin olamıyorum.

Şokta gibi bir hali var.

Sanki içi boşalmış.

Cehennemden az önce çıkmış gibi.

Sırtı ve omuzları paramparça.

"Ne oldu sana?" diye soruyorum.

Durup bana bakıyor, sonra ağzını açıyor ve hayatımda duyduğum en korkunç sesi çıkarıyor – boğazı yırtılırcasına haykırıyor.

Sesi koridorda yankılanırken Amanda beni kolumdan yakalayıp çekmeye başlıyor.

Peşimizden gelmiyor.

Uzaklaşmamızı izliyor, sonra dönüp yürüyor.

Sonsuz karanlığa doğru gidiyor.

Otuz dakika sonra diğerlerinin aynısı bir kapının önündeyim, zihnimi temizlemeye, az önce koridorda gördüğümüz şeyi anlamlandırmaya çalışıyorum.

Sırt çantasından bir defter çıkarıp açıyorum, kalemi elime alıyorum.

Düşünmeme bile gerek kalmıyor.

Şu sözcükleri yazıveriyorum:

Evime dönmek istiyorum.

Merak ediyorum: Tanrı da böyle mi hissediyor acaba? Bir dünya yarattıktan sonra hissettiği heyecan benimkinin aynısı mı? Evet, bu dünya zaten vardı ama onunla bağlantı kurmamızı sağlayan benim. Mümkün olan bütün dünyalar arasından bu dünyayı buldum ve en azından küpün kapısından görebildiğim kadarıyla, ulaşmak istediğim dünya buydu.

Dışarı adım atıyorum ve çimenler ayaklarımın altında çıtırdıyor. Yüksekteki pencerelerden içeri dolan akşamüstü ışığı başka bir dönemden kalma bir dizi demir jeneratörü aydınlatıyor.

Gün ışığında hiç görmedim, ama bu odayı tanıyorum.

Buraya son gelişimde Michigan Gölü'nün üzerinde bir hasat ayı yükseliyordu ve bu eski cihazlardan birine sırtımı yaslamış oturuyordum. Uyuşturucudan dönen başımla geyşa maskesi takmış bir adama bakıyordum. Silah zoruyla beni bu terk edilmiş elektrik santralinin karanlık kuytularına getirmişti.

O zaman bunu bilmiyordum ama aslında kendime bakıyordum.

Başıma gelecekleri hayal edemezdim.

Beni bekleyen cehennemi.

Küp, jeneratör odasının uzak köşesinde, merdivenlerin arkasında gizlenmiş halde.

"Eee?" diyor Amanda.

"Başardım sanırım. Senin dünyanda uyanmadan önce gördüğüm son yer burasıydı."

Yıkıntı halindeki elektrik santralinden çıkıyoruz.

Dışarıda güneş parlıyor.

Yokuştan iniyoruz.

Akşamüstünün son saatleri ve duyduğumuz tek ses, gölün üstünde uçuşan martıların arada bir duyulan çığlıkları.

Batıya, Güney Chicago mahallelerine doğru yürüyoruz, bir çift avare gibi yavaş yavaş ilerliyoruz.

Uzaktaki şehir silueti tanıdık geliyor bana.

Bildiğim ve sevdiğim şehir bu.

Güneş giderek alçalıyor. Yirmi dakika kadar yürüdükten sonra yolda tek bir araç bile görmediğimizi fark ediyorum.

"Oldukça sessiz, değil mi?" diye soruyorum.

Amanda dönüp bana bakıyor.

Göle daha yakın olan terk edilmiş sanayi bölgesinde sessizlik bu kadar dikkat çekici değildi.

Burada insanı şaşırtacak kadar belirgin.

Dışarıda hiç araba yok.

İnsan yok.

Ortalık öyle sessiz ki üstümüzden geçen elektrik kablolarındaki elektriğin vınladığını duyabiliyorum.

Seksen Yedinci Cadde'deki tren istasyonu kapalı, etrafta hiç otobüs ya da tren yok.

Gördüğümüz tek hayat belirtisi, kuyruğu kopmuş kara bir kedi. Yolun kenarında, ağzında bir fareyle ilerliyor.

Amanda, "Belki de küpe dönmeliyiz" diyor.

"Evimi görmek istiyorum."

"İçimde bu yerle ilgili kötü bir his var, Jason" diyor. "Sen de hissetmiyor musun aynı şeyi?"

"Bizi nereye götürdüğünü araştırmazsak o uçan küp hakkında hiçbir şey öğrenemeyeceğiz."

"Evin nerede?"

"Logan Meydanı'nda."

"Yürüyerek gitmemiz zor."

"Bir araba ödünç alırız."

Seksen Yedinci Cadde'yi geçiyoruz, bir dizi harap evin önünden yürüyoruz. Belediye temizlikçileri buraya haftalardır uğramamış besbelli. Her yerde çöp var. Çöp dolu iğrenç torbalar sokağın her yanına saçılmış.

Pencerelerin çoğu tahtalarla kapatılmış.

Bazılarına branda çekilmiş.

Çoğundan kumaş parçaları sallanıyor.

Bazıları kırmızı.

Bazıları siyah.

Birkaç evden radyo ve televizyonların uğultusu geliyor.

Bir çocuk ağlıyor.

Ama bunlar haricinde mahalle tamamen, uğursuz bir şekilde sessiz.

Altıncı bloku aşmak üzereyken, Amanda, "Bir tane buldum!" diye haykırıyor.

Karşıya geçip 90'ların ortasından kalma bir Oldsmobile Cutlass Ciera'ya doğru yürüyorum.

Beyaz. Kaportası yer yer paslanmış. Jant kapakları yok.

Kirli camdan içeri bakınca, kontakta sallanan anahtarları görüyorum.

Şoför kapısını açıyorum, direksiyonun başına geçiyorum.

"Bunu gerçekten yapacak mıyız?" diye soruyor Amanda.

Yolcu koltuğuna oturuyor, motoru çalıştırıyorum.

Deponun dörtte biri hâlâ dolu.

Bizi gitmek istediğimiz yere götürmeye yeter.

Ön cam öyle kirli ki yüzeyine yapışan tozu, kiri ve yaprakları biraz olsun temizlemek için silecekleri on saniye aralıksız çalıştırınam gerekiyor.

Anayol bomboş.

Daha önce hiç böyle bir şey görmedim.

Görebildiğim kadarıyla iki yönde de bir tane bile araç yok.

Güneş batıyor, son ışıkları Willis Kulesi'ne çarpıp ışıldıyor.

Hızla kuzeye ilerliyorum, her yeni kilometrede midemdeki düğüm biraz daha sıkışıyor.

Amanda, "Haydi geri dönelim" diyor. "Ciddiyim. Bir sorun var besbelli."

"Ailem buradaysa benim yerim onların yanı."

"Bunun senin Chicago'n olduğundan bile emin değiliz ki?"

Radyoyu açıyor ve FM kanalındaki paraziti bir süre dolaştıktan sonra Acil Uyarı Sistemi'nin tanıdık sireni hoparlörlerde yankılanmaya başlıyor.

Bu mesaj, Illinois Polis Merkezi'nin talebi üzerine yayınlanmaktadır. Cook Country'de yirmi dört saat sokağa çıkma yasağı uygulanmaktadır. Bütün vatandaşlarımızın yeni bir açıklamaya dek evlerinde kalması gerekmektedir. Ulusal Muhafızlar bütün malıallelerin güvenliğini denetlemeyi, yiyecek dağıtınayı ve Hastalık Koruma ve Kontrol Merkezi karantina bölgelerine ulaşım sağlamayı sürdürmektedir.

Güneydeki yolda dört tane kamuflaj desenli Humvee hızla ilerliyor.

Bulaşıcı hastalık tehdidi hâlâ sürüyor. İlk belirtiler yüksek ateş, şiddetli baş ağrısı ve kas ağrısıdır. Kendinizin ya. da evinizden birinin hastalığa yakalandığını düşünüyorsanız sokağa bakan pencerelerinizden birine kırmızı bir kumaş parçası asın. Evinizde ölen varsa sokağa bakan bir pencereye siyah bir kumaş parçası asın.

Hastalık Koruma ve Kontrol Merkezi personeli mümkün olan en kısa sürede yardımınıza gelecek.

Gelişmeler için bizi dinlemeye devam edin.

Amanda bana bakıyor.

"Neden geri dönmüyorsun?"

Bizim blokta park edecek bir yer bulamayınca arabayı çalışır halde sokağın ortasına bırakıyorum.

"Sen aklını kaçırmışsın" diyor Amanda.

Yatak odası penceresinden kırmızı bir etek ve siyah bir kazak sarkan kahverengi kumtaşından binayı işaret ediyorum.

"Orası benim evim, Amanda."

"Acele et. Ve dikkatli ol lütfen."

Arabadan çıkıyorum.

Sokak çok sessiz, akşam pusunda sokaklar mavimsi görünüyor.

Bir blok ileride sokağın ortasında yavaş yavaş ilerleyen solgun karaltılar fark ediyorum.

Dönemece ulaşıyorum.

Elektrik hattı sessiz, evlerin içinden gelen ışık olması gerekenden daha yumuşak.

Mum ışığı.

Mahallemde elektrikler kesilmiş.

Ön kapının merdivenlerinden çıkıp yemek odasını gören büyük pencereden içeri bakıyorum.

İçerisi kasvetli ve karanlık.

Kapıyı tıklatıyorum.

Bir süre sonra mutfaktan çıkan bir gölge yavaşça oturma odasındaki masanın yanından geçip ön kapıya doğru geliyor.

Ağzım kupkuru oluyor.

Burada olmamam gerekirdi.

Bu benim evim değil.

Avize farklı.

Şöminenin üzerindeki Van Gogh resmini de hiç görmedim.

Kapıdaki üç kilit sırayla açılıyor.

Kapı birkaç santim aralanınca içeriden gelen koku benim evimin kokusuna hiç benzemiyor.

Hastalık ve ölüm kokusu içeriden gelen.

Daniela titreyen eliyle bir mumu kaldırıyor.

Loş ışıkta bile teninin şişliklerle kaplı olduğunu görüyorum.

Gözleri simsiyah.

Kanlı.

Beyazları neredeyse görünmez halde.

"Jason?" diyor. Sesi yumuşak ve alçak. Yanaklarından yaşlar süzülüyor. "Aman Tanrım. Sen misin?"

Kapıyı açıyor, sendeleyerek bana doğru geliyor. Ayakta durmakta zorlanıyor sanki.

Sevdiğin kişiden tiksinmek berbat bir his.

Bir adım geri çekiliyorum.

Dehşete düştüğümü fark edip duruyor.

"Nasıl olur?" diyor hırıltılı bir sesle. "Sen öldün."

"Ne diyorsun sen?"

"Bir hafta önce seni kanlarla dolu bir ceset torbası içinde buradan çıkardılar."

"Charlie nerede?" diye soruyorum.

Başını iki yana sallıyor, gözlerinden yaşlar akıyor. Öksürünce ağzını kapattığı eline kan bulaşıyor.

"Öldü mü?" diye soruyorum.

"Onu almaya gelen olmadı" diyor. "Cesedi hâlâ odasında. Orada çürüyor, Jason."

Bir an dengesini yitirir gibi oluyor, kapının pervazına tutunuyor.

"Gerçek misin?" diye soruyor.

Gerçek miyim ben?

Ne soru ama.

Konuşamıyorum.

Boğazım acıyla yanıyor.

Gözlerime yaşlar doluyor.

Ona ne kadar acısam da korkunç gerçek şu: Ondan korkuyorum. Kendimi koruma güdüsüyle dehşet içinde geri çekiliyorum.

Amanda arabadan sesleniyor: "Gelenler var!"

Sokağa bakıyorum, bir aracın farı karanlığı aydınlatıyor.

"Jason, seni burada bırakırım!" diye haykırıyor Amanda.

"O da kim?" diyor Daniela.

Yaklaşan aracın motor gürültüsünden dizel olduğunu anlıyorum. Amanda haklıydı. Bu şehrin ne kadar tehlikeli olabileceğini anladığımız anda geri dönmeliydik.

Burası benim dünyam değil.

Yine de oğlumun farklı bir versiyonunun evin ikinci katındaki yatak odasında çürümekte olduğunu düşününce kalbim sıkışıyor.

Oraya koşup onu dışarı taşımak istiyorum ama o zaman ben de ölürüm.

Merdivenlerden inip sokağa çıkıyorum, o sırada iyice yaklaşan zırhlı askeri araç, Güney Yakası'ndan çaldığımız arabanın üç metre gerisinde duruyor.

Üzerinde farklı işaretler var: Kızıl Haç, Ulusal Muhafızlar, Hastalık Koruma ve Kontrol Merkezi.

Amanda arabanın camından dışarı sarkıyor.

"Ne oluyor Jason?"

Gözlerimi siliyorum.

"Oğlum ölmüş, hâlâ içeride. Daniela da ölüyor."

Askeri aracın ön kapısı açılıyor, üzerinde siyah koruma giysisi olan siyah gaz maskesi takmış bir figür aşağı inip suikast silahını bana doğru çeviriyor.

Maskenin arkasından bir kadın sesi geliyor.

"Olduğun yerde kal."

İçgüdüsel olarak ellerimi kaldırıyorum.

Silahı çalıntı arabamızın ön camına çevirip arabaya doğru yürüyor.

Amanda'ya, "Motoru kapat" diyor.

Amanda uzanıp kontağı kapatırken askeri aracın sürücüsü de kapıyı açıp iniyor.

Verandada zorlukla ayakta duran Daniela'ya bakıyorum.

"Karım çok hasta. Oğlumun cesedi de üst katta."

"Doğru renkleri asmışsınız. Yakında birileri gelip..."

"Hemen tıbbi yardıma ihtiyacı var."

"Bu sizin arabanız mı?"

"Evet."

"Nereye gitmeyi planlıyordunuz?"

"Karımı ona yardım edebilecek birilerine ulaştırmak istiyordum. Hangi hastaneler..."

"Burada bekleyin."

"Lütfen."

"Bekle" diyor askeri aracın şoförü, aksi bir ses tonuyla.

Kaldırıma çıkıyor, şimdi verandanın en üst basamağında oturan Daniela'nın yanına gidiyor.

Onun önünde diz çöküyor, sesini duyuyorum ama söylediklerini anlayamıyorum.

Suikast silahlı kadın Amanda'yla beni kollayarak bekliyor.

Sokağın karşı tarafındaki evlerden birinin penceresinden el feneriyle evimin önünde olanları izliyor bir komşu.

Şoför geri dönüyor.

"Bakın" diyor. "Karantina merkezleri tamamen dolu. İki haftadır öyle. Onu bir merkeze yerleştirmeyi başarsanız da bir şey değişmez. Gözler kanamaya başladığında sonu gelmiş demektir. Sizi bilmem ama ben ölmekte olan insanlar ve cesetlerle dolu bir Federal Acil Yönetim Kurumu çadırı yerine kendi yatağımda ölmeyi tercih ederim." Omzunun üstünden gaz maskeli kadına bakıyor. "Nadia, bu beyefendiye oto-enjektör verir misin? Bir de maske getir."

Kadın, "Mike" diyor.

"Söylediğimi yap."

Nadia askeri aracın arkasına gidip kapıları açıyor.

"Ölecek mi yani?"

"Çok üzgünüm."

"Ne kadar vakti var?"

"Sabaha çıkacağını sanmam."

Arkamızdaki karanlıkta Daniela inliyor.

Nadia yanıma geliyor, elime beş tane dolu oto-enjektör ve bir yüz maskesi tutuşturuyor.

Askeri aracın şoförü, "Maskeyi sürekli takın. Zor olduğunu biliyorum ama ona dokunmayın" diyor.

"Bu enjektörlerde ne var?" diye soruyorum.

"Morfin. Beşini birden yaparsanız acı çekmeden ölür. Yerinizde olsam beklemezdim. Hastalığın son sekiz saati çok kötüdür."

"Hiç şansı yok mu?"

"Yok."

"Tedavisi nedir?"

"Bu şehri kurtarabilecek kadar hızlı bir tedavi bulamayacaklar."

"İnsanların evlerinde ölmesine izin mi verecekler?"

Yüzündeki maskenin vizörü bile siyah.

Gözlerini göremiyorum.

"Gitmeye kalkar ve yanlış caddelere girerseniz sizi öldürürler. Özellikle karanlıkta."

Dönüp gidiyor.

O ve maskeli kadın arazi aracına biniyorlar, motoru çalıştırıp uzaklaşıyorlar.

Güneş ufuk çizgisinin altında kayboldu.

Sokak kararıyor.

Amanda, "Hemen gitmeliyiz" diyor.

"Bu hastalık bulaşıcı."

"Farkındayım."

"Jason..."

"O benim karım."

"Hayır, karının bir *versiyonu*. O hastalığı kaparsan gerçek karını bir daha asla göremeyeceksin."

Maskeyi yüzüme takıp verandanın merdivenlerini çıkıyorum.

Yaklaştığını gören Daniela başını kaldırıp bana bakıyor.

Mahvolmuş yüzü içimi sızlatıyor.

Üzerine kan ve siyah safra kusmuş.

"Beni götürmeyecekler mi?" diyor.

Başımı iki yana sallıyorum.

Onu kucaklamak, rahatlatmak istiyorum.

Ondan koşarak kaçmak istiyorum.

"Sorun değil" diyor. "Her şey yoluna girecekmiş gibi yapmak zorunda değilsin. Ben hazırım."

"Bana bunları verdiler" diyorum, oto-enjektörleri yanına koyuyorum.

"Bunlar nedir?"

"Sonunun acısız gelmesini sağlayacak şeyler."

"Yatağımızda ölümünü izledim senin" diyor. "Oğlumun ölümünü de gördüm. Bu eve yeniden girmek istemiyorum bir daha. Hayatının bir sürü başka olasılığa rağmen böyle olacağını hiç düşünmemiştim."

"Hayatın böyle değil. Yalnızca böyle sonlandı. Hayatın çok güzeldi."

Elindeki mum düşüyor, betonun üzerinde sönüyor, fitili tütüyor.

"Sana bu iğneleri yaparsam her şey biter" diyorum. "İstediğin bu mu?"

Başını sallıyor, yanaklarından kan ve gözyaşı akıyor.

Oto-enjektörlerden birinin mor kapağını açıyorum, ucunu bacağına yaslıyorum ve diğer ucundaki düğmeye basıyorum.

Şırınga bedenine bir doz morfin gönderirken Daniela kımıldamıyor bile. Sonraki dört şırıngayı da peş peşe yapıyorum.

Morfin etkisini hemen gösteriyor.

Ferforje parmaklığa doğru devriliyor, ilaç etkisini gösterirken siyah gözleri matlaşıyor.

"Daha iyi misin?" diye soruyorum.

Gülümser gibi oluyor, sonra giderek boğuklaşan sesiyle konuşuyor: "Halüsinasyon gördüğümü biliyorum ama sen benim meleğimsin. Bana geri döndün. O evde tek başıma ölmekten öyle korkuyordum ki."

Hava hızla kararıyor.

"Başım... öyle hafifledi ki" diyor.

Bu verandada birlikte oturduğumuz akşamları düşünüyorum. İçki içerek. Gülerek. Sokak lambalarının ışığında kaldırımdan geçen komşularla atışarak geçen huzurlu akşamlar geliyor aklıma.

Şu anda kendi dünyam bana öyle güvenli ve kusursuz görünüyor ki. Şimdi anlıyorum – o güvenli hayatın kıymetini bilemedim. Her şey çok güzeldi ama her an dağılıp gidebilirdi ve bunun farkında değildim.

Daniela, "Keşke bana dokunabilseydin, Jason" diyor.

Sesi hırıltılı bir fısıltıdan ibaret şimdi.

Gözleri kapanıyor.

Nefes alıp verişi giderek yavaşlıyor.

Sonunda göğsü inip kalkmaz oluyor.

Onu bu halde burada bırakmak istemiyorum, ama ona dokunmamam gerektiğini biliyorum.

Ayağa kalkıp kapıdan içeri giriyorum. Ev sessiz ve karanlık, ölüm bir ürperti gibi kaplıyor her yanımı.

Mum ışığıyla aydınlanan yemek odasından geçip mutfağa, oradan çalışma odasına giriyorum. Sert ahşap zemin ayaklarımın altında gıcırdıyor – evde başka hiç ses yok.

Merdivenlerin başında durup ikinci katın karanlığına bakıyorum, oğlumun cesedi orada, yatağında çürüyor.

Oraya gitme arzusu bir kara deliğin karşı konulmaz çekimi gibi.

Ama ona direniyorum.

Kanepenin üzerindeki battaniyeyi alıp dışarı çıkıyorum, battaniyeyi Daniela'nın cesedinin üzerine örtüyorum.

Sonra evimin kapısını kapatıp merdivenlerden iniyor, bu dehşetten uzaklaşıyorum.

Arabaya binip motoru çalıştırıyorum.

Dönüp Amanda'ya bakıyorum.

"Beni burada bırakmadığın için teşekkür ederim."

"Bırakmam gerekirdi."

Direksiyona geçiyorum, yola çıkıyoruz.
Şehrin bazı bölgelerinde hâlâ elektrik var.
Bazı mahalleler kapkaranlık.
Gözlerim doluyor sürekli.
Yolu göremiyorum.

Amanda, "Jason, bu senin dünyan değil" diyor. "O senin karın değildi. Hâlâ eve dönüp onları bulabilirsin."

Mantığım haklı olduğunu söylüyor ama duygularıma söz geçiremiyorum.

O kadını sevme ve koruma güdüsü kemiklerime işlemiş.
Şimdi Bucktown'dan geçiyoruz.
Uzakta bir mahalleden alevler yükseliyor.

Anayol karanlık ve boş.
Amanda uzanıp yüzümdeki maskeyi çıkarıyor.
Evimin içindeki ölüm kokusu hâlâ burnumda.
O kokudan kurtulamıyorum.

Evimizin önündeki verandada bir battaniyenin altında ölmekte olan Daniela'yı düşünüyorum.

Şehir merkezinde batıya doğru ilerlerken pencereden dışarı bakıyorum.

Yıldızların ışığında gökdelenleri ancak seçiyorum.
Siyah ve cansızlar.
Amanda, "Jason?" diyor.
"Efendim?"
"Bir araba bizi takip ediyor."
Dikiz aynasına bakıyorum.

Hiç ışık olmadığından arkamızdan gelen hayalet bir aracı anımsatıyor.

Birden yanan kör edici kırmızı ve mavi ışıklar arabamızın içine doluyor.

Arkamızdaki arabadan megafonla anons yapılıyor: *Aracınızı kenara çekin.*

Paniğe kapılıyorum.

Kendimizi koruyacak hiçbir şeyimiz yok.

Bu külüstür arabayla kaçmamız da olanaksız.

Ayağımı gazdan çekiyorum, sürat göstergesinin ibresi ters yönde hareketleniyor.

Amanda, "Duracak mısın?" diyor.

"Evet."

"Neden?"

Yavaşça frene basıyorum, hızımız düşerken arabayı kenara çekip durduruyorum.

"Jason." Amanda kolumu tutuyor. "Ne yapıyorsun?"

Yan aynadan siyah bir cipin arkamızda durduğunu görüyorum.

Aracın motorunu durdurun ve anahtarları pencereden dışarı atın.

"Jason!"

"Güven bana."

Bu size son uyarım. Arabanın motorunu kapatın, anahtarları pencereden dışarı atın. Kaçmaya kalkışırsanız sonunuz kötü olacak.

Bir mil kadar geride başka farlar beliriyor.

Vitesi park konumuna alıp farları kapatıyorum. Penceremi indiriyorum, kolumu dışarı çıkarıp anahtarları dışarı atıyormuş gibi yapıyorum.

Cipin yan kapısı açılıyor, gaz maskeli bir adam elinde silahıyla dışarı çıkıyor. Arabayı çalıştırıyorum, farları yakıyorum ve gazı köklüyorum.

Motorun gürültüsüne rağmen silah sesini duyuyorum.

Arka camı bir kurşun deliyor.

Sonra bir tane daha.

Üçüncü kurşun araba teybine saplanıyor.

Geri dönüp bakınca cipin birkaç yüz metre geride kaldığını görüyorum.

Hız göstergesinin ibresi altmış kilometreyi gösteriyor.

"Çıkış noktasından ne kadar uzaktayız?" diye soruyor Amanda.

"Birkaç kilometre."

"Başkaları da geliyor."

"Onları görüyorum."

"Jason, eğer bizi yakalarlarsa..."

"Biliyorum."

Şimdi hızım doksanın üstünde, motor bu hızda gitmekte zorlanıyor, dakika devir sayısı kırmızı seviyeye ulaşıyor.

Dönmemiz gereken yolun yarım kilometre ötede olduğunu söyleyen bir tabelanın yanından geçiyoruz.

Bu hızla dönüş yoluna birkaç saniyede ulaşıyoruz.

Frenlere asılıyorum ama dönüşten önceki rampanın üstünden hızla geçiyoruz.

İkimizin de emniyet kemerleri takılı değil.

Amanda torpido gözüne, ben direksiyona yapışıyoruz.

Rampayı aşınca dur işaretine aldırmadan sola dönüyorum – lastikler ciyaklıyor, burnuma yanık kokusu geliyor. Amanda araba kapısına savruluyor, ben de neredeyse onun koltuğuna çıkacak gibi oluyorum.

Üst geçitten geçerken anayolda beş tane araç sayıyorum; en yakındaki cip, peşinde iki arazi aracıyla hızla çıkış rampasına yaklaşıyor.

Güney Chicago'nun boş sokaklarını hızla aşıyoruz.

Amanda öne eğiliyor, ön camdan dışarı bakıyor.

"Ne oluyor?" diye soruyorum.

Gökyüzüne bakıyor.

"Orada ışıklar görüyorum."

"Bir helikopter falan mı yoksa?"

"Evet."

Boş kavşaklardan hızla geçiyorum, yıkıntı halindeki tren istasyonunu geride bırakıp kenar mahalleden çıkıyoruz, terk

edilmiş depoların bulunduğu sanayi mahallesine ulaşıyoruz.

Şehrin kıyısındayız artık.

"Yaklaşıyorlar" diyor Amanda.

Bir mermi arabanın bagajına saplanıyor.

Peş peşe gürültüyle ateşlenen üç tanesi kaportayı deliyor.

"Bir makineli tüfek bu" diyor Amanda.

"Yere yat."

Yaklaşan sirenlerin sesini duyuyorum artık.

Bu eski Sedan yaklaşan araçlarla asla bol ölçüşemez.

İki kurşun daha arka camı deliyor.

Bir tanesi Amanda'nın koltuğuna saplanıyor.

Kurşun delikleriyle dolu camdan ilerideki gölü görüyorum.

"Dayan, az kaldı" diyorum.

Pulaski Caddesi'nden sağa dönüyorum, üç kurşun arka koltuğun yanındaki camı parçalarken farları kapatıyorum.

Farları kapatınca ilk birkaç saniye boyunca karanlıkta uçuyormuşuz gibi geliyor bana.

Sonra gözlerim karanlığa alışıyor.

İlerideki kaldırımı görebiliyorum, çevremizde binaların siyah siluetleri yükseliyor.

Burası kırların ortasındaymışız gibi karanlık.

Ayağımı gazdan çekiyorum ama frene dokunmuyorum.

Geri dönüp bakınca hızla Pulaski'ye sapan arazi araçlarını görüyorum.

Biraz ilerideki, yıldızlı gökyüzüne yükselen tanıdık bacaları seçebiliyorum.

Hızımız saatte kırk kilometre ama arazi araçları hızla yaklaşsalar da farları henüz bize ulaşmadı.

Tel örgüyü görüyorum.

Hızımız giderek azalıyor.

Yolun karşısına geçiyorum, arabanın burnunu kilitli kapıya bindirip kapıları ardına kadar açıyorum.

Yavaşça otoparkta ilerliyoruz, devrilmiş trafik lambası

direklerinin etrafından manevra yaparken dönüp yola bakıyorum.

Siren sesleri yaklaşıyor.

Arazi araçları kapının önünde hızla geçiyor, peşlerinde tepelerine makineli tüfekler yerleştirilmiş iki dört çekerli var.

Motoru kapatıyorum.

Sessizlikte, uzaklaşan sirenleri dinliyorum.

Amanda yerden kalkarken arka koltuktaki sırt çantasını alıyorum.

Arabanın kapanan kapılarının sesi karşımızdaki tuğla duvarda yankılanıyor.

Yıkıntı halindeki binaya doğru yürüyoruz, üstündeki tabelada kalan yazıyı okuyorum: CAGO ELEKTRİK.

Başımızın üstünden geçen bir helikopter parlak spot ışığıyla otoparkı tarıyor.

Şimdi bir motor sesi duyuyorum.

Siyah bir arazi aracı hızla üzerimize geliyor.

Farları gözlerimizi kör ediyor.

Binaya doğru koşmaya başlıyoruz, megafondan gelen bir erkek sesi durmamızı emrediyor.

Tuğla duvardaki delikten içeri giriyorum, Amanda'nın içeri gelmesine yardım ediyorum.

İçerisi zifiri karanlık.

Çantayı yırtarcasına açıp el fenerini çıkarıyorum.

Fenerin ışığında yerle bir olmuş bir ofis görüyoruz. Karanlıkta bu yeri görünce Jason2'yle buraya geldiğim geceyi hatırlıyorum. Beni çıplak bir halde silah zoruyla bu eski binanın farklı bir versiyonuna getirmişti.

İlk odadan çıkıyoruz, el fenerinin ışığı karanlığı deliyor.

Bir koridordan geçiyoruz.

Giderek daha hızlı koşuyoruz.

Ayak seslerimiz çürümüş tahtalarda yankılanıyor.

Yüzümden akan terler gözlerimi yakıyor.

Kalbim öyle hızlı atıyor ki göğsümden çıkacak sanıyorum.

Nefes nefeseyim.

Arkamızdan sesleniyorlar.

Geri dönüp bakınca karanlığı delen lazerleri ve gece görüşü gözlüklerine ait olduğunu sandığım yeşil ışıkları görüyorum.

Telsiz sesi geliyor, birileri fısıldaşıyor, helikopterin pervanesinin gürültüsü duvarları aşıp içeri doluyor.

Koridora rasgele ateş etmeye başladıklarında kendimizi yere atıp bekliyoruz.

Sendeleyerek ayağa kalkınca hızla koşmaya başlıyoruz yeniden.

Bir kesişim noktasında başka bir koridora dalıyorum, doğru yolda olduğumuzu sanıyorum ama karanlıkta emin olmak imkânsız.

Sonunda jeneratör odasına inen açık merdivenlerin tepesindeki metal platforma ulaşıyoruz.

Aşağı iniyoruz.

Peşimizdekiler öyle yakın ki koridordan gelen üç farklı insan sesini ayırt edebiliyorum.

İki adam, bir kadın.

Amanda'nın peşinden son basamaktan inerken merdivenlerde ayak sesleri yankılanmaya başlıyor.

İki kırmızı nokta etrafımızda dolaşıyor.

Yana çekiliyorum ve karanlığın içinde küpün durduğunu tahmin ettiğim yöne doğru koşmaya devam ediyorum.

Tepemizden silah sesleri geliyor, koruma giysileri içinde iki kişi merdivenlerin sonuna ulaşıp peşimizden ileri atılıyor.

Küp on beş metre kadar ileride, kapısı açık ve yaklaşan fenerimizin ışığında metal yüzeyi hafifçe parlıyor.

Silah sesi.

Sağ kulağımın yanından eşekarısı gibi vızıldayan bir şey hızla geçiyor.

Küpe çarpan bir mermiden kıvılcım çakıyor.

Kulağım yanıyor.

Arkamızda bir adam haykırıyor: "Kaçacak yeriniz kalmadı!"

Küpe ilk önce Amanda giriyor.

Eşiği aşar aşmaz dönüyorum, omzumla kapıyı itmeye başlıyorum.

Altı metre ötemizdeki askerlerin gaz maskeleri altında hızla nefes alıp verdiklerini bile duyabiliyorum.

Ateş açıyorlar, tüfeklerinin ağzından parlak ışıklar fışkırıyor ve bu kâbus dünyasında gördüğüm ve işittiğim son şey küpün metal yüzeyine çarpan kurşunlar ile onların sesleri oluyor.

Hemen ilaç alıp koridorda yürümeye başlıyoruz.

Bir süre sonra Amanda durmak istiyor ama ben duramıyorum.

Yürümeye devam etmek zorundayım.

Bir saat boyunca hiç durmadan yürüyorum.

İlacın etkisi geçene kadar.

Kulağım kanıyor, giysilerim kan içinde.

Koridor yeniden bir kutuya dönüşüyor.

Sırt çantasını yere atıyorum.

Üşüyorum.

Ter içindeyim.

Küpün ortasında duran Amanda'nın eteği kirli ve yırtılmış, kazağı parçalanmış. Bunlar terk edilmiş elektrik santralinde koşarken oldu.

Feneri yere bırakırken içimde bir şeyler kopuyor.

Enerji, gerilim, öfke, korku.

Hepsi bir anda içimde yükseliyor ve kontrol edilemez bir şekilde hıçkırarak ağlamaya başlıyorum.

Amanda feneri kapatıyor.

Soğuk duvara yapışıp yere çöküyorum, Amanda beni kucağına çekiyor.

Parmaklarını saçlarımın arasında dolaştırıyor.

Kalan ampul sayısı: 40

Kendime geldiğimde etraf kapkaranlık, sırtımı duvara vermiş, küpün içinde yerde yan yatıyorum. Amanda'ya sarılarak uyumuşum, bedenlerimiz birbirine yaslanıyor. Başı omzumda.

Çok aç ve susuzum.

Ne kadardır uyuduğumu merak ediyorum.

En azından kulağımın kanaması kesilmiş.

Çaresiz durumda olduğumuzu inkâr etmek imkânsız.

Birbirimizden başka sabit olan tek şey bu küp.

Çok büyük bir okyanusun ortasında minik bir kayık.

Sığınağımız.

Hapishanemiz.

Yuvamız.

Onu uyandırmamaya özen göstererek Amanda'nın yanından kalkıyorum.

Kapüşonlu sweatshirt'ümü çıkarıp katlıyor, başının altına yerleştiriyorum.

Kımıldıyor ama uyanmıyor.

Kapıyı yokluyorum, kilidi açınamam gerektiğini biliyorum. Ama dışarıda ne olduğunu öğrenmek zorunda olduğumu hissediyorum ve küp bana klostrofobik geliyor.

Kapı kolunu çevirip yavaşça açıyorum.

Burnuma gelen ilk koku, çam ağaçları.

Sık bir çam ormanındayız, ağaçların arasından güneş ışığı sızıyor.

Birkaç metre ötede bir geyik kımıltısız duruyor, siyah, ıslak gözleriyle küpe bakıyor.

Adımımı dışarı atınca geyik sessizce çamların arasında yok oluyor.

Orman insanı şaşırtacak kadar sessiz.

Çam iğneleriyle kaplı zemin puslu.

Küpten birkaç adım uzaklaşıyor, sabah güneşinin altına, toprağa oturuyorum, güneşin sıcak ve parlak ışıklarının keyfini çıkarıyorum.

Bir meltem ağaçların tepesinde dolaşıyor.

Burnuma duman kokusu geliyor.

Bir ateşten mi?

Bacadan mı?

Burada kim yaşıyor acaba?

Nasıl bir dünya bu?

Ayak sesleri duyuyorum.

Dönüp bakınca Amanda'nın ağaçların arasından bana doğru geldiğini görüyorum ve aniden suçluluk doluyor içim – son dünyada benim yüzümden az kalsın ölüyordu. Buraya benim yüzümden düşmedi, beni kurtardığı için düştü. Cesurca tehlikeli bir şey yaptığı için.

Yanıma oturup yüzünü güneşe çeviriyor.

"Nasıl uyudun?" diye soruyor.

"Kötü. Boynum tutulmuş. Sen?"

"Her yanım ağrıyor."

Eğilip kulağımı inceliyor.

"Kötü mü?"

"Hayır, kurşun kulakmemeni sıyırmış anladığım kadarıyla. Yarayı temizlerim."

Geleceğin Chicago'sunda doldurduğumuz su şişesini bana uzatıyor, kocaman bir yudum alıp sonsuza dek içmek istiyorum.

"İyi misin peki?" diye soruyor.

"Onu düşünmeden edemiyorum. Verandamızda öylece ölüşünü. Charlie de odasında. Sen ve ben öyle fena kaybolduk ki."

"Zor olduğunu biliyorum ama asıl düşünmeden gereken soru –ikimizin de düşünmesi gereken– bizi neden o dünyaya götürdüğün."

"Tek yazdığım 'Eve dönmek istiyorum'du."

"Evet. Öyle yazdın ama içinden geçen başka bir şey vardı."

"Nasıl yani?"

"Açık değil mi?"

"Değil."

"En büyük korkun."

"O tür bir senaryodan herkes korkmaz mı?"

"Belki. Ama o senaryo tam senin zihninden çıkacak bir şeydi. Bunu görmediğine şaşırıyorum."

"Nasıl benim zihnimden çıkacak bir şey?"

"Ailen yalnızca ölmedi, bir hastalıktan öldü. Sekiz yaşındayken de anneni de bir hastalık yüzünden kaybettin."

Amanda'ya bakıyorum.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Sence nereden biliyorum?"

Elbette. Jason2'nin terapistiydi.

"Annesinin ölümünü seyretmek onu değiştirdi. Bu yüzden asla evlenmedi, çocuk sahibi olmadı. Kendini işine verdi."

Ona inanıyorum. Bazen Daniela'dan kaçınayı düşündüğüm olmuştu. Onu çılgınca sevdiğimden değil, kaybetmekten korktuğum için. Charlie'ye hamile olduğunu öğrendiğimde de aynı korkuyu yeniden hissetmiştim.

"Neden öyle bir dünyaya gitmek isteyeyim ki?"

"İnsanlar neden kontrolcü annelerine benzeyen kadınlarla evlenir? Ya da eve hiç uğramayan babaları gibi erkeklerle? Eski hataları düzeltebilmek için. Çocukken canını yakan şeyleri yetişkin olunca düzeltebilmek için. Belki ilk bakışta fazla anlamlı gelmiyordur ama bilinçaltı kendi ritmiyle işler. O dünya küpün nasıl çalıştığını anlamamıza epey yardımcı oldu bence."

Su şişesini yeniden ona uzatıp, "Kırk" diyorum.

"Kırk ne?"

"Kırk ampul kaldı. Yarısı senin. Doğru dünyaya gitmek için yirmişer şansımız var. Ne yapmak istersin?"

"Emin değilim. Tek bildiğim, kendi dünyama dönmeyeceğim."

"Yola birlikte mi devam edelim, vedalaşalım mı?"

"Sen nasıl hissediyorsun bilmiyorum ama bence birbirimize ihtiyacımız var. Eve ulaşınana yardım edebilirim belki."

Çam ağacının gövdesine yaslanmış oturuyorum, dizimde bir not defteri duruyor, aklım karmakarışık.

Yalnızca sözcükler, niyet ve arzular aracılığıyla bir dünya yaratma düşüncesi bile ne kadar tuhaf.

Sıkıntı verici bir paradoks – kontrol tamamen bende ama kendimi kontrol edebildiğim kadarıyla.

Duygularımı.

İçimdeki fırtınayı.

Bana yön veren gizli motoru.

Sınırsız sayıda dünya varsa kendiminkini, bana ait olanı nereden bulacağım?

Sayfaya bakıyorum, benim Chicago'mla ilgili aklıma gelen bütün ayrıntıları yazmaya başlıyorum. Hayatımı sözcüklerle çiziyorum.

Mahallemdeki sokaktan birlikte okula yürüyen çocuklar, bir pınarın neşeli ve fokur fokur sesini andıran cıvıltıları.

Evimden üç blok ötedeki soluk beyaz tuğla duvarın üzerindeki, çok güzel olduğu için üstü yıllarca boyanmayan grafiti.

Evimin ayrıntılarını düşünüyorum.

Merdivenin mutlaka gıcırdayan dördüncü basamağı.

Alt kattaki, musluğu damlatan banyo.

Mutfağımızdan sabah yükselen taze kahve kokusu.

Bütün dünyamın bağlı olduğu minik, önemsiz ayrıntılar.

11

Kalan ampul sayısı: 32

Estetikte tekinsiz vadi adlı bir teori vardır. Teoriye göre, insana *neredeyse* tıpatıp benzeyen bir şey –manken ya da insansı robot– bakanda tiksinti uyandırır, çünkü görüntü insana çok yakındır, fakat hem tanıdık hem yabancı oluşuyla bir tür tekinsizlik hissi uyandıracak kadar da yanlıştır.

Neredeyse benimkinin aynısı diyebileceğim bu Chicago'da yürürken benzer bir his içindeyim. Bir kıyamet kâbusunu buna tercih ederdim. Yıkılan binalar ve gri ıssızlıklar, binlerce kez geçtiğim kavşakta durup sokak adı tabelalarının değiştiğini görmek kadar korkutucu değil. Ya da her sabah üç doz kahveli, soyalı Americano'mu aldığım kafenin bir butik şarap mağazası olduğunu görmek kadar. Ya da Eleanor Caddesi 44 numaradaki kahverengi kumtaşından evimde yabancıların yaşadığını görmek.

O ölüm ve hastalık dünyasından kaçtığımızdan beri geldiğimiz dördüncü Chicago bu. Hepsi bunun gibiydi – *neredeyse* yuvam.

Karanlık çöküyor, ilacı ara vermeden dört kez üst üste aldığımız ve dinlenme fırsatı bulmadığımız için ilk defa küpe hemen dönmemeye karar veriyoruz.

Amanda'nın dünyasındayken kaldığım, Logan Meydanı'ndaki otele gidiyoruz.

Neon ışıklı tabelası yeşil değil kırmızı ama adı aynı –ROYALE OTELİ– ve tıpkı eskisi gibi tuhaf, yine zamanda donmuşa benziyor ama binlerce küçük fark da var.

Odamızda tıpkı geçen sefer kaldığım odadaki gibi çift kişilik iki yatak var. Sokağa bakıyor.

Tuvalet malzemelerini ve ikinci el giysiler satan bir mağazadan aldığımız giysileri koyduğumuz alışveriş torbalarını televizyonun yanındaki şifoniyerin üstüne koyuyorum.

Kendi dünyamda olsam temizlik malzemesi, küf ve belki de daha beter kokuların karıştığı bu eski odada kalmak istemezdim.

Oysa bu gece lüks bir yer gibi geliyor.

Sweatshirt'ümü ve fanilamı çıkarıp "Oda hakkında yorum yapamayacak kadar kirliyim" diyorum.

Çıkardığım kıyafetleri çöpe atıyorum.

Amanda gülüyor. "Benimle kim daha pis yarışı yapmaya kalkma, kazanamazsın" diyor.

"Bu halde olmamıza rağmen bize oda vermelerine şaşırdım" diyorum.

"Nasıl bir yerde olduğumuzu anla işte."

Pencereye gidip perdeleri aralıyorum.

Sabahın erken saatleri.

Yağınur yağıyor.

Otelin tabelasından içeri kırmızı neon ışığı sızıyor.

Hangi yılda, hangi gündeyiz hiçbir fikrim yok.

"Banyo sırası önce sende" diyorum.

Çok geçmeden seramiklere akan suyun sesini duyuyorum.

"Aman Tanrım, yıkanmalısın Jason! Ne kadar iyi geliyor bilemezsin!" diyor.

Yatağa uzanmak istemiyorum, çünkü çok kirliyim. Radyatörün yanına, halının üstüne oturuyorum; bir yandan ısınıyor, bir yandan da pencereden dışarı bakıp kararan gökyüzünü seyrediyorum.

Amanda'nın dediğini yapıp banyoya giriyorum.

Duvarlar buhar kaplı.

Sıcak, günlerdir küpte uyumaktan tutulan belime çok iyi geliyor.

Sakalımı tıraş ederken bu dünyadaki kimliğimi düşünüyorum.

Lakemont Koleji'nde ya da diğer yerel okullarda Jason Dessen adlı bir fizik profesörü yok. Yine de bir yerlerde olduğumu tahmin ediyorum.

Bir başka şehirde.

Belki başka bir ülkede.

Belki farklı bir adla, farklı bir işte çalışıyorum. Farklı bir kadınla birlikteyim.

Öyleysem, günlerimi bozuk arabaların altında, bir tamircide geçiriyorsam ya da kolej öğrencilerine fizik öğretmek yerine dişçilik yapıyorsam yine de aynı adam mıyım?

Bütün kişiliğimi ve hayat tarzımı üzerimden sıyırıp attığımda beni ben yapan temel öğeler nelerdir?

Bir saat sonra banyodan çıkıyorum, günlerdir ilk defa temizim. Üzerimde kot pantolon, kareli gömlek, eski bir çift Timberland ayakkabı var. Ayağıma yarım numara büyük geldiği için iki kat kalın çorap giydim.

Amanda beni onaylayan bakışlarla süzüyor, "Yakışmış" diyor.

"Sen de hiç fena değilsin."

Onun ikinci el giysileri siyah kot pantolon, bot, beyaz tişört ve eski sahibi yüzünden hâlâ sigara kokan siyah bir deri ceket.

Yatağa uzanmış, bilmediğim bir televizyon programı izliyor.

Bana bakıyor. "Ne yapmalıyız biliyor musun?"

"Ne?"

"Bir şişe kırmızı şarap almalıyız. Bol bol yiyecek. Mönüdeki bütün tatlılar. Kolejden beri bu kadar zayıflamadım."

"Çoklu evren diyeti."

Gülüyor, güldüğünü duymak güzel.

Yağmur altında yirmi dakika yürüyoruz, çünkü en sevdiğim restoranlardan birinin yerinde olup olmadığını görmek istiyorum.

Restoranı yerinde bulunca yabancı bir şehirde sevdiğim biriyle karşılaşmış gibi oluyorum.

Eski bir Chicago hanı gibi döşenmiş sevimli hipster restoranına giriyoruz.

Masaya oturmak için epey bekliyoruz, bu sırada barın başında bekliyoruz, taburelerin boşalmasını bekliyoruz. En sonunda yağmurdan ıslanmış camın kenarına yerleşiyoruz.

Kokteyl ısmarlıyoruz.

Sonra da şarap.

Masaya sürekli yeni meze tabakları geliyor.

İçkinin etkisiyle gevşiyoruz, çevremizde gördüklerimiz hakkında konuşuyoruz.

Yediğimiz yemekten.

Sıcak ve rahat bir yerde olmanın keyfinden söz ediyoruz.

İkimiz de küpten bir kez olsun söz etmiyoruz.

Amanda bir ormancıya benzediğini söylüyor.

Ben de motosiklet meraklısı bir kıza.

Bol bol, yüksek sesle gülüyoruz, çünkü buna ihtiyacımız var.

Tuvalete gitmek için yerinden kalkarken, "Döndüğümde burada olacaksın değil mi?" diyor.

"Yerimden kımıldayamayacağım."

Ama giderken dönüp dönüp arkasına bakıyor.

Bar boyunca yürüyüp köşede gözden kayboluşunu izliyorum.

Kendi başıma kalınca anın sıradanlığına tahammül etmekte zorlanıyorum. Bakışlarımı restoranda dolaştırıyorum, gar-

sonların, müşterilerin yüzlerini süzüyorum. Konuşan onlarca insanın sesi anlamsız bir kükremeye dönüşüyor.

İnsanlar benim bildiklerimi bilse neler olurdu merak ediyorum.

Otele dönerken hava daha soğuk ve yağmurlu.

Otele yaklaşınca mahalle barı Village Tap'in karşı kaldırımda yanıp sönen tabelasını görüyorum.

"Uyumadan önce birer kadeh daha içelim mi?" diyorum.

Saat geç olduğundan bardaki kalabalık çekilmiş.

Bara oturuyoruz, teslim ettiği siparişleri dokunmatik ekranda hesaba giren barmene bakıyorum.

Sonunda dönüp yanımıza geliyor, önce Amanda'ya, sonra bana bakıyor.

Matt bu. Bana hayatım boyunca yüzlerce kez servis yapmıştır. Kendi dünyamdaki son gecemde Ryan Holder'la bana da içki servis etmişti.

Yüzünde beni tanıdığına dair en ufak bir işaret göremiyorum.

Boş bakışlarla, ilgisiz bir nezaketle süzüyor beni.

"Ne istersiniz?"

Amanda şarap istiyor.

Ben bir bira istiyorum.

İçkilerimizi getirmeye gittiğinde eğilip Amanda'ya fısıldıyorum: "Barmeni tanıyorum. Ama o beni tanımadı" diyorum.

"Nereden tanıyorsun onu?"

"Burası benim mahallemin barı."

"Hayır. Değil. O da seni tanımıyor zaten. Ne olacağını sanmıştın?"

"Çok tuhaf. Burası her zamanki gibi görünüyor."

Matt içkilerimizi getiriyor.

"Şimdi mi ödemek istersiniz, kalkarken mi?"

Üzerimde kredi kartım, kimliğim yok, yalnızca ceketimin

iç cebinde bir miktar nakit taşıyorum. Kalan ampullerin hemen yanında."

"Şimdi ödeyelim" diyorum. Paraya uzanırken ekliyorum, "Ben Jason, bu arada."

"Matt."

"Mekânı sevdim. Senin mi?"

"Evet."

Barı hakkında ne düşündüğüm hiç umurunda görünmüyor. Beni tanımadığından emin olunca mideme bir boşluk hissi çöküyor. Amanda bunu hissediyor. Matt yanımızdan ayrılınca şarap kadehini kaldırıp bira bardağıma dokunduruyor.

"İyi bir yemek, sıcak bir yatak ve henüz ölmemiş olmanın şerefine."

Otel odasına dönünce ışıkları kapatıp karanlıkta soyunuyoruz. Kaldığımız yerden artık hiç şikâyetçi değilim, yatak o kadar rahat geliyor ki.

Amanda kendi yatağından bana sesleniyor: "Kapıyı kilitledin mi?"

"Evet."

Gözlerimi yumuyorum. Pencereyi döven yağmur damlalarının sesini dinliyorum. Aşağıdaki ıslak caddeden arada bir araçlar geçiyor.

"Güzel bir geceydi" diyor Amanda.

"Öyleydi. Küpü özledim diyemem ama ondan uzakta olmak tuhaf."

"Seni bilmem ama eski dünyamız hayalet bir dünyaymış gibi geliyor bana artık. Bir rüya giderek silikleşir ya hani? Rengini, yoğunluğunu, mantığını yitirir. Onunla kurduğun duygusal bağ zayıflar."

"Sence tamamen unutabilecek misin?" diye soruyor. "Kendi dünyanı?"

"Bilmiyorum. Artık gerçek olduğuna inanmayacağım bir

an gelebilir. Çünkü değil. Şu anda tek gerçek bu şehir. Bu oda. Bu yatak. Sen ve ben."

Gecenin bir yarısında, Amanda'nın yanıma geldiğini hissediyorum.

Yeni bir şey değil bu. Küpte bu şekilde pek çok kez uyuduk birlikte. Kaybolmuş iki insan gibi karanlıkta birbirimize sarıldık.

Şu anki tek fark, üzerimizde iç çamaşırlarımızdan başka bir şey olmaması. Yumuşak teni aklımı karıştırıyor.

Perdelerin arasından neon ışık sızıyor.

Karanlıkta uzanıyorum, elimi tutup kendine sarıyor.

Sonra dönüp bana bakıyor.

"Ondan çok daha iyisin."

"Kim?"

"Tanıdığım Jason."

"Umarım öyleyimdir. İsa aşkına." Şaka yaptığımı anlasın diye gülümsüyorum. Gece yarısını andıran gözleriyle bana bakıp susuyor. Birbirimizi sürekli görüyoruz, ama şu anda bana bakışında değişik bir şeyler var.

Aramızda bir bağ var ve bu bağ her gün biraz daha kuvvetleniyor.

Ona bir santim daha yaklaşsam işimiz biter.

Buna hiç kuşkum yok.

Onu öpersem, onunla sevişirsek belki kendimi suçlu hisseder ve pişman olurum, belki de beni mutlu edebileceğini fark ederim.

Bir versiyonum şu anda onu mutlaka öpüyordur.

Bir versiyonum o soruların cevaplarını biliyordur.

Ama ben öğrenemeyeceğim.

"Yatağıma dönmemi istiyorsan söyle yeter" diyor.

"Dönmeni istemiyorum ama dönmene ihtiyacım var" diyorum.

Kalan ampul sayısı: 24

Dün kendimi Lakemont kampüsünde gördüm, Daniela'nın –halk kütüphanesindeki gazetelerde bulduğum ölüm ilanına göre– otuz üç yaşında beyin kanserinden öldüğü bir dünyadaydım.

Bugün Chicago'da güneşli bir akşamüstü ve Jason Dessen iki yıl önce bir araba kazasında ölmüş.

Bucktown'da bir sanat galerisine giriyorum, tezgâhın arkasındaki, burnunu bir kitaba gömmüş oturan kadına bakmamaya çalışıyorum. Bunun yerine görebildiğim kadarıyla hepsi Michigan Gölü'nü konu alan yağlıboya tablolarla dolu duvarlara odaklanıyorum.

Her mevsimde.

Her renkte.

Günün her saatinde.

Kadın başını kaldırmadan, "Yardımcı olabileceğim bir konu varsa buradayım" diyor.

"Sanatçı siz misiniz?"

Kitabı kenara kaldırıyor, tezgâhın arkasından çıkıyor.

Yanıma geliyor.

Ölmesine izin vermek zorunda kaldığım geceden beri ilk defa Daniela'ya bu kadar yakınım. Göz kamaştırıyor – üzerine oturan kot pantolonu ve akrilik boya sıçramış siyah tişörtüyle harika görünüyor.

"Evet, benim. Daniela Vargas."

Beni tanımadığı, kim olduğumu bilmediği belli. Bu dünyada hiç karşılaşmamış olmalıyız.

"Jason Dessen."

Elini uzatıyor, sıkıyorum. Bu el onun eli – sert, güçlü ve becerikli. Bir sanatçının eli. Tırnaklarına boya bulaşmış. Sırtımda dolaşan parmaklarını hissedebiliyorum.

"Bunlar harika" diyorum.

"Teşekkürler."

"Tek bir konuya odaklanmanıza bayıldım."

"Gölü üç yıl önce çizmeye başladım. Her mevsimde öyle farklı ki." Önünde durduğumuz resmi işaret ediyor. "Bu ilk denemelerimden biriydi. Şunu da ağustosta Juneway Sahili'nde yaptım. Yaz sonunda berrak günlerde suyun rengi parlak mavimsi yeşile dönüyor. Tropik bir göle benziyor." Duvar boyunca yürüyor. "Sonra ekim ayında böyle bir günle karşılaşıyorsunuz. Gökyüzünü bulutlar kaplıyor ve su gri görünüyor. Öyle günleri çok seviyorum, çünkü havayla su arasında hemen hiç fark kalmıyor."

"En sevdiğiniz mevsim hangisi?" diye soruyorum.

"Kış."

"Gerçekten mi?"

"Her gün farklı görünüyor, gün doğumları da harika oluyor. Geçen yıl göl suları donduğunda en güzel resimlerimi yaptım."

"Nasıl çalışıyorsunuz? Açık havada mı yoksa?.."

"Genellikle fotoğraflardan. Yazları bazen şövalemi sahile kuruyorum, ama stüdyomu öyle çok seviyorum ki genellikle başka yerde resim yapmak istemiyorum."

Konuşacaklarımız bitiyor.

Dönüp tezgâha doğru bakıyor.

Herhalde kitabına dönmek istiyor.

Rengi solmuş, ikinci el pantolonum ve gömleğime bakınca alıcı olmadığımı tahmin etmiş olmalı.

"Galeri sizin mi?" diye soruyorum, cevabını bilmeme rağmen.

Yalnızca sesini duymak istiyorum.

Şu anı elimden geldiğince uzatmak istiyorum.

"Aslında farklı ortaklar var ama bu ay duvarlarda benim resimlerim olduğu için kalede ben nöbet tutuyorum."

Gülümsüyor.

Kibarca.

Uzaklaşmaya başlıyor.

"Yapabileceğim başka bir şey..."

"Bence çok yeteneklisiniz."

"Çok naziksiniz. Teşekkür ederim."

"Benim karım da sanatçı."

"Yerel bir isim mi?"

"Evet."

"Adı nedir?"

"Şey, herhalde adını bilmezsiniz, artık birlikte de değiliz, böylece..."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

Uzanıp her şeye rağmen hâlâ parmağımda duran solgun ve lime lime iplik parçasına dokunuyorum.

"Birlikte değiliz diyemem. Yalnızca..."

Düşüncemi sonlandıramıyorum, çünkü benden bitirmemi *istemesini* istiyorum. Biraz olsun ilgilensin, bana yabancı gibi bakmayı bıraksın, çünkü yabancı değiliz.

Birlikte bir hayat kurduk.

Bir oğlumuz var.

Bedeninin her santimini öptüm.

Seninle birlikte ağladım ve güldüm.

Bir dünyada bu kadar güçlü olan bir şey başka bir dünyaya nasıl taşmaz?

Daniela'nın gözlerinin içine bakıyorum ama bakışlarında sevgi, beni tanıdığına dair bir iz ya da sempati yok.

Bana hafifçe rahatsız olmuş gibi bakıyor.

Gitmek ister gibi.

"Birlikte bir kahve içelim mi?" diye soruyorum.

Gülümsüyor.

"Yani burada işin bittikten sonra, ne zaman istersen."

Eğer kabul ederse Amanda beni öldürür. Otelde buluşacaktık ve zaten geç kaldım. Bu akşamüstü küpe dönmemiz gerekiyor.

Ama Daniela da teklifimi kabul etmeyecek zaten.

Kaygılandığında yaptığı gibi dudağını ısırıyor, doğrudan "hayır" deyip beni incitmek istemediği için bahane bulmaya çalışıyor olmalı.

"Neyse, dert etme" diyorum. "Boş ver. Affedersin. Seni zor durumda bıraktım."

Kahretsin.

Öleceğim.

Bir yabancı tarafından reddedilmek can sıkıcı ama çocuğunuzun annesi tarafından reddedilmek tam bir kâbus.

"Ben artık gideyim."

Kapıya doğru ilerliyorum.

Beni durdurmaya çalışmıyor.

Kalan ampul sayısı: 16

Geçen hafta ulaştığımız her Chicago'da ağaçlar giderek daha ince görünüyordu, yaprakları dökülmüştü. Yağmur yüzünden yapraklar kaldırımlara yapışmıştı. Kahverengi kumtaşı binamın karşısındaki banka oturuyor, soğuk havada dün başka bir dünyadan getirdiğim parayla 12 dolara aldığım paltoya sarınıyorum. Yaşlı bir adamın dolabından çıkmış gibi kokuyor – naftalin ve analjezik krem.

Ben otelden çıkarken Amanda defterine bir şeyler yazıyordu. Ona "Kafamı dağıtmak ve bir fincan kahve içmek için dışarı çıkacağım" derken yalan söylüyordum.

Ön kapıdan çıkıp merdivenlerden hızla indim, kaldırıma çıkıp tren istasyonuna gittim. Mor Hat'a binip Evanston'daki Lakemont kampüsüne geldim. Kulağımda dış gürültüyü kesen kulaklıklar var, herhalde bir podcast dinliyordum – bir bilim konferansı ya da "Bu Amerikan Hayatı"nın bir bölümü.

Tribune'ün ön sayfasına göre 30 Ekim'deyiz; silah zoruyla hayatımdan ve dünyamdan koparılmamın üstünden bir aydan daha az zaman geçti.

Yıllardır küpte seyahat ediyor gibi hissediyorum.

Gittiğimiz dünyalar birbirine karışmaya başlıyor artık.

Benimkine en yakın dünya şimdilik bu, ama yine de aynısı değil. Charlie bir devlet okuluna gidiyor, Daniela da evden çalışıyor. Bir grafik tasarımcı.

Burada otururken, Charlie'nin doğumunu ve Daniela'yla bir yuva kurma kararı alışımı kariyerimizden uzaklaşmamıza neden olan bir eşik gibi gördüğümü fark ediyorum.

Ama bu durumu basitleştirmek olur.

Evet, Jason2, Daniela ve Charlie'den uzaklaştı ve bilimsel araştırması başarıya ulaştı. Ama binlerce başka Jason aynı kararı almasına rağmen küpü icat etmedi.

Daniela'yı terk ettiğim başka dünyalarda yine de kariyer yapamadık.

Bazılarında ikimiz de az biraz başarılı olduk ama dünyayı değiştirecek şeyler yapmadık.

Daniela'yla birlikte olmayı tercih ettiğim ve Charlie'nin dünyaya geldiği bazı dünyalarda da hayatlarımız o kadar güzel değildi.

İlişkimiz bozuldu.

Boşanmaya karar verdim.

Ya da Daniela boşanmak istedi.

Veya zorlandık, uzun süre sevgisiz ve mutsuz hayatlar sürdük; her şeye oğlumuzun hatırı için katlandık.

Şayet ben Jason Dessen'ların aile hayatı en mutlu olanıysam, Jason2 de profesyonel açıdan en başarılı olandı. Aynı adamın iki zıt kutbuyuz ve Jason2'nin sonsuz olasılıklar arasından benim hayatımı seçmesi tesadüf değil.

Profesyonel başarıya ulaşmış olmasına rağmen onun hayatı bana nasıl yabancı geldiyse, benim aile hayatım da ona yabancı gelmiş olmalı.

Bunların hepsi kimliğimin ikili olmadığını gösteriyor.

Çok yönlü bir kimlik benimkisi.

Belki de artık seçmediğim yolun acısını çekmekten ve ya-

şayamadıklarım için küskünlük duymaktan vazgeçebilirim, çünkü seçmediğim hayat benim tam tersim değil. Ben ve Jason2 arasındaki bütün olasılıklar yine bana ait.

Cebime uzanıp 50 dolarlık kullan at telefonu alıyorum. Bu parayla Amanda ve ben bir gün boyunca yemek yiyebilirdik ya da bir gece daha ucuz bir otelde kalabilirdik.

Elimde parmaksız eldivenlerimle Chicago Metro telefon rehberinden yırttığım sayfayı açıp daire içine aldığım numarayı arıyorum.

Oturduğum yerden Daniela'nın ev ofisi olduğunu tahmin ettiğim ikinci kattaki odanın ışığı görünüyor. Perdeler açık, sırtı bana dönük, kocaman bir monitörün karşısında oturuyor.

Kablosuz telefonu alıp ekranına baktığını görüyorum.

Numarayı tanımıyor.

Lütfen cevap ver.

Telefonu yerine bırakıyor.

Gelen benim sesim: "Dessen'ların evi. Telefonunuzu açamıyoruz ama mesaj..."

Bip sesini duymadan telefonu kapatıyorum.

Yeniden arıyorum.

Bu kez telefonu ikinci kez çalmasına fırsat vermeden alıp hemen açıyor.

"Alo?"

Bir an bir şey söylemiyorum.

Çünkü sesim çıkmıyor.

"Alo?"

"Merhaba."

"Jason?"

"Evet."

"Hangi numaradan arıyorsun?"

Bunu hemen soracağını tahmin etmiştim.

"Telefonum bozuldu, trende bir kadının telefonunu ödünç aldım" diyorum.

"Her şey yolunda mı?"

"Sabahın nasıl gidiyor?" diyorum.

"İyi. Seni az önce gördüm ya, sersem."

"Biliyorum."

Döner sandalyesinde pencereye doğru dönüp, "Benimle konuşmayı o kadar çok istedin ki sonunda bir yabancının telefonunu ödünç aldın, öyle mi?" diyor.

"Öyle oldu, aslına bakarsan."

"Çok tatlısın."

Orada oturup sesini içime çekiyorum.

"Daniela?"

"Evet?"

"Seni gerçekten özlüyorum."

"Neyin var, Jason?"

"Hiçbir şeyim yok."

"Sesin tuhaf geliyor. Konuş benimle."

"Trene yürürken birden aklıma geldi."

"Ne geldi aklına?"

"Seninle paylaştığımız anları yeterince önemsemiyorum. İşe gitmek için kapıdan çıkarken o gün yapacaklarımı, vermek zorunda olduğum dersi, böyle şeyleri düşünüyorum ve ben... Trene binerken bir anda seni ne kadar çok sevdiğimi fark ettim. Benim için ne kadar çok şey ifade ettiğini. Çünkü hiç belli olmaz."

"Ne belli olmaz?"

"Hepsini bir anda ne zaman kaybedeceğini bilmem imkânsız. Neyse, seni aramaya çalıştım ama telefonum bozulmuştu."

Hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik oluyor.

"Daniela?"

"Buradayım. Ben de senin gibi hissediyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Duygulanıyor, gözlerimi kapatıyorum.

Şu anda sokağın karşısına geçip içeri gelebilir, sana her şeyi anlatabilirim, diye düşünüyorum.

Öyle kayıp hissediyorum ki kendimi, sevgilim.

Daniela sandalyesinden kalkıp pencerenin önüne geliyor. Üzerinde uzun, krem rengi bir kazak ve tayt var. Saçlarını tepede toplamış ve elindeki kupada mahalle dükkânından alınmış çay olduğunu tahmin ediyorum.

Karnını tutuyor ve o zaman hamile olduğunu görüyorum.

Charlie ağabey olacak demek ki.

Yaşlı gözlerle gülümsüyor, oğlumun bu konuda ne düşündüğünü merak ediyorum.

Benim Charlie'm ağabey olamamıştı.

"Jason, her şeyin yolunda olduğundan emin misin?"

"Kesinlikle eminim."

"O zaman izninle şu işi yetiştirmem lazım..."

"Telefonu kapatacaksın."

"Kapatmam gerekiyor."

Kapatmasını istemiyorum. Sesini duymaya ihtiyacım var.

"Jason?"

"Evet?"

"Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Ne kadar çok sevdiğimi bilemezsin."

"Bu akşam görüşürüz."

Hayır, hayatının ne kadar güzel olduğunu bilmeyen bir versiyonumu göreceksin bu akşam, beni değil.

Telefonu kapatıyor.

Masasının başına dönüyor.

Telefonu cebime koyuyorum, titriyorum, düşüncelerim allak bullak. Aklıma karanlık fanteziler geliyor.

İşe giderken bindiğim trenin raylardan çıktığını görüyorum.

Bedenim tanınmaz halde.

Ya da hiç bulunmuyor.

Bu hayata adım attığını görüyorum.

Benim hayatım değil ama benimkine epeyce yakın.

Akşam olup hava karardığında hâlâ Eleanor Caddesi'nde, kahverengi kumtaşı binanın karşısındaki bankta oturuyorum, işten ve okuldan dönen komşuları seyrediyorum.

İnsanların her gün evlerine dönebilmesi ne kadar büyük bir mucize.

Sevilmek.

Beklenmek.

Hayatının her anının kıymetini bildiğimi sanıyordum ama burada, soğukta otururken öyle olmadığını anlıyorum. Başka türlüsü mümkün müydü ki? Her şey altüst olana kadar sahip olduklarımızın kıymetini, ne kadar hassas ve kusursuz bir dengeye bağlı olduklarını bilemeyiz.

Gökyüzü kararıyor.

Mahalledeki evlerin ışıkları birer birer yanıyor.

Jason eve dönüyor.

Çok fenayım.

Bütün gün bir şey yemedim.

Sabahtan beri bir damla su içmedim.

Amanda nerede olduğumu çok merak ediyor olmalı ama buradan ayrılamıyorum. Hayatım, daha doğrusu çok benzeri, sokağın karşısındaki evde sürüyor.

Otel odasına döndüğümde saat gece yarısını geçiyor.

Işık yanıyor, televizyon açık.

Amanda üzerinde tişört ve pijama altıyla yataktan çıkıyor.

Kapıyı yavaşça kapatıyorum.

"Özür dilerim" diyorum.

"Seni pislik."

"Kötü bir gün geçirdim."

"Kötü bir gün geçirdin demek."

"Amanda..."

Üzerime atılıp var gücüyle beni itiyor, kapıya yapışıyorum.

"Beni terk ettin sandım. Sonra başına kötü bir şey geldi sandım. Seninle bağlantı kurmam olanaksızdı. Hastaneleri aramaya, onlara seni tarif etmeye başladım."

"Seni öylece bırakır mıyım hiç?"

"Ben bunu nereden bileyim? Ödümü kopardın!"

"Üzgünüm, Amanda."

"Neredeydin?"

Kapıya yapışmış haldeyim, hâlâ üzerime geliyor.

"Bütün gün evimin karşı kaldırımdaki bankta oturdum."

"Bütün gün mü? Neden?"

"Bilmiyorum."

"Orası senin evin değil, Jason. O senin ailen değil."

"Bunun farkındayım."

"Öyle misin gerçekten?"

"Daniela ile Jason'ı da takip ettim."

"Nasıl yani?"

"Yemek yedikleri restoranın önünde bekledim."

Bu sözcükleri söylerken bile utanıyorum.

Amanda'yı itip içeri giriyorum, yatağının ucuna oturuyorum.

Yanıma gelip başıma dikiliyor.

"Sonra sinemaya gittiler. Peşlerinden içeri girdim. Salonda arkalarında oturdum."

"Ah, Jason."

"Aptalca bir şey daha yaptım."

"Ne?"

"Ortak paramızla bir telefon aldım."

"Telefona neden ihtiyaç duydun?"

"Daniela'yı arayıp Jason'mışım gibi onunla konuşmak için."

Amanda'nın yeniden öfkeleneceğini sanıyorum ama bana doğru bir adım atıp boynuma sarılıyor, başımı öpüyor.

"Ayağa kalk" diyor.

"Neden?"

Ayağa kalkıyorum.

Ceketimin fermuarını açıyor, kollarımı çıkarınama yardım ediyor. Sonra beni yatağa itip dizlerinin üstüne çöküyor.

Botlarımın bağcıklarını çözüyor.

Onları ayaklarımdan çıkarıp bir köşeye atıyor.

"İlk kez senin tanıdığın Jason'ın bana yaptıklarının nedenini anlıyorum. Aklımdan çok feci düşünceler geçiyor."

"Zihinlerimiz olanları kabullenmekte zorlanıyor. Hayatının bunca farklı versiyonunu görmek – nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Haftalarca beni takip etmiş olmalı. İşe giderken. Daniela'yla dışarı çıktığımız gecelerde. Bugün benim oturduğum banka oturup geceleri evin içinde dolaşmamızı izlemiş, benden nasıl kurtulacağını düşünmüş olmalı. Bu gece az kalsın ne yapacaktım, biliyor musun?"

"Ne?" Söyleyeceklerimi duymaktan korkuyormuş gibi bir hali var.

"Yedek anahtarları bizim tuttuğumuz yerde saklıyorlardır herhalde. Sinemadan onlardan erken çıktım. Anahtarı bulup eve girecektim. Dolaba saklanıp onları gözetleyecektim. Uyumalarını. Hastalıklı bir şey, biliyorum. Senin Jason'ın sonunda hayatımı çaldığı geceye dek kim bilir kaç kez girmiştir bizim evimize."

"Ama bunu yapmadın."

"Hayır."

"Çünkü iyi bir insansın."

"Kendimi pek iyi biri gibi hissetmiyorum şu anda."

Yatağa devriliyorum, her seferinde biraz farklı görünmesine rağmen küpten çıkınca evimize dönüşen otel odasının tavanına bakıyorum.

Amanda yanıma uzanıyor.

"Böyle olmuyor, Jason."

"Ne demek istiyorsun?"

"Boşa kürek çekiyoruz."

"Katılmıyorum. Nasıl başlamıştık hatırlasana. Gittiğimiz ilk dünya neredeyse tepemize çöküyordu, unuttun mu?"

"Kaç tane Chicago'ya gittiğimizi hatırlamıyorum bile."

"Ama giderek yaklaşıyoruz..."

"Yaklaştığımız falan yok, Jason. Aradığın dünya kumsaldaki bir kum taneciği gibi."

"Bu doğru değil."

"Karının öldürülüşünü gördün. Korkunç bir hastalık yüzünden ölümünü. Seni tanımadığı zamanlar oldu. Başka erkeklerle evli olduğu zamanlar. Senin farklı versiyonlarınla evli olduğu zamanlar. Psikotik bir nöbet geçirmeden buna daha ne kadar devam edebilirsin? Şu anki ruhsal durumun da çok iyi değil bence."

"Benim neye dayanıp dayanamayacağım değil sorun. Mesele, Daniela'mı bulmak."

"Gerçekten mi? Bütün gün bankta oturup yaptığın bu muydu? Karını mı arıyorsun? Bak. On altı tane ampulümüz kaldı. Şansımız giderek azalıyor."

Başım zonkluyor.

Dönüyor.

"Jason." Yüzümde dolaşan elini hissediyorum. "Delilik nedir biliyorsun, değil mi?"

"Nedir?"

"Aynı şeyi tekrar tekrar yapıp farklı sonuçlar beklemek."

"Bir dahaki sefere..."

"Ne olacak? Bir dahaki sefere evini mi bulacaksın? Nasıl? Bu gece başka bir defteri mi dolduracaksın? Doldursan bir şey değişir mi?" Elini göğsüme koyuyor. "Kalbin çok hızlı atıyor. Sakinleşmelisin.."

Dönüp iki yatağın arasındaki masa lambasını söndürüyor.

Yanıma uzanıyor ama dokunuşunda cinselliği çağrıştıran bir şey yok.

Işıklar sönünce başım biraz rahatlıyor.

Odadaki tek ışık, pencerenin önündeki neon tabelanın mavi ışığı. Saat çok geç olduğundan yoldan tek tük araçlar geçiyor ve etrafta başka ses yok.

Uykum geliyor. Neyse ki.

Gözlerimi yumuyor, komodinimde duran beş tane defteri düşünüyorum. Bütün sayfalar giderek çılgınlaşan el yazımla dolu. Yeterince yazarsam, ne istediğimi anlatırsam dünyamın ayrıntılı bir resmini çizebileceğimi ve sonunda evime döneceğimi düşünüyorum.

Ama olmuyor bir türlü.

Amanda haklı.

Sonsuz bir kumsalda minik bir kum tanesi arıyorum.

12

Sabah olunca Amanda'yı yanımda bulamıyorum. Yan yatıp perdelerin arasından içeri dolan güneş ışığına bakıyorum, dışarıdaki trafiğin gürültüsünü dinliyorum. Komodinin üzerinde saat var ama dönüp bakmıyorum. Saat epey geç olmalı. Uyuyakalmışız.

Doğrulup oturuyor, üzerimdeki örtüleri atıyor, Amanda'nın yatağına bakıyorum.

Yatak boş.

"Amanda?"

Orada mı diye hemen banyoya koşuyorum ama komodinin üstündekileri görünce donup kalıyorum.

Biraz nakit para.

Biraz bozukluk.

Sekiz tane ampul.

Bir de üzerinde Amanda'nın el yazısı olan bir defter sayfası.

> Jason. Dün geceden sonra anladım ki peşinden gelemeyeceğim bir yolda ilerliyorsun. Bütün gece bunu düşündüm. Arkadaşın ve bir terapist olarak sana yardım etmek istiyorum. Seni iyileştirmek istiyorum. Ama yapamıyorum. Düşüşünü izlemeye de devam edemem. Özellikle düşüşüne neden olan şeylerden biri olduğum için. Kolektif bilinçaltımız bu dünyalarla bağlantımızı ne ölçüde etkiliyor? Karını bulmanı istemediğimden değil. Bun-

dan daha fazla istediğim bir şey yok. Ama birkaç haftadır bir aradayız. Tek sahip olduğum kişisin ve böyle bir durumda sana bağlanmamak elimde değil.

Dün beni terk ettiğini sandığım sırada defterlerini okudum. Tatlım, asıl önemli noktayı gözen kaçırıyorsun. Chicago'n hakkında bir sürü şey yazıp döküyorsun ama hissettiklerini yazmayı ihmal ediyorsun. Sırt çantasını, ampullerin ve paranın yarısını (tam 161 dolar ve bozukluklar) sana bıraktım. Sonum nasıl olacak bilmiyorum. Merak ediyorum ve korkuyorum ama heyecanlıyım da. Bir yandan gerçekten seninle kalmak istiyorum, ama sıradaki kapıyı tek başına açmalısın. Ben de öyle.

Jason, sana bütün kalbimle mutluluklar diliyorum. Kendine iyi bak.

Amanda

Kalan ampul sayısı: 7

Kendi başıma kalınca koridorun dehşetini çok daha şiddetli hissediyorum.

Kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Bu dünyada Daniela yok.
Chicago onsuz tamamen yanlış geliyor bana.
Her şeyden nefret ediyorum.
Gökyüzünün rengi bile olması gerektiği gibi değil.
Tanıdık binalar benimle alay eder gibi.
Havanın tadı bile sahte sanki.
Çünkü bu benim şehrim değil.
Bizim şehrimiz.

Kalan ampul sayısı: 6

Kendimi bırakıyorum.
Bütün gece tek başıma sokaklarda dolaşıyorum.
Aklım karışık.

Korkuyorum.

Bedenimin ilacı tamamen atmasını bekliyorum.

Bütün gece açık bir restoranda yemek yiyip şafakta trenle Güney Yakası'na dönüyorum.

Terk edilmiş elektrik santraline giderken üç tane yeniyetme görüyor beni.

Yolun karşı tarafındalar ama sokaklar bu saatte bomboş.

Bana sesleniyorlar.

Sataşıyor, laf atıyorlar.

Onları duymazdan geliyorum.

Daha hızlı yürüyorum.

Sokağın karşısına geçtiklerini ve bana doğru hareketlendiklerini görünce başımın dertte olduğunu anlıyorum.

Bir an koşmayı düşünüyorum ama gençler ve kuşkusuz benden daha hızlılar. Ayrıca, ağzımın kuruduğunu ve kaç veya dövüş mekanizmasının bedenime adrenalin pompaladığını hissedince gücüme ihtiyacım olacağını fark ediyorum.

Bir mahallenin kıyısında, sıra sıra evlerin sonlandığı ve tren yolunun başladığı yerde bana yetişiyorlar.

Bu saatte etrafta kimse yok.

Yardım isteyebileceğim hiç kimse yok.

Başta sandığımdan daha gençler, çevreye pis bir parfüm gibi içki kokusu saçıyorlar. Bakışlarındaki yorgun enerjiden bütün gece dışarıda dolaştıklarını anlıyorum, belki de bu fırsatı arıyorlardı.

Bana vurmaya başlıyorlar.

Bir şeyler söylemeye zahmet bile etmiyorlar.

Onlara karşı koymayacak kadar yorgun ve bitkinim.

Neler olduğunu anlamama fırsat kalmadan kendimi kaldırımda buluyorum; midemi, sırtımı, yüzümü tekmeliyorlar.

Bir an kendimden geçiyorum ve ayıldığımda bedenimde dolaşıp üstümü arayan ellerini hissediyorum. Herhalde olmayan cüzdanımı arıyorlar.

Sonunda sırt çantaını kapıyorlar ve ben kaldırımda kanlar içinde yatarken gülerek uzaklaşıyorlar.

Uzun süre orada öylece yatıyor, trafiğin giderek artan gürültüsünü dinliyorum.

Gün aydınlanıyor.

İnsanlar durup halime bakmadan kaldırımdan gelip geçiyor.

Her nefeste acıyan kaburgalarımın arasına bir sancı saplanıyor, sol gözüm şişip kapandı.

Bir süre sonra doğrulup oturmayı başarıyorum.

Kahretsin.

Ampuller.

Tel örgüye tutunarak ayağa kalkıyorum.

Lütfen.

Elimi gömleğimin içine sokuyorum, parmaklarımla göğsüme tutturduğum koli bandını yokluyorum.

Bandı yavaşça çözerken canım çok yanıyor ama her yanım ağrıyor zaten.

Ampuller hâlâ yerinde.

Üçü kırılmış.

Üçü sağlam.

Sendeleyerek küpe ulaşıyor, kapısını kapatıyorum.

Param gitti.

Defterlerim gitti.

Şırıngam ve iğnelerim de.

Sancıyan bedenimden ve doğru seçimi yapmak için üç şanstan başka bir şeyim kalmadı.

Kalan ampul sayısı: 2

Günün ilk yarısını Güney Yakası'nın sokaklarından birinin köşesinde trene binecek kadar para dilenerek geçiriyorum.

Geri kalanını kumtaşından evimin dört blok ötesinde, kaldırımda oturup karton tabelayı havaya kaldırıyorum:

EVSİZ. ÇARESİZ. NE VERİRSENİZ.

Dağılmış yüzümün haline acıyor olmalılar, çünkü güneş batana dek 28 dolar 15 sent kazanmayı başarıyorum.

Açım, susuzum, canım yanıyor.

Beni kabul edecek kadar boktan bir restoran seçiyorum, yemeğin ücretini öderken bitkinliğimi hissediyorum.

Gidecek bir yerim yok.

Otele verecek param da.

Dışarıda hava soğuk ve yağmurlu.

Evime doğru yürüyor, ara sokaklardan birine girip rahatsız edilmeden uyuyabileceğim bir yer arıyorum.

Garajım ile komşunun garajı arasında çöp kutusunun arkasında kalan dar bir aralık var. Bu aralığa giriyorum, yanıma aldığım ezilmiş karton kutuyu üstüme çekiyorum.

Kutunun altına uzanıp kartona çarpan yağmur tanelerini dinliyorum ve derme çatma sığınağının altında bu gece idare edebilmeyi diliyorum. Durduğum yerde arka bahçemi çevreleyen yüksek tel örgüyü ve evimin ikinci katındaki pencerelerden birini görebiliyorum.

Yatak odamızın penceresi.

Jason pencerenin önünden geçiyor.

Jason2 değil bu. Bunun benim dünyam olmadığını biliyorum. Mahalledeki dükkânlar ve restoranlar farklı. Bu Dessen ailesinin kullandığı arabalar da öyle. Ayrıca bu Jason benim hiç olmadığım kadar şişman.

Daniela bir an pencerede görünüyor, sonra uzanıp perdeleri kapıyor.

İyi geceler sevgilim.

Yağınur şiddetleniyor.

Kutu ıslanıyor.

Soğuktan titremeye başlıyorum.

* * *

Logan Meydanı'nda geçirdiğim sekizinci gün, Jason Dessen bile dilenci kutuma beş dolar atıyor.

Tehlike yok.

Beni tanımaları olanaksız.

Güneşten yanmış, sakallı, kötü kokan bir evsizim.

Mahallemin insanları cömert. Her gün ucuz bir yemek yiyor, kalan birkaç doları saklıyorum.

Her gece Eleanor Caddesi'nin arkasındaki çıkmaz sokakta uyuyorum.

Bir tür oyuna dönüşüyor bu. Yatak odasının ışıkları sönünce gözlerimi kapatıp onun yerinde olduğumu hayal ediyorum.

Daniela'nın yanında.

Bazı günler aklımı yitirecek gibi oluyorum.

Amanda bir keresinde eski dünyasının bir hayalete döndüğünü söylemişti, ne demek istediğini biliyorum sanırım. Gerçekliği hissedilebilir olanla ilişkilendiriyoruz – duyularımızla deneyimlediğimiz şeylerle. Kendime, Chicago'nun Güney Yakası'nda beni istediğim her şeyin olduğu dünyaya ulaştırabilecek bir küp olduğunu söyleyip duruyorum, ama öyle bir yerin var olduğuna inanmıyorum artık. Benim gerçekliğim –her gün giderek– bu dünyaya dönüşüyor. Hiçbir şeyimin olmadığı bir dünya. Varlığı yalnızca şefkat, acıma ve tiksinti duyguları uyandıran evsiz, pis bir yaratık olduğum dünya.

Az ötede bir başka evsiz kaldırımın ortasında durmuş boşlukla konuşuyor.

Ondan çok mu farklıyım sanki, diye düşünüyorum. İkimiz de kontrolümüz dışında nedenlerden dolayı kimliğimizi yitirmedik mi?

En korkutucu olan anları giderek daha sık yaşıyorum. Öyle anlarda sihirli bir küpün varlığı bana bile bir delinin sayıklamaları gibi geliyor.

* * *

Bir gece bir içki dükkânının önünden geçerken bir şişe içki alacak param olduğunu fark ediyorum.

Bir şişe J&B marka viski içiyorum.

Kendimi Eleanor Caddesi 44 numaranın yatak odasında, örtülerin altında uyuyan Daniela ile Jason'ı izlerken buluyorum.

Komodinin üstündeki saat sabahın 3.38'ini gösteriyor ve evde çıt çıkmamasına rağmen öyle sarhoşum ki kendi nabzımın sesini duyuyorum.

Buraya nasıl geldiğimi hatırlayamıyorum.

Tek düşündüğüm, bir zamanlar buna benim de sahip olduğum.

Eskiden.

Rüyayı andıran bu güzel hayat benimdi.

O anda, oda çevremde dönerken ve yanaklarımdan aşağı yaşlar süzülürken, o hayat benim miydi yoksa onu hayal mi ettim, emin olamıyorum.

Jason'ın yattığı tarafa doğru bir adım atıyorum, gözlerim karanlığa alışmaya başlıyor.

Huzur içinde uyuyor Jason.

Onun sahip olduğu şeyleri öyle feci istiyorum ki tadını bile alabiliyorum.

Onun hayatına sahip olmak için her şeyi yaparım. Onun yerine geçmek için.

Onu öldürmeyi hayal ediyorum. Boğarak canını almayı ya da kafasına bir kurşun sıkmayı.

Onun yerine geçmeye çalıştığımı hayal ediyorum.

Bu Daniela'yı karım olarak kabullenmeye çalıştığımı. Bu Charlie'nin oğlum olduğunu hayal ediyorum.

Bu ev benim gibi gelir miydi bana?

Geceleri uyuyabilir miydim?

Daniela'nın gözlerinin içine bakınca hayatını sonlandırdığım sırada kocasının yüzünde beliren ifadeyi görmezden gelebilir miydim?

Hayır.

Hayır.

Bir anda kendime geliyorum – acı dolu ve utanç içindeyim ama tam da ihtiyaç duyduğum anda geliyorum kendime.

Suçluluk duygusu ve bu dünyadaki ufak tefek farklar hayatımı cehenneme çevirirdi. Yalnızca yaptıklarımı düşünmekle kalmaz, sahip olmadıklarımı da düşünüp hayıflanırdım.

Bu asla benim dünyam olamazdı.

Bunu yapamam.

Bunu istemiyorum.

Bu adam değilim ben.

Burada olmamam gerekir.

Yatak odasından koridora çıkarken bu Jason'ın yerine geçme düşüncesinin Daniela'mı bulmaktan vazgeçmek anlamına geldiğini fark ediyorum.

Onu terk etmek olurdu bu.

Ulaşılmaz olduğunu kabullenmek.

Belki de doğrudur bu. Belki de onu, Charlie'yi ve kusursuz dünyaını bir daha asla bulamayacağım. Kumsalda bir kum taneciğini bulamayacağım gibi.

Ama yine de iki ampulüm kaldı ve onlar da bitene kadar mücadeleden vazgeçemem.

İkinci el giysi satan bir dükkâna gidip yeni giysiler alıyorum: kot pantolon, pazen gömlek, siyah bir denizci montu.

Sonra bir eczaneden diş fırçası, sabun gibi şeyler ve bir not defteri, kalemler ve bir el feneri alıyorum.

Bir motele yerleşiyor, eski giysilerimi atıyor, hayatının en uzun duşunu alıyorum.

Bedenimden akan sular gri renkli.

Aynanın karşısına geçip kendime bakınca eski halime benzediğimi görüyorum ama doğru dürüst beslenmediğim için elmacıkkemiklerim iyice fırlamış.

Akşamüstü saatlerine kadar uyuyor, sonra trenle Güney Yakası'na gidiyorum.

Elektrik santrali sessiz, güneş ışıkları jeneratör odasının pencerelerinden içeri doluyor.

Küpün kapısının önüne oturup not defterini açıyorum.

Uyandığımdan beri Amanda'nın veda notunu düşünüyorum, hissettiğim şeyleri yazmadığımı söylemişti.

Hislerimi yazmaya başlıyorum...

Yirmi yedi yaşındayım. Bütün sabah laboratuvarda çalıştım, her şey o kadar iyi gidiyor ki içimden partiye gitmek gelmiyor. Bunu sık sık yapmaya başladım artık – temiz odada birkaç saat daha geçirebilmek için arkadaşlarımı ve sosyal ilişkilerimi ihmal eder oldum.

Verandada durmuş limonlu Corona'mı içerken küçük arka bahçede görüyorum seni ilk olarak. Aklımda hâlâ laboratuvar var. Dikkatimi çeken şey duruşun sanırım – yüzüne aşina olduğum uzun boylu, ince bir adam tepene dikilmiş adeta. Bir sanatçı falan olmalı, yanılmıyorsam. Adını bile bilmiyorum; tek bildiğim, arkadaşım Kyle'ın geçenlerde bu adam hakkında bana söyledikleri: Ah, bu herif herkesle yatar.

Olanları bugün bile açıklayamıyorum ama o adamın siyah saçlı, koyu renk gözlü, mavi elbiseli kadınla –sen– konuştuğunu gördüğümde içim kıskançlıkla doluyor. Açıklanamaz bir şekilde çılgınca vurmak istiyorum ona. Beden dilin rahatsız olduğunu gösteriyor bana. Gülümsemiyorsun, kollarını kavuşturmuşsun ve sıkıcı bir sohbete hapsolmuşsun. Nedense bu durumu önemsiyorum. Elinde boş bir kırmızı şarap kadehiyle adamın karşısında kaçmak ister gibi dikiliyorsun. İçimden bir ses, "Git onunla konuş, kurtar onu" diyor. Diğer yarım da "Bu kadın hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, adını bile bilmiyorsun. Sen öyle bir adam değilsin" diyor.

Çimenlerin üzerinde elimde dolu bir şarap kadehiyle sana doğru geliyorum. Bakışlarımız karşılaşınca göğsümde bir tür

makine harekete geçiyor sanki. Dünyalar çarpışıyor. Yanına yaklaşınca sanki beni az önce içki almaya göndermiş gibi samimi bir gülümsemeyle kadehi alıyorsun. Sanki beni yıllardır tanıyorsun. Beni Dillon'la tanıştırmaya çalışıyorsun ama dar pantolonlu sanatçı yoluna taş konduğunu anlayınca bir bahane uydurup sıvışıyor hemen.

Sonra çalının gölgesinde ikimiz baş başa kalıyoruz ve kalbim küt küt atmaya başlıyor. "Sohbetinizi böldüğüm için özür dilerim ama kurtarılmaya ihtiyacın vardı sanki" diyorum. "Doğru tahmin ettin" diyorsun. "Yakışıklı ama tahamınül edilmez biri." Sana kendimi tanıtıyorum. Bana adını söylüyorsun. Daniela. Daniela.

Baş başa kaldığımız ilk anlarda nelerden konuştuk hatırlamıyorum. Daha çok atom fiziği uzmanı olduğumu söylediğimde nasıl güldüğünü hatırlıyorum. Beni küçümser gibi değil, sanki bunu duyduğuna gerçekten sevinmişsin gibi gülmüştün. Şarabın dudaklarında bıraktığı kırmızı lekeyi hatırlıyorum. İnsanların birbirinden ayrı olduğu, yalnız olduğu düşüncesinin bir illüzyon olduğunu içten içe hep biliyordum. Hepimiz aynı maddeden oluştuk – ölen yıldızların ateşlerinde oluşan maddelerden. Bunu biliyordum ama o anda seninle tanışana dek kemiklerime kadar hissetmemiştim. Senin sayende duyumsadım.

Evet, belki seninle yatmak istiyorum ama aynı zamanda bu birbirine karışma hissinin daha derin bir şeyin kanıtı olup olmadığını da merak ediyorum. Bu düşüncemi kendime saklıyorum, neyse ki. Biranın içimi ısıtıp beni gevşettiğini, güneşin her yanı ısıttığını ve sonra batmaya başladığında o partiden seninle birlikte çıkmayı ne kadar çok istediğimi ama bunu sana sormaya cesaret edemediğimi hatırlıyorum. Sonra sen, "Bu akşam bir arkadaşımın galeri açılışı var, gelmek ister misin?" demiştin.

Ben de şöyle düşünmüştüm: Seninle her yere gelirim.

•

Kalan ampul sayısı: 1

Sonsuz koridorda yürüyorum, elimdeki fenerin ışığı duvarlarda sekiyor.

Bir süre sonra tıpkı diğerlerine benzeyen bir kapının önünde duruyorum.

Trilyonda, trilyonda bir.

Kalbim hızla atıyor, avuçlarım terliyor.

Başka istediğim bir şey yok.

Yalnızca Daniela'mı istiyorum.

Onu açıklayamadığım bir şekilde istiyorum.

Bu hissi açıklamak da istemiyorum, çünkü gizemi kusursuz bir şey.

Yıllar önce birinin arka bahçesindeki partide gördüğüm kadını istiyorum.

Hayatımı birlikte kurmayı seçtiğim, bu uğurda başka şeylerden vazgeçtiğim kadını.

Onu istiyorum.

Başka hiçbir şeyi değil.

Derin bir nefes alıyorum.

Nefes veriyorum.

Ve kapıyı açıyorum.

13

Yakınlardaki kar fırtınası jeneratör odasının camsız pencerelerinden içeri dolup beton yüzeyleri ve jeneratörleri kaplamıştı.

Kar taneleri şimdi bile göl kıyısından savrularak içeri doluyor, soğuk konfetiler gibi havadan yere iniyordu.

Küpten uzaklaşırken umudumu diri tutmaya çalışıyorum.

Bu terk edilmiş elektrik santrali herhangi bir dünyanın Güney Chicago'sunda olabilir.

Yavaşça jeneratör sıralarının arasında ilerlerken, yerde parıldayan bir şey takılıyor gözüme.

Yanına gidiyorum.

Bir jeneratörün birkaç karış ötesinde, boynu kırılmış boş bir ampul yerde yatıyor. Geçen ay boyunca onlarca terk edilmiş elektrik santralinden geçtim ama böyle bir şeyle ilk kez karşılaşıyorum.

Jason2'nin hayatımı çaldığı gece kullandığı ampullerden biri olabilir bu.

Hayalet sanayi mahallesinden yürüyerek geçiyorum.

Açım, susuzum, bitkinim.

Kuzeyde şehrin silueti görünüyor ve alçak kış bulutları bir bölümünü örtse de tanıdığım şehre çok benziyor.

Alacakaranlık çökerken Seksen Yedinci Cadde'de kuzeye giden kırmızı metro hattına biniyorum.

Bu trende ne emniyet kemerleri var ne hologramlar.

Güney Chicago'da ağır ağır ilerliyoruz.

Sonra şehir merkezine ulaşıyoruz.

Tren değiştiriyorum.

Mavi Hat beni mutenalaştırılmış kuzey mahallelerinden geçiriyor.

Geçen ay boyunca buna benzeyen Chicago'lardan geçtim ama bu sefer bir şeyler farklı. Tek fark boş ampul değil. Açıklayamadığım, daha derin bir şey var; buraya ait olduğumu hissediyorum. Benim şehrimmiş gibi geliyor bana.

Trenle yollardaki trafik kalabalığının yanından hızla geçerken kar yağışı da hızlanıyor.

Merak ediyorum...

Daniela, benim Daniela'm karşı bulutların altında hayatta ve iyi mi?

Charlie'm bu dünyada nefes alıyor mu?

Trenden Logan Meydanı'nda iniyorum, ellerimi paltomun ceplerine sokuyorum. Mahallemin tanıdık sokakları hafiften karla kaplanmaya başlamış. Kaldırımlar, park etmiş araçlar da öyle. Trafikte ilerlemeye çalışan araçların farları kar tanelerini aydınlatıyor.

Sokağımdaki evler fırtınada sakin ve güzel görünüyor.

Verandamın basamakları şimdiden kar tutmuş, kar tabakasının üstünde kapıya giden ayak izleri var.

Kahverengi kumtaşı binanın ön penceresinden içeri bakınca içeride ışık yandığını görüyorum ve kaldırımda durduğum yerde evime döndüğümü hissediyorum.

Ufak tefek bir ayrıntının farklı olduğunu keşfetmeyi bekliyorum – ön kapı, sokak tabelası, verandada tanımadığım bir mobilya görecekmişim gibi geliyor.

Ama kapı benim evimin kapısı.

Sokak tabelası olması gerektiği gibi.

Yemek odasındaki masanın üstünde küp şeklindeki abajur asılı ve şöminenin üzerindeki fotoğrafı da tanıyorum – fotoğrafta Daniela, Charlie ve ben Yellowstone Ulusal Parkı'ndaki Inspiration Point'teyiz.

Yemek odasından mutfağa açılan kapıdan mutfak masasının başında duran Jason'ı görüyorum. Elinde bir şişe şarap var. Uzanıp birinin kadehini dolduruyor.

Baştaki mutluluğumdan eser kalmıyor bir anda.

Durduğum yerden bakınca kadehi tutan biçimli, narin eli görüyorum ve bu adamın bana yaptıkları yeniden aklıma geliyor.

Benden aldığı her şey.

Çaldığı her şey.

Kar yüzünden hiçbir şey duyamıyorum ama Jason2 gülüyor ve şaraptan bir yudum alıyor.

Neden söz ediyorlar?

En son ne zaman seviştiler?

Daniela şu anda bir ay öncekinden, benimle olduğundan daha mı mutlu?

Bu sorunun cevabını öğrenmeye tahammül edebilir miyim?

İçimde yükselen sakin, mantıklı bir ses evden uzaklaşmamın iyi olacağını söylüyor.

Bir şeyler yapmaya hazır değilim. Bir planım yok.

Tek hissettiğim öfke ve kıskançlık.

Acele etmemeliyim. Önce kendi dünyamda olduğumdan emin olmalıyım.

Sokak boyunca biraz ilerleyince arabamızı görüyorum. Yanına gidip Illinois plakasını kaplayan karları siliyorum.

Plaka numarası bana ait.

Arabanın rengi de doğru.

Arka camdaki karları siliyorum.

Mor renkli Lakemont Lions çıkartması tam hatırladığım gibi, yarısı yırtılmış. O çıkartınayı cama yapıştırdığım anda

pişman olmuştum. Yırtmaya çalıştım ama aslanın yüzünün yarısını yırttığımla kaldım, bu yüzden kükrẹyen ağzı hâlâ camda.

Bu tam üç yıl önceydi.

Bana daha yakın tarihli, daha kesin bir kanıt lazım.

Kaçırılmamdan birkaç hafta önce, kampüs otoparkında geri geri giderken arabayı yanlışlıkla bir parkmetreye çarpmıştım. Arka farlarımdan biri çatlamış, tampon da biraz ezilmişti.

Kırmızı plastik farın ve tamponun üstündeki karları elimle biraz siliyorum.

Çatlağa dokunuyorum.

Tampondaki girintiyi yokluyorum.

Ziyaret ettiğim onlarca Chicago'nun hiçbirinde arabamda bu izleri görmedim.

Ayağa kalkıp sokağın karşısına, bir gün boyunca oturup hayatımın farklı bir versiyonunu seyrettiğim banka bakıyorum. Şu anda boş ama kar sessizce üzerinde birikiyor.

Kahretsin.

Bankın birkaç metre arkasında, karların ve karanlığın içinde bir figür beni seyrediyor.

Hızla kaldırımda yürümeye başlıyorum, herhalde arabanın plakasını çalmaya çalıştığımı sandı.

Daha dikkatli olmalıyım.

Village Tap barının mavi neon ışığı karların arasında yanıp sönüyor. Evime yaklaştığımı anlatan bir deniz fenerini andırıyor.

Bu dünyada bir Royale Oteli olmadığından barın karşısındaki sefil Days Inn'e yerleşiyorum.

Param orada iki gece kalmaya yetiyor, cebimde 120 dolar ve biraz bozukluk kalıyor.

Birinci kat koridorunun sonundaki ofis odasında eski bir masa üstü bilgisayar, bir faks makinesi ve yazıcı var.

İnternette bazı bilgileri kontrol ediyorum.

Jason Dessen, Lakemont Fizik Bölümü'nde öğretim görevlisi.

Ryan Holder nörobilim alanındaki katkıları için kısa süre önce Pavia Ödülü'nü almış.

Daniela Vargas-Dessen, Chicago'lu ünlü bir sanatçı değil, grafik tasarım ofisi de yok. Çekici biri olduğu, amatör internet sitesinde en güzel resimlerinin sergilendiği ve resim öğretmeni olduğu yazıyor.

Merdivenlerden üçüncü kattaki odama çıkarken sonunda inanmaya başlıyorum.

Bu benim dünyam.

Otel odasının penceresinin kenarında oturup Village Tap'in yanıp sönen tabelasına bakıyorum.

Şiddet yanlısı biri değilim.

Kimseye vurmadım.

Bunu denemedim bile.

Ama ailemi geri istiyorsam, başka çözümü yok.

Korkunç bir şey yapmak zorundayım.

Jason2'nin bana yaptıklarını yapmak zorundayım ama vicdan azabı çekmemek için onu yeniden küpe kapatamam. Tek bir ampulüm kaldı ama onun yaptığı hatayı tekrarlamayacağım.

Eline fırsat geçmişken beni öldürmeliydi.

Beynimdeki fizikçinin kontrolü ele geçirmeye çalıştığını hissediyorum.

Ne de olsa bir bilim insanıyım ben. Süreçleri değerlendirmeyi bilen bir beynim var.

Bunları bir laboratuvar deneyi olarak kabul ediyorum.

Elde etmek istediğim bir sonuç var.

O sonuca ulaşmak için atmam gereken adımlar nelerdir?

Önce, arzu ettiğim sonucu belirlemeliyim.

Benim evimde yaşayan Jason Dessen'ı öldürüp onu kimsenin bir daha bulamayacağı bir yere koymalıyım.

Bunu gerçekleştirmek için nelere ihtiyacım var?

Bir arabaya.

Bir silaha.

Onu zaptetmek için bir yönteme.

Cesedini atacak güvenli bir yere.

Bu düşüncelerden nefret ediyorum.

Evet, karımı, oğlumu, hayatımı ele geçirdi ama bu tür hazırlıklar yapma ve şiddet uygulama düşüncesi çok çirkin.

Chicago'nun bir saat kadar güneyinde koruma altında olan ormanlık bir bölge var. Kankakee Nehri Eyalet Parkı. Oraya birkaç kez Charlie ve Daniela'yla birlikte gitmiştik. Genellikle sonbaharda, yaprakların rengi dönerken, şehirden uzakta sakin ve huzurlu bir gün geçirmek istediğimizde ziyaret ettiğimiz bir yerdir.

Jason2'yi gece oraya götürebilirim veya arabayı *ona* kullandırırım; tıpkı bana yaptığı gibi.

Nehrin kuzey tarafındaki patikalardan birinden zorla geçirebilirim onu.

Bir iki gün önceden oraya gidip sessiz, korunaklı bir yere mezarını kazınam gerekiyor. Hayvanların çürüyen cesedin kokusunu almaması için mezarı ne kadar derin kazınam gerektiğini öğrenmeliyim. Ona kendi mezarını kazdıracak gibi yapmalıyım, böylece kaçmak için ya da beni ikna etmek için zamanı olduğunu sanacak. Sonra, önceden kazdığım deliğe birkaç metre kala küreği yere atıp kazmaya başlamasını söylemeliyim.

Küreği almak için eğildiği zaman, hayal bile edemediğim şeyi yapmalıyım.

Kafasının arkasına bir kurşun sıkmalıyım.

Sonra onu kazdığım deliğe sürükleyip içine yuvarlamalı, üstünü iyice örtmeliyim.

Neyse ki kimse onu aramaya kalkmayacak.

O nasıl benim yerime geçtiyse, ben de onun yerine geçeceğim.

Uzun yıllar sonra belki olanları Daniela'ya anlatırım.

Belki de asla anlatmam.

Spor malzemeleri satan mağaza üç blok ötede, kapanmasına hâlâ bir saat var. Yılda bir kez buraya gelip ortaokulda futbol oynayan Charlie'ye krampon ve top alırdım.

O zaman bile silahların sergilendiği tezgâh dikkatimi çekerdi.

Gizemli gelirdi bana.

Bir insanın neden silah edinmek isteyeceğini bir türlü anlayamazdım.

Hayatım boyunca yalnızca iki ya üç kez silah ateşledim, o da Iowa'da lisede okurken. En yakın arkadaşının çiftliğinde paslı yağ fıçılarına ateş ederken bile diğer çocuklar kadar eğlenmedim. Silahlar beni korkutuyordu. Hedefin karşısında ayakta durup ağır tabancayı kaldırırken elimde tuttuğum şeyin bir ölüm makinesi olduğunu unutamıyordum.

Mağazanın adı Field ve Glove. Bu geç saatte oradaki üç müşteriden biriyim.

Rüzgârlıklar ve ayakkabıların sıralandığı bir duvarın önünden geçip mağazanın arka tarafındaki tezgâha gidiyorum.

Duvarda tüfekler, av çifteleri asılı, raflarda kutu kutu mermiler var.

Cam vitrinde tabancalar sergileniyor.

Siyah tabancalar.

Kromlar.

Silindirliler.

Silindirsizler.

1970'lerin çılgın polis filmlerinde taşınan türde tabancalar.

Üzerinde siyah tişört, rengi atmış kot pantolon olan bir ka-

dın yanıma geliyor. Kabarık kızıl saçlarıyla Annie Oakley'yi hatırlatıyor, çilli sağ kolundaki dövmede "Halkın silah bulundurma ve taşıma hakkı elinden alınamaz" yazıyor.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor.

"Evet, bir el tabancası almak istiyordum, ama dürüst olmak gerekirse silahlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Neden tabanca almak istiyorsunuz?"

"Evimi korumak için."

Cebinden bir anahtar destesi çıkarıyor, önümdeki camlı kabinin kilidini açıyor. Uzanıp camın altından siyah bir tabanca alıyor.

"Bu bir Glock 23. Kırk kalibre. Avusturya yapımı. Vurdu mu indirir. Üzerinizde taşımak istiyorsanız size daha kompakt bir versiyonunu da önerebilirim."

"Evime girmeye çalışan birini durdurur mu?"

"Elbette. Yere indirir ve bir daha ayağa kalkamaz."

Tabancanın sürgüsünü çekiyor, boş olduğundan emin olduktan sonra silahı yeniden kilitliyor ve fişekliği çıkarıyor.

"Kaç mermi alıyor?"

"On üç tane."

Silahı bana uzatıyor.

Tabancayla ne yapacağımdan emin değilim. Nişan mı alacağım? Ağırlığını mı hissedeceğim?

Tabancayı beceriksizce elimde tutuyorum, dolu olmamasına rağmen *elimde bir ölüm makinesi var* hissine kapılıyorum yeniden.

Tetik korumasından sarkan etikette 599.99 dolar yazıyor.

Para sorunumu halletmem lazım. Bankaya gidip Charlie'nin tasarruf hesabını bozdurabilirim. Son baktığımda yaklaşık 4 bin dolar para vardı hesapta. Charlie o hesabı kullanmıyor. Kimse kullanınıyor o hesabı. Birkaç bin dolar çekersem kimse fark etmez. En azından hemen anlamazlar. Tabii önce elime bir ehliyet ya da kimlik geçirmem lazım.

"Beğendiniz mi?" diyor.

"Evet. Yani, bir silah işte."

"Size başka tabancalar da gösterebilirim. Çok hoş bir Smith & Wesson var elimde. El tabancası gibi bir şey düşünüyorsanız daha uygun olur."

"Hayır, bu güzel. Ama biraz para toparlamam lazım. Silahı almak için hangi belgeler gerekiyor?"

"FOID kartınız var mı?"

"O nedir?"

"Illinois Eyalet Polisi tarafından verilen bir silah ruhsatı belgesi. Başvurup almanız gerekir."

"Kartı almak ne kadar sürüyor?"

Cevap vermiyor.

Bana tuhaf tuhaf bakıyor, sonra uzanıp Glock'u elimden alıyor ve camın altındaki yerine yerleştiriyor.

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Sen Jason değil misin?"

"Adımı nereden biliyorsunuz?"

"Burada durmuş parçaları birleştirmeye, deli olmadığımdan emin olmaya çalışıyordum. Adımı bilmiyor musun?"

"Hayır."

"Bence benimle dalga geçiyorsun, bu doğru bir hareket değil."

"Sizinle daha önce hiç konuşmadık. Hatta bu mağazaya yıllardır girmedim bile."

Kabini kilitleyip anahtarları cebine koyuyor.

"Artık gitmen gerek, Jason."

"Ama anlamıyorum..."

"Oyun oynamıyorsan başına bir darbe almış ya da Alzheimer'a yakalanmış olmalısın. Belki de delirdin."

"Ne diyorsunuz siz?"

"Gerçekten bilmiyor musun?"

"Hayır."

Dirseğiyle tezgâha yaslanıyor. "İki gün önce buraya geldin, bir tabanca almak istediğini söyledin. Sana aynı Glock'u gösterdim. Tabancayı evini korumak için alacağını söyledin."

Ne demek oluyor bu? Jason2 dönme ihtimalimi mi düşünüyor, yoksa burada olduğumdan haberi mi var?

"Bana silah sattınız mı peki?"

"Hayır, FOID kartın yoktu. Para toparlaman gerektiğini söyledin. Bir ehliyetin bile yoktu."

Sırtımda bir ürperti dolaşıyor.

Dizlerim titriyor.

"Yalnız iki gün önce gelmiş olsan iyi" diyor. "Bana garip geldin ve silah bölümünde çalışan diğer arkadaşım Gary'ye seni daha önce burada görüp görmediğini sordum. Gördüğünü söyledi. Geçen hafta üç kez gelmişsin. Ve şimdi yeniden buradasın."

Tezgâha yaslanıp kalıyorum.

"Seni bu mağazada bir daha görmek istemiyorum, Jason. Bir pantolon askısı almak için bile gelme. Gelirsen polisi ararım. Söylediklerimi anlıyor musun?"

Korkmuş ve kararlı görünüyor. Karanlık bir sokakta onunla karşılaşmak istemezdim.

"Anlıyorum" diyorum.

"Şimdi çık git buradan."

Dışarı çıktığımda kar yağıyor, kar taneleri yüzüme çarpıyor, başım dönüyor.

Sokağın diğer ucundan bir taksi yaklaşıyor. Elimi kaldırınca gelip kaldırımın önünde duruyor. Arka kapısını açıp biniyorum.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor şoför.

Nereye.

Harika bir soru.

"Bir otele lütfen."

"Hangisine?"

"Bilmiyorum. On bloktan daha uzak olmasın. Ucuz bir yer olsun. Sen seç."

Ön koltukla arka koltuğu ayıran pleksinin arkasından bana bakıyor.

"Kalacağın oteli benim mi seçmemi istiyorsun?"

"Evet."

Bir an isteğimi yerine getirmeyecek sanıyorum. Belki de çok tuhaf bir istekte bulundum. Belki de taksiden inmemi söyleyecek. Ama taksimetreyi çalıştırıyor ve beni yeniden trafiğin ortasına çekiyor.

Pencereden farlara doğru düşen kar tanelerine, diğer araçların arka farlarına, sokak lambalarına, yanıp sönen ışıklara bakıyorum.

Kalbim göğsümün içinde küt küt atıyor, düşünceler kafamın içinde dört dönüyor.

Sakinleşmem lazım.

Durumla mantıklı, rasyonel bir şekilde baş etmeliyim.

Taksi, End o'Days adlı eski bir otelin önünde duruyor.

Taksi şoförü dönüp bana bakıyor: "Sana uyar mı burası?"

Ücreti ödeyip otele giriyorum.

Radyoda Bulls maçı var, resepsiyondaki şişman görevli beyaz kutuların içinden Çin yemeği yiyor.

Omuzlarındaki karı silkeleyip annemin babasının adını kullanarak otele kayıt oluyorum – Jess McCrea.

Bir gecelik oda kiralıyorum.

Cebimde 14,76 dolar kalıyor.

Dördüncü kata çıkıp kendimi odaya kilitliyorum.

İçi geçmiş bir yer.

Üzerinde sinir bozucu çiçekli bir örtü olan tek kişilik bir yatak.

Formika bir masa.

Sunta komodinler.

En azından içerisi sıcak.

Perdeleri açıp dışarı bakıyorum.

Kar şiddetlendiği için sokaklar boşalmaya başlamış ve yollar donduğu için geçen araçların lastik izleri görülüyor.

Giysilerimi çıkarıp son ampulümü komodinin alt çekmecesindeki Gideon İncili'nin içine koyuyorum.

Sonra duşa giriyorum.

Düşünmem lazım.

Asansörle birinci kata inip kart anahtarımla internet odasına giriyorum.

Bir fikrim var.

Bu dünyada kullandığım ücretsiz e-posta servisinin sayfasını açıyorum, aklıma gelen ilk kullanıcı adını yazıyorum.

Adımın değiştirilmiş söylenişi: *asonjayessenday*.

Alınmış olduğunu görünce şaşırmıyorum.

Şifresinin ne olduğu belli.

Son yirmi yıldır hemen her şey için kullandığım şifre – ilk arabamın türü, modeli ve yapım yılı: *Cipwrangler89*.

Şifreyi deniyorum.

İşe yarıyor.

Kısa süre önce açılmış yeni bir e-posta hesabına giriyorum. Servis sağlayıcının hoş geldiniz mesajlarından sonra "Jason"dan gelen açılmış bir e-posta buluyorum.

Konu satırında şöyle yazıyor: Eve Hoş Geldin Gerçek Jason Dessen.

E-postayı açıyorum.

Bir mesaj yazılmamış.

Yalnızca bir link var.

Sayfa yükleniyor, ekranda bir uyarı beliriyor.

UberSohbet'e hoş geldiniz!

Şu anda üç tane aktif kullanıcı var.
Yeni bir kullanıcı mısınız?

"Evet"e tıklıyorum.

Giriş yapmadan önce bir şifre yaratmam gerekiyor.

Büyük bir pencerede sohbet geçmişi beliriyor.

Bir dizi emoji.

Herkese açık mesajlar gönderebileceğim, bir de kişilere özel mesajlar için kullanabileceğim iki tane alan.

Sohbeti en baştan okumaya başlıyorum. İlk mesaj yaklaşık on sekiz saat önce atılmış. En yeni mesaj kırk dakika önce.

JasonYÖNETİCİ: Bazılarınızı evin çevresinde gördüm. Başkaları da olduğunu biliyorum.

Jason3: Bu gerçek mi yani?

Jason4: Bu gerçek mi?

Jason6: İnanılmaz.

Jason3: Kaçınız silah mağazasına gitti?

JasonYÖNETİCİ: Üç gün önce gittim.

Jason4: İki.

Jason6: Güney Chicago'dan aldım ben.

Jason5: Bir silahın mı var yani?

Jason6: Evet.

JasonYÖNETİCİ: Kankakee kimin aklına geldi?

Jason3: Benim.

Jason4: Benim de.

Jason6: Dün oraya gidip bir otelde kaldım. Her şey hazırdı. Araba hazırdı. Kürek. İp. Her şeyi planlamıştım. Bu akşam, bize bunları yapan Jason'ın evden çıkmasını beklemeye gittim. Ama sonra arabamın arkasında kendimi gördüm.

Jason8: Neden planı uygulamadın, Jason6?

Jason6: Uygulasam ne olacaktı? Ondan kurtulsaydım içinizden biri aynısını bana yapacaktı.

Jason3: Herkes oyun teorisi senaryolarını inceledi mi?

Jason4: Evet.

Jason6: Evet.

Jason8: Evet.

JasonYÖNETİCİ: Evet.

Jason3: Yani hepimiz bu işin iyi sonlanmayacağını biliyoruz.

Jason4: Hepiniz kendinizi öldürün, karımı bana bırakın.

JasonYÖNETİCİ: Bu sohbet odasını ben açtım, yönetici kontrolleri bende. Bilginiz olsun diye söylüyorum, şu anda sohbet odasında beş Jason daha var.

Jason3: Neden güçlerimizi birleştirip dünyayı fethetmiyoruz? Bu kadar kalabalık bir Jason grubu birlikte aynı amaç için çabalarsa neler olur biliyor musunuz? (Yarı şaka yarı ciddi söylüyorum.)

Jason6: Neler olacağını hayal edebilir miyim? Kesinlikle şöyle olur: Bizi bir hükümet laboratuvarına tıkıp hayatımız boyunca üzerimizde testler yaparlar.

Jason4: Hepimizin aklından geçeni söyleyebilir miyim? Bu çok tuhaf bir durum.

Jason5: Benim de bir silahım var. Hiçbiriniz eve dönmek için benim kadar mücadele etmediniz. Hiçbiriniz benim gördüklerimi görmediniz.

Jason7: Geri kalanlarımızın neler yaşadığını bilemezsin.

Jason5: Cehennemi gördüm. Gerçek anlamıyla. Cehennem. Neredesin, Jason7? İkimizi öldürdüm bile.

Ekranda başka bir uyarı beliriyor:

Jason7 size özel bir mesaj gönderdi.

Mesajı açarken kalbim patlayacak gibi küt küt atıyor.

Durumun ne kadar çılgınca olduğunun farkındayım ama benimle ortak olmak ister misin? İki kişi daha güçlü oluruz. Diğerlerinden kurtulmak için birlikte çalışabiliriz ve ortalık yatışınca bir şeyler düşünürüz. Zamanımız az. Ne dersin?

Ne derim?

Nefes almakta bile zorlanıyorum.

İnternet odasından çıkıyorum.

Sırtımdan terler akıyor ama bir yandan da üşüyorum.

Birinci kattaki koridor boş ve sessiz.

Hızlı adımlarla asansöre binip dördüncü kata çıkıyorum.

Bej halının üzerinden geçip hızla odama dönüyor, kendimi içeri kilitliyorum.

Bir sarmal.

Bunu önceden nasıl tahmin edemedim?

Geri dönüp bakınca, kaçınılmazdı.

Koridorda alternatif gerçeklerde çoğalmıyordum ama içine girdiğim her dünyada bir ağacın dalları gibi çoğalarak dağılıyordum. O kül, buz ve veba dünyalarında başka versiyonlarımı da bırakmıştım demek ki.

Koridorun sonsuz olması diğer versiyonlarımla karşılaşmamı engelledi ama birini gördüm – sırtı kanlar içindeki Jason'la karşılaştım.

Bu Jason'ların çoğu diğer dünyalarda öldü ya da sonsuza dek kayboldu ama benim gibi bazıları doğru tercihler yaptı. Ya da şansları yaver gitti. Benimkinden farklı yolları tercih etmiş olabilirler, farklı kapılardan, farklı dünyalardan geçmiş olabilirler ama sonunda bu Chicago'ya dönmeyi başardılar.

Hepimiz aynı şeyi istiyoruz: hayatlarımızı geri almayı.

Tanrı aşkına.

Hayatımızı istiyoruz.

Ailemizi.

Diğer Jason'ların çoğu benim gibiyse ne olacak? Ellerinden alınan şeyi isteyen düzgün insanlar. Durum buysa, Daniela ve Charlie üzerinde nasıl hak iddia edebilirim?

Bu yalnızca bir satranç oyunu değil. Kendime karşı oynadığım bir satranç oyunu.

Böyle düşünmek istemiyorum ama elimde değil. Diğer Jason'lar hayatta en çok önem verdiğim şeyi istiyorlar: ailemi. Dolayısıyla düşman sayılırlar. Hayatımı geri almak için neleri göze alacağını soruyorum kendime. Ömrümün geri kalanını Daniela'yla birlikte geçirebileceğim anlamına gelse, diğer versiyonlarımdan birini öldürür müydüm? Peki onlar yapar mı bunu?

Diğer versiyonlarımın yalnız başlarında otel odalarında oturduğunu, karlı sokaklarda yürüdüğünü, kumtaşından yapılma evimi seyrederek aynı düşüncelerle boğuştuğunu hayal ediyorum.

Kendilerine aynı soruları sorduklarını.

Kopyalarının sıradaki hamlelerini tahmin etmeye çalıştıklarını.

Paylaşmak söz konusu olamaz. Rekabetçi, sıfır toplamlı bir oyun bu. Yalnızca birimiz kazanabilir.

Herkes dikkatsiz davranırsa, olaylar çığırından çıkar, Daniela ya da Charlie yaralanır veya ölürse, herkes kaybeder. Birkaç saat önce evimin penceresinden içeri bakınca her şey bu yüzden normal görünmüş olmalı.

Kimse ne yapacağını bilmediğinden hiçbirimiz Jason2'ye karşı bir hamle yapmadık.

Klasik bir dizilim, saf oyun teorisi.

Tutsak İkilemi'nin korkunç bir türü; sorduğu soru da şu: Düşünerek kendini alt edebilir misin?

Güvende değilim.

Ailem güvende değil.

Peki ne yapabilirim?

Düşünebildiğim bütün hamleler önceden tahmin edilebilirse ya da bana fırsat kalmadan yapılırsa ne olur?

Tüylerim ürperiyor.

Küpte geçirdiğim en kötü günler –yüzüme yağan yanardağ külü, soğuktan donmak üzere olmak, Daniela'nın adımı

bile bilmediği bir dünya– bunların hiçbiri şu anda içimde kopan fırtınayla yarışamaz.

Evimden hiç bu kadar uzak hissetmemiştim.

Telefon çalıyor, şu an dönüyorum.

Masanın başına gidiyorum, üçüncü çalışında alıcıyı kaldırıyorum.

"Alo?"

Karşılık yok, yalnızca soluk sesleri.

Telefonu kapatıyorum.

Pencereye gidiyorum.

Perdeleri aralıyorum.

Dört kat aşağıda sokak boş, kar hâlâ yağıyor.

Telefon yeniden, bu kez bir kere çalıyor.

Tuhaf.

Yeniden yatağa yerleşirken telefon meselesi aklımı kurcalıyor.

Başka bir versiyonum odamda olup olmadığımı anlamaya çalışıyor olabilir mi?

Bu otelde olduğumu nereden bilecek?

Cevabı hemen buluyorum, bulunca da korkuyorum.

Şu anda Logan Meydanı'nda onun yaptığının aynısını yapan bir sürü versiyonum olmalı – mahalledeki bütün motelleri ve otelleri arayıp diğer Jason'ları bulmaya çalışan Jason'lar. Beni şans eseri bulmadı. İstatistiksel olasılık hesabı. Bir avuç Jason bile, her biri on kez telefon açsa, evimin çevresindeki bütün otellere kısa sürede ulaşabilirler.

Peki, otel görevlisi oda numaramı verir mi?

Belki bilerek yapmaz bunu ama resepsiyon masasının arkasında Bulls maçını izleyen ve bir yandan Çin yemeği tıkınan birini kandırmak kolaydır.

Ben onu nasıl kandırabilirim?

Arayan bir başkası olsa, kullandığım takma isim beni korurdu. Ama diğer versiyonlarımın hepsi annemin babası-

nın adını biliyor. Orada hata yaptım. Aklıma gelen ilk takma isim buysa, başka Jason'ların da aklına ilk gelen bu olur. Peki, odayı hangi isimle tuttuğumu biliyorsam ilk yapacağım şey ne olurdu?

Resepsiyon görevlisi oda numaramı her sorana vermezdi.

Burada kaldığımı biliyormuş gibi yapmam gerekirdi.

Oteli arayıp Jess McCrae'nin odasıyla konuşmak isterdim.

Hattın diğer ucunda kendi sesimi duyunca burada olduğumu anlar, telefonu hemen kapatırdım.

Otuz saniye bekleyip yeniden arar, resepsiyon görevlisine, "Sizi yeniden rahatsız ettiğim için özür dilerim ama az önce aradım ve hat kesildi. Lütfen yeniden bağlayabilir misiniz? Tüh, oda numarası neydi?" diye sorardım.

Şansım yaver giderse, resepsiyon görevlisi dalgın sersemin biriyse, telefonu yeniden bağlamadan önce oda numarasını söylerdi.

Demek ki ilk telefon burada olduğumdan emin olmak içindi.

İkincisi de oda numaramı öğrenmek için.

Yataktan kalkıyorum.

Düşündüklerim saçma olabilir ama aklımdan çıkaramıyorum.

Şu anda kendimi öldürmek için buraya geliyor olabilir miyim?

Yün paltomu sırtıma geçirip kapıya gidiyorum.

Korkudan başım dönüyor ama bir yandan da kendimi kontrol etmeye, belki de delirmiş olduğumu düşünmemeye çalışıyorum. Belki de sıradan bir olayı aşırı yorumluyorum – alt tarafı otel odamdaki telefon iki kere çaldı.

Belki öyle oldu, belki olmadı.

Ama o sohbet odasından sonra hiçbir şey beni şaşırtmaz artık.

Ya haklıysam ve düşündüklerimi önemsememek hataysa?

Git.

Hemen şimdi.

Kapıyı yavaşça açıyorum.

Koridora çıkıyorum.

Koridor boş.

Tavandaki floresan lambaların vızıltısından başka ses yok.

Merdivenlerden mi çıksam, asansörle mi?

Koridorun uzak ucunda asansör kata geliyor.

Duruyor.

Bir an kımıldayamıyorum.

Bakışlarımı ayıramıyorum.

Asansörden çıkıp kendime doğru yaklaşıyorum.

Bakışlarımız karşılaşıyor.

Gülümsemiyor.

Yüzünde yalnızca ürpertici bir konsantrasyon ifadesi var.

Silahını havaya kaldırıyor, birden ters yöne doğru koşmaya başlıyorum. Koridorun sonundaki kapıya doğru koşarken kilitli olmaması için içimden dua ediyorum.

Işıklı çıkış tabelasının altındaki kapıdan fırlayıp merdivenlere yöneliyorum. Bir an için dönüp arkama bakıyorum.

Kopyam üzerime doğru koşuyor.

Elimle tırabzanı tutup merdivenlerden aşağı koşarken, *Düşme, düşme, düşme* diyorum kendi kendime.

Üçüncü kattaki sahanlığa ulaşınca yukarıdaki kapının gürültüyle açıldığını duyuyorum, kopyamın ayak sesleri merdivenlerde yankılanıyor.

İnmeye devam ediyorum.

İkinci kata ulaşıyorum.

Sonra birinci kata geliyorum. Ortasında pencere olan bir kapı lobiye açılıyor, pencereli bir kapı da başka bir yere.

Başka bir yeri seçiyorum ve kapıdan fırlıyorum...

Dondurucu soğukta buluyorum kendimi. Kar yağıyor.

Birkaç santim taze kar kaplı merdivenlerden sendeleyerek iniyorum, ayakkabılarım karla kaplı kaldırımda kayıyor.

Dengemi bulmaya çalışırken iki çöp kutusunun arasındaki dar sokaktan biri çıkıyor.

Üzerinde benimkine benzeyen bir palto var.

Saçlarında kar.

Bu benim.

Sokak lambasının ışığı elindeki bıçağın ağzında bir an parlıyor, sonra üzerime geliyor. Velocity Laboratuvarı'ndan aldığım standart malzeme dolu sırt çantasındaki bıçağın aynısını karnıma saplamak üzere bana doğru koşuyor.

Son anda kenara çekiliyorum, kolunu yakalıyorum ve onu var gücümle otel merdivenlerine doğru savuruyorum.

Merdivenlere yığıldığı anda otelin kapısı açılıyor. Bu inanılmaz sahneyi ister istemez belleğime kazıyıp dönüyor, koşmaya başlıyorum; kapıdan eli tabancalı bir versiyonum fırlarken, diğer versiyonum basamaklardan kalkıp yerde karların arasına gömülen bıçağını arıyor.

Birlikte mi çalışıyorlar?

Bulabildikleri her Jason'ı öldürmek için birlikte mi hareket ediyorlar?

Binaların arasında hızla koşuyorum, yüzüme karlar çarpıyor, ciğerlerim yanıyor.

Dönüp bakınca bana doğru yaklaşan iki gölge görüyorum.

Yağan karın altında koşmaya devam ediyorum.

Dışarıda kimse yok.

Sokaklar bomboş.

Birkaç bina ileride bir gürültü duyuyorum – neşeyle haykıran insanların sesi.

Gürültünün geldiği tarafa koşup ağır, ahşap bir kapıyı itiyor, bir bara giriyorum. İçerisi çok kalabalık, herkes ayakta. Televizyonda kıran kırana geçtiği belli olan bir Bulls maçını izliyorlar.

Kalabalığın arasına karışıp gizleniyorum.

Oturacak yer yok, ayakta durmak bile zor ama sonunda dart

tahtasının altında kendime sığınacak bir boşluk buluyorum.

Herkes maça bakıyor, ama ben kapıya.

Bulls'un oyun kurucusu üç sayılık bir basket atınca odada bir curcuna kopuyor, birbirini tanımayanlar bile kucaklaşıyor.

Barın kapısı ardına kadar açılıyor.

Eşikte kendimi görüyorum, üstüm karla kaplı.

İçeri bir adım atıyor.

Bir an onu gözden kaybediyorum, sonra kalabalığın arasında yeniden görüyorum.

Jason Dessen'ın bu versiyonu neler deneyimledi? Hangi dünyaları gördü? Bu Chicago'ya dönebilmek için nelerle savaşmak zorunda kaldı?

Bakışlarıyla kalabalığı tarıyor.

Arkasında, kapının önünde yağan karı görebiliyorum.

Bakışları sert ve soğuk. Acaba ben de öyle miyim?

Bakışları odanın arkasında durduğum yere yaklaşınca dart tahtasının arkasında yere çöküp kalabalığın arkasına gizleniyorum.

Bir dakika bekliyorum.

Kalabalık yeniden haykırdığı zaman yavaşça ayağa kalkıyorum.

Barın kapısı kapalı.

Kopyam gitmiş.

Bulls maçı kazanıyor.

İnsanlar mutlu ve sarhoşlar.

Barda bir tabure boşalması için aradan yarım saat geçmesi gerekiyor. Gidecek başka yerim olmadığından bir tabureye tırmanıp bir bira ısmarlıyorum. Cebimde 10 dolardan az para kalıyor.

Karnım çok aç ama burada yiyecek olmadığı için biramla birlikte birkaç paket krakeri mideye indiriyorum.

Sarhoş bir adam benimle Bulls'un gelecek sezon başarı olasılığı üzerine konuşmak istiyor, ama bakışlarımı biramdan ayırmadığım ve hiç konuşmadığım için bana hakaret edip arkamızda duran iki kadını rahatsız etmeye başlıyor.

Gürültücü ve saldırgan biri.

Kapıdaki güvenlik görevlisi gelip onu dışarı atıyor.

Kalabalık dağılmaya başlıyor.

Barda oturup gürültüyü duymamaya çalışırken aklımda hep aynı düşünce var: Daniela ve Charlie'yi Eleanor Sokağı 44 numaradaki kumtaşı binadan uzaklaştırmalıyım. Onlar evde olduğu sürece bu Jason'ların çılgınca bir şeyler deneme olasılığı artıyor.

Bunu nasıl yapacağım peki?

Jason2 şu anda onların yanındadır.

Gecenin bir yarısı.

Evime yaklaşmak risk almak demek.

Daniela'nın oradan ayrılmasına, bana gelmesine ihtiyacım var.

Ama aklıma gelen her fikir başka bir Jason'ın da aklına geliyor ya da yakında gelecek.

Kazanmam olanaksız.

Barın kapısı ardına kadar açılınca dönüp bakıyorum.

Başka bir versiyonum –sırt çantası, denizci paltosu, botlar– kapıdan içeri giriyor ve bakışlarımız karşılaştığında şaşkınlıkla iki kolunu havaya kaldırıyor.

Güzel. Benim için gelmedi buraya demek ki.

Logan Meydanı'nda koşturan Jason'lar sandığım kadar kalabalıksa o da biraz ısınmak ve dinlenmek için şans eseri içeri girmiş olabilir. Tıpkı benim gibi.

Bara gelip yanımdaki boş tabureye oturuyor, çıplak elleri soğuktan titriyor.

Ya da korkudan.

Barmen gelip bir bana bir ona merakla bakıyor, sanki bir

şeyler sormak istiyor ama onun yerine yeni gelene, "Ne içersiniz?" diye soruyor.

"O ne içiyorsa ondan."

Musluktan bardağa bira dolduran barmen, kenarından köpükler taşan bardağı getirip bara bırakıyor.

Jason bardağını kaldırıyor.

Ben de kendi bira bardağımı kaldırıyorum.

Birbirimize bakıyoruz.

Yüzünün sağ yanında iyileşmeye başlamış bir yara izi var, sanki biri bıçağını yüzüne savurmuş gibi görünüyor.

Yüzükparmağına bağladığı iplik benimkinin aynısı.

İçkilerimizden birer yudum alıyoruz.

"Sen ne zaman?.."

"Sen ne zaman?.."

Kendimizi tutamayıp gülümsüyoruz.

"Bu akşamüstü geldim" diyorum. "Sen?"

"Dün."

"Biraz zor olacak gibi görünüyor..."

"Birbirimizin cümlelerini tamamlamamak mı?"

"Zihnini okuyamıyorum sonuçta."

Tuhaf – kendimle konuşuyorum ama sesi benim sesime benzemiyor sanki.

"Ne kadar geride dallanmışızdır birbirimizden, diye düşünüyordum. Sen ve ben. Küllerin yağdığı dünyayı gördün mü?"

"Evet. Buzu da. O dünyadan kıl payı kurtuldum."

"Peki ya Amanda?"

"Fırtınada birbirimizden ayrıldık."

Karnımda küçük bir patlama oluyor sanki. Suçluluk duygusu bu.

"Benim dünyamda ayrılmadık. Bir eve sığındık birlikte" diyorum.

"Pencerelerine kadar kara gömülmüş olan ev mi?"

"Evet."

"Ben de buldum o evi. İçerideki aile ölmüştü."

"O zaman nasıl?.."

"O zaman nasıl?.."

"Sen konuş" diyor.

Birasını yudumladığı sırada soruyorum: "Buz dünyasından sonra nereye gittin?"

"Küpten bir adamın evinin bodrum katına çıktım. Adam kafayı yiyecekti az kalsın. Silahlıydı, beni bağladı. Beni öldürecekti ama sonra ampullerden birini alıp koridora kendisi bakmak istedi."

"Yani içeri girdi ve bir daha çıkmadı."

"Evet."

"Peki ya sonra?"

Bakışları bir an dalıyor.

Birasından büyük bir yudum daha alıyor.

"Sonra çok fena yerler gördüm. Gerçekten kötü. Karanlık dünyalar. Feci yerler. Ya sen?"

Başımdan geçenleri ona anlatıyorum. İçimi dökmek iyi gelse de konuştuğum kişinin o olması çok tuhaf gerçekten.

Bu adam ve ben bir ay öncesine kadar aynı kişilerdik. Yani geçmişimizin yüzde doksan dokuzunu paylaşıyoruz.

Aynı şeyleri söyledik. Aynı seçimleri yaptık. Aynı korkuları deneyimledik.

Aynı aşkı.

İkinci biralarımızı ısmarladığı sırada bakışlarımı yüzünden ayıramıyorum.

Yanımda oturan kişi benim.

Ama onda gerçekdışı görünen bir şeyler var.

Belki de olanaksız bir yerden ona baktığım için bana öyle geliyor – kendime dışarıdan baktığım için.

Güçlü görünüyor ama aynı zamanda yorgun, hasarlı ve korkmuş.

Hakkınızda her şeyi bilen bir arkadaşla konuşmaya ben-

ziyor, ama olanaksız bir yakınlık aramızdaki. Geçen ay olanlar dışında başıma gelen her şeyi saniyesi saniyesine biliyor. Yaptığım her kötülüğü. Aklımdan geçen her şeyi. Zaaflarımı. Gizli korkularımı.

"Ona Jason2 diyoruz" diyorum, "yani kendimizi Jason1 kabul ediyoruz. Orijinal olan. Ama hepimiz Jason1 olamayız. Başkaları da kendilerini orijinal sanıyor."

"Hiçbirimiz değiliz."

"Hayır. Bir bütünün parçalarıyız."

"Farklı yüzleri" diyor. "Bazılarımız gerçek adama çok benziyor. Sen ve ben öyleyiz bence. Bazıları ondan çok uzak artık."

"Farklı bir şekilde düşünmeye zorluyor insanı, değil mi?" diyorum.

"İdeal Jason'ın ne olduğunu merak etmeme neden oluyor. Öyle biri var mı acaba?"

"Tek yapabileceğimiz en iyi Jason olmaya çalışmak, öyle değil mi?"

"Ağzımdan aldın."

Barmen son içkileri sipariş etmemiz gerektiğini söylüyor.

"Bunu yapan çok insan yoktur" diyorum.

"Neyi? Kendisiyle karşılıklı bira içmeyi mi?"

"Evet."

Birasını bitiriyor.

Ben de benimkini bitiriyorum.

Tabureden kalkarken "Önce ben çıkayım" diyor.

"Nereye gidiyorsun?"

Duraksıyor. "Kuzeye."

"Seni takip etmeyeceğim. Aynısını senden de bekleyebilir miyim?"

"Evet."

"Onlara ikimiz birden sahip olamayız."

"Onları kimin hak ettiği belli değil, cevabı olmayan bir soru da olabilir bu. Ama ikimizin arasında seçim yapmak gere-

kirse, Daniela ile Charlie'ye kavuşmama engel olmana izin vermem. Düşüncesi hiç hoşuma gitmese de, gerekiyorsa öldürürüm seni."

"Bira için teşekkürler, Jason."

Dönüp gidişini seyrediyorum.

Beş dakika bekliyorum.

Sonra ben de çıkıyorum.

Kar hâlâ yağıyor.

Sokaklar yeniden taze ve ince bir kar örtüsüyle kaplanmış, etrafta kar küreme araçları var.

Kaldırıma çıkınca bir an durup çevreme bakınıyorum.

Barın müşterileri boşalıyor ama çevrede başka hiç kimse yok.

Nereye gideceğimi bilmiyorum.

Gidecek yerim yok.

Cebimde ikisi de geçerli iki tane otel odası anahtarı var ama ikisini de kullanamam. Güvenli değil. Diğer Jason'lar odanın yerini öğrenmiş, kolayca içeri girmişlerdir. Şu anda odamda oturup dönmemi bekliyor olabilirler.

Sonra aklıma geliyor – son ampulüm ikinci otelde kaldı.

Artık kaybettim onu.

Kaldırımda yürümeye başlıyorum.

Sabahın ikisi ve bütün hevesim kaçtı.

Şu anda sokaklarda dolaşan, aynı korkularla yüzleşen, kendine aynı soruları soran kaç Jason daha var?

Kaçı şimdiden öldü?

Kaçı avlanıyor?

Logan Meydanı'nın güvenli olmadığını hissediyorum, gecenin bir yarısı olsa bile. Geçtiğim her sokakta, her kapı aralığına birinin kımıldamasını, peşimden gelmesini bekliyorum.

Bir kilometre kadar yürüyüp Humboldt Parkı'na ulaşıyorum.

Karların arasında ilerliyorum.

Sessiz bir tarlaya ulaşıyorum.

Bitkinim.

Bacaklarım ağrıyor.

Karnım açlıktan guruldduyor.

Yürüyecek halim kalmadı.

Uzakta büyük bir çam ağacı görüyorum, kardan ağırlaşmış dalları sarkıyor.

En alttaki dalları yerden en az bir metre yukarıda ama yine de fırtınadan korunacak bir sığınak sağlıyorlar.

Gövdesine yakın yerlerde biriken karı elimle süpürüyorum, toprağa oturup sırtımı ağaca yaslıyorum.

Sessizlik.

Uzaktan, şehirden gelen kar küreyicilerin sesini duyuyorum.

Alçak bulutlardan yansıyan ışıklar gökyüzünü parlak pembeye boyamış.

Paltoma sarınıyor, ellerimi yumruk yapıp bedenimin ısısını içine hapsetmeye çalışıyorum.

Oturduğum yerden açık alanı ve ağaçları görüyorum.

Uzaktaki yürüyüş parkurunun sokak lambaları yağan karı aydınlatıyor, ışık merkezinden geçen kar mücevher gibi parlıyor.

Her yer sessiz ve ıssız.

Hava soğuk ama gökyüzü sakin ve berrak ola daha da soğuk olurdu.

Soğuktan donacağımı sanmıyorum.

Ama uyuyamayacağım da kesin.

Gözlerimi kapatınca aklıma bir fikir geliyor.

Gelişigüzellik.

Yapabileceğiniz her şeyi tahmin edebilen bir rakibi nasıl yenersiniz?

Tamamen gelişigüzel bir şey yaparak.

Planlamadan.

Daha önce aklınızdan geçirmediğiniz, düşünmediğiniz bir hamle yaparak.

Belki kötü bir hamledir ve oyunu kaybedersiniz.

Ama belki de size stratejik avantaj kazandıracak, aklınıza gelmemiş kazanma stratejisidir.

Peki, bu düşünme biçimini kendi durumuma nasıl uyarlayabilirim?

Kimsenin beklemediği tamamen gelişigüzel bir şey yapmanın yolu nedir?

Bir şekilde uyuyorum.

Soğuktan titreyerek gri beyaz bir dünyaya uyanıyorum.

Kar ve rüzgâr kesilmiş, yapraksız ağaçların arasından uzaktaki ufku görüyorum. Şehir siluetinin en yüksek binası şehrin üzerindeki bulut kümesine dokunuyor.

Karşımdaki açıklık hâlâ beyaz ve kımıltısız.

Şafak vakti.

Sokak lambaları sönüyor.

Doğrulup oturuyorum, her yanım tutulmuş.

Paltom bile ince bir kar tabakasıyla kaplanmış.

Gördüğüm bütün Chicago'ların hiçbiri gün doğumunda bu kadar sakin ve dingin değildi.

Boş sokaklar sessiz.

Gökyüzü ve yerler beyaz, binalar ve ağaçlar beyaz zeminin önünde karanlık gölgelere benziyor.

Hâlâ yataklarında, örtülerin altında yatan ya da pencerelerinden dışarı karlı manzaraya bakan yedi milyon insanı düşünüyorum.

Bunu düşünmenin güven verici, rahatlatıcı bir yanı var.

Zorlanarak ayağa kalkıyorum.

Çılgınca bir düşünce var aklımda.

Dün gece barda, diğer Jason gelmeden hemen önce olan bir şey ilham verdi bana. Kendi başıma bunu asla düşünemezdim, o yüzden düşünceme güveniyorum.

Parktan sokağa yürüyor, Logan Meydanı'na yollanıyorum.

Eve gidiyorum.

Karşıma çıkan ilk dükkana girip Swisher Sweets marka bir puro ve BIC marka minik bir çakmak alıyorum.

Kalan param: 8,21 dolar.

Paltom kardan ıslandı.

Onu girişteki askıya asıp oturmaya gidiyorum.

Burası son derece otantik bir yer, sanki hep buradaymış gibi görünüyor. 1950'lerden kalma hissini veren yalnızca koltukları kırmızı sentetik kumaş kaplı oturma bölümü ya da eski müdavimleri gösteren çerçeveli fotoğraflar değil. Mekânın hiç değişmemesinden kaynaklanıyor o his. İçerisi domuz pastırması, peynir ve taze kahve kokuyor. Eskiden havaya yükselen sigara dumanları arasında oturmak zorunda olduğum zamanlardan kalma kokuyu da hâlâ almak mümkün.

Tezgâhta oturan birkaç müşteri dışında masalardan birinde iki tane polis, bir başka masada mesaisi yeni bitmiş üç hemşire ve sıkılmış gibi kahve fincanına bakan siyah takım elbiseli, yaşlı bir adam var.

Izgaradan yükselen ısıya biraz daha yakın olabilmek için tezgâha oturuyorum.

Yaşlı bir garson siparişimi almaya geliyor.

Bir evsize benzediğimin farkındayım ama kadın öyle düşünse bile belli etmiyor, beni yargılamıyor, Orta Batı'ya özgü yıpranmış bir nezaketle siparişimi alıyor.

Dört duvar arasında olmak güzel bir his.

Pencere camları buğulu.

Kemiklerime işleyen soğuktan kurtuluyorum.

Bütün gece açık olan bu restoran evimden yalnızca sekiz blok ötede ama daha önce hiç yemek yemedim burada.

Kahve gelince kirli parmaklarımı fincanın etrafına sarıp ısıtıyorum.

Önceden hesap yapmak zorunda kaldım.

Bir fincan kahveye, iki yumurtaya ve biraz kızarmış ekmeğe yetecek kadar param var.

Lokmaları yavaşça çiğnemeye, yemeği uzatmaya çalışıyorum ama açlıktan ölüyorum.

Bana acıyan garson kadın ekstra ve ücretsiz kızarmış ekmek getiriyor.

Nazik biri.

Az sonra olacaklar için kendimi daha kötü hissetmeme neden oluyor.

Daniela'yı aramak için başka bir Chicago'dan aldığım kullan at telefonu çıkarıp saate bakıyorum. Bu dünyada çalışmıyor, herhalde içindeki dakikaları çoklu evrenler arasında taşımak mümkün değil.

Sabah 8.15.

Jason2, 9.30'daki treni yakalamak için yirmi dakika önce evden çıkmış olmalı.

Belki de çıkmadı evden. Belki hasta ya da bugün bilmediğim bir nedenden dolayı evde kalıyor. Bu bir felaket olur ama evde olup olmadığını anlamak için oraya gitme riskini göze alamam.

8,21 doları cebimden çıkarıp tezgâhın üstüne koyuyorum.

Kahvaltımın ücretine ve iki kuruş bahşişe ancak yetiyor.

Kahvemden son bir yudum alıyorum.

Sonra kareli pazen gömleğimin göğüs cebine uzanıp puroyu ve çakmağı çıkarıyorum.

Çevreme bakınıyorum.

Restoran tamamen dolu.

Geldiğimde masada oturan iki polis gitmiş, ama uzak köşedeki masada yeni bir polis memuru oturuyor.

Puronun paketini açarken ellerim hafifçe titriyor.

Puronun ucu, adına uygun şekilde hafif tatlı.

Çakmağı üç denemede yakabiliyorum.

Puronun ucunu yakıyorum, ağız dolusu dumanı çekip ızgaranın başında krep pişiren aşçıya doğu üflüyorum.

Ne yaptığımı on saniye boyunca kimse fark etmiyor.

Sonra yanımda oturan, ceketi kedi tüyleri kaplı yaşlı kadın dönüp, "Burada sigara içemezsin" diyor.

Söylediğime inanamadığım bir cümleyle karşılık veriyorum: "Ama yemek sonrasında içilen sigara gibisi yok."

Gözlük camlarının arkasından aklımı kaçırmışım gibi bakıyor bana.

Garson kadın elinde buharı tüten kahve dolu karafla yanımıza geliyor. Canı çok sıkılmışa benziyor.

Başını iki yana sallayarak, çocuğunu azarlayan bir annenin sesiyle, "Burada sigara içemeyeceğini biliyorsun" diyor.

"Ama bu puro."

"Müdürü çağırmamı ister misin?"

Puromdan bir nefes daha alıyorum.

Dumanı üflüyorum.

Kolları dövmelerle kaplı iriyarı bir adam olan aşçı dönüp öfkeyle bana bakıyor.

Garson kadına, "Harika fikir" diyorum, "git müdürü getir, çünkü puromu söndürmeye niyetim yok."

Garson giderken yanımda oturan, yemeğini mahvettiğim kadın, "Ne kadar kaba bir genç adam" diyor.

Çatalını bırakıyor, taburesinden iniyor ve kapıya gidiyor.

Çevremdeki diğer müşteriler de olan biteni fark etmeye başladı.

Ama ben hiçbir şey olmamış gibi puro içmeye devam ediyorum. Sonunda restoranın arkasından, peşinde garson kadınla bir adam çıkıyor. Siyah kot pantolonlu, beyaz gömleğinin kollarının altı ter kaplı adamın kravatının düğümü de gevşemiş. Derbeder haline bakınca bütün gece çalıştığını tahmin ediyorum.

Arkamda durup "Ben Nick, restoran müdürü" diyor. "İçeride

puro da sigara da içemezsin. Müşterileri rahatsız ediyorsun."

Taburemde biraz dönüp gözlerinin içine bakıyorum. Yorgun ve sinirli görünüyor. Ona bunları yaşattığım için berbat biriyim ama artık duramam.

Dönüp bana bakan müşterileri süzüyorum. Tavadaki kreplerden biri cızırdamaya başlıyor.

"Kaliteli puromun dumanından rahatsız mı oluyorsunuz?" diyorum.

Başlarını sallayanlar, "Evet" diyenler oluyor.

Birisi pisliğin teki olduğumu söylüyor.

Restoranın uzak köşesinde bir hareketlenme oluyor.

Nihayet.

Masasından kalkan polis bana doğru geliyor, telsizinin cızırtısını işitiyorum.

Genç bir polis.

Yirmili yaşlarının sonunda olmalı.

Kısa boylu, iriyarı.

Bakışları donanma askerleri gibi sert ve zeki.

Restoran müdürü rahatlayarak bir adım geri çekiliyor.

Yanıma gelen memur, "Şehirde kalabalık alanlarda sigara içmek yasak ve şu anda yasaları çiğniyorsun" diyor.

Purodan bir nefes daha alıyorum.

Polis, "Bak, bütün gece ayaktaydım" diyor. "Bu müşterilerin çoğu da aynı şekilde. Neden herkesin kahvaltı keyfini bozuyorsun?"

"Sen neden benim puro zevkimi bozuyorsun?"

Yüzünde öfkeli bir ifade beliriyor.

"O puroyu hemen söndür. Son uyarım."

"Yoksa ne olur?"

İç geçiriyor.

"Böyle karşılık vereceğini biliyordum. Kalk ayağa."

"Neden?"

"Çünkü hapse giriyorsun. O puroyu beş saniye içinde sön-

dürmezsen tutuklanmaya direnme suçu işlemiş olacaksın ve sana bu kadar nazik davranamayacağım."

Puroyu kahve fincanımın içine atıp tabureden iniyorum. Polis memuru bileklerimi kelepçeliyor.

"Üzerinde silah ya da iğne var mı? Canımı yakabilecek veya bilmem gereken bir şey taşıyor musun?"

"Hayır, efendim."

"Şu anda ilaç veya uyuşturucunun etkisinde misin?"

"Hayır, efendim."

Kolumu tutup yürümeye başlıyor.

Restoranın kapısına doğru yürüdüğümüz sırada diğer müşteriler alkışlamaya başlıyor.

Devriye arabası restoranın önünde park halinde bekliyor.

Arka kapıyı açıp başıma dikkat etmemi söylüyor.

Elleri kelepçeliyken zarif bir hareketle polis arabasına binmek zor. Memur direksiyon başına geçiyor.

Emniyet kemerini takıp motoru çalıştırıyor, karlı sokağa çıkıyoruz.

Arka koltuk özellikle rahatsız olacak şekilde tasarlanmış sanki. Bacağımı uzatacak yer olmadığından dizlerim kafese yaslanıyor. Sert plastik koltuklarda oturmanın betonda oturmaktan farkı yok.

Penceredeki tel örgülerin arasından bakıyor, mahallemin tanıdık binalarını görüyorum ve planım işe yarayacak mı merak ediyorum.

14\. Bölge Emniyet Merkezi'nin otoparkına giriyoruz.

Memur Hammond beni arka koltuktan çekip alıyor, çelik kapılardan geçirip kayıt odasına götürüyor.

Buradaki eski masaların bir yanında tutuklular için sandalyeler, pleksiyle ayrılan diğer tarafta kayıt ofisi var.

Oda temizlik malzemesiyle kapatılmaya çalışılmış kusmuk ve umutsuzluk kokuyor.

Sabahın bu saatinde burada benden başka tek bir tutuklu var – odanın diğer ucundaki bu kadın bir masaya kelepçelenmiş. Öne arkaya sallanıyor, kaşınıyor, titriyor.

Hammond yeniden üzerimi arıyor ve oturmaını söylüyor.

Sol bileğimdeki kelepçeyi çıkarıp masadaki halkaya geçiriyor. "Ehliyetini görebilir miyim?" diyor.

"Kaybettim."

Kâğıtlarına not alıyor, odanın karşı tarafındaki bilgisayarın başına geçiyor.

Adımı soruyor.

Sosyal güvenlik numaramı.

Adresimi.

İşverenimi.

"Beni tam olarak neyle suçluyorsunuz?" diye soruyorum.

"Genel ahlaka aykırı davranış ve huzuru bozmak."

Hammond, tutuklama raporunu doldurmaya başlıyor.

Birkaç dakika sonra klavyede yazmayı bırakıp çiziklerle kaplı pleksinin arkasından bana bakıyor. "Bir deliye benzemiyorsun, sarhoş da değilsin. Sabıka kaydın temiz. Başın daha önce hiç derde girmemiş. Restoranda ne oldu öyle? Sanki tutuklanmaya... *çalışır* gibiydin. Bana anlatmak istediğin bir şey var mı?" diyor.

"Hayır. Kahvaltını berbat ettiğim için özür dilerim."

Omuz silkiyor. "Son kahvaltım değildi ya."

Parmak izim alınıyor.

Fotoğrafım çekiliyor.

Ayakkabılarımı alıp bana bir çift terlik ve bir battaniye veriyorlar.

Sisteme kaydımı yapmayı bitirdiğinde soruyorum: "Telefon etme hakkımı ne zaman kullanabilirim?"

"Hemen kullanabilirsin." Masasındaki sabit telefonun alıcısını kaldırıyor. "Kimi aramak istersin?"

"Karımı."

Ona numarayı verip çevirmesini izliyorum.

Telefon çalmaya başlayınca alıcıyı bölmenin gözünden bana uzatıyor.

Kalbim küt küt atıyor.

Aç telefonu tatlım, aç hadi.

Telesekreter.

Kendi sesimi duyuyorum ama bu benim telesekreter mesajım değil. Jason2 bölgesini işaretlemek amacıyla yeni bir mesaj mı bıraktı acaba?

Memur Hammond'a, "Cevap vermiyor" diyorum. "Telefonu kapatabilir misiniz lütfen?"

Telefonu alıp kapatıyor.

"Daniela numarayı tanımadığı için açmamıştır. Bir kez daha dener misiniz rica etsem?"

Numarayı yeniden çeviriyor.

Telefon yeniden çalıyor.

Düşünüyorum, yanıt gelmezse mesaj bırakma riskine girmeli miyim?

Hayır.

Mesajı Jason2 dinlerse ne olur? Yine cevap vermezse bir yolunu bulup ona...

"Alo?"

"Daniela?"

"Jason?"

Sesini duyunca gözlerime yaşlar doluyor. "Evet, benim."

"Nereden arıyorsun? Ekranda Chicago Emniyeti yazıyor. Bağış falan istiyorlardır diye düşündüm bu yüzden..."

"Bir dakika beni dinlemeni istiyorum."

"Her şey yolunda mı?"

"İşe giderken başıma bir şey geldi. Her şeyi açıklayacağım ama..."

"İyi misin?"

"Evet, iyiyim ama hapisteyim."

Bir an hattın diğer ucu öyle sessizleşiyor ki arka planda dinlediği radyo programının sesini duyabiliyorum.

Sonunda, "Tutuklandın mı?" diyor.

"Evet."

"Ne için?"

"Gelip beni kefaletle çıkarman lazım."

"Tanrım. Ne yaptın?"

"Açıklamaya vaktim yok. Tek telefon hakkımı kullandım."

"Bir avukat getireyim mi?"

"Hayır, hemen buraya gel yeter. Çek defterini de getir. Charlie okula gitti mi?"

"Evet."

"Beni almaya gelirken onu da alıp gelmeni istiyorum. Bu çok..."

"Öyle bir şey yapamam."

"Daniela..."

"Babasını hapisten çıkarmaya giderken oğlumu yanıma almayacağım. Neler oluyor Jason?"

Memur Hammond pleksi duvarı hafifçe tıklatıyor, artık telefonu kapatmamı işaret ediyor.

"Zamanım doldu" diyorum. "Lütfen hemen gel."

"Tamam."

"Tatlım?"

"Seni çok seviyorum."

Telefonu kapatıyor.

Beni koydukları hücrede beton bir yatak ve ince bir şilteden başka bir şey yok.

Bir de tuvalet ve lavabo.

Kapının üstündeki kamera beni izliyor.

Cezaevi battaniyesini üzerime çekip yatağa uzanıyorum; benden önce umutsuzluk anlarında, büyük hatalar yaptıktan sonra kim bilir kaç adamın daha baktığı tavana bakıyorum.

Aklımdan ters gidebilecek, Daniela'nın gelmesini engelleyebilecek şeylerin listesi geçiyor.

Cep telefonundan Jason2'yi arayabilir.

Ders arasında o sesini duymak için Daniela'yı arayabilir.

Diğer Jason'lardan biri bir hamle yapabilir.

Bunlardan biri gerçekten olursa, her şey biter.

Karnım ağrıyor.

Kalbim küt küt atıyor.

Sakinleşmeye çalışıyorum ama korkuyu durduramıyorum.

Kopyalarım arasında bu hamleyi tahmin edebilecek biri çıkacak mı merak ediyorum. Öyle bir şey olmayacağını düşünüp kendimi avutuyorum. Dün gece barda kadınlara asılan ve güvenlik görevlisi tarafından oradan kovulan saldırgan sarhoşu görmeseydim, Daniela ve Charlie'yle güvenli bir yerde buluşmak için kendimi tutuklatmak aklıma gelmezdi.

Bu kararı, yalnızca bana ait benzersiz bir deneyim sayesinde aldım.

Ama yanılıyor da olabilirim.

Her konuda yanılıyor olabilirim.

Kalkıyorum, klozet ile yatak arasında bir ileri bir geri yürüyorum ama iki metreye iki buçuk metre ölçülerindeki hücrede dolaşacak fazla yer yok ve yürüdükçe duvarlar sanki üstüme geliyor. Sonunda nefesim sıkışıyor.

Kapıda göz hizasında bir pencere var. Oraya gidip dışarı bakıyorum.

Beyaz koridoru görüyorum.

Yan hücrelerden birindeki kadının hıçkırıkları beton duvarlarda yankılanıyor.

Kadın umutsuzca ağlıyor.

Buraya getirildiğimde kayıt ofisinde gördüğüm kadın mı acaba?

Bir gardiyan kolundan tuttuğu bir mahkûmla kapının önünden geçiyor.

Yatağa dönüp battaniyenin altına kıvrılıyorum, yüzümü duvara dönüp yatıyor, düşünmemeye çalışıyorum ama bu imkânsız.

Sanki saatler geçiyor.

Neden bu kadar gecikti?

Tek açıklaması olabilir.

Bir şey oldu.

Gelmeyecek.

Hücre kapısının kilidi açılırken çıkan mekanik sesle yerimden fırlıyorum.

Oturuyorum.

Kapıda beliren bebek yüzlü gardiyan, "Eve gidebilirsiniz Bay Dessen" diyor. "Karınız kefaletinizi ödedi."

Beni kayıt ofisine götürünce önüme konan belgeleri okumadan imzalıyorum.

Ayakkabılarımı geri verip beni bir dizi koridordan geçiriyorlar.

Son koridorun sonundaki kapıdan geçince nefesim kesiliyor, gözlerime yaşlar doluyor.

Ona 14. Bölge Emniyet Merkezi'nde kavuşacağımı kırk yıl düşünsem hayal edemezdim.

Daniela oturduğu sandalyeden kalkıyor.

Beni tanımayan, başka bir adamla ya da başka bir versiyonumla evli olan bir Daniela değil.

Benim Daniela'm.

Ta kendisi.

Bazen resim yaparken giydiği gömlek var üzerinde. Soluk mavi tişörtün eteğinde yağlıboya ve akrilik lekeleri var. Beni görünce şaşkınlıkla yüzünü buruşturuyor.

Yanına koşup ona sarılıyorum, o da adımı söylüyor ama sesinde şaşkınlık var. Yine de beni bırakmıyor, çünkü kollarının arasından ayrılmak istemiyorum. Bu kadının kollarına

dönmek için aştığım dünyaları, çektiklerimi, mücadele ettiklerimi düşünüyorum. Onu kucaklamanın bu kadar iyi hissettirmesine inanamıyorum.

Aynı havayı soluduğumuza.

Kokusunu içime çektiğime.

Tenini tenimde hissettiğime.

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum.

Onu dudaklarından öpüyorum.

Dudakları öyle yumuşak ki.

Ama geri çekiliyor.

Sonra elini göğsüme koyup beni itiyor. Kaşlarını çatıyor.

"Bir restoranda puro içtiğin için tutuklandığını söylediler, sonra da..." Düşünceleri dağılıyor. Yüzümü, gördüklerine inanamıyormuş gibi inceliyor, parmaklarıyla iki haftalık sakalıma dokunuyor. Tabii ki inanamıyor yüzüme – sabah yanında uyandığı surat değil bu. "Bu sabah sakalın yoktu, Jason" diyor. Beni baştan aşağı süzüyor. "Çok zayıfsın." Üzerimdeki eski, pis gömleğe dokunuyor. "Sabah evden çıkarken üzerinde başka giysiler vardı."

Bunların hepsini düşündüğünü ama anlam veremediğini görüyorum.

"Charlie'yi getirdin mi?" diyorum.

"Hayır. Sana getirmeyeceğim dedim. Aklımı mı yitiriyorum, yoksa..."

"Aklını falan yitirmiyorsun."

Onu nazikçe kolundan tutup küçük bekleme alanındaki alçak sırtlı sandalyelere oturtuyorum.

"Bir dakika şöyle oturalım" diyorum.

"Ben oturmak istemiyorum, ben senin..."

"Lütfen, Daniela."

Oturuyoruz.

"Bana güveniyor musun?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum. Bunlar beni... Korkutuyor."

"Sana her şeyi açıklayacağım ama önce taksi çağırman gerekiyor."

"Arabamı iki blok öteye park ettim."

"Arabana gitmiyoruz."

"Neden?"

"Dışarıda güvende değiliz."

"Ne diyorsun sen?"

"Daniela, lütfen bana güven, olur mu?"

Beni tersleyeceğini sanıyorum ama onun yerine telefonunu çıkarıyor, bir uygulama açıyor ve bir araba çağırıyor.

Sonunda başını kaldırıp bana bakınca, "Tamam, üç dakikaya burada olacak" diyor.

Lobide çevreme bakınıyorum.

Beni kayıt ofisinden buraya getiren polis memurunu göremiyorum. O anda resepsiyondaki kadın memurdan başka kimse yok içeride. O da kalın bir koruyucu camın arkasında oturduğu için bizi duyamayacağından eminiz.

Daniela'ya bakıyorum.

"Sana söyleyeceklerime inanamayacaksın" diyorum. "Aklımı yitirdiğimi sanacaksın ama öyle bir şey yok. Ryan'ın Village Tap'teki kutlama gecesini hatırlıyor musun? Ödül kazanmıştı hani?"

"Evet. Bir ay önceydi."

"Seni en son o gece evin kapısından çıktığımda gördüm. O zamandan beri ilk defa görüşüyoruz."

"Jason, o geceden beri gece gündüz yanımdaydın."

"O adam ben değildim."

Yüzü kararıyor.

"Ne diyorsun sen?"

"O benim farklı bir kopyam."

Gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor.

"Bana numara mı yapıyorsun? Oyun falan mı oynuyorsun? Çünkü..."

"Oyun da değil, numara da."

Telefonunu alıp saatine bakıyorum. "Saat 12.18. Şu anda ofiste olmam gerekir."

Kampüsteki telefonumun numarasını çeviriyorum ve telefonu Daniela'ya veriyorum.

Telefon iki kere çalıyor, sonra hattın diğer ucundan benim sesim duyuluyor. "Merhaba tatlım, ben de seni düşünüyordum."

Daniela'nın ağzı yavaşça açılıyor.

Hastalanmış gibi bir hali var.

Telefonu hoparlöre alıp sessizce, "Bir şey söyle" diyorum.

"Merhaba" diyor. "Günün nasıl geçiyor?"

"Harika. Sabah derslerim bitti, birkaç öğrencimle birlikte öğle yemeği yiyeceğim. Her şey yolunda mı?"

"Evet. Ben sadece... senin sesini duymak istemiştim."

Telefonu elinden kapıp sessize alıyorum.

Jason, "Her dakika seni düşünüyorum" diyor.

Daniela'ya bakıyorum. "Biraz düşündüğünü, geçen yıl Noel'de Keys'te çok iyi vakit geçirdiğinizi, bu yıl da oraya gitmek istediğini söyle."

"Geçen Noel'de Keys'e gitmedik ki."

"Ben bunu biliyorum ama o bilmiyor. Onun sandığın kişi olmadığını kanıtlamak istiyorum."

Kopyam, "Daniela? Orada mısın?" diyor.

Daniela telefonu alıyor. "Hayır, buradayım. Aslında seni şey için aramıştım..."

"Sesimin o tatlı ahengini duymak için değil mi?"

"Geçen yıl Noel'de Keys'e gittiğimizde çok eğlenmiştik. Para durumumuz sıkışık, biliyorum ama bu yıl da oraya gitsek güzel olmaz mı?" diyor.

Jason bir an bile tereddüt etmiyor.

"Elbette olur. Sen nasıl istersen sevgilim."

Daniela gözlerimin içine bakarak konuşuyor: "Aynı evde

kalmaya ne dersin? Sahildeki pembe beyaz ev hani? Harika bir yerdi."

Son sözcükte sesi çatlar gibi oluyor ve bir an kendini kaybedeceğini sanıyorum ama sonra kendini topluyor.

"Bir şekilde gideriz" diyor Jason2.

Daniela'nın elindeki telefon titremeye başlıyor.

O adamı parça parça etmek istiyorum.

Jason, "Tatlım, birisi görüşmek için bekliyor, kapatsam iyi olacak" diyor.

"Tamam."

"Bu gece görüşürüz."

Hayır, görüşmeyeceksiniz.

"Akşam görüşürüz Jason."

Telefonu kapatıyor.

Uzanıp elini sıkıyor, "Bana bak" diyorum.

Bakıyor. İfadesi şaşkın.

"Şu anda zihnin allak bullak, biliyorum" diyorum.

"Aynı anda hem Lakemont'ta hem burada olman nasıl mümkün olabilir?"

Telefonu titriyor.

Dokunmatik ekranda bir mesaj beliriyor, arabamızın geldiğini haber veriyor.

"Her şeyi açıklayacağım" diyorum, "ama şimdi bu arabaya binip oğlumuzu okuldan almamız lazım."

"Charlie tehlikede mi?"

"Hepimiz tehlikedeyiz."

Hemen kendine geliyor.

Ayağa kalkıp elimi uzatıyor, sandalyeden kalkmasına yardım ediyorum.

Lobiden geçip emniyet merkezinin girişine doğru yürüyoruz.

Beş yüz metre ötede siyah Escalade bizi bekliyoruz.

Kapıdan fırlıyorum, Daniela'yı kaldırımın kenarında bekleyen cipe doğru çekiyorum.

Dün geceki kar fırtınasından hiç iz yok, en azından gökyüzü açık. Kuzeyden esen şiddetli rüzgâr bulutları önüne katıp götürdü ve arkasında güneşli bir kış günü bıraktı.

Aracın arka kapısını açıp Daniela'nın arkasından arabaya biniyorum, Daniela siyah takım elbiseli şoföre Charlie'nin okulunun yerini tarif ediyor.

"Lütfen hemen gidelim" diyor.

Camları karartılmış araç Emniyet Merkezi'nden ayrılırken Daniela'ya dönüp "Charlie'ye mesaj atıp geldiğimizi söyle de hazırlansın" diyorum.

Telefonunu çıkarıyor ama elleri titrediğinden mesaj yazmakta zorlanıyor.

"Ver ben yapayım."

Telefonunu alıp mesaj uygulamasını açıyorum, Charlie'nin adını buluyorum.

Şu mesajı yazıyorum:

Baban ve ben şu anda seni okuldan almaya geliyoruz. Müdürle görüşmeye vakit olmadığından tuvalete gitmek için izin iste ve ön kapıya gel. Siyah bir Escalade'le geliyoruz. 10 dakikaya görüşürüz.

Şoförümüz, karları kürenmiş caddelerde ilerliyor. Kaldırımlar parlak kış güneşi altında kurumuş bile.

Birkaç blok ilerledikten sonra Daniela'nın mavi Honda'sının yanından geçiyoruz.

Onun iki araç önünde, beyaz bir minibüsün direksiyonunda tıpkı bana benzeyen bir adam oturuyor.

Dikiz aynasından adama bakıyorum.

Arkamızda bir araba var ama kimin kullandığını göremiyorum, çünkü araç çok uzakta.

"Neyin var?" diyor Daniela.

"Bizi takip etmediklerinden emin olmak istiyorum."

"Kim takip edecek bizi?"

Telefonuna bir mesaj geliyor ve sorusuna cevap vermekten kurtuluyorum.

CHARLIE
Her şey yolunda mı?

Karşılık yazıyorum:

Her şey yolunda. Görüştüğümüzde açıklarım.

Kolumu omzuna atıp Daniela'ya sarılıyorum.

"Sanki kâbus görüyorum ama bir türlü uyanamıyorum. Neler oluyor?" diyor Daniela.

"Güvenli bir yere gitmek zorundayız" diye fısıldıyorum. "Baş başa kalınca konuşuruz. O zaman sana ve Charlie'ye her şeyi anlatırım."

Charlie'nin okulu bir akıl hastanesi ile steampunk kale arası kocaman, tuğla bir bina.

Okulun önünde durduğumuzda Charlie merdivenlere oturmuş, telefonuna bakıyor.

Daniela'ya arabada beklemesini söylüyorum, arabadan çıkıp oğluma doğru yürüyorum.

Şaşkın şaşkın bana bakıyor.

Halime şaşıyor.

Onu sımsıkı kucaklayıp "Tanrım, seni çok özledim" diyorum.

"Burada ne arıyorsunuz?" diye soruyor. "Bu araba nereden çıktı?"

"Haydi gel, gitmek zorundayız."

"Nereye gidiyoruz?"

Kolundan tutup onu Escalade'in açık kapısına doğru çekiştiriyorum.

Arabaya önce o biniyor, arkasından ben de binip kapıyı kapatıyorum.

Şoför bize bakıp Rus aksanıyla, "Şimdi nereye?" diyor.

Emniyet merkezinden gelirken ben de aynı sorunun cevabını düşündüm. Büyük ve kalabalık bir yere gitmeliydik, böylece diğer Jason'lardan biri peşimize düşerse kolayca kalabalığa karışabilirdik. Şimdi bu düşüncemden kuşkulanıyorum. Aklıma üç faklı alternatif geliyor; Lincoln Park Serası, Willis Kulesi'nin seyir terası ve Rosehill Mezarlığı. En güvenli, en beklenmedik olasılıklar bunlar. Willis ve Lincoln Park da aynı şekilde mantıklı geliyor. Bu yüzden içimden gelen sesi boş verip ilk seçeneğe dönüyorum.

"Water Tower" diyorum.

Sessizce şehrin sokaklarından geçiyoruz.

Şehir merkezindeki binaya yaklaşırken Daniela'nın cep telefonu titreşiyor.

Ekrana bakıp yazanları görebileyim diye bana uzatıyor.

Tanımadığım bir numaradan gelmiş mesaj:

Daniela, ben Jason. Sana yabancı bir numaradan mesaj atıyorum ama görüştüğümüzde her şeyi açıklarım. Tehlikedesin. Sen de, Charlie de tehlikedesiniz. Neredesin? Lütfen beni hemen ara. Seni çok seviyorum.

Daniela çok korkmuş görünüyor.

Arabanın içindeki hava sanki elektrikleniyor.

Şoförümüz öğle saati trafiğinden tıkanmış Michigan Bulvarı'na giriyor.

Lüks Magnificent Mile yolundaki diğer gökdelenleri gölgede bırakan Chicago Water Tower'ın sararmış taşları uzaktan görünüyor.

Escalade binanın ana girişinde duruyor, ama şoföre bizi yeraltındaki otoparka götürmesini söylüyorum.

Chestnut Caddesi'nden karanlık otoparka iniyoruz.

Dört kat indikten sonra ona asansörün yanında durmasını söylüyorum.

Görebildiğim kadarıyla peşimizden gelen araç olmadı.

Araçtan inip kapılarını kapatıyoruz, siyah Escalade uzaklaşıyor.

Water Tower Place dikey bir alışveriş merkezi. Sekiz katlı binada butikler, lüks mağazalar, cam ve kromdan yapılma bir de orta avlu var. Cam asansörle restoranların bulunduğu asma kata çıkıyoruz.

Hava soğuk olduğundan içerisi çok kalabalık.

En azından bir an için herhangi biri olmanın keyfini çıkarıyorum.

Gelen geçenlerden uzakta, sessiz bir köşeye oturuyoruz.

Daniela ile Charlie'nin arasında oturup şu anda benim olduğum yerde olabilmek için her şeyi, hem de her şeyi yapabilecek diğer Jason'ları düşünüyorum.

Bir nefes alıyorum.

Nereden başlasam?

Daniela'nın gözlerinin içine bakıp yüzüne düşen saç tutamlarından birini kulağının arkasına atıyorum.

Charlie'nin gözlerinin içine bakıyorum.

Onları ne kadar çok sevdiğimi söylüyorum.

Yeniden aralarında oturabilmek için cehennemi aşıp geldiğimi.

Onlara silah zoruyla kaçırılıp Güney Chicago'daki terk edilmiş elektrik santraline götürüldüğüm serin ekim gecesini anlatıyorum.

Onlara ne kadar korktuğumu, öldürüleceğimi sandığımı, fakat bunun yerine kendimi gizemli bir laboratuvarın hangarında bulduğumu, orada beni tanımak bir yana, dönüşümü bekleyen insanlar olduğunu anlatıyorum.

İlk gece Velocity Laboratuvarı'ndan nasıl kaçtığımı, Eleanor Caddesi'ndeki evimize dönüşümü, evin bizim evimiz ol-

madığını, orada kendini kariyerine adamış yalnız bir adam olarak yaşadığımı anlatıyorum.

Daniela'yla hiç evlenmediğimiz, Charlie'nin hiç doğmadığı bir dünya.

Daniela'ya, Bucktown'daki sergide kopyasıyla karşılaşmamızı anlatıyorum.

Yakalanışını ve laboratuvara hapsedilişimi.

Amanda'yla birlikte küpe kaçışımızı.

Çoklu evrenleri anlatıyorum.

Geçtiğim her kapıyı.

Felaketlerle dolu her dünyayı.

Bazı şeylerden söz etmiyorum yine de.

Bazı şeyleri dile getiremiyorum.

Sergi gecesinden sonra Daniela'yla birlikte geçirdiğim iki gece.

İki kez ölümüne şahit oluşum.

Bu anıları da zamanı geldiğinde paylaşacağım.

Anlattıklarımın Daniela ve Charlie'ye neler hissettirdiğini hayal etmeye çalışıyorum.

Daniela'nın yüzünden yaşlar akmaya başlayınca, "Bana inanıyor musun?" diye soruyorum.

"Elbette inanıyorum."

"Charlie?"

Oğlum başını evet anlamında sallıyor ama bakışları dalgın. Gelip geçen insanlara boş boş bakıyor. Söylediklerimin ne kadarını anladığını merak ediyorum.

İnsan böyle bir hikâyeyi nasıl kabullenir?

Daniela gözlerini siliyor. "Anlattıklarını anladığımdan emin olmak istiyorum" diyor. "Ryan Holder'ın kutlamasına gittiğin gece bu diğer Jason senin hayatını çaldı, öyle mi? Seni bir küpün içine kapattı, kendi dünyasına gönderdi, böylece bu dünyada yaşayacaktı. Benimle. Öyle mi?"

"Evet, öyle."

"O zaman bir yabancıyla yaşıyordum."

"Tamamen öyle sayılmaz. On beş yıl öncesine kadar ikimiz aynı insandık sanırım."

"On beş yıl önce ne oldu?"

"Bana hamile olduğunu söyledin. Çoklu evrenler var, çünkü yaptığımız her seçim, ilerlediğimiz yolda paralel dünyalara giden bir çatal yaratıyor. Bana hamile kaldığını söylediğin gece yalnızca ikimizin hatırladığı gibi değildi. Farklı permütasyonlara yol açtı. Bir dünyada, şu anda yaşadığımız dünyada sen ve ben birlikte bir hayat kurmaya karar verdik. Evlendik. Charlie'yi doğurdun. Yuva kurduk. Bir başkasında, yirmili yaşlarının sonunda baba olmanın bana göre olmadığına karar verdim. Kariyerimi ve hırsını kaybedeceğimden korktum.

Yani hayatlarımızın bir versiyonunda bebeğimiz olmadı. Charlie. Sen sanatına devam ettin, ben de bilime. Sonunda yollarımız ayrıldı. Bir aydır o adamla, benim o versiyonumla yaşıyorsun. Kutuyu o inşa etti."

"Tanıştığımızda üzerinde çalıştığın şeyin daha büyük bir versiyonu mu o dediğin şey – bir küp?"

"Tam olarak öyle. Zamanla kariyerinden başka hiçbir şeyi olmadığını anladı. On beş yıl önceki tercihine pişmanlıkla bakmaya başladı. Ama küp insanı zamanda ileri ya da geri götüremez. Olası bütün dünyaları aynı anda birleştirir – şimdide. Böylece benim dünyamı bulana kadar aradı. Ve benim hayatımı kendi hayatıyla değiştirdi."

Daniela'nın yüzünde şok ve tiksinti ifadesi beliriyor.

Sandalyesinden kalkıp tuvaletlere doğru koşuyor.

Charlie onun peşinden gitmek istiyor ama elimi omzuna koyup "Ona kendine gelmesi için biraz zaman verelim" diyorum.

"Bir şeylerin yanlış gittiğini anlamıştım."

"Nasıl yani?" diye soruyorum.

"Sen... şey, aslında sen değil de onun farklı bir enerjisi vardı. Daha fazla konuşuyorduk, özellikle akşam yemeklerinde. Ama o, nasıl diyeyim..."

"Ne?"

"Farklıydı."

Oğluma sormak istediğim sorular var. Ona soramayacağım başka sorular da zihnimde dört dönüyor.

Jason2 daha mı eğlenceliydi?

Daha mı iyi bir babaydı?

Daha mı iyi bir kocaydı?

Hayat o sahtekârla daha mı eğlenceliydi?

Ama bu soruların cevaplarının benim için yıkıcı olacağını düşünüp korkuyorum.

Daniela geri dönüyor.

Yüzü solgun.

Otururken, "İyi misin?" diyorum ona.

"Sana bir şey soracağım."

"Nedir?"

"Bu sabah kendini tutuklattırırken – amacın gelip seni almamı sağlamak mıydı?"

"Evet."

"Neden? O gittikten sonra eve gelebilirdin. Ona ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Jason2."

"Jason2 gittikten sonra eve gelebilirdin."

"İşler biraz daha karışık" diyorum.

Charlie, "Zaten yeterince karışık değil mi?" diye soruyor.

"Bu dünyaya..." diyorum ama bu sözcükleri söylemek bile çılgınlık, biliyorum.

Ama onlara anlatmak zorundayım.

"Evet?" diyor Daniela.

"Bu dünyaya dönen tek versiyon ben değilim."

"Bu da ne demek oluyor?" diye soruyor Daniela.

"Başka Jason'lar da ulaştı buraya."

"Hangi başka Jason'lar?"

"O laboratuvardan küpe kaçabilen ve sonrasında çoklu evrende başka yolları seçen versiyonlarım."

"Kaç taneler?" diye soruyor Charlie.

"Bilmiyorum. Belki de çok sayıdalar."

Silah mağazasında ve sohbet odasında olanları anlatıyorum. Onlara odama kadar gelen ve bana bıçakla saldıran Jason'ları tarif ediyorum.

Ailemin şaşkınlığı korkuya dönüşüyor.

"O yüzden kendimi tutuklattım" diyorum. "Bildiğim kadarıyla sizi takip eden, ne yapacaklarına karar vermeyi beklerken her hareketinizi izleyen başka Jason'lar var. Güvenli bir yerde buluşmamız gerekiyordu. O yüzden araba çağırmanı istedim. En azından bir versiyonumun emniyete kadar peşinden geldiğini biliyorum. Honda'nın yanından geçerken gördüm onu. O yüzden Charlie'yi de getirmeni istedim. Ama önemi yok artık. Birlikte buradayız, güvendeyiz ve ikiniz de gerçeği öğrendiniz."

Daniela hemen konuşamıyor.

Sonra yavaşça, "Bu diğer... Jason'lar..." diyor. "Nasıl tipler?"

"Ne sormaya çalışıyorsun?"

"Hepsi seninle aynı geçmişe mi sahip? Hepsi sen misin esasında?"

"Evet. Çoklu evrenden içeri adım attığım ana kadar. Sonra hepimiz farklı yolları seçtik, farklı deneyimler geçirdik."

"Ama bazıları senin gibi, öyle mi? Bu dünyaya dönebilmek için cehennemleri aşan kocamın farklı versiyonları. Tek istekleri benimle olmak. Ve Charlie'yle."

"Evet."

Gözlerini kısıyor.

Onun için nasıl bir şey bu acaba?

İmkânsız görünen hikâyeyi kabullenmek için çok çaba harcadığını görebiliyorum.

"Dani, bana bak."

Parlayan gözlerinin içine bakıyorum.

"Seni seviyorum" diyorum.

"Ben de seni seviyorum. Ama diğerleri de seviyor beni, değil mi? En az senin kadar seviyorlar."

Bunları söylediğini duyunca içim sıkışıyor.

Verecek bir karşılığım yok.

Çevremizdeki insanları gözden geçiriyor, izlenip izlenmediğimizi anlamaya çalışıyorum.

Asma kat giderek kalabalıklaşıyor.

Bebek arabası iten bir kadın.

Alışveriş merkezinde el ele dolaşan, dondurma yiyen mutlu çiftler.

Karısının yanında ayak sürüyen, burada olmak istemediği yüzünden anlaşılan yaşlı bir adam.

Burada güvende değiliz.

Bu şehirde güvende değiliz.

"Benimle misiniz?" diye soruyorum.

Daniela tereddüt ediyor, önce Charlie'ye bakıyor.

Sonra yeniden bana.

"Evet" diyor, "seninleyim."

"Güzel."

"Peki şimdi ne yapacağız?"

14

Üzerimizdeki giysiler ve hesaplarımızdan çektiğimiz zarf içindeki parayla şehirden ayrılıyoruz. Daniela arabayı kredi kartıyla kiralıyor, ama bundan sonra bütün alışverişlerimizi nakitle yapacağımız için izimizi bulmaları daha zor olacak.

Akşamüstü olduğunda Wisconsin'den geçiyoruz.

Çayırlardan.

Alçak tepelerden.

Kırmızı ambarların yanından.

Uzaktaki tahıl depolarının önünden.

Bacalarından duman tüten çiftlik evlerinin arasından.

Her şeyin üzeri taze karla kaplı, gökyüzü parlak mavi.

Yavaş ilerliyoruz ama otobandan uzak duruyorum.

Kır yollarından gidiyoruz.

Nereye gideceğimiz bilmeden rasgele yollara sapıyoruz.

Benzin almak için durduğumuzda Daniela bana telefonunu gösteriyor. Bir sürü cevapsız arama, yeni mesajlar var. Hepsi 773, 847, 312'yle başlayan Chicago telefon numaralarından gelmiş.

Mesajlaşma uygulamasını açıyorum.

Dani, ben Jason. Lütfen beni hemen bu numaradan ara.

Daniela, ben Jason. Öncelikle, seni seviyorum. Sana anlatmam gereken şeyler var. Lütfen beni hemen ara.

Daniela, başka bir sürü Jason seninle iletişime geçmeye çalışacak. Belki geçmişlerdir bile. Başın dönüyor olmalı. Ben seninim. Sen de benim. Seni sonsuza kadar seveceğim. Bu mesajı alır almaz beni ara.

Daniela, yanındaki Jason bir sahtekâr. Beni ara.

Daniela, sen ve Charlie güvende değilsiniz. Yanındaki Jason sandığın kişi değil. Beni hemen aramalısın.

Hiçbiri seni benim sevdiğim gibi sevmiyor. Ara beni, Daniela. Lütfen. Sana yalvarıyorum. Seni seviyorum.

Senin için onların hepsini öldürüp durumu düzeleceğim. Yeter ki "yap" de. Senin için her şeyi yaparım.

Mesajları okumayı bırakıyor, numaraları blokluyor, mesajların hepsini siliyorum.

Ama mesajlardan biri ilgimi çekiyor.

Bilinmeyen bir numaradan değil bu mesaj.

Jason'dan geliyor.

Benim cep telefonum. Telefonum başından beri onda. Beni sokakta kaçırdığı geceden beri.

Evde değilsin, cep telefonuna da cevap vermiyorsun. Biliyor olmalısın. Tek söyleyebileceğim, seni sevdiğim. Bu yüzden yaptım. Seninle geçirdiğim günler hayatımın en güzel günleriydi. Lütfen beni ara. Bir kerecik dinle.

Telefonu kapatıyorum, Charlie'ye de telefonunu kapatmasını söylüyorum. "Telefonları kapalı tutmak zorundayız" diyorum. "Şu andan itibaren. Yoksa bizi takip edebilirler."

Akşamüstü karanlığı çökerken uçsuz bucaksız Northwoods'a giriyoruz.

Yol bomboş.

Tamamen bize ait.

Wisconsin'de pek çok kez tatile çıktık ama bu kadar uzağa gelmedik hiç. Özellikle de kışın. Kilometrelerce yol boyunca medeniyetten hiçbir iz görmeden ilerliyoruz ve geçtiğimiz her dörtyol ağzı öncekinden daha küçük görünüyor – ıssızlığın ortasındaki kavşaklar bunlar.

Cherokee cipin içinde sessizlik hâkim. Sessizliği nasıl bozacağımı bilmiyorum.

Daha doğrusu, buna cesaretim yok.

Hayatınız boyunca eşsiz olduğunuzu duyarsınız. Bir birey olduğunuzu. Dünyada kimsenin sizin gibi olmadığını.

İnsanlığın hep tekrarladığı şarkıdır bu.

Ama benim için geçerli değil artık.

Daniela neden beni diğer Jason'lardan daha fazla sevsin?

Yolcu koltuğunda oturan karıma bakıyorum; şu anda benim hakkımda ne düşündüğünü, benim için ne hissettiğini merak ediyorum.

Ben bile kendim hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Sessizce yanımda oturuyor, pencerenin önünden akıp giden ormanı seyrediyor.

Uzanıp elini tutuyorum.

Dönüp bana bakıyor, sonra başını yeniden pencereye çeviriyor.

Hava kararırken Ice River adlı bir kasabaya giriyoruz. Issız ve güvenli bir yer.

Bir hamburgercide yemek yiyoruz, markete uğrayıp yiyecek ve temel ihtiyaçlarımızı alıyoruz.

Chicago sonsuza dek uzanıyor sanki.

Kenar mahalleleri bile ev ve insan dolu.

Ama Ice River bir anda bitiveriyor.

Az önce kasabanın içinde, kepenkleri indirilmiş bir yol ke-

narı alışveriş merkezinin içinden geçtik ama şimdi binalar ve ışıklardan tamamen uzaklaştık, karanlıkta ormanın içinden ilerliyoruz. Arabanın farları yolun iki tarafındaki uzun çam ağaçlarını aydınlatıyor.

Taş yol altımızdan kayıp geçiyor.

Yolda hiç araba yok.

Kasabadan çıktıktan bir buçuk kilometre kadar sonra üçüncü sapağa giriyorum. Ladinlerin ve huş ağaçlarının arasındaki karlı yolda ilerliyoruz.

Birkaç yüz metre sonra farlar ahşap bir kulübeyi aydınlatıyor. Tam aradığım gibi bir yer.

Eyaletin bu tarafındaki göl evlerinin çoğu gibi burası da karanlık ve çevrede hiç kimse yok.

Kış için kapatılıp bırakılmış.

Cipi evin önünde durdurup motoru kapatıyorum.

Etraf çok karanlık.

Daniela'ya bakıyorum.

"Bu fikre bayılmıyorum ama bir oda kiralayıp geride iz bırakmaktansa başkasının evinde davetsiz misafir olmak daha güvenli" diyorum.

Chicago'dan yola çıkalı altı saatten fazla oldu ama hâlâ konuşmadı.

Sanki şokta.

"Anlıyorum" diyor. "Artık haneye tecavüzün ötesine geçtik."

Arabanın kapısını açıp bir karış yüksekliğindeki taze karın üzerine iniyorum.

Soğuk keskin.

Hava durgun.

Yatak odasındaki pencerelerden birinin sürgüsünü kapatmayı unuttuklarından cam kırmak zorunda kalmıyorum.

Naylon torbalar içindeki alışveriş malzemelerini pergoleli verandaya taşıyoruz.

İçerisi çok soğuk.

Işıkları açıyorum.

Karşımızda bir merdiven ikinci katın karanlığına yükseliyor.

Charlie, "Burası çok pis" diyor.

Pis olmaktan öte tozlu ve ihmal edilmiş.

Mevsiminde gelmediğimiz bir tatil evi.

Torbaları mutfağa taşıyıp tezgâha bırakıyoruz, evi dolaşıyoruz.

Eski ve rahat eşyalarla dekore edilmiş.

Mutfağın linolyum zemini çatırdıyor, rabıtalar da tozlu ve gıcırtılı.

Oturma odasındaki tuğla şöminenin üstüne bir levrek heykeli asılmış. Duvarlarda çerçevelenmiş olta yemleri var; belki yüzlerce.

Aşağıda büyük bir yatak odası, ikinci katta ranzalarla dolu iki yatak odası var.

Yağlı kâğıt torbaların üzerinde Dairy Queen'den aldıklarımızı yiyoruz.

Mutfak masasının üstündeki çıplak ampulün ışığının altına toplanıyoruz ama evin geri kalanı karanlık.

Merkezi ısıtma, oturma odasını içinde durulabilir bir ısıya getirmeye çalışıyor.

Charlie üşümüş görünüyor.

Daniela sessiz ve dalgın.

Karanlık bir yerde hapsolmuşa benziyor.

Yemeğine dokunmuyor bile.

Akşam yemeğinden sonra Charlie ve ben verandadaki odunların bir bölümünü içeri taşıyoruz, eski gazete kâğıtlarıyla ateşi yakıyorum.

Kuru ve gri renkli eski odunlar hemen tutuşuyor, ateş yanıyor.

Çok geçmeden oturma odasının duvarları aydınlanıyor.

Tavanda gölgeler dolaşıyor.

Charlie için kanepeyi açıp şöminenin önüne çekiyorum.

Daniela odamızı hazırlamaya gidiyor.

Şiltenin ucuna, Charlie'nin yanına oturup şöminenin ateşinde ısınıyorum.

"Gece uyanırsan şömineye birkaç tane odun at" diyorum. "Ateşi sabaha kadar yakarsak içerisi ısınır biraz."

Ayakkabılarını ve kapüşonlu sweatshirt'ünü çıkarıyor. Örtülerin altına girişini seyrederken artık on beş yaşında olduğunu fark ediyorum.

Doğum günü 21 Ekim'di.

"Hey" diyorum. Bana bakıyor. "İyi ki doğdun."

"Nereden çıktı şimdi?"

"Doğum gününü kaçırdım."

"Ah, doğru ya."

"Nasıl geçti?"

"İyiydi."

"Ne yaptınız?"

"Sinemaya gittik, dışarıda yemek yedik. Sonra Joel ve Angela'yla takıldım."

"Angela kim?"

"Arkadaşım."

"Kız arkadaş mı?" Ateşin ışığında yanaklarının kızardığını görüyorum. "Çok merak ediyorum, ehliyet sınavını geçtin mi?" diyorum.

Hafifçe gülümsüyor. "Ehliyetimi aldım, evet."

"Harika. Seni o mu götürdü?"

Charlie başını sallıyor.

Kahretsin. Canımı yakıyor bu.

Charlie'nin üstünü örtüp alnını öpüyorum. Oğlumu yıllardır yatağına yatırmıyorum. Anın tadını çıkarmaya, yavaş hareket etmeye çalışıyorum ama bütün güzel şeyler gibi bu da hemen geçip gidiyor.

Charlie şömine ışığında yüzümü inceleyip "İyi misin baba?" diyor.

"Hayır. Pek iyi değilim. Ama şimdi sizlerleyim. Önemli olan da bu. Benim diğer versiyonum... ondan hoşlandın mı?"

"O benim babam değil."

"Biliyorum ama, yine de?"

"O benim babam değil."

Kanepeden kalkıp ateşe bir odun daha atıyorum, mutfaktan geçip evin diğer ucuna gidiyorum. Sert döşeme tahtaları ayaklarımın altında gıcırdıyor.

Bu oda uyumak için fazla soğuk ama Daniela yukarıdaki yatağın örtülerini ve dolaptaki ekstra battaniyeleri de getirmiş.

Duvarlar ahşap panelli.

Köşedeki elektrikli ısıtıcı, soğuğu biraz olsun kırıyor.

Banyodan sesler geliyor.

Hıçkırık sesleri.

Kapıyı tıklatıyorum.

"Daniela?"

"Ne var?"

"İçeri gelebilir miyim?"

Bir an sessiz kalıyor.

Sonra kilit açılıyor.

Daniela'yı eski küvetin yanındaki tabureye oturmuş halde buluyorum. Gözleri kızarmış ve şişmiş.

Onu daha önce hiç böyle görmemiştim – tir tir titriyor, karşımda sinir krizi geçiriyor.

"Yapamam" diyor. "Bunu yapamam."

"Neyi yapamazsın?"

"Burada, karşımda duruyorsun ve seni çok seviyorum ama sonra diğer versiyonlarını düşünüyorum ve..."

"Ama onlar burada değil Daniela."

"Olmak isterlerdi ama."

"Yine de değiller."

"Bu konuda ne hissetmem gerektiğini bilmiyorum. Sonra da merak ediyorum..."

Kendini iyice kaybediyor.

Buzun parçalanmasını seyretmek gibi ona bakmak.

"Neyi merak ediyorsun?" diyorum.

"Yani... sen gerçekten kendin misin?"

"Ne diyorsun sen?"

"Senin *benim* Jason'ım olduğunu nereden bileceğim? Ekim başında evden çıktığını ve bu sabah emniyette buluşana kadar beni görmediğini söylüyorsun. Ama sevdiğim adam olup olmadığını nereden bileceğim?"

Yere çöküyorum.

"Gözlerimin içine bak, Daniela."

Dediğimi yapıyor.

Gözyaşları arasından bana bakıyor.

"Ben olduğumu göremiyor musun? Anlayamıyor musun?"

"Onunla geçirdiğim şu son bir ayı düşünmeden edemiyorum. Beni hasta ediyor" diyor.

"Nasıldı?"

"Jason, bana bunu yapma. Kendine de yapma."

"Her gün o koridorda, o küpte eve dönüş yolunu bulmaya çalışıyordum ve ikinizden başka hiçbir şey düşünmüyordum. Bunu yapmamaya çalıştım ama kendini benim yerime koy bir de."

Daniela dizlerini aralıyor, onların arasında giriyorum, beni göğsüne bastırıyor ve parmaklarını saçlarımın arasında dolaştırıyor.

"Gerçekten öğrenmek istiyor musun?" diyor.

Hayır.

Ama öğrenmek zorundayım.

"Yoksa hep merak edeceğim" diyorum.

Başımı onunkine yaslıyorum.

Göğsünün inip çıkışını hissediyorum.

"Dürüst olmak gerekirse başta inanılmazdı" diyor. "Ryan'ın partisine gittiğin geceyi net hatırlıyorum, çünkü döndüğünde farklı davrandın. Yani o farklı davrandı. Başta sarhoş olduğunu sandım ama değildi. Sanki bana... daha önce hiç öyle bakmamıştın.

Yıllar önce çatı katı dairemdeki ilk sevişmemizi hatırlıyorum. Yatakta çıplak yatıyor, seni bekliyordum. Sen de bir dakika kadar yatağın ayak ucunda dikilip bana baktın. Sanki beni ilk kez gerçekten görüyordun. Belki de ilk kez biri beni gerçekten görüyordu. Öyle seksi bir şeydi ki.

Diğer Jason bana öyle baktı, aramızda yeni bir elektriklenme vardı. Hafta sonu konferansa gittikten sonra döndüğün zamanki gibi ama çok daha yoğunu."

"Yani onunlayken ilk birlikteliğimizdeki gibi hissettin, öyle mi?"

Hemen cevap vermiyor.

Bir süre nefes alıp veriyor.

"Üzgünüm" diyor sonunda.

"Senin suçun değil."

"Birkaç hafta sonra, tek gecelik ve geçici bir şey olmadığını fark ettim. Senin içinde, derinlerde bir şeyler değişmişti."

"Değişen neydi?"

"Milyonlarca küçük şey. Giyinme biçimin. Sabah yataktan kalkınca yaptıkların. Akşam yemeğinde söylediklerin."

"Seninle sevişme biçimim de mi?"

"Jason."

"Lütfen yalan söyleme bana. Buna dayanamam."

"Evet. Farklıydı."

"Daha iyiydi."

"İlk sevişmemiz gibiydi. Daha önce yapmadığın şeyleri yaptın. Ya da uzun zamandır yapmadığın diyelim. Sanki istediğin değil de ihtiyaç duyduğun şeydim. Sanki oksijenin bendim."

"Diğer Jason'ı mı istiyorsun?"

"Hayır. Birlikte bu hayatı kurduğum adamı istiyorum. Charlie'nin babasını. Ama o adam olduğundan emin olmak zorundayım."

Issızlığın ortasındaki evin küf kokulu banyosunda doğrulup oturuyor, Daniela'nın yüzüne bakıyorum.

O da bana bakıyor.

Çok yorgun görünüyor.

Sendeleyerek ayağa kalkıyor, elimi uzatıp kalkmasına yardım ediyorum.

Yatak odasına geçiyoruz.

Daniela yatağa tırmanıyor, ışıkları söndürüyorum, soğuk örtülerin altına girip yanına kıvrılıyorum.

Yatak gıcırdıyor, başlığı en ufak hareketimizde gürültüyle duvara çarpıyor ve duvara asılı çerçeveler de sallanıyor.

Üzerinde iç çamaşırı ve tişörtüyle örtünün altına giden Daniela bütün gün arabayla yolculuktan sonra olması gerektiği gibi kokuyor – hafif deodorantla karışık ter kokusu.

Bu kokuya bayılıyorum.

Karanlıkta fısıldıyor: "Durumu nasıl düzelteceğiz, Jason?"

"Düşünüyorum."

"Bu ne demek?"

"Sabah yeniden sor demek."

Yüzüme çarpan nefesi tatlı ve sıcak.

Yuvam dediğim her şeyin özü bu nefes.

Birkaç dakika sonra uyuyakalıyor, derin derin nefes alıp veriyor.

Ben de uykuya dalacak gibiyim ama gözlerimi kapadığımda düşünceler zihnimde dört dönüyor. Asansörlerden çıkan kopyalarımı görüyorum. Park halindeki otomobillerde oturuyorlar. Kahverengi kumtaşı evimizin karşı kaldırımındaki bankta oturuyorlar.

Kendimi her yerde görüyorum.

Köşedeki elektrikli ısıtıcının turuncu ışığı hariç hiç ışık yok odada.

Ev sessiz.

Uyuyamıyorum.

Durumu düzeltmem gerek.

Sessizce örtülerin altından çıkıyorum. Kapıda durup Daniela'ya bakıyorum, yığınla örtünün altında güvende görünüyor.

Koridorun döşemelerini gıcırdatarak oturma odasına gidiyorum. Oturma odasına yaklaştıkça ev ısınıyor.

Ateş iyice azalmış.

Şömineye kütük atıyorum.

Bir süre oturup alevlere ve parlak közlere dönüşen kuru tahtalara bakıyorum. Oğlum kanepede hafifçe horluyor.

Bugün arabayla kuzeye gelirken aklıma gelen fikri zihnimde evirip çeviriyorum.

Başta çılgınlık gibi gelmişti.

Ama düşündükçe tek seçeneğin bu olduğunu hissetmeye başladım.

Oturma odasındaki masanın üzerine on yıllık bir Mac bilgisayar ve eski bir yazıcı duruyor. Bilgisayarı açıyorum. Şifre gerekiyorsa veya internet bağlantısı yoksa yarına kadar beklemem ve kasabaya gidip bir internet kafe bulmam gerekecek.

Şanslıyım. Misafir hesaba girebiliyorum.

İnternet tarayıcıyı açıp *asonjayessenday* e-posta hesabına ulaşıyorum.

Hiperlink hâlâ çalışıyor.

UberSohbet'e hoş geldiniz!

Yetmiş iki kullanıcı çevrimiçi.

Yeni bir kullanıcı mısınız?

"Hayır"ı tıklıyorum, kullanıcı adım ve şifremle giriyorum.

Hoş geldin Jason9!
UberSohbet şimdi açılıyor!

Sohbet dökümü daha da uzamış, öyle çok katılımcı var ki soğuk terler dökmeye başlıyorum.

Sonuncusu bir dakika kadar önce atılan bütün mesajları baştan sona yeniden okuyorum.

Jason42: Ev dün öğlenden beri boş.

Jason28: Hanginiz yaptı bunu?

Jason4: Daniela'yı Eleanor Caddesi'nden Kuzey California Emniyet Merkezi'ne kadar takip ettim.

Jason14: Orada ne yapıyordu?

Jason25: Orada ne yapıyordu?

Jason10: Orada ne yapıyordu?

Jason4: Bilmiyorum. İçeri girdi ve bir daha çıkmadı. Honda'sı hâlâ emniyet merkezinin önünde.

Jason66: Yani biliyor mu? Hâlâ emniyette mi peki?

Jason4: Bilmiyorum. Bir şeyler dönüyor.

Jason49: İçimizden biri dün gece beni öldürmeye kalktı. Gecenin bir yarısında bıçakla otel odama girdi.

Yazmaya başlıyorum...

Jason9: DANIELA VE CHARLIE BENİM YANIMDALAR.

Jason92: İyiler mi?

Jason42: Güvendeler mi?

Jason14: Nasıl oldu bu?

Jason28: Kanıtla.

Jason4: Güvendeler mi?

Jason25: Nasıl oldu bu?

Jason10: Seni pislik.

Jason9: Nasıl olduğunun önemi yok ama güvendeler. Çok da korktular. Durumu uzun uzun düşündüm. Hepimiz aynı görüşteyiz sanırım: Daniela ile Charlie'ye ne olursa olsun zarar gelmemeli.

Jason92: Evet.

Jason49: Evet.

Jason66: Evet.

Jason10: Evet.

Jason25: Evet.

Jason4: Evet.

Jason28: Evet.

Jason14: Evet.

Jason103: Evet.

Jason5: Evet.

Jason16: Evet.

Jason82: Evet.

Jason9: Onlara zarar gelmesindense ölürüm daha iyi. Bu yüzden sizlere bir teklifim var. Bundan iki gün sonra gece yarısı hep birlikte elektrik santralinde buluşalım ve kura çekelim. Kazanan bu dünyada kalıp Charlie ile Daniela'yı alsın. Ayrıca, küpü de imha edelim ki başka Jason'lar buraya gelmesin.

Jason8: Olmaz.

Jason 110: Hayatta olmaz.

Jason21: Nasıl olacak bu?

Jason38: Asla olmaz.

Jason28: Onların seninle olduğunu kanıtlamazsan umurumda değil.

Jason8: Neden şansa bırakalım? Neden dövüşmeyelim? En iyi olan kazansın.

Jason109: Kaybedenlere ne olacak? İntihar mı edecekler?

JasonYÖNETİCİ: Bu diyalog anlaşılmaz hale gelmesin diye ben ve Jason9 hariç bütün kullanıcıları susturuyorum. Hepiniz konuşulanları okuyabilirsiniz. Jason9, devam et lütfen.

Jason9: Bir sürü aksilik olabileceğinin farkındayım. Sizi oraya çağırıp kendim gelmeyebilirim. Emin olamazsınız. Jason'ların bir bölümü katılmak istemeyebilir, kenarda bekleyip olanları seyretmeyi, sonra diğerlerini ekarte etmeyi tercih edebilir. Ama ben sözümü tutacağımı biliyorum. Belki saflık ama ben tutacaksam hepiniz tutacaksınızdır diye düşünüyorum. Çünkü sözünüzü diğerleri için değil, Daniela ile Charlie için tutacaksınız. Diğer alternatifiniz de onları alıp ortadan kaybolmam. Sonsuza dek. Yeni kimliklerle. Sürekli kaçarak. Sürekli arkama bakarak. Onlarla birlikte olmayı ne kadar çok istesem de, karım ve oğlum için böyle bir hayat istemiyorum. Onları kendimden uzak tutmaya da halim yok. Bu konuda o kadar ciddiyim ki kuraya razıyım. Sayımıza bakıldığında kazanmam düşük olasılık ama olsun. Fakat önce Daniela'yla konuşmam gerekecek. Diğerlerine haber verin. Yarın daha fazla ayrıntı bildireceğim. Kanıt istiyorsan onu da göndereceğim, Jason28.

JasonYÖNETİCİ: Birisi zaten sordu sanıyorum ama kaybedenlere ne olacak?

Jason9: Bunu henüz bilmiyorum. Önemli olan tek şey, karımızın ve oğlumuzun huzur ve güven içinde yaşaması. Başka türlü düşünüyorsanız onları hak etmiyorsunuz demektir.

Perdelerin arasından içeri dolan ışık uyandırıyor beni.

Daniela kollarımda.

Öylece yatıyorum bir süre.

Onu kucaklayarak.

Bu olağanüstü kadını.

Bir süre sonra onu nazikçe bırakıp yerdeki giysilerimi alıyorum.

Ateşin kalıntıları önünde giyiniyorum. Şöminede kalan

korların üzerine kenardaki son iki kütüğü de atıyorum.

Uyuyakalmışız.

Fırının saati 9.30'u gösteriyor ve lavabonun üzerindeki pencereden içeri gelen gün ışığını, dışarıdaki çamları ve ladinleri, gölgeli ormanı görüyorum.

Serin sabah havasını almak için dışarı çıkıp verandadan iniyorum.

Evin arka tarafındaki eğimli arazi göl kıyısına uzanıyor.

Karla kaplı iskelenin ucuna kadar yürüyorum.

Sahilin birkaç metre açığında sular buz tutmuş ama gölün tamamen buz tutması için henüz erken.

Bir bankın üstündeki karı elimle silip oturuyorum, çam ağaçlarının arkasından yükselen güneşi seyrediyorum.

Soğuk beni canlandırıyor. Espresso içmiş gibi ayıltıyor.

Suyun yüzeyinden buharlar yükseliyor.

Karda ilerleyen ayak sesleri duyuyorum.

Dönüp bakınca elinde dumanları tüten iki kupa dolusu kahveyle yaklaşan Daniela'yı görüyorum. Benim adım izlerimi takip ediyor. Dağınık saçları harika görünüyor, omzuna şal yerine bir battaniye dolamış.

Yaklaşmasını seyrederken bunun birlikte geçireceğimiz son sabah olduğunu fark ediyorum. Yarın ilk iş Chicago'ya döneceğim. Tek başıma.

İki kupayı da bana uzatan Daniela yanında getirdiği battaniyeyi alıp omzuma doluyor. Battaniyenin altına, yanıma oturuyor, kahvelerimizi içerek göl sularını seyrediyoruz.

"Birlikte böyle bir yere gelmek istemiştim hep" diyorum.

"Wisconsin'e taşınmak istediğini bilmiyordum."

"Yaşlandığımızda. Tamir edecek güzel bir ev bulacaktık."

"Sen bir şeyleri tamir edebilir misin?" diye gülüyor. "Şaka yapıyorum. Ne demek istediğini biliyorum."

"Belki yazları torunlarımızla burada vakit geçirirdik. Göl kıyısında resim yapabilirdin sen de."

"Sen ne yapardın peki?"

"Bilmiyorum. Sonunda okumadığım *New Yorker* sayılarını okurdum. Seninle vakit geçirirdim."

Eğilip yüzükparmağıma bağladığım ipliğe dokunuyor. "Bu nedir?"

"Jason2 nikâh yüzüğümü aldı. Bir ara gerçekliğe tutunmaya çalışıyordum. Kim olduğumu hatırlamak istiyordum. Seninle evli olduğumu. Ben de bu versiyonunla hayatta olduğunu kendime hatırlatmak için parmağıma bu ipliği bağladım."

Beni öpüyor.

Uzun uzun.

"Sana bir şey söylemem gerek" diyorum.

"Nedir?"

"Kendimi bulduğum ilk Chicago'da, seninle sanat galerisindeki açılışta karşılaştığımız dünyada..."

"Ne oldu?" diyor gülerek. "Yoksa beni becerdin mi?"

"Evet."

Yüzündeki gülümseme siliniyor.

Bir süre bana baktıktan sonra ifadesiz bir sesle soruyor: "Neden peki?"

"Nerede olduğumu, bana ne olduğunu bilmiyordum. Herkes çıldırdığımı sanıyordu. Ben de öyle olduğunu düşünmeye başlamıştım. Sonra seni buldum – tamamen yanlış bir dünyada bana tanıdık gelen tek şeydin. O Daniela'nın sen olmanı çok istedim ama değildi. Olamazdı. Diğer Jason'ın ben olmadığı gibi."

"Çoklu evrenlerde beni becerme peşindeydin yani?"

"Tek sefer oldu, o da oydu. Olduğunda nerede olduğumu bilmiyordum. Aklımı kaçırınaya başladığını sanıyordum."

"Peki nasıldı? Ben nasıldım?"

"Belki de bundan söz etmemeliyiz."

"Dün gece ben de sana aynısını söyledim."

"Haklısın. Diğer Jason'ın ilk kez eve geldiği zamanla ilgili anlattıkların benim için de geçerli. Seni tanımadan önce seninle olmak gibiydi. O inanılmaz bağı ilk kez hissetınek. Ne düşünüyorsun?"

"Sana ne kadar kızınam gerektiğini."

"Neden kızacakmışsın?"

"Demek argümanın bu? Başka bir versiyonumla birlikte olman aldatma sayılmaz."

"En azından orijinal bir açıklama."

Söylediklerim onu güldürüyor.

Gülmesi onu neden sevdiğimi açıklıyor.

"Nasıl biriydi peki?" diye soruyor.

"Hayatında ben ve Charlie olmayan sendi. Ryan Holder'la çıkıyordu."

"Hadi canım sen de. Peki, başarılı bir sanatçı mıydım?"

"Kesinlikle öyleydin."

"Enstalasyonumu beğendin mi?"

"Harikaydı. Harikaydın. Anlatmamı ister misin?"

"Çok isterim."

Ona pleksi labirenti, o labirentte dolaşmanın nasıl bir his olduğunu anlatıyorum. Şaşırtıcı imgeleri. Muazzam tasarımı.

Gözleri parlıyor.

Hüzünleniyor da.

"Sence mutlu muydum?" diye soruyor.

"Nasıl yani?"

"O kadına dönüşmek için vazgeçtiğim şeyler düşünülünce, mutlu muydum?"

"Bilmiyorum. O kadınla kırk sekiz saat geçirdim, yanılmıyorsam. Sen ve ben gibi, herkes gibi onun da pişmanlıkları vardı. Bazen gecenin bir yarısı uyanıp doğru seçimi yapıp yapmadığını merak ediyordu. Yanılmış olmaktan korkuyordu. Benimle birlikte geçireceği hayatın neye benzeyeceğini hayal ediyordu."

"Aynı şeyleri ben de merak ediyorum bazen."

"Senin öyle çok farklı versiyonunu gördüm ki. Benimle olan. Benimle olmayan. Sanatçı. Öğretmen. Grafik tasarımcı. Ama hayat böyle, sonuçta. Hayatı büyük ölçekli, tek bir büyük hikâye gibi görüyoruz ama içinde yaşarken her şey günbegün olup bitiyor, değil mi?"

Gölün ortasında bir balık sudan havaya fırlıyor, cam gibi suyun yüzeyinde genişleyen halkalar bırakarak yeniden dalıyor.

"Dün gece durumu nasıl düzelteceğimi sormuştun" diyorum.

"Aklına gelen parlak bir fikir var mı?"

Başta onu düşündüklerimden korumak istiyorum ama evliliğimizde sırlara yer yok. Her şeyden söz edebiliriz. En zor şeylerden. Öyle bir çiftiz çünkü.

Böylece ona dün gece sohbet odasında diğerlerine önerdiğim şeyi anlatıyorum. Yüzünde önce öfke, sonra korku, şok ve dehşet beliriyor.

Sonunda, "Beni kurayla başkasına mı vereceksin?" diyor. "Kahrolası bir meyve sepeti gibi?"

"Daniela..."

"Kahramanlık yapmana ihtiyacım yok."

"Ne olursa olsun bana kavuşacaksın."

"Ama senin başka bir versiyonuna. Öyle demiyor muydun? Ya hayatlarımızı mahvedecek bir pislikse? Senin gibi iyi biri değilse?"

Göl sularına bakıyorum ve gözyaşlarını bastırmaya çalışıyorum.

"Başka biri benimle olabilsin diye kendini neden feda edeceksin?" diyor.

"Hepimiz kendimizi feda etmek zorundayız, Daniela. Sen ve Charlie için en iyisi bu. Lütfen. Chicago'daki hayatınız güvenli ve sakin olsun istiyorum."

* * *

İçeri döndüğümüzde Charlie ocağın başında krep pişiriyor.

"Nefis kokuyor" diyorum.

"Meyveli karışımından yapar mısın?"

"Elbette."

Kesme tahtasını ve bıçağı hemen buluyorum.

Oğlumun yanına geçiyor, elmaları soyup dilimliyor, akağaç şurubu dolu tavanın içine teker teker atıyorum.

Pencereden bakınca gökyüzünde giderek yükselen güneşi ve aydınlanan ormanı görüyorum.

Birlikte kahvaltımızı yapıp sohbet ediyoruz. Bazen birkaç dakika boyunca kendimi normal hissediyorum ve bunun ailemle birlikte yaptığım son kahvaltı olduğunu düşünmemeyi başarıyorum.

Akşamüstü yürüyerek kasabaya gidiyoruz. Solgun kır yolunun ortasından yürüyoruz, çevrede kar olmasına rağmen güneş yolu kurutmuş bile.

İkinci el giysiler satan bir dükkândan kıyafet alıp kasaba merkezindeki küçük sinemada altı ay önce çıkan bir filmi izliyoruz.

Aptal bir romantik komedi.

Tam ihtiyacımız olan şey.

Film bitip jenerik akana, salonun ışıkları yanana kadar içeride oturuyoruz. Sinemadan çıkınca havanın kararmaya başladığını görüyoruz.

Kasabanın kıyısındaki tek restoranı denemeye karar veriyoruz – Ice River Restoranı.

Bara oturuyoruz.

Daniela bir kadeh pinot noir istiyor. Ben bir bira istiyorum, Charlie de kola içiyor.

İçerisi kalabalık. Hafta içi Wisconsin'deki Ice River kasabasında yapılacak en iyi şey buraya gelmek herhalde.

Yemek sipariş ediyoruz.

İkinci birayı, sonra üçüncüyü söylüyorum.

Daniela ve ben çok geçmeden çakırkeyif oluyoruz, restoran giderek daha kalabalık ve gürültülü bir yere dönüşüyor.

Daniela elini dizime koyuyor.

Bakışları şarap yüzünden parlamış, ona yakın olmak çok güzel bir his. Yaşadığım her şeyin onlarla birlikte yaşayacağım son anlar olduğunu düşünmemeye çalışıyorum ama kendime engel olamıyorum.

Restoran dolup taşıyor.

İçeride şenlikli bir gürültü var.

Arka taraftaki küçük sahnede bir müzik grubu çalmaya başlıyor.

Sarhoşum.

İçki yüzünden saldırganlaşmış ya da hüzünlenmiş değilim.

Keyfimi yerine getirdi aslında.

Şu andan başka ne düşünsem gözlerim dolduğu için şu an olanlardan başka bir şey düşünmemeye çalışıyorum.

Sahnedeki grup country ve western müzikleri çalıyor; çok geçmeden Daniela ve ben küçük dans pistinde başka bir sürü çiftle birlikte dans etmeye başlıyoruz.

Bedenini benimkine yaslıyor, elimi sırtına koyuyorum. Müzik ve bana bakışları o kadar hoş ki tek istediğim onu başlığı gevşemiş, gıcırdayan yatağımıza götürmek ve duvarlardaki çerçeveleri yere düşürmek.

Daniela ve ben gülüyoruz ama neye güldüğümüzden emin değilim.

Charlie, "Siz sarhoş olmuşsunuz" diyor.

Biraz abartıyor belki ama çok da abarttığı söylenemez.

"Biraz gevşememiz gerekiyordu" diyorum.

Charlie, Daniela'ya dönüp, "Geçen ay böyle hissetmedin hiç, değil mi?" diyor.

Bana bakıyor.

"Hayır, hissetmedim."

Karanlıkta kır yolunda yürüyoruz, çevrede hiç far yok.

Orman çok sessiz.

Rüzgâr bile yok bu gece.

Manzara bir tablo gibi kımıltısız.

Odamızın kapısını açıyorum.

Daniela şilteyi yataktan kaldırınama yardım ediyor.

Şilteyi yere koyup ışığı söndürüyor, bütün giysilerimizi çıkarıyoruz.

Isıtıcı çalışsa da oda soğuk.

Çıplak ve üşüyen bedenlerimizle örtülerin altında giriyoruz.

Yumuşak ve pürüzsüz tenini hissediyorum, tatlı ve sıcak ağzını öpüyorum.

Beni içinde istediğini, buna ihtiyacı olduğunu söylüyor.

Daniela'yla birlikte olmak evde olmak gibi değil.

Evde olmanın ta kendisi.

Onunla on beş yıl önceki ilk sevişmemizi düşünüyorum. Ne aradığıını bile bilmiyordum ama bir şey bulduğumu hissetmiştim.

Döşeme tahtaları altımızda hafifçe gıcırdarken o his daha da kuvvetleniyor. Perdelerden içeri sızan ay ışığı yüzünü aydınlatıyor. Daniela başını geri atıp ağzını açıyor ve aceleyle adımı fısıldıyor.

Ter içindeyiz, kalplerimiz küt küt atıyor.

Daniela parmaklarını saçlarıının arasında dolaştırıyor, yüzünde sevdiğim bir ifadeyle bana bakıyor.

"Ne var?" diye soruyorum.

"Charlie haklıydı."

"Hangi konuda?"

"Eve dönerken söylediklerinde haklıydı. Jason2 geldiğinden beri kendimi böyle hissetmedim. Senin yerin doldurulamaz. Sen bile dolduramazsın kendi yerini. Nasıl tanıştığımızı düşünüp durdum. Hayatlarımızın o döneminde başka birileriyle de tanışabilirdik. Ama o arka bahçe partisine sen geldin ve beni o pislikten kurtardın. Aramızda güçlü bir çekim vardı, biliyorum ama diğer yönleri de mucizeviydi bence. Hayatıma tam da girdiğin anda girmen. Başkası değil de sen. Bazı açılardan bu aramızdaki bağdan bile daha inanılmaz bir şey değil mi? Birbirimizi bulmuş olmamız?"

"Önemli bir şey elbette."

"Dün de aynı şeyin olduğunu hissettim. Jason'ın bütün versiyonları arasında yalnızca sen lokantada o puroyu içip kendini tutuklattın. Bu sayede birbirimize kavuştuk."

"Yani hepsi kaderdi diyorsun."

Gülümsüyor. "Birbirimizi ikinci kez bulmayı başardık diyorum."

Yeniden sevişip uyuyakalıyoruz.

Gecenin bir yarısı beni uyandırıyor, kulağıma fısıldıyor: "Gitmeni istemiyorum."

Ona doğru dönüp gözlerinin içine bakıyorum.

Karanlıkta gözlerini açmış bana bakıyor.

Başım zonkluyor.

Ağzım kuruyor.

Sarhoşluk ve akşamdan kalmalık arasındaki acı verici evredeyim, haz yavaş yavaş acıya dönüşüyor...

"Arabayla yola devam etsek ne olur?" diyor.

"Nereye gideceğiz?"

"Bilmem."

"Charlie'ye ne diyeceğiz? Arkadaşları var. Belki bir kız arkadaşı var. Ona hepsini unutmasını mı söyleyeceğiz? Sonunda okuldan da memnun."

"Biliyorum" diyor. "Ben de bundan nefret ediyorum ama evet, ona bunları söyleyeceğiz."

"Yaşadığımız yer, arkadaşlarımız, işimiz – kimliğimizi bunlar oluşturur."

"Tamamını oluşturmaz. Senin yanında olduğum sürece kim olduğumdan eminim."

"Daniela, seninle birlikte olmaktan başka bir şey istediğim yok ama yarın bu işi yapmazsam sen ve Charlie asla güvende olmayacaksınız. Ne olursa olsun bana sahip olacaksın."

"Başka bir versiyonunu istemiyorum. Seni istiyorum."

Karanlıkta uyanıyorum, başım zonkluyor, ağzım kupkuru.

Kot pantolonumu ve tişörtümü üzerime geçirip koridorda yürüyorum.

Bu gece ateş yakmadığımız için birinci kat mutfak masasının üstündeki prize taktığımız solgun bir gece lambasının ışığıyla aydınlanıyor.

Dolaptan bir bardak alıp lavabo musluğundan akan suyla dolduruyorum.

İçiyorum.

Bardağı yeniden dolduruyorum.

Bu sefer suyu yudum yudum içiyorum.

Ortam öyle sessiz ki evin uzak köşelerindeki hafif çıtırtıları bile duyuyorum.

Mutfak eviyesinin üstündeki pencereden dışarı, ormana bakıyorum.

Daniela'nın beni istemesi beni çok mutlu ediyor ama ne yapacağımı bilmiyorum. Onların başka türlü güvende olmalarını nasıl sağlarım bilmiyorum.

Başım dönüyor.

Cipin biraz ilerisinde bir hareket çekiyor dikkatimi.

Karın üstünde ilerleyen bir gölge.

Adrenalin doluyorum.

Bardağı bırakıyorum, ön kapıya gidip botlarımı giyiyorum.

Verandada gömleğimi ilikleyip merdivenlerden iniyor, arabaya doğru yürüyorum.

Cipin yanından geçiyorum.

İşte.

Mutfaktan dışarı bakarken gözüme takılan şey.

Yaklaştığım sırada hâlâ kımıldanıyor.

Başta sandığımdan daha büyük.

Bir insan boyutunda.

Hayır.

Tanrım.

Zaten bir insan bu.

Sürüne sürüne buraya geldiği arkasındaki karların üstünde kalan kan izlerinden belli oluyor.

Verandaya doğru sürünmeye çalışırken bir yandan da inliyor.

Yanına gidip diz çöküyorum.

Paltom, Velocity Laboratuvarı sırt çantası ve iplikten yüzüğümle benim bu.

Kanla kaplanmış eliyle karnını tutuyor, başını kaldırıp hayatımda gördüğüm en umutsuz bakışlarla beni süzüyor.

"Sana bunu kim yaptı?" diye soruyorum.

"İçimizden biri."

"Beni nasıl buldunuz?"

Öksürüyor, ağzından kan geliyor. "Bana yardım et."

"Kaçımız geldik buraya?"

"Ölüyorum sanırım."

Çevreme bakınıyorum. Jason'dan uzaklaşıp cipe doğru giden kanlı ayak izlerini hemen görüyorum. Ayak izleri cipe ulaştıktan sonra evin arkasına doğru gidiyor.

Ölmek üzere olan Jason adımı söylüyor.

Adımızı.

Ona yardım etmek istiyorum ama tek düşünebildiğim bizi buldukları.

Bir şekilde buldular bizi.

"Canını yakmalarına izin verme" diyor.

Arabaya bakıyorum.

Başta fark etmemiştim ama şimdi lastiklerin indirilmiş olduğunu görüyorum.

Yakından bir yerden karın üstünde yürüyen ayak sesleri geliyor.

Hareketin nereden geldiğini anlamak için bakışlarımla ormanı tarıyorum, ama karanlıkta evden daha uzağı göremiyorum.

"Buna hazır değilim" diyor.

Gözlerinin içine baktıkça panikliyorum. "Sonun böyle olacaksa, cesur olmaya çalış."

Sessizlikte bir el silah sesi yankılanıyor.

Evin arkasından, göl tarafından geldi.

Karların üstünde koşarak cipin yanından geçiyorum, verandaya fırlıyorum, olanları anlamaya çalışıyorum.

Evin içinden Daniela bana sesleniyor.

Merdivenlerden çıkıyorum.

Ön kapıdan içeri dalıyorum.

Daniela sırtında bir battaniyeyle koridordan geliyor, arkada yatak odasının ışığı açık.

Oğlum da mutfaktan çıkıyor.

İçeri girip kapıyı arkamdan kilitliyorum, Daniela ve Charlie'yle salonda buluşuyoruz.

"Silah sesi miydi o?" diye soruyor Daniela.

"Evet."

"Neler oluyor?"

"Bizi buldular."

"Kim?"

"Ben."

"Nasıl bulmuşlar bizi?"

"Hemen gitmemiz gerekiyor. İkiniz de odalarınıza dönün, giyinin, eşyalarınızı toplayın. Arka kapının kilitli olduğundan emin olup yanınıza geleceğim."

Odalarına dönüyorlar.

Arka kapı kilitli.

Eve girmenin tek yolu, oturma odasındaki kayarak açılan camlı kapı.

Mutfağa geçiyorum.

Daniela ve Charlie'ye ne yapmamaları gerektiğini söylemem gerekiyor.

Ama ne diyeceğimi hiç bilmiyorum.

Arabayı alamayız.

Yürüyerek uzaklaşmamız gerekecek.

Oturma odasına ulaşınca düşünceler hızla zihnimden akıyor.

Yanımıza ne alacağız?

Telefonlar.

Para.

Paramız nerede?

Yatak odasında duran komodinin en alt gözündeki zarfın içinde.

Başka neye ihtiyacımız var?

Unutmamamız gereken neler var?

Kopyalarımdan kaçı buraya gelip bizi bulmuş olabilir?

Bu gece ölecek miyim?

Kendimi mi öldüreceğim?

Karanlıkta etrafını yoklayarak kanepenin yanından kayan kapılara doğru gidiyorum. Kapı kolunu yoklamak için elimi uzatırken, odanın olması gerekenden daha soğuk olduğunu fark ediyorum.

Bu kapılar kısa süre önce açılmış olmalı.

Birkaç saniye önce.

Şimdi kilitliler ama onları kilitlediğimi anımsamıyorum.

Camların arkasında, verandada bir şey görüyorum ama öyle karanlık ki ne olduğunu anlayamıyorum. Kımıldıyor sanırım.

Ailemin yanına dönmem lazım.

Arkamı dönünce, kanepenin arkasından bir gölge yükseliyor.

Kalbim duracak gibi oluyor.

Bir lamba yanıyor.

Üç metre ötedeki kopyamı görüyorum, eli elektrik düğmesinde, diğer elindeki silahı üzerime çevirmiş duruyor.

Üzerinde bir boxer'dan başka bir şey yok.

Elleri kanla kaplı.

Silahı üzerimden ayırmadan kanepenin önüne geliyor, "Giysilerini çıkar" diyor.

Yüzünde bir yara izi var.

Arkamdaki camlı kapıya bakıyorum.

Odanın ışığında dışarıda bir giysi yığını olduğunu görüyorum; Timberland ayakkabılar ve bir denizci paltosu. Bir başka Jason da giysilerin yanında yerde yatıyor. Boğazından kanlar akıyor.

"Yeniden söyletme bana" diyor.

Gömleğimin düğmelerini birer birer çözmeye başlıyorum.

"Birbirimizi tanıyoruz" diyorum.

"Elbette."

"Hayır, yüzündeki yara izi. İki gece önce bira içmiştik."

Bu bilgiyi nasıl karşılayacağını merak ediyorum ama istifini bozmuyor.

"Olanları değiştirmeyecek bu" diyor. "Sona geldik, kardeşim. Yerimde olsan aynısını yapardın, biliyorsun."

"Aslına bakarsan yapmazdım. Başta yaparım sandım ama yapmazdım."

Gömleği üzerimden çıkarıp ona atıyorum.

Planını biliyorum: Benim giysilerimi giyecek. Daniela'nın

yanına gidip benmiş gibi yapacak. Yüzündeki yarayı taze görünsün diye yeniden kesecek.

“Onu korumak için bir plan yapmıştım” diyorum.

“Evet, planını okudum. Başka biri oğlumla ve karımla mutlu olsun diye kendimi feda etmeye niyetim yok. Pantolonunu da çıkar.”

Pantolonumun düğmelerini çözerken, yanlış hesaplamışım, diye düşünüyorum. Hepimiz aynı değiliz.

“Bu gece kaçımızı öldürdün?” diye soruyorum.

“Dört. Gerekirse binlercesini öldürürüm.”

Pantolonumu üzerimden sıyırırken, “Küpte sana bir şey oldu, anlattığın dünyalardan birinde başına bir şey geldi” diyorum. “Seni bu hale getiren olay neydi?”

“Belki de onları benim kadar çok istemiyorsun. Eğer öyleyse, onları hak etmiyorsun demektir...”

Pantolonu suratına savurup üzerine atlıyorum.

Kollarımı bacaklarına dolayarak bütün gücümle onu havaya kaldırıp duvara çarpıyorum. Ciğerlerindeki hava boşalıyor.

Silahı yere düşüyor.

Tabancayı bir tekmede mutfağa gönderip dizimi iki büklüm olan Jason’ın yüzüne indiriyorum.

Bir kemik çatırtısı geliyor.

Başını tutup dizimi yeniden yüzüne indirmeye çalışıyorum ama elimden kurtuluyor.

Sert döşemeye kapaklanıyorum, başımı öyle şiddetli çarpıyorum ki gözlerimin önünde kıvılcımlar uçuşuyor. Diğer Jason hemen üstüme atılıyor, kanlar içindeki dağılmış yüzünde öfkeli bir ifadeyle boğazımı sıkıyor.

Bana vurduğu anda sol gözümün altında şiddetli bir acı patlaması duyuyorum.

Bana yeniden vuruyor.

Gözlerimi kandan ve yaşlardan korumak için kırpıştırıyo-

rum. Yeniden net görebildiğimde bana vurduğu elinde bu kez bir bıçak fark ediyorum.

Silah sesi.

Kulaklarım çınlıyor.

Jason'ın göğsünde açılan küçük ve siyah delikten kanlar fışkırıyor. Elindeki bıçağı yere düşürüyor. Deliği parmağıyla tıkamaya çalışıyor ama kanı durdurması imkânsız.

Zorlukla ıslak bir nefes alıyor ve onu vuran adama bakıyor.

Ben de boynumu uzatıp bakınca silahı ona çevirmiş duran Jason'ı görüyorum. Bu Jason tıraşlı, üzerinde Daniela'nın on yıl önceki yıldönümümüzde bana verdiği deri ceket var.

Sol elindeki nikâh yüzüğü ışıldıyor.

Benim yüzüğüm.

Jason2 tetiği yeniden çekince bu sefer kurşun saldırganın kafatasının yan tarafını parçalıyor.

Bana saldıran Jason devriliyor.

Dönüp yavaşça doğruluyor, oturuyorum.

Kan tükürüyorum.

Yüzüm alev alev yanıyor.

Jason2 silahı bana doğru çeviriyor.

Tetiği çekmek üzere.

Ölümümle burun burunayım ama söyleyecek hiçbir şey bulamıyorum. Dedemin Iowa'daki çiftliğinde geçirdiğim çocukluk günlerim geliyor aklıma. Sıcak bir bahar günü. Dev bir gökyüzü. Mısır tarlaları. Kardeşimle futbol oynuyoruz. Kardeşim iki akağaç arasındaki kaleyi korurken ben şut çekiyorum.

Neden ölümle karşı karşıya gelince aklıma bu anı geliyor? En mutlu olduğum an bu muydu? En çok kendim olduğum?

"Kes şunu!"

Daniela mutfakta duruyor.

Jason2'ye bakıyor.

Sonra da bana.

Kafasında kurşun deliği olan Jason'a.

Camlı kapının arkasındaki, boğazı kesilmiş Jason'a.

Her nasılsa, sesi hiç titremeden konuşmayı başarıyor: "Kocam nerede?"

Jason2 bir an şaşırmış görünüyor.

Gözlerimdeki kanı siliyorum. "Buradayım."

"Bu gece ne yaptık?" diye soruyor.

"Kötü country müziği eşliğinde dans ettik, eve geldik, çılgınca seviştik." Hayatımı çalan adama bakıyorum. "Beni kaçıran sen miydin?"

Dönüp Daniela'ya bakıyor.

"Her şeyi biliyor" diyorum. "Yalan söylemek işe yaramaz."

Daniela, "Bunu bana nasıl yapabildin?" diye soruyor. "Ailemize nasıl yapabildin?"

Annesinin arkasından gelen Charlie, dehşet manzarasına bakıyor.

Jason2 Daniela'ya bakıyor.

Sonra da Charlie'ye.

Jason2 bir buçuk metre kadar uzağımda ama yerde oturuyorum.

Tetiği çekmeden önce ona ulaşamam.

Onu konuşturmam gerek.

"Bizi nasıl buldun?" diye soruyorum.

"Charlie'nin cep telefonunda 'telefonumu bul' uygulaması var."

Charlie, "Dün gece mesaj atmak için birkaç dakikalığına açtım" diyor. "Angela'nın onu terk ettiğimi sanmasını istemedim."

Jason2'ye bakıyorum. "Peki diğer Jason'lar?"

"Bilmiyorum. Herhalde beni takip ettiler."

"Kaç kişiler?"

"Hiçbir fikrim yok." Daniela'ya doğru dönüyor. "İstediğim

her şeye sahiptim, sen hariç. Aklımdan çıkmıyordun. Seninle kurabileceğimiz hayat aklımdan çıkmıyordu. O yüzden..."

"O zaman on beş yıl önce, hâlâ şansın varken kalmalıydın benimle."

"O zaman küpü inşa edemezdim."

"Bu çok mu korkunç bir şey olurdu? Çevrene bak. Kariyerin sana acıdan başka ne getirdi?"

"Her an, her nefes aslında bir seçimdir" diyor Jason2. "Ama hayat kusursuz değildir. Yanlış seçimler de yaparız. Sonunda sürekli pişmanlık halinde yaşamaktan daha kötü ne olabilir? Ben pişmanlığı yok edebilecek bir şey inşa ettim. İnsanların doğru seçimleri yaptıkları hayatı bulmasını sağlayacak bir cihaz."

Daniela, "Hayat öyle bir şey değil" diyor. "Seçimlerinle birlikte yaşamayı öğrenmelisin. Sistemi kandırarak alt etmek mümkün değil."

Ağırlığımı yavaşça ayaklarıma veriyorum.

Ama Jason2 bunu hemen fark edip "Deneme bile" diyor.

"Beni onların önünde öldürecek misin? Gerçekten mi?" diyorum.

"Çok büyük hayallerin vardı" diyor bana. "Benim dünyamda, inşa ettiğim hayatta kalıp onları gerçekleştirebilirdin."

"Yaptıklarından sonra kendini böyle mi avuttun?"

"Zihninin nasıl çalıştığını biliyorum. Ders vermek için evden çıkıp tren istasyonuna giderken her gün, *Hepsi bu kadar mı gerçekten?* diye düşünüyorsun. Belki bunu itiraf edecek kadar cesursun. Belki de değilsin."

"Buna sen karar veremezsin..."

"Aslında bakarsan verebilirim, Jason, çünkü ben senim. Belki on beş yıl önce farklı dünyalara gittik ama temelimiz aynı. Sen de lisans öğrencilerine fizik öğretmek için doğmadın. Ryan Holder gibi adamların sana ait olan ödülleri almasına seyirci kalmak için. Yapamayacağın hiçbir şey *yok*. Bu-

nu biliyorum, çünkü hepsini yaptım. İnşa ettiğim şeye bak. Ben her sabah kahverengi kumtaşından evinde uyanıp aynada kendi yüzüme bakabilirim, çünkü istediğim her şeye ulaştım. Sen de aynısını söyleyebilir misin? Sen ne yaptın?"

"Onlarla birlikte bir hayat kurdum."

"Sana, ikimize, herkesin gizliden gizliye istediği şeyi verdim. İki hayat yaşama şansını. Hayatlarımızın en iyi iki versiyonunu."

"Ben iki hayat istemiyorum. Onları istiyorum."

Daniela'ya bakıyorum. Oğlumuza bakıyorum.

Daniela, Jason2'ye, "Ben de onu istiyorum" diyor. "Lütfen. Hayatımızı bize geri ver. Bunu yapmak zorunda değilsin."

Jason2'nin yüzü kararıyor.

Gözleri kısılıyor.

Bana doğru bir adım atıyor.

Charlie, "Hayır!" diye haykırıyor.

Tabancayı yüzüme yaklaştırıyor.

Kopyamın gözlerinin içine bakıp soruyorum: "Beni öldürdün diyelim, sonra ne olacak? Eline ne geçecek? Daniela'nın seni istemesini sağlamayacak bu."

Eli titriyor.

Charlie, Jason2'ye doğru yürümeye başlıyor.

"Sakın dokunma ona."

"Yerinden kımıldama oğlum" diyorum, tabancanın namlusuna bakarken. "Kaybettin, Jason."

Charlie yanıma gelmeye çalışıyor, Daniela onu yakalıyor ama Charlie kolunu çekip kurtarıyor onun elinden.

Charlie yaklaşırken, Jason2'nin bakışları bir an için üzerimden ayrılıyor.

Tabancayı elinden kapıyorum, yerdeki bıçağı alıyorum ve karnına saplıyorum. Bıçak hiç direnmeden giriyor etine.

Ayağa kalkıp bıçağı çıkarıyorum, Jason üzerime yuvarlanırken omuzlarımı tutuyor. Onu yeniden bıçaklıyorum.

Tekrar, tekrar sokuyorum bıçağı karnına.

Ellerim ve gömleği kanlarla kaplanıyor, paslı kan kokusu dolduruyor odayı.

Bana sıkı sıkı tutunuyor, bıçak hâlâ karnında.

Daniela'yla birlikte olduğunu düşününce bıçağı karnına bir kez daha sapladıktan sonra çıkarıp atıyorum.

Sarsılıyor.

Yüzünü buruşturuyor.

Karnını tutuyor.

Parmaklarının arasından kanlar akıyor.

Bacakları onu artık taşıyamıyor.

Oturuyor, sonra inleyerek yan yatıyor ve başını yere koyuyor.

Daniela ve Charlie'ye bakıyorum. Sonra Jason2'nin yanına gidip o inlerken ceplerini karıştırıyorum ve araba anahtarını alıyorum.

"Suburban nerede?" diye soruyorum.

Cevap verdiğinde, onu duyabilmek için iyice eğilmem gerekiyor: "Dönemeçten beş yüz metre ilerde."

Az önce çıkardığım giysileri alıp hemen üzerime geçiriyorum.

Gömleğimin düğmelerini ilikleyince eğilip ayakkabı bağcıklarımı bağlıyorum. Eski evin ahşap zemininde kanlar içinde ölmekte olan Jason'a bakıyorum.

Yerdeki tabancayı alıp kabzasını pantolonuma sürerek temizliyorum.

Gitmemiz gerekiyor.

Kaç kişinin daha geldiğini kim bilir?

Kopyam adımı söylüyor.

Dönüp ona bakıyorum – kanlı parmakları arasında nikâh yüzüğümü tutuyor.

Yanına gidiyorum, yüzüğü alıp parmağıma, ipin yanına takıyorum. Jason2 kolumu yakalayıp beni kendine doğru çekiyor.

Bir şeyler söylemeye çalışıyor.

"Seni duyamıyorum" diyorum.

"Torpido... gözüne... bak."

Charlie geliyor, kollarını bana doluyor ve gözyaşlarına hâkim olmaya çalışıyor ama omuzları sarsılıyor ve hıçkırmaya başlıyor. Kollarımda küçük bir çocuk gibi ağlıyor. Az önce şahit olduğu dehşeti düşününce benim de gözlerime yaşlar doluyor.

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum.

"Hayatımı kurtardın" diyorum. "Onu durdurmamış olsan asla kurtulamazdım elinden."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Ayrıca, telefonunu paramparça edeceğim. Şimdi gitmek zorundayız. Arka kapıdan çıkalım."

Kanlara basmamaya çalışarak oturma odasından aceleyle çıkıyoruz.

Kayar Fransız kapılarını açıyorum, Charlie ile Daniela verandaya çıkarken dönüp her şeyi başlatan adama bakıyorum.

Gözleri hâlâ açık, onları yavaşça kırpıştırarak gidişimizi izliyor.

Dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Diğer Jason'ın kanlarına basmamaya özen göstererek bahçeye iniyorum.

Ne yöne gitmemiz gerektiğinden emin değilim.

Ağaçların arasından kuzeye, göl kıyısına doğru yürüyoruz.

Gölün suları dümdüz, obsidyen taşı gibi simsiyah.

Ormanda sürekli diğer Jason'ları arıyorum; içlerinden biri her an ağaçların arasından fırlayıp beni öldürmeye çalışabilir.

Yüz metre kadar ilerleyip yön değiştiriyor, yola doğru yürümeye başlıyoruz.

Evden dört el silah sesi geliyor.

Koşmaya başlıyoruz, karların arasında ilerlemekte zorlanıyoruz, nefes nefeseyiz. Adrenalin sayesinde yüzümdeki ağrıyı hissetmiyorum ama bu ne kadar sürecek emin değilim.

Ormandan yola fırlıyoruz.

Yolun ortasında duruyorum, yeniden sessizleşen ormanı dinliyorum.

"Ne tarafa?" diyor Daniela.

"Kuzeye."

Yolun ortasında koşuyoruz.

Charlie, "Görüyorum" diyor.

İleride, yolun sağ tarafında ağaçların arasına park edilmiş Suburban'ımızın arkasını görüyorum.

Arabaya biniyoruz, anahtarı kontağa takıp motoru çalıştırırken dikiz aynasında bir kımıltı görüyorum – karanlık bir gölge bize doğru hızla koşuyor.

Motoru çalıştırıyorum, el frenini indiriyorum.

Suburban'ı döndürüp gaz pedalını köklüyorum.

"Yere eğilin" diyorum.

"Neden?" diye soruyor Daniela.

"Dediğimi yapın!"

Hızla karanlığa doğru ilerliyoruz.

Farları yakıyorum.

Tabancasını arabaya çevirmiş, yolun ortasında duran Jason karşımızda beliriyor.

Bir flaş çakıyor.

Ön camı delen kurşun kulağımın birkaç santim yanına, koltuğun başlığına saplanıyor.

Bir flaş ve bir mermi daha.

Daniela çığlık atıyor.

Daniela ve Charlie'yi riske atmaktan çekinmeyen bu kopyamın başına neler gelmiş olmalı kim bilir?

Jason yolumuzdan çekilmeye çalışıyor ama bir saniye kadar gecikiyor.

Sağ tampon bileğine çarpıyor.

Olduğu yerde hızla dönüyor, başını yolcu koltuğunun camına öyle şiddetli çarpıyor ki cam kırılıyor.

Dikiz aynasından yolun ortasına düşüp kalan bedenine bakıyorum.

"Herkes iyi mi?" diye soruyorum.

"Ben iyiyim" diyor Charlie.

Daniela doğrulup yeniden koltuğuna oturuyor.

"Daniela?"

"İyiyim" diyor ve saçlarının arasına dolan cam kırıklarını temizlemeye başlıyor.

Karanlık otobanda duruyoruz.

Kimse tek kelime etmiyor.

Sabahın üçü ve yoldaki tek araba biziz.

Gece havası ön camdaki kurşun deliklerinden içeri doluyor, Daniela'nın tarafındaki kırık camdan içeri gürültü ve soğuk geliyor.

"Telefonun hâlâ yanında mı?" diye soruyorum.

"Evet."

"Ver onu bana. Sen de Charlie."

Telefonlarını bana veriyorlar, pencereıni birkaç santim indirip telefonları arabadan aşağı atıyorum.

"Gelmeye devam edecekler, değil mi?" diyor Daniela. "Asla vazgeçmeyecekler."

Doğru söylüyor. Diğer Jason'lara güvenemeyiz. Kura konusunda yanılmışım.

"Durumu düzeltmenin bir yolu olabilir sandım."

"Peki ne yapacağız?"

Üzerime bitkinlik çöküyor.

Yüzüm her an biraz daha şiddetli zonkluyor.

Dönüp Daniela'ya bakıyorum. "Torpido gözünü aç."

"Ne arıyoruz?" diye soruyor.

"Emin değilim."

Suburban'ın kullanım talimatı kitapçığını çıkarıyor.

Sigorta ve kayıt belgeleri.

Bir lastik basınç ölçeri.

Bir el feneri.

Ve görür görmez tanıdığım kahverengi deriden küçük bir çanta.

15

Boş bir otoparkta, mermi delikleriyle dolu Suburban'ımızın içinde oturuyoruz.

Bütün gece araba kullandım.

Aynada yüzümü inceliyorum. Sol gözüm mor ve şiş, sol elmacıkkemiğimin derisi de altına biriken kan yüzünden simsiyah olmuş.

Dokununca canım çok yanıyor.

Dönüp Charlie'ye, sonra da Daniela'ya bakıyorum.

Daniela uzanıp sırtımı okşuyor.

"Başka seçeneğimiz var mı?" diyor.

"Charlie? Sen de karar vermelisin."

"Gitmek istemiyorum."

"Biliyorum."

"Ama mecburuz sanırım."

Tuhafbir düşünce hızla bir yaz bulutu gibi aklımdan geçiyor.

Sona geldiğimiz kesin. Birlikte kurduğumuz her şeyi –evimiz, işlerimiz, arkadaşlarımız, ortak hayatımız– hepsini kaybettik. Birbirimizden başka bir şeyimiz kalmadı ama şu anda hiç olmadığım kadar mutluyum yine de.

Sabah güneşi çatıdaki çatlaklardan içeri sızıyor, karanlık, terk edilmiş koridoru aydınlatıyor.

"Çok havalı bir yer" diyor Charlie.

"Nereye gittiğimizi biliyor musun?" diye soruyor Daniela.

"Ne yazık ki gitmemiz gereken yeri gözlerim bağlıyken bile bulabilirim."

Onları terk edilmiş koridorlardan geçirirken bitkinim. Kafein ve korku sayesinde devam edebiliyorum yola. Göl kenarındaki evden aldığım tabancayı hâlâ belimde taşıyorum, Jason2'nin deri çantası da kolumun altında. Bu sabah Güney Yakası'na gelirken dönüp şehir siluetine bir kez bile bakmadığımı fark ediyorum.

Son bir kez dönüp baksam iyi olurdu.

Ufak bir pişmanlık hissediyorum ama hemen uzaklaştırıyorum onu zihnimden.

Yatakta uzanıp, her şey farklı olsa nasıl olurdu diye düşündüğüm, baba olmak yerine fizik profesörü olsam hayatım ne açıdan farklı olurdu diye hayaller kurduğum geceler geliyor aklıma. Herhalde insan neye sahip değilse onu istiyor. Farklı seçimler yapsam bana ait olabilecek şeyleri düşünmekten keyif alıyordum.

Ama gerçek şu ki, farklı seçimleri yaptım zaten.

Çünkü ben yalnızca ben değilim.

Kimlik konusunda düşündüklerim yerle bir oldu – sonsuz cepheleri olan, yapılabilecek her tercihi yapmış ve hayal edilebilecek her hayatı yaşamış olan Jason Dessen adlı bir varlığın cephelerinden biriyim.

Seçimlerimizin toplamından daha fazlası olduğumuzu düşünmeden edemiyorum – seçmiş olabileceğimiz bütün olasılıklar da bir şekilde kimliğimizin parçası.

Ama diğer Jason'ların hiçbir önemi yok şimdi.

Onların hayatlarını yaşamak istemiyorum.

Kendi hayatımı istiyorum.

Çünkü her şey allak bullak olsa da, bu Daniela ve bu Charlie'yle birlikte olmaktan başka bir şey istemiyorum.

Ufacık bir fark bile olsa sevdiğim insanlar olmazlardı artık.

Merdivenlerden yavaşça inip jeneratör odasına gidiyoruz, ayak seslerimiz geniş, açık alanda yankılanıyor.

Zemin kata ulaşmamıza bir kat kala, Daniela, "Aşağıda birisi var" diyor.

Duruyorum.

Aşağıdaki karanlığa bakarken boğazım kuruyor.

Yerde oturan bir adam oturduğu yerden kalkıp bize bakıyor.

Yanındaki de öyle.

Onun yanındaki de.

Son jeneratörle küp arasındaki boşlukta başka kopyalarım da ayaklanıyor.

Kahretsin.

Kura için erkenden geçmişler.

Onlarcası.

Hepsi bizi izliyor.

Dönüp merdivenlere bakıyorum, panikten kulaklarım zonklamaya başladığı için bir süre gürültüden başka hiçbir şey duyamıyorum.

Daniela, "Kaçmıyoruz" diyor. Belimdeki silahı alıp koluma giriyor. "Charlie, babanın kolunu tut ve ne olursa olsun sakın bırakma."

"Emin misin?" diye soruyorum ona.

"Yüzde bir milyon."

İki yanımda Daniela ve Charlie'yle yavaşça kalan son birkaç basamaktan iniyorum ve çatlak beton zeminde yürümeye başlıyorum.

Küple aramızda kopyalarım dikiliyor.

Odada oksijen kalmamış sanki.

İçeride ayak seslerimizden ve yüksekteki camsız pencerelerden içeri dolan rüzgârın uğultusundan başka hiç ses yok.

Daniela'nın titreyerek derin bir nefes aldığını duyuyorum.

Charlie'nin elimi tutan eli terliyor.

"Yürümeye devam edin" diyorum.

İçlerinden biri bir adım öne çıkıyor.

"Teklifin bu değildi" diyor.

"Durum değişti" diyorum. "Birkaçınız dün gece beni öldürmeye çalıştı ve..."

Daniela sözümü kesiyor: "Biriniz de arabamıza ateş etti. Charlie de arabadaydı. Bu iş bitti."

Beni çekiyor, yürüyoruz.

Onlara yaklaşıyoruz.

Kenara çekilmiyorlar.

Birisi, "Buraya geldiniz sonuçta, haydi kura çekelim" diyor.

Daniela kolumu daha da sıkı tutuyor.

"Charlie ve ben *bu adamla* birlikte küpe gireceğiz" diyor. Sesi titriyor. "Başka yolu olsaydı... Ama yok ve elimizden geleni yapmak zorundayız."

Kaçınılmaz bir şey bu – en yakındaki Jason'a bakınca yüzündeki imrenme ve kıskançlık ifadesini hemen görüyorum. Yırtık pırtık giysiler içindeki bu Jason, evsizlik ve umutsuzluk kokuyor.

Alçak sesle homurdanarak, "Neden sen sahip olacaksın ona?" diyor.

Yanındaki Jason karşılık veriyor: "Konu o değil. Önemli olan Daniela'nın ne istediği. Oğlumuzun ne istediği. Artık tek önemli olan bu. Geçmelerine izin verin. Hepiniz."

Kalabalık ayrılmaya başlıyor.

Jason'ların açtığı koridordan yavaşça geçiyoruz.

Bazıları ağlıyor.

Öfkeli, üzgün, umutsuz gözyaşları.

Ben de ağlıyorum.

Daniela da.

Charlie de.

Bazıları ifadesiz yüzlerle, gergin ifadelerle dikiliyorlar.

Sonuncusu da önümüzden çekiliyor.

Küp tam karşımızda duruyor.

Kapısı ardına kadar açık.

İçeri önce Charlie giriyor, peşinden de Daniela.

Kalbim göğüs kafesimde küt küt atarken son anda bir şeyler olmasını bekliyorum.

Şu noktada olabilecek hiçbir şey şaşırtmaz beni.

Eşiği aşıyorum, elimi kapıya koyuyorum, dönüp dünyama son bir kez bakıyorum.

Asla unutmayacağım bir imge.

Yükseklerdeki pencerelerden içeri dolan gün ışığında elli tane farklı kopyam tuhaf ve hüzünlü bir sessizlik içinde küpe ve bana doğru bakıyorlar.

Kapının kilit mekanizması tıkırdıyor.

Sürgü yerine oturuyor.

El fenerini açıp aileme bakıyorum.

Daniela bir an ağlamaya başlayacak gibi görünüyor ama sonra kendini tutuyor.

Şırıngaları, iğneleri, ampulleri çıkarıyorum.

Her şeyi hazırlıyorum.

Tıpkı eski günlerdeki gibi.

Charlie'nin gömleğinin kolunu kıvırmasına yardım ediyorum.

"İlk sefer biraz yorucu olabiliyor. Hazır mısın?"

Başını sallıyor.

Kolunu sakince tutup iğneyi damarına sokuyorum, pompayı biraz geri çekince şırıngaya dolan kanı görüyorum.

Ryan'ın karışımını oğlumun kanına boca ettiğimde Charlie'nin gözleri devriliyor, sırtını duvara yaslayıp kalıyor.

Turnikeyi kendi koluma bağlıyorum bu sefer.

"Etkisi ne kadar sürüyor?" diye soruyor Daniela.

"Bir saat kadar."

Charlie doğrulup oturuyor.

"İyi misin?" diye soruyorum.

"Çok tuhaftı."

Kendime iğne yapıyorum. Son kullanışının üzerinden birkaç gün geçtiği için ilacın etkisini her zamankinden daha şiddetli hissediyorum.

Kendime geldiğimde şırıngayı kaldırıyorum.

"Sıra sende, aşkım."

"İğnelerden nefret ederim."

"Merak etme. Bu işte epey ustalaştım."

Çok geçmeden üçümüz de ilacın etkisi altındayız.

Daniela elimdeki feneri alıp kapıdan çıkıyor.

El fenerinin ışığıyla aydınlanan koridorda yüzüne bakıyorum. Oğlumun yüzüne bakıyorum. Korkmuş görünüyorlar. Şaşkın. Koridoru ilk görüşümü, ne kadar büyük bir dehşete düştüğümü anımsıyorum.

Hiçliğin ortasında olma hissini.

Ve arada bir yerde.

"Ne kadar gidiyor bu koridor?" diye soruyor Charlie.

"Asla sonlanmıyor."

Sonsuzluğa uzanan koridorda yan yana yürüyoruz.

Yeniden burada olduğuma inanmakta güçlük çekiyorum.

Onlarla birlikte burada olduğuma.

Ne hissettiğimden tam olarak emin değilim ama daha önce hissettiğim saf korku gibi bir şey değil.

Charlie, "Yani bu kapıların her biri..." diyor.

"Başka bir dünyaya açılıyor."

"Vay canına."

Daniela'ya dönüp bakıyorum. "İyi misin?"

"Evet, yanındayım."

Bir süredir yürüyoruz, zamanımız azalıyor.

"İlacın etkisi yakında geçecek" diyorum. "Artık gitsek iyi olur."

Böylece diğerlerinden hiçbir farkı olmayan bir kapının önünde duruyoruz.

Daniela, "Düşünüyordum da, bütün o diğer Jason'lar dünyamıza gelmenin yolunu buldular" diyor. "Gittiğimiz yeni dünyada bizi bulamayacakları ne malum? Teoride, hepsi aynı şekilde düşünüyor, değil mi?"

"Evet ama o kapıyı ben açmayacağım, sen de açmayacaksın."

Charlie'ye doğru dönüyorum.

"Ben mi?" diyor. "Ya yanlış kapıyı açarsam? Ya bizi korkunç bir yere götürürsem?"

"Sana güveniyorum."

"Ben de" diyor Daniela.

"Kapıyı sen açacak olsan da" diyorum, "sıradaki dünyaya giden yolu aslında birlikte yaratacağız. Üçümüz." Charlie yüzünde gergin bir ifadeyle kapıya bakıyor. "Bak" diyorum. "Sana küpün nasıl işlediğini açıklamaya çalıştım ama onların hepsini unut bir dakikalığına. Asıl mesele şu. Bu kapı gerçek hayattan farklı değil. Kapıyı korkuyla açarsan içeride korku bulursun."

"Ama nereden başlayacağımı bile biliyorum ki" diyor.

"Boş bir tuval gibi düşün."

Oğluma sarılıyorum.

Onu sevdiğimi söylüyorum.

Onunla gurur duyduğumu.

Sonra Daniela ve ben sırtımızı duvara verip yere oturuyoruz. Charlie'ye ve kapıya bakıyoruz. Daniela başını omzuma yaslayıp elimi tutuyor.

Dün gece arabayla buraya gelirken yeni bir dünyaya girme anı geldiğinde çok korkacağımı sanıyordum ama hiç korkmuyorum.

Birazdan göreceklerimi çocuksu bir sevinçle bekliyorum.

Ailem yanımda olduğu sürece her şeye hazırım.

Charlie kapıya doğru bir adım atıp kapı kolunu tutuyor.

Kapıyı açmadan hemen önce derin bir nefes alıp bize bakıyor, onu daha önce hiç bu kadar cesur ve güçlü görmemiştim.

Bir erkek artık.

Başımı sallıyorum.

Kapı kolunu çevirdiği anda kilidin tıkırdayarak döndüğünü duyuyorum.

Koridora dolan ışıklar öyle parlak ki bir an için gözlerimi kapatınam gerekiyor. Sonunda gözlerim ışığa alışınca Charlie'nin küpün açık kapısının önünde duran siluetini görüyorum.

Yerimden kalkıyorum, Daniela'yı da ayağa kaldırıyorum ve koridorun soğuk, steril boşluğu ısı ve sıcaklıkla dolarken birlikte oğlumuza doğru yürüyoruz.

Kapıdan içeri dolan rüzgâr ıslak toprak ve bilinmeyen çiçeklerin kokusunu taşıyor.

Fırtınadan sonraki dünya.

Elimi Charlie'nin omzuna koyuyorum.

"Hazır mısınız?" diye soruyor.

"Arkandayız."

Teşekkür

Karanlık Madde kariyerimin en zor işlerinden biriydi. Pek çok cömert, yetenekli, olağanüstü insanın desteği olmadan bu kitabı yazmayı bitiremezdim.

Temsilcim ve arkadaşım David Hale Smith bu kez gerçekten sihrini konuşturdu. Inkwell Management'ın bütün ekibi yol boyunca bana destek oldu. En çok ihtiyaç duyduğum anda bana bilgelikle öğüt verdiği için Richard Pine'a, zekâsı ve kararlılığı için Alexis Hurley'ye ve yardımları için Nathaniel Jacks'e minnettarım.

Film ve TV menajerim Angela Cheng Caplan ve eğlence sektörü avukatı Joel VanderKloot her açıdan olağanüstü insanlar. Yanımda oldukları için çok şanslıyım.

Crown'daki ekipte tanıdığım en zeki insanlardan bazılarıyla tanıştım. Bu kitap onların tutkusu ve adanmışlığı sayesinde tamamlandı. Teşekkürler Molly Stern, Julian Pavia, Maya Mavjee, David Drake, Dyana Messina, Danielle Crabtree, Sarah Bedingfield, Chris Brand, Cindy Berman ve Penguin Random House'da bu kitaba destek olan herkes.

Dâhi editörüm Julian Pavia'ya da beni sınırlarımı aşınam için zorladığı ve bu kitabın her sayfasını daha iyi hale getirdiği için teşekkür ederim.

Karanlık Madde'yi film haline getirmeye çalışan ekip bundan daha iyi olamazdı. Matt Tolmach, Brad Zimmerman, David Manpearl, Ryan Doherty ve Sony'den Ange Giannetti'ye

teşekkürler. Michael De Luca ve Rachel O'Connor da kitaba başından itibaren sahip çıktılar.

Jacque Ben-Zekry bütün Wyward Pines romanlarının editörlüğünü yaptı ve bu kitabı kendi yazmış gibi özen ve dikkatle gözden geçirdi.

Fizik ve astronomi profesörü Clifford Johnson kuantum mekaniği konusunda yazarken ahmak gibi görünmemem için bana yardım etti. Yine de varsa bir hata bana aittir.

Hayatlarını hayatımızın doğasını keşfetmeye adamış yüzlerce fizikçi, astronom ve kozmolog olmadan *Karanlık Madde*'yi yazamazdım. Stephen Hawking, Carl Sagan, Neil deGrasse Tyson, Michio Kaku, Rob Bryanton ve Amanda Gefter kuantum hakkında bildiğim her şeyi anlamamı sağladılar. Özellikle Michio Kaku'nun zarif havuz, balık ve hiperuzam analojisi çok boyutluluğu anlamamı sağladı ve Daniela'ya çoklu evreni açıklarken Jason2 de bu bilgiyi temel aldı.

Kitabının taslağını okuyanların vazgeçilmez yorumları için de müteşekkirim. Yazma partnerim ve sevgili dostum Chad Hodge'a, aynı anneden olma kardeşim Jordan Crouch'a, farklı annelerden olma kardeşlerim Joe Kontrath ve Barry Eisler'a, sevgili Ann Voss Peterson'a, fikir bulma partnerim Marcus Sakey'ye teşekkürler. Marcus iki yıl önce Chicago'yu ziyaret ettiğim sırada bir sürü fikir arasından bu kitaba temel olan fikre dikkatimi çekti ve korkmama rağmen beni bu romanı yazmak için cesaretlendirdi. Chicago'nun Logan Meydanı'ndaki Longman & Eagle barına da teşekkürler; *Karanlık Madde*'nin şekli ve kimliği orada sislerin arasından çıkıp belirginleşti.

Son olarak sevgili aileme teşekkür etmek istiyorum: Rebecca, Aidan, Annslee ve Adeline. Her şey için. Sizi seviyorum.

"HAYATINDAN MEMNUN MUSUN?"

Bu Jason Dessen'ın kaçırılmadan önce duyduğu son şeydi. Uyandığında sedyeye bağlanmıştı, etrafı özel kıyafetler giymiş adamlar tarafından çevriliydi. Hiç tanımadığı biri ona yaklaştı ve gülümseyerek "Yeniden hoş geldin, Jason" dedi.

Uyandığı bu dünyada Jason'ın hayatı kendi bildiği hayatı değildi. Karısı kendi karısı değildi. Oğlu hiçbir zaman doğmamıştı. Jason gözünü yeni açtığı dünyada üniversitede sıradan bir fizik profesörü de değildi. Müthiş bir şey icat etmiş meşhur bir dâhiydi.

Şimdi Jason'ın yanıtlaması gereken önemli sorular var: Gözünü açtığı dünya mı hayal, ait olduğunu düşündüğü dünya mı? Ve hatırladığı evi gerçek eviyse ailesine nasıl geri dönecek?

"Okurken şaşırtan; yaptığımız seçimlere, tercih edilmemiş yollara ve hayalini kurduğumuz yaşamı elde etmek için ne kadar ileri gidebileceğimize dair bir roman."

GUARDIAN

Blake Crouch, kitapları otuzdan fazla dile çevrilen ve bir milyondan fazla satan bir romancıdır. Aynı zamanda senaryo yazarı olan Crouch'un "Wayward Üçlemesi" isimli serisi aynı adla televizyona da uyarlanmıştır. Crouch ailesiyle birlikte Colorado'da yaşamaktadır.

Çeviren: Begüm Kovulmaz

tavsiye edilen satış fiyatı

₺ 27

Sertifika no: 11940

ISBN 978-605-09-4894-3

DK DOĞAN KİTAP